DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

new york times çoksatanı

Perde arkasında daima ipleri elinde tutan kadınlar vardır.
Tarih bizi görmez ama onu biz yazarız.

ölümsüzlük

bir aşk hikâyesi

dana schwartz

dana schwartz

ölümsüzlük

bir aşk hikâyesi

Çeviren: Nazlınur Karaağaçlı

İNDİGO KİTAP

T.me/Cinciva

Ölümsüzlük: bir aşk hikâyesi

Orijinal Adı: Immortality: a love story

Dana Schwartz

Baskı: Aralık 2024
ISBN: 978-625-6149-20-5
Yayınevi Sertifika No: 31594

Copyright © 2024, Sidley Park
Bu kitabın yayın hakları İndigo Yay. Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Çevirmen: Nazlınur Karaağaçlı
Genel Yayın Yönetmeni: Ece Yücesoy
Redaksiyon: Elif Nihan Akbaş
Düzelti: Hümanur Turan
Son Okuma: Ece Yücesoy
Kapak Tasarımı: Zach E. Meyere
Sayfa Tasarımı ve Kapak Uyarlama: B&S Ajans

Baskı: My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8 Kat: 2
Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0 (212) 674 85 28
Sertifika No: 47939

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1
İç Kapı No: 177 Beylikdüzü / İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com
İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

T.me/Cinciva

dana schwartz

ölümsüzlük

bir aşk hikâyesi

Çeviren: Nazlınur Karaağaçlı

İNDİGO KİTAP

T.me/Cinciva

Zamanının ötesinde
yaşayan herkese

T.me/Cinciva

"Herkes senin gibi ölü yapraklara meraklı değil," dedi Elinor.

–Jane Austen, *Akıl ve Tutku*

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

giriş

Paris, 1794

Meydan, şafak vakti dökülecek kanı görmek için erkenden uyanan insanlarla doluydu. Birbirlerini dirsekleyip kendilerini öne atarak giyotinin kurulduğu ahşap sahnenin etrafına yaklaşmaya çalışan herkes olayı mümkün olduğunca yakından görme hevesindeydi. Kalabalığın önüne geçmeyi başaran şanslı birkaç kişi mendil sallıyordu. Kelleler yuvarlanmaya başladığında da mendillerini kana batırmaya çalıştılar. Hatıra olarak saklamak için... Çocuklarına ve çocuklarının çocuklarına bırakabilecekleri bir yadigâr. *Gördünüz mü? Oradaydım,* diyeceklerdi kumaş parçasını göstererek. *Devrimi gördüm. Hainlerin kellelerinin vurulduğunu gördüm.*

Sabah güneşi adliye binasının beyaz taşlarından yansıyordu. Elleri bağlı olmasına rağmen Antoine Lavoisier gömleğinin manşetlerini düzeltmeyi başarmıştı. O sabah mahkemeye gelirken en sade iş gömleğini giymişti, keten rengi basit bir giysiydi; terle veya cam şişelerde tuttuğu yüzlerce kimyasal çözeltiden biriyle lekelenebileceğini bile bile laboratuvarında çalışırken onu giyerdi. Karısı Marie-Anne onu defalarca gömleği çöpe atmakla tehdit etmişti. Antoine bugün onu giymişti, yargıca ve dışarıdaki kalabalığa halktan biri olduğunu kanıtlamayı umuyordu. Pek de işe yaramamıştı gerçi, ipek bir gömlek giyse de olurdu.

T.me/Cinciva

Yargıca, "Lütfen," demişti. (Bu lanetli kelime neredeyse boğazında düğümleniyordu; durum *bu kadar* vahim olmasaydı doğası gereği yalvarması imkânsızdı.) "Lütfen," diye tekrarladı, "Fransa'nın benim çalışmalarıma ihtiyacı var. Bilimsel çalışmalarıma devam edecek zamanım olursa ulus için –*Cumhuriyet* için– neler yapabileceğimi bir düşünün. Oksijen çalışmalarında zaten çok ilerledim. Hidrojen, yanma bilimi! En azından belgelerimi düzenlemek için evime dönmeme izin verin. Yıllarca süren hesaplamalar var. Olasılıklar..."

Yargıç kesik kesik, balgamlı bir öksürükle onun sözünü kesmişti. "Yeter. Cumhuriyet'in halktan çalan bilginlere de kimyagerlere de ihtiyacı yok. Ayrıca adalet daha fazla geciktirilemez." Tokmağını masasına vurmuştu. "Suçlu."

Lavoisier iç çekti. "Yazık," diye mırıldandı kendi kendine, neşeli kalabalığın bağırışları ve alayları arasında duyulamayacak kadar alçak sesle. Resmî olarak Antoine Lavoisier vergi dolandırıcılığı, uygun olmayan tütün satmak ve tütünü ıslatma suretiyle ağırlaştırarak halkı dolandırmakla suçlanıyordu. Ama aslında herkes gibi o da başka bir sebepten yargılandığının farkındaydı: Aristokrat ve akademisyen olmak. Hayatının son on yılını karısıyla evlerinde entelektüellerle sanatçıları ağırlayarak geçirdiği ve karısı Marie-Anne misafirlere hizmetçilerin hazırladığı kurabiyelerin yanında çay ve zekice cevaplarla dolu sohbetler ikram ettiği için yargılandığını biliyordu.

Fransa değişiyordu, *değişmişti.* Üstelik Lavoisier değişimin bu kadar hızlı olabileceğini hiç düşünmemişti. Havada bir kana susamışlık, adalet adı verilen ama daha çok zulme benzeyen bir çılgınlık vardı. En az beş altı arkadaşı gecenin bir yarısı yöneltilen anlamsız suçlamalar yüzünden kellesini kaybetmişti bile. Kalan

T.me/Cinciva

arkadaşları Londra'ya ya da İtalya'ya kaçmıştı. Lavoisierlerin de İngiltere'ye kaçacak fırsatları olmuştu ama deneylerini de laboratuvarlarını da bırakamamıştılar. Araştırmalarında sonuca *çok* yaklaşmışlardı.

Ama artık çok geçti.

Daha birkaç ay önce Lavoisier, Cumhuriyet'in sadık vatandaşları yüzünü görebilsin ve çürüyen meyveleriyle lahanalarını ona atabilsin diye bizzat Kraliçe'nin Paris sokaklarında bir at arabasının arkasındaki açık kafeste kereste yığını gibi gezdirilmesini izlemişti. Lavoisier başını çevirmemek için kendini zorlamıştı; Kraliçe'yi en son gördüğünde Versay'a misafir olarak gitmişti ve Kral Louis'yle meclisine yeni bir kimyasal yanma şekli göstermişti. Sarı saten kıyafetler içindeki Kraliçe'nin saçları pudralanmış, devekuşu tüyleri ve incilerle süslenmişti. Lavoisier onun güldüğünü hatırlıyordu. Göz kamaştırmak ve eğlendirmek için meydana getirdiği küçük patlamalardan çıkan duman önce mavi, sonra yeşil ve sonra da mora dönerken gülmüştü. Genç bir yüzü ve canlı renkli yanakları vardı.

Kraliçe'yi giyotine götürdükleri gün Lavoisier aynı yüzün yorgun ve çizgilerle kaplı olduğunu görmüştü. Gerçekte olduğundan onlarca yıl daha yaşlı görünüyordu. Saçları bembeyaz olmuş ve o kadar seyrelmişti ki yer yer kafa derisi görülebiliyordu. Lavoisier araba geçerken kadının gözlerinin boş ve donuk olduğunu gözlemlemişti. Sanki uzun zaman önce ölmüş gibiydi.

Süngülü bir muhafız Lavoisier'i sahneye doğru çekti. İzleyicilerden bazıları ona çelme takmaya ya da yanından geçerken bir darbe indirmeye çalıştı ama Lavoisier bunu fark etmedi bile, binlerce yüzü tarayıp karısı Marie-Anne'i bulmaya odaklanmıştı.

"İşte!" diye bağırdı.

T.me/Cinciva

Güneş arkasından vurarak karısını aydınlatıyor, saçları altın bir hare oluşturuyordu. Platformun ahşap basamaklarının yakınındaydı, gözleri kararlılıkla kalabalığı tarıyordu, dudakları düz bir çizgi halinde sıkıca birbirine bastırılmıştı. Muhafız niye bağırdığından emin olmayarak şaşkınlıkla Lavoisier'e baktı.

Tam o sırada Marie-Anne kocasını gördü ve ona ulaşmak için kalabalığın arasında akıntıya karşı ilerlemeye başladı.

Muhafız, Lavoisier'i itip kakıyor, onu zorla götürmeye çalışıyordu.

Lavoisier direndi. "Cumhuriyet'in adaleti karıma veda öpücüğü vermem için biraz bekleyebilir elbette, değil mi?"

Muhafız iç çekti ama durdu ve çiftin kucaklaşmasına izin verdi. Marie-Anne kocasının kulağına fısıldadı. Kimse onun Lavoisier'in avucuna küçük bir şişe sıkıştırdığını fark etmedi.

Giyotinin bıçağı kandan kahverengiye dönmüştü. O sabah zaten iki kafa kesilmişti ve sahnedeki kırmızıya boyanmış samanlar iyiden iyiye keçeleşmişti. Biri Lavoisier'in boynundan yuvarlanacak kafasını yakalamak için bir sepet tutuyordu. Diğerleri kan sıçramasını umarak beyaz mendillerini havaya kaldırmıştı.

Marie-Anne Lavoisier kocasının küçük ahşap merdivenlerden sahneye çıkmasını izlemedi. Kocasının titreyip titremeyeceğini ya da bacaklarının tutup tutmayacağını bilmek istemiyordu. Mahkûmların altlarını kirlettiklerine dair bazı hikâyeler bile duymuştu.

Bunun yerine kalabalığın arasından hızla geçerek meydanın ortasından uzaklaştı ve akbabalar gelip değerli eşyaları yağmalamadan önce kocasının araştırma malzemelerinden alabileceği kadarını toparlamak için dairelerine doğru ilerledi. Yeni rejim ele geçirebildiği her şeye el koyuyordu. Marie-Anne kocasının

T.me/Cinciva

belgelerini kim çalarsa çalsın kesinlikle anlamayacakları düşüncesiyle kendini rahatlattı.

Küçük bir ara sokağa daldı. Adımları hızlı ve kendinden emindi. Arkasındaki kalabalık heyecanla nefes aldı. Ne olduğunu anlayamadığı kelimeler haykırılıyordu. Derken havayı kesen bir bıçağın kusursuz sesi duyuldu. Marie-Anne Lavoisier hem kocası hem de ülkesi için alelacele bir dua mırıldandıktan sonra yoluna devam etti.

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

1

Edinburgh, 1818

"Bu canını yakacak, üzgünüm." Hazel Sinnett yalan söylemenin bir faydası olmadığını düşünüyordu.

Çocuk, Hazel'ın bu amaçla getirdiği deri parçasını daha sert ısırdı ve başıyla onayladı. Bir gece önce genç bir kız Hazel'ın kapısına dayanmış ve ona gelmesi için yalvarmış, haftalar önce tersanede çalışırken abisinin kolunun kırıldığını, sonra da yanlış kaynadığını anlatmıştı: Çocuğun kolu bükülmüştü ve hareket etmiyordu. Hazel sabah ilk iş iki kardeşin Mary King's Close yakınlarındaki köhne dairelerine gittiğinde kolu şişen çocuk ateşler içindeydi; derisi sarı ve yeşil bir renk almış, sosis zarı gibi gerilmişti.

Hazel aletlerini hazırladı: kolu kesip açacağı ve enfeksiyonun kötü kısmını deşip atacağı bir neşter, kolu dikmek için kullanacağı iğneyle iplik, sonra da kolu tekrar kırıp eski haline getirdikten sonra onu yerinde tutturacağı kumaş şeritlerle tahta parçalar. En çok da bu son kısım canını yakacaktı.

Hastanın adı Martin Potter'dı, Hazel'ın yaşlarında olabilirdi –on altı ya da on yedisindeydi– ama yüzü çoktan esmerleşmiş

T.me/Cinciva

ve bir yetişkinin yüzü gibi hatları oturmuştu. Hazel onun aşağı yukarı on yaşından beri Leith rıhtımlarında çalıştığını tahmin ediyordu.

"Martin'di, değil mi? Ben Hazel. Dr. Sinnett. *Bayan Sinnett,*" dedi. "Kolunu iyileştirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Martin'in başını sallayışı öyle belli belirsizdi ki bunu ürperdiği için bile yapmış olabilirdi.

Çocukların üst kattaki gülüşme ve tepinme sesleri gergin ve sinir bozucu sessizliği dağıttı. Martin ağzındaki deri şeridi çıkardı. "Kardeşlerim," dedi neredeyse özür dilercesine. "Sekiz kişiyiz ama ben en büyükleriyim. Rose'la çoktan tanışmış olmalısınız. Sizi almaya gelen oydu. Fazla para almayan bir kadın doktor olduğunu duymuş."

"Sekiz kardeş! Zavallı annen," dedi Hazel. "Biz sadece üç kardeşiz. Ben ve iki erkek kardeşim."

Hazel daha kelimeler ağzından tam olarak çıkmadan ne söylediğini fark etti. *Bir zamanlar* üç kardeştiler: George, Hazel ve küçük Percy. Atletik ve güçlü, Hazel'dan daha zeki ve gerçekten *nazik* biri olan Altın Çocuk George; annesine daima onu eleştireceği bir şeyler verme konusunda hiç zorluk çekmeyen Hazel ve annelerinin fino köpeği haline gelen şımarık prens Percy.

Ama aslında üç kişi *değillerdi. Artık değillerdi.* George birkaç yıl önce Roma humması şehri kasıp kavururken, daha hastalığın ne olduğu bile anlaşılmadan ölen binlerce kişiden biriydi. O kadar *genç*, o kadar güçlü, o kadar *sağlıklıydı* ki ilk hastalandığı zamanlarda Hazel abisi o hafta sonu çimlerde dokuz kuka oynayacak kadar iyi olacak mı yoksa enerjisini toplaması için bir hafta daha beklemesi mi gerekecek diye merak ettiğini hatırlıyordu.

T.me/Cinciva

Ama hastalık geldiği hızla onu alıp götürdü. Bir sabah Hazel annelerinin hıçkırıklarına karışan çığlıklarıyla uyanmıştı. George'un bedeni buz gibiydi.

Ne zaman George'u düşünse boğazı düğümlenirdi. Gözlerine dolan yaşları engellemek için arkasına dönüp derin nefesler alması gerekirdi. Ama aradan yıllar geçtikçe George'un anısı da bir yara dokusu gibi olmuş, dokunulduğunda parlak ve pürüzsüz olana kadar tekrar tekrar iyileşmiş ve neredeyse hiç acımamaya başlamıştı. Kalıcıydı ama acısı artık o kadar keskin değildi. Jack'in ölümü ise hâlâ açık bir yaraydı ama şu anda Jack'i düşünemezdi. Çalışırken olmazdı.

"Hazır mısın?" diye sordu Hazel. Martin'in şişmiş ve eğri büğrü kolu yeterince dikkat dağıtıyordu. Hazel kol kemiklerinin ve kasları birbirine bağlayan bağların doğru yerleşimlerini ezberlediği kitapların sayfalarını zihninde çevirdi. Neşteri kaldırdı. "Hazır mısın?" dedi yeniden.

Bıçak dirseğin hemen altını kesti. Yaradan bir anda sarı bir sıvı akmaya başladı. Martin'in kolunu geren ve onu alevler içinde bırakan bu enfeksiyondu. Martin irkildi.

İrin akmaya devam ediyordu. Hazel'ın dürtmesine gerek kalmadan şarıl şarıl akmaya başlamıştı. "Bir beze ihtiyacım olacak. Kullanabileceğim bir bez var mı?"

Hazel bu soruyu sorduğu gibi merdivenlerden bir tepinme sesi geldi. Koyu kahverengi bukleleri kafalarında keçeleşmiş iki genç kız Hazel'a doğru koştu, her ikisi de bulaşık suyu grisi bez parçaları taşıyordu. Kızlar ikiz gibi görünüyordu, sekiz yaşından büyük olamazlardı.

"Ben getirdim," dedi kızlardan biri Hazel'a kumaşı uzatarak.

Diğeri onun kaburgalarına sert bir dirsek attı. "Hayır, *ben* getirdim!"

T.me/Cinciva

Hazel nezaketle iki bezi de aldı ve hemen kesikten hâlâ sızan sıvıyı emmeleri için kullandı. "Teşekkürler, kızlar. Bu sizin abiniz mi?" dedi. İkizler başlarıyla onayladı, gözlerini abilerinin kırık kolundan ayıramadıkları için küçük ağızları beş karış açıktı. Martin bunu fark etti ve sağlam eliyle ağzındaki deri parçasını çekti.

"Sue, May, gidin buradan. Size yukarıda kalmanız gerektiğini söylemiştim, hatırladınız mı?"

Kızlar onu duymamış gibi davrandı. Kızlardan biri –belki Sue– işaretparmağını uzatarak abisinin yarasına dokunmaya hazırlandı.

Hazel birden kızın elini çekerek yaraya temas etmesini önledi. "Abin haklı. Martin'in iyileşmesini istiyorsanız üst kata dönmeniz lazım."

Kızlar, biraz seyrelmiş olsa da yeşilimsi öbekler halinde kalınlaşmış sarı irin karşısında yerlerinden ayrılmadan korkusuzca kıkırdadı. Hazel yeni bir strateji denemeye karar verdi. "Kızlar," dedi cebini karıştırıp birkaç bozuk para çıkararak. "Abiniz için bana bir portakal getirebilir misiniz? Martin'in iyileşmesi için portakal yemesi çok önemli. Bunu benim için yapabilir misiniz?"

Ameliyat kızları ne kadar büyülediyse Hazel'ın elindeki paralar da gözlerini o kadar kamaştırmıştı. Sanki Hazel'ın avucu her an kapanıp metali içine hapsedecekmiş gibi parayı hızla kaptılar. Sonra Hazel'ın fikrini değiştirmesine fırsat vermeden kapıdan çıkıp kendilerine verilen görevin peşine düştüler.

Odaya bir sessizlik çöktü. Hazel kesikteki enfeksiyonu temizlemeyi bitirdi, yarayı suyla ve babasının koleksiyonundan çaldığı küçük alkol şişesiyle yıkadı. "Pekâlâ," dedi Hazel, "şimdi yarayı dikeceğiz."

T.me/Cinciva

Genç bir kadının cerrah olarak çalışmasının pek çok dezavantajının yanı sıra bir de avantajı vardı: Çocukluk yılları nakış işlemekle geçmişti –annesi ona dikiş nakışta ustalaşırsa gelecekteki kayınvalidesine güzel hediyeler yapabileceğini söylemişti– ve bu, yaraları dikme konusunda onu ustalaştırmıştı.

Abisi Latince, tarih ve matematik dersleri almıştı; mesele dersler olduğunda Hazel kapıları dinlemekten öteye gidemiyor, ödünç aldığı ders kitapları ve George'un öğrettikleriyle yetinmek zorunda kalıyordu. Hazel keman ve piyano eğitimi alıyordu. Fransızca ve İtalyanca öğrenmişti. Bir de çatı katı öğleden sonranın durgun ve boğucu sıcağıyla dolarken saatlerce oturup *dikiş dikmek* zorunda kalırdı.

Abisinin kıyafetlerini giyip erkek kılığına girerek sahte bir isimle Anatomistler Derneği'ndeki derslere katıldığında her konuda sınıfın en iyisi olmuştu. Ama ünlü, katı ve vurdumduymaz Dr. Straine'i bile yeteneğini kabul etmeye zorlayan şey dikişleri olmuştu.

Straine, Hazel'ın kendisine verilen ölü tavşan üzerindeki çalışmasının kusursuz olduğunu kabul ettikten sonra sınıftaki çocuklardan biri, "E herhalde!" diye alay etmişti. "Küçücük elleri var, kız gibi! Ellerim büyük olsun da ben daha kötü dikiş atmaya razıyım, *anlarsınız ya.*" Straine hepsine ölümcül bir bakış fırlatana kadar sınıfın kalanı gülmüştü. Hazel ise kendi kıkırdamasını bastırmıştı.

Martin'in kolu saniyeler içinde dikildi; dikişler özenli ve düzgündü. Hazel yaptığı işe bakarak gülümsedi. Muhtemelen yara izi bile kalmayacaktı. Martin ağzındaki deriyi tükürdü. "İşimiz bitti mi?" diye sordu. "Başardın, değil mi? Şimdi daha iyi miyim?"

"Pek sayılmaz."

T.me/Cinciva

Martin koluna baktı. "Ama tamamen dikilmişim!"

"Kolundaki kırık oldukça ciddi," dedi Hazel, Martin'in dirseğinin yukarısına hafifçe bastırarak. "Anladığım kadarıyla birkaç yerden kırılmış. Şimdi eski haline getirmezsek kolunu bir daha asla kullanamayabilirsin. Ya da tamamen alınması gerekebilir."

Martin gözlerini sıkıca yumdu. "Yap o zaman."

Hazel kendini masaya dayadı ve kolunu sıkıca kavradı. Kemiği yeniden kırabilmek için kendini doğru açıda konumlandırması gerekiyordu. Hazel derin bir nefes aldı ve kendini kolu çekmeye hazırlarken aldığı nefesi sertçe vererek yerinde bir güç patlaması için bütün kuvvetini topladı.

Çıtırtı küçük odada yankılandı.

Martin çığlık atamadan Hazel kolu düzgünce iyileşebileceği bir açıyla sağlamca tuttu. İkisinin de alnı terden parlıyordu. Martin'in ıslanmış saçları kulaklarından sarkıyordu ve iki koltuk altında da birer leke oluşmuştu.

"İşte bu kadar," dedi Hazel. Martin'in kolunu sarma işine dönmeden önce önlüğüne düzgünce sildiği neşteri çantasına geri koydu. "Ama bu kolu en az bir hafta boyunca hareket ettirmeyeceksin. Dikişlerin üzerindeki sargı sararırsa değiştir, sararmadan değiştirme ve annene bir ay daha kesinlikle tersaneye gitmeyeceğini söyle. Zaten yapabileceğin bir iş yok."

Martin bağların sıkılığını test etmek için kolunu omzundan yavaşça oynattı. Hâlâ koluna bakarak, "Annem yok," dedi.

"Nasıl yani? Diğer kız kardeşlerine, ufaklıklara kim bakıyor?"

"Annem ikizlerin doğumunda öldü. Bu kadar sağlıklı doğmaları bir mucize. Doğum başladığında bir ebe getirmek istedim ama annem daha önce kaç kez doğum yaptığını ve ne yaptığını bildiğini söyledi. Ayrıca," diye ekledi, "havalı bir doktora paramız

T.me/Cinciva

yetmezdi." Hazel'a minnettarlık ve şüphe arasında bir ifadeyle baktı. "Yani, aileye ben bakıyorum. Hepimize. Çalışmadan bir hafta dayanabilirim, daha fazla değil."

Tam o anda Martin'in iki küçük kız kardeşi yeniden kapıda belirdi. İçlerinden biri avucunda High Caddesi'ndeki el arabalarından bir peni karşılığında satın alınmış küçük, yusyuvarlak bir portakal tutuyordu. "Aldık," dedi kızlardan biri. "Portakalı aldık. Çok önemli."

"Çok önemli," diye yineledi ikiz kardeşi de.

"Peki," dedi Hazel. "Abinize ve bana büyük bir iyilik daha yapıp portakalı bizim için soyar mısınız?"

Kızlar görevlerini hevesle kabul etti ve minik tırnaklarını portakalın kabuğuna geçirerek meyveyi soymaya başladılar. İçindeki meyve ortaya çıktığında –hafif orantısız ve dağınık soyulduğundan suyu damlıyordu– kızlardan biri onu havaya kaldırdı ve Hazel'a bir mücevher gibi sundu.

"Şimdi işin en zor kısmı geliyor," dedi Hazel. "Bunu üçe bölmeniz ve abinizin ellerini kullanmadan üçte birini yemesine yardım etmeniz gerekecek. Üçte birin ne olduğunu biliyor musunuz? Üçünüze yetecek kadar."

Kızlar cevaben işe koyuldular. Martin minnetle ağzını açarak küçük kız kardeşlerinden birinin ona bir dilim yedirmesine izin verdi.

"En son ne zaman portakal yediğimizi hatırlamıyorum," dedi Martin, dilinden akan su ağzının kenarından çenesine doğru ilerlerken.

"İyi beslenmek iyileşmene yardımcı olur," dedi Hazel. "Bu da onun için." Masanın üzerine bıraktığı küçük bozuk para yığınını işaret etti. "Böylece en azından bir hafta dinlenebilirsin."

T.me/Cinciva

Martin'in yüzü buruştu ve paraları itmek ister gibi hareketlendi ama sağ kolunu bir santimden fazla kaldıramadı. Acıyla irkilince kolunu tekrar yanına indirdi. "Sadaka kabul etmiyorum," dedi. Sesi, Hazel'ın bıçağı derisine dayadığı birkaç dakika öncesine göre daha soğuk ve korkutucuydu.

"Bu sadaka değil," dedi Hazel. "Tedavi. Yarın rıhtımda sabahtan akşama kadar çalışarak kolunu mahvedeceksen buraya gelip seni tedavi etmemin ne anlamı var?"

Martin dişlerini sıktı. Kız kardeşleri odanın bir köşesinde, portakal suyuyla yapış yapış olmuş elleriyle meyve parçalarını paylaşıyor ve kabukları emiyorlardı. "Bunun için sana teşekkür etmeyeceğim," dedi sonunda, başıyla bozuklukları işaret ederek. "Ama kolumu tedavi ettiğin için teşekkür ederim."

Hazel, "Rica ederim," diye cevap vermekle yetindi. Siyah deriden malzeme çantasını toplamayı bitirdi ve önce Martin'e, sonra da kız kardeşlerine hafifçe selam verdi. "Hanımlar," dedi ve ardından o evden çıkıp Crichton's Close sokaklarında ilerlemeye başladı. Henüz doğmakta olan güneşi arkasına alarak hızlı adımlarla bir sonraki randevusuna doğru yürüdü. Yapılması gereken bir kemik yerleştirme, iki diş çekimi ve tedavi edilmesi gereken bir frengi vakası daha vardı. Ayrıca Bayan Bede'in bebeği her an doğabilirdi. İşi başından aşkındı.

T.me/Cinciva

Hazel Sinnett'ın Notları, Modern Tıp İncelemesi
(Yayımlanmamış)

Roma hummasının hastaları ele geçirme hızı değişse de semptomların ortaya çıkışı rutindir, ki bu da bir teselli sayılabilir. Hastalar ilk olarak birkaç gün süren yorgunluk, uyuyamama ve ateşten şikâyet eder. Kısa süre sonra vücutta, tipik olarak sırtta, kolların üst kısmında ve bacaklarda püstüller (kabarcıklar) ortaya çıkar.

Kabarcıklar kanla dolar, kırmızı-mor bir renge dönüşür ve sonunda patlar. Yaygın kanının aksine Roma humması İtalya'da ortaya çıktığı için *değil* (ilk vakalar Londra ve Bavyera'da tespit edilmiştir), kabarcıklar patladığında hastaların gömleklerinde Julius Caesar'ın Roma Senatosu'nun merdivenlerinde bıçaklandığında gömleğinde belirenlere benzer kan lekeleri görüldüğü için bu şekilde adlandırılmıştır.

Her ne kadar hastalığa dair henüz ne bir tedavi ne de önleyici bir tedbir tespit edilmiş olsa da *kantaronun* semptomları iyileştirdiği ve ölümü engellediği şahsi tecrübelerimle kanıtlanmıştır. Kantaron kökünü bir merheme katarak uyguladım ve kaynatıp çay olarak verdim; daha etkili olan eylem planını rapor edeceğim. Ayrıca Roma hummasının aşılama yoluyla önlenip önlenemeyeceğine ilişkin literatürü de takip edeceğim. (Henüz bunu hastalarda ya da kendimde test edecek kadar kendime güvenmiyorum.)

Kantaron çayı: Birkaç kantaron sapını kurutup toz haline getirin, sıcak suda bal ve limonla demleyin.

Merhem için: Kurutulmuş bitkiyi toz haline getirin, yağ ve ılık mum ekleyin.

Roma humması için ek tedavi: Kuvvet için akşamları kakule tohumu ve ılık süt.

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

2

Hazel Sinnett rüyasında parmaklar gördü. Kemikli, cılız parmaklar, ceviz gibi boğumlar ve ince şeritler halinde soyulan gri yeşil et. Bazen parmaklar herhangi bir ele bağlı olmuyordu; bazen düz bir masanın üzerine konmuş, böcek bacakları gibi seğiren canlılara benziyorlardı. Bazen de rüyalarında Dr. Beecham'ın parmaklarını görüyordu; ünlü cerrah Anatomistler Derneği'nde deri eldivenlerini çıkarıp altında sakladığı gerçeği ortaya serdiği zamanki gibi ellerine dikilmiş mor ve siyah şiş parmaklar giriyordu rüyasına.

Kopmuş ve yeniden dikilmiş parmaklar. Hiç ona aitmiş gibi görünmeyen bir serçeparmak.

Hayır. Rüyalarından hiçbir zaman nefes nefese ya da ağlayarak, terden saçları alnına yapışmış bir halde uyanmadı Hazel. Kalbinin hızla çarptığını hiç hissetmedi. Uykusunda hiç konuşmadı ya da bağırmadı. Hizmetçisi Iona'nın hiçbir zaman serin bir bez ve yatıştırıcı bir çayla koşup gelmesine gerek kalmadı. Hazel'ın kâbusları artık onu korkutmuyordu.

Bir gece rüyasında eklem yerlerinden kemiği görünen, hâlâ kan damlayan ve bir solucan gibi ona doğru sürünen bir işaretparmağı görmüştü. Uyandığında onu bir ele tekrar dikmek için seçeceği dikişleri düşünüyordu.

Artık kan ya da çürük karşısında korku ya da dehşete kapılacak zamanı yoktu: Bir cerrah olarak çalışmak her saniyenin bir

T.me/Cinciva

öncekinden daha önemli olması demekti. Sadece bir an, bir irkilme ya da bir nefesi bastırma süresi yaşamla ölüm arasındaki fark anlamına gelebilirdi. Yapacak işleri vardı. Hele de son birkaç aydır çok ama çok meşguldü.

"Yavaş!"

Hazel kızarmış ekmek tabağını masadan tam zamanında çekerek Iona'nın iyice belirginleşmiş göbeği tarafından devrilmesini önledi. Genç kadın artık beş aylık hamileydi –Hazel onu düzenli muayenelere ve her konuda doktora danışmaya zorluyordu– ama Iona hâlâ yakın mesafeden geçerken verebileceği zararın farkında değil gibiydi.

"Hımm?" Iona dönerek boş bir tabağı yere düşürdü. Neyse ki tabak yerde dönüp dursa da kırılmadı.

"Hayır, hayır, ben alırım!" dedi Hazel, Iona'nın yere düşen tabağı almak için uzandığını görünce.

"Bu kahrolası göbek," dedi Iona dalgın dalgın göbeğini ovalayarak. "Şimdiden bir koyun büyüklüğünde. Üstelik daha da büyüyecek. Kaç ayım kaldı dersiniz?"

"Dört," dedi Hazel. "İşte bu yüzden Hawthornden'da daha fazla çalışmanı istemiyorum, beni duyuyor musun? Yatak istirahati vaktin yaklaşıyor, özellikle de miniğimiz büyümeye bu hızla devam ederse. Bu çocuğu ben doğurtacağım, o yüzden dediğimi yapacaksın."

"Charles ailesindeki tüm bebeklerin sağlıklı doğduğunu söylüyor. Saç ve dişle doğuyorlarmış," dedi Iona ve masada Hazel'ın yanındaki sandalyeye oturup bir oh çekti.

"Tanrı merhamet etsin," diye mırıldandı Hazel.

"Hem," dedi Iona, "evde istediğim kadar çalışırım, hanımefendi." Daha çocuğu bile olmamıştı ama aynı yaşta olmalarına

T.me/Cinciva

aldırmadan Hazel'a şimdiden annesiymiş gibi davranıyordu. "Gece geç saatlere kadar çalışırken sizi kim doyuracak yoksa?"

Hazel yüzünü buruşturdu. "İncelememi bitirene kadar biraz daha dişimi sıkacağım. Sonra normal saatlerde çalışmaya başlayacağım."

Iona, "Doğru, *incelemeniz,*" derken gözlerini devirdi ve kızarmış ekmekten bir parça ısırdı. Hazel son birkaç aydır inceleme konusunu dilinden düşürmüyor, başka bir şeyden nadiren bahsediyordu: Anatomi ve temel ev tedavileri hakkında, tamamı kendi çizimleriyle yenilenmiş ve güncellenmiş bir rehber kitap geliştirmek gibi yüce bir hedefi vardı.

Ana fikir, kullanım kılavuzu tarzında bir anatomi kitabı yazmaktı; insan vücudunun ve parçalarının çizimleriyle herkesin anlayabileceği bir kitap olacaktı. *Dr. Beecham'ın Anatomi Üzerine İncelemesi ya da Modern Hastalıkların Önlenmesi ve Tedavisi* kitabı bu alanda bir başyapıttı elbette; bir ömürlük (*ya da birkaç ömürlük,* diye hatırlattı Hazel kendi kendine) bir başarıydı ama aynı zamanda yüksek bir raftan düşse insanı öldürebilecek kadar kalın ve fizyolojiye özel bir ilgisi olmayan biri için neredeyse anlaşılmaz bir kitaptı. Hazel'ın kitabı farklı olacaktı; genç kızlar on beş yaşına basar basmaz sihirli bir değnek değmişçesine odalarında beliriveren görgü kuralları ve eğlence kılavuzlarından esinlenmişti.

Sıradan insanların da bedenleri var ve bu bedenlerin nasıl çalıştığını anlamamaları için hiçbir neden yok. Üstelik birçoğunun doktora gitmeye gücü yetmiyor veya güçlerinin yettiği doktorlar da ya şarlatan ya da kötü eğitimli, diye açıklamıştı Hazel. Etkili ev ilaçları konusunda basit bir rehberin hayat kurtarabileceğini bütün berraklığıyla anlamıştı.

Elbette sorun şuydu: Niyeti ne kadar asil olursa olsun, Hazel istemeden de olsa şaşırtıcı bir girişime önayak olmuştu. Yaygın

T.me/Cinciva

rahatsızlıkları ve bunların tedavilerini tanımlamayı amaçlayan bir kitap, titiz davranırsa yıllarca sürebilirdi. Üstelik Hazel bunun da ötesinde vücudun başlıca sistem ve organlarının ayrıntılı çizimlerini verip açıklamalarını yapmak istiyordu. Beecham'ın kitabındaki organ çizimleri dikiş kalıpları kadar düzgündü: Hazel ilk cesedi açıp da derimizin altında gerçekten var olan şeyi; ıslak, koyu ve kanayan et yığınını gördüğünde şok olmuştu. Sadece bundan ibaret olduğumuzu, insan ruhunun o kokuşmuş, kıvranan karmaşanın içinde bir yerlerde olduğunu bilmek korkutucuydu. Ama korkutucu olmasına gerek yoktu. Açıklanabilirdi ve bunu açıklayan kişi de o olabilirdi; çizimlerle, şemalarla ve insanların konuşurken kullandığı basit bir dille.

Jack'in yargılanıp idam edilmesinden bu yana tıp öğrencilerinin taze ceset bulması neredeyse imkânsız hale gelmişti. Hazel eski notlardan, Kraliyet Hekimlik Sınavı'na çalışırken çizdiği şemalardan yararlanmak zorunda kalmıştı. Tabii sınava hiç girmemişti. Dr. Beecham'ı takip ederek sahnede gerçekleştirmek istediği ameliyata tanık olmuş, onun canlı bir hastanın gözünü başka bir adama "nakletmeye" çalışmasını ve ardından da Jack Currer'ın vücudunda atmakta olan kalbi almaya çalışmasını izlemişti. Doktoru durdurmuştu durdurmasına ama bu, Jack'in hayatını kurtarmasına yetmemişti. Jack ölmüştü.

Şu anda Jack'i düşünmek bile Hazel'ın midesinden yukarı bir elektrik akımının tırmanmasına neden oluyordu, metalik ve canlı bir şey yutmuş gibiydi. Onu o kadar çok özlemişti ki bunu iliklerinde hissedebiliyordu, açlığı andıran bir özlem her yanını sarmıştı. Kollarının onu sarmasını, kokusunu, alnından öptüğünde yanaklarındaki yeni çıkmaya başlamış sakalın tenine değmesini özlüyordu ve ona iyice sokulmak, sonsuza dek öyle kalmak

T.me/Cinciva

istiyordu. Jack gitmişti. O gitmişken tekrar tekrar onu düşünmenin ne faydası vardı? O, karnında bir boşluktu artık. Bir türlü dolduramadığı, ancak elindeki işe odaklanmış çalışırken hiç değilse o yakıcı sıcaklığını dindirebildiği bir özlemdi.

Notlarını toplamak. Notlarını okumak. Hepsini okunaklı bir yazıyla temize çekmek. Çalışmasındaki boşlukları tespit etmek. Yavaşça, düzgün çizgilerle her uzva kan götüren damar sistemini çizmek: kol, bacak, ayak ve el çizimleri. Iona'nın Hazel'a akşam yemeğini getirmesinden sonraki ve kahvaltı için laboratuvarın kapısını çalmasından önceki o bitmek tükenmek bilmez saatler boyunca –mumlar hâlâ yanarken ve Hazel'ın zihnini dolduran tek şey Paris'ten sipariş ettiği, balmumuyla korunmuş elin başparmağa doğru inen, bir zamanlar kan taşıyan damarlarını çizmekken– Jack de oradaydı sanki. Dışarıda ata biniyor ya da Hawthornden'da uyuyor olabilirdi; Jack'in orada güvende ve onu çağırabileceği kadar yakında olduğunu hissediyordu.

Özlem, Hazel'ın dünyasını küle çevirmekle tehdit eden şiddetli bir ateşten küçük bir aleve, ardından sadece gözlerinin köşesinde görebildiği titrek bir muma dönüştü. *Şu anda onunla konuşamazsın ama ihtiyacın olursa orada*, diyordu mum. *O orada, sadece görüş alanının dışında.* Jack'in kaybının acısıyla baş etmenin gerçek yolu buydu: onu hiç kaybetmemiş gibi davranmak. Her an büyük eve doğru yürüyüp çay içerken ona gülümseyebileceğini, diğerlerinden biraz daha uzun olan köpekdişlerinin üst üste bindiğini, içine hep talaş karışmış dağınık saçlarını görebileceğini düşünmek. Jack'i bir anıdan Hazel'ı endişelendirmesine bile gerek olmayan bir şeye dönüştürmek; işin püf noktası buydu. Bu ancak bütün gücüyle yazmaya odaklandığında başarabildiği bir sihirdi.

T.me/Cinciva

İşi, dikkatinin dağılmasına izin veremeyeceği kadar önemliydi. Bunun doğru olduğunu biliyordu ve kendi kendine tekrarlamaya devam ederse belki bir gün gerçekten inanabilirdi.

Hazel kahvaltı masasının üzerindeki gazetenin sayfalarını çevirdi ve mürekkebi ellerinin arasında ovuşturarak bir gün kendi kitabını yayınlamasını sağlayacak malzemelerin maliyetini ve baskı makinesinin kullanımını hayal etti. Mürekkep parmak uçlarını siyaha boyadı. Genelde farklı lekeler taşıyan (kurumuş kanın bordo ve kahverengi tonları) elleri için hoş bir değişiklikti bu.

Iona'nın nefesi kesildi ve Hazel ayağa fırladı. "Ne oldu? Bebek iyi mi? Herhangi bir kramp ya da ağrı hissediyor musun?"

Iona gazeteye bakıyor, ön sayfadaki bir çizimi işaret ediyordu. "Bu Prenses mi? Evet, o! Bu Charlotte! Ne yazıyor, Hazel?"

Hazel tekrar sandalyesine çökerek sayfayı kendine yaklaştırdı. Iona okumayı öğreniyordu ama yavaş ve zahmetli bir süreçti; Hazel da onu pratik yapmaya zorlamaktan çoktan vazgeçmişti. ("Belki siz güzel hanımların bütün gün roman okuyacak vakti vardır ama bazılarımızın yapacak işleri var," diye alay etmişti bir keresinde Iona.) Romanlar Iona'nın ilgisini çekmiyordu; İngiltere'nin müstakbel kraliçesi ve Naip Prens'in tek çocuğu olan Galler Prensesi hakkındaki dedikodularsa başka meseleydi. Hazel, "Prenses Charlotte, Prens William'la nişanını sonlandırmaya karar vermiş," dedi. Kalp atışları az önceki panik halinden hâlâ kurtulamamıştı.

Iona gerçekten kalbi kırılmış gibi görünüyordu. "Hayır!" dedi. "Onlar çok güzel bir çiftti! E Prenses de gitgide gençleşmiyor ya. Yakında bir bebeği olmazsa kimbilir bir daha olur mu..."

"Bizden çok da yaşlı değil! Kaç yaşında, yirmi bir mi? Bence daha çok zamanı var, Iona."

T.me/Cinciva

Iona bilmiş bilmiş karnını ovuşturdu. "Düşündüğünüzden daha az var, hanımefendi. Nedenini söylüyor mu? Zampara mıymış? Eminim değildir. Bahse girerim gözüne başka birini kestirmiştir. Ben oyumu Gloucester Dükü'nden yana kullanıyorum."

Hazel gülmekten kendini alamadı. "Bilmiyorum. Bir şey yazmıyor. Hastalığıyla ilgili bir şey olmalı. Belki de Hollanda'ya seyahat edecek kadar iyi değildi. Ayrıca umurunda mı ki bunlar? Sen iyi bir İskoç kızısın, kimsenin seni duyamayacağını düşündüğün zamanlarda Kral ve Prens'e küfrettiğini duydum kaç kez."

Iona kızardı ama yüz ifadesi değişmedi. "Evet," dedi kibirle. "Bize yaptıklarından dolayı Kral'dan ve İngiltere'den nefret edebilirim ama yine de Prenses'i seviyorum."

"Öyle diyorsan."

Sadece Iona değil, herkes Prenses'ten hoşlanıyor gibiydi. Monarşinin halkta yarattığı hayal kırıklığı ve kızgınlık –insanların zavallı, deli Kral George'a duydukları acıma ve tiksinti; soytarı Naip Prens'e duyulan nefret– Prenses Charlotte sözkonusu olduğunda buhar olup uçuyordu.

"Onunla tanıştınız, değil mi?" diye sordu Iona. Hazel'ın daha önce birden fazla kez anlattığı ama Iona'nın dinlemekten hiç sıkılmadığı o hikâyeyi hatırlatıyordu.

"Evet," dedi Hazel. "Çok kısa bir karşılaşmamız oldu. Londra'dayken. George ölmeden önce. Annem beni son kez yeni elbiseler almaya götürdüğünde. Henüz *resmî olarak* cemiyete takdim edilmemiştim ve bu yüzden balolara ya da o tür şeylere katılmıyordum. Ama Mercer Elphinstone –Edinburgh'da bir süre birlikte vakit geçirdiğim bir kız– Prenses'le arkadaştı. Bir çay partisi düzenlemişti, ben de Prenses'le orada tanıştım."

"Ve?" dedi Iona her zamanki gibi. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

T.me/Cinciva

"*Ve*," diye devam etti Hazel, "onun çok güzel, çok şık ve çok nazik olduğunu hatırlıyorum. Bizim henüz giymeye başlamadığımız yüksek belli elbiselerden giymişti ve harika görünüyordu. Üstelik inanır mısın, *uzun çamaşırı* vardı, elbisesinin altından dantel kenarlarını görebildiğimi hatırlıyorum. Tam bir skandaldı. Annemin daha sonra bana Prenses'in salata yerken yanlış çatal kullandığını söylediğini hatırlıyorum. Bunu o kadar komik bulmuştum ki Edinburgh'ya dönerken yol boyunca kıkırdama krizlerine girmiştim. Salata için doğru bir çatal olması, Prenses'in yanlış bir çatal kullanması ve annem gibi insanların bunu fark etmesi."

"Yine de," dedi Iona sinsice, "masayı her zaman doğru çatallarla kurduruyorsunuz, hanımefendi ve her zaman doğru çatalı kullanmayı biliyorsunuz."

"Eh," dedi Hazel elindeki servis peçetesiyle dudaklarını silerken, "sanırım bazı şeyler alışkanlık haline geliyor." Doğruydu, annesinin çocukken saatlerce tekrarlayarak beynine kazıdığı dersler hâlâ üzerindeki etkisini sürdürüyordu. George öldükten sonra derin bir melankoliye kapılan ve odasından neredeyse hiç çıkmayan annesinin görgü kuralları dersleri aniden kesilmişti; Hazel'la bir seferde bir cümleden fazla konuşmaz olmuştu. O noktadan sonra Hazel kendi kendini yetiştirmiş, bulabildiği ya da yaptırmayı seçtiği kıyafetleri giymiş, babasının kütüphanesindeki kitaplarla kendini eğitmişti. O zamanlar görgü kuralları yarım yamalak ve tuhaftı. Kendi sınıfından bir kız için uygun derslerin çoğunu biliyordu ancak yalnız geçirdiği yıllarda bazı görgü kurallarının, parşömende üst üste yazılmış cümleler gibi birbiri üzerine bindiğini fark etmişti.

Yine de o sabah Edinburgh'nın Yeni Şehir bölgesindeki beyaz taşlı şık malikânelerden birine doktor ziyareti yapmak için uygun

T.me/Cinciva

bir binicilik kıyafetiyle şapka seçmişti. Bazı şeylere engel olunamayacağını düşünüyordu.

Yol oldukça kısaydı ve güneş daha tepeye ulaşmadan Hazel'ın at arabası Yeni Şehir'in taş sokaklarında tırıs gidiyordu. Yaklaşık bir asır önce zenginler Edinburgh Kalesi'ni çevreleyen şehir merkezindeki dar sokaklardan ve üst üste yığılmış çok sayıda insanın pis kokusundan bıkmıştı. Böylece bakımlı meydanları, sıra sıra dizilmiş temiz, beyaz tuğlalı malikâneleri ve neo-grek sütunlarıyla ikinci bir şehir, Yeni Şehir ortaya çıkmıştı. İki Edinburgh'yı Princes Street Gardens ayırıyordu. Bir zamanlar kanalizasyonun ve her türlü atığın aktığı gölün olduğu yerde artık zarif çimler uzanıyordu, sadece yüksek bir yıllık ücret ödeyenlerin kullanabildiği bir park alanı vardı ancak son dönemlerde halka açılması konuşuluyordu. Hazel bu fikri sevmişti ve bunun tek sebebi annesinin ne kadar dehşete düşeceğini hayal edebilmesi değildi.

Hazel ev vizitelerine başladığında çoğunlukla Edinburgh'daki çalışan yoksulları, özel bir doktor tutmaya gücü yetmeyecek olanları ve berbat haldeki yoksul hastanelerinden birine düşme ihtimalinden duydukları dehşetle, hakkında söylentiler duydukları genç kadın cerraha görünmeye razı olanları ziyaret ediyordu. Ancak son aylarda at sırtında Yeni Şehir'e yaptığı yolculukların sayısı artmaya başlamıştı.

Hazel, Dr. Beecham'ın Edinburgh'daki tıbbi uygulamalarıyla ilgili gerçeği –zengin müşterileri için ceset parçaları çalmak üzere mezarcıları, dilencileri ve çocukları kaçırarak geçimini sağladığını– öğrendikten sonra adam ortadan kaybolmuştu. Gerçeği bilmeyenler arasında –ki Hazel ve Jack dışında kimse bilmiyordu– söylentiler hızla yayılıyordu: Doktor İsveç'te bir kadına âşık olmuştu. Çar Alexander'ı tedavi etmek için Rusya'ya çağrılmıştı. Hindistan'a giden bir gemide ölmüştü.

T.me/Cinciva

Hazel ise gerçeği biliyordu: Beecham iddia ettiği gibi ölümsüzse herhangi bir yerde yaşayabileceği süre sınırlıydı, aksi halde görünüşünün değişmemesi soru işaretleri oluşturmaya başlardı. Her nesilde bir defa ortadan kaybolması, yeni bir isimle ya da yeterince uzun zaman geçtiyse, önceki Beecham'ın uzaktan akrabası olduğuna dair bir hikâyeyle yeniden ortaya çıkması ve hayatta kalanların bir zamanlar tanıdıkları doktorla arasındaki benzerliği hatırlamamalarını umması gerekiyordu.

Nerede olduğu belli değildi. Dünyanın herhangi bir yerinde olabilirdi. Onu bulmak imkânsızdı. Öldürdüğü insanlar için onu yargı karşısına çıkarmaksa iki katı imkânsızdı. Hazel aylarca Dr. Beecham'a söyleyebileceği farklı şeylerin, Anatomistler Derneği'ndeki son konuşmalarının nasıl geçebileceğinin hayalini kurmuştu. Anahtarla bir kapıyı açar gibi, onun vicdanının kilidini açmak için söylenebilecek bir söz var mıydı? Onu adaletle yüzleşmeye ikna edebilir miydi? Yaptığı şeyin gaddarlık olduğunu, bir hekimin bir başkasına fayda sağlamak için başkalarının hayatını feda etmeye hakkı olmadığını anlamasını sağlayacak ne söyleyebilirdi?

Bunu uzun süre düşünmek Hazel'ın midesinin öfkeyle düğümlenmesine neden olmuştu. Kendi kendine, şu anda yapabileceği en iyi şeyin şehrindeki insanlara yardım etmek olduğunu söylüyordu.

Üstelik Beecham'ın ortadan kaybolmasından sonra doktorun eski zengin hastalarının çoğunu tedavi edecek kimse kalmamıştı. Ya da en azından *saygın* biri kalmamıştı.

Üniversitenin tıp fakültesinden yeni mezun olan ya da Londra'dan silindir şapkalarıyla gelen, baş harflerinin basılı olduğu tertemiz deri çantalar taşıyan genç doktorlara ulaşmak o kadar da

T.me/Cinciva

zor değildi. Ama cerrahlık farklı bir işti. Cerrahlar bir anlamda kasap gibiydiler. Ve sırlarınızı tütün karşılığında satarlardı.

Yine de bazı durumlarda bir kasap gerekliydi.

Her nasılsa Lord Almont'ın *yeğeninin* yaygın hastalıkları tedavi etmekte usta ve becerikli olduğu, küçük ve düzgün dikişler atabildiği ve neredeyse hiç iz bırakmadığı kulaktan kulağa yayılmıştı. Kadın bir cerrah en hafif tabirle merak uyandırıyordu. Evinizin özel iç odalarına birini davet edecekseniz bu, uygun çevrelere girip çıkan biri de olabilirdi. Hazel'ın tıp konusunda ne kadar eğitimli olduğunu bilmeseler de en azından operada giyilecek uygun eldivenleri bildiği gerçeğiyle içlerini rahatlatabilirlerdi. Ayrıca Hazel'ın itibarı zaten sarsılmıştı ve kimsenin dinlemeye tenezzül etmeyeceği birinden daha çok kime güvenilebilirdi ki?

İşte böylece herkesten çok Hazel'ı şaşırtan gelişmeler yaşanmıştı. Hazel Sinnett Hawthornden'a gidip birilerinin çocuklarını yahut torunlarını doğurtması, erkeklerin metresleriyle tanışıp alt bölgelerini muayene etmesi ve bunu adamların eşlerinden gizlemesi, ağızlarındaki kararmış ve çatlamış dişleri çekmesi gibi gizli istekler almaya başladı.

Hazel'ın kendini Hammond Kontu Richard Parlake'in özel odasında, sevgili oğlu ve vârisi III. Richard Parlake'in pembe, kötü kokan ağzını incelerken bulması da böyle olmuştu.

On iki yaşlarında kıpır kıpır bir çocuk olan küçük Richard, onu bir kadının ameliyat etmesinden pek de memnun değildi. Suratı asıktı, Hazel içeri girdiğinde göz teması kurmayı ve şapkasını çıkarmayı reddetmişti. Hazel ona erik rengi kanepeye oturmasını ve ağzını açmasını işaret ettiğinde bile şapkasını çıkarmadı. Hazel da çocuğa sıkıntı çıkaran dişleri incelemek için arkasından dolanırken silindir şapkayı *kazara* yere düşürüvermişti.

T.me/Cinciva

"Tüh," dedi ve şapkayı kanepenin altına doğru tekmeledi. Oldukça basit bir vakaydı: İki diş kırılmış ve sallanmaya başlamıştı.

Omuzlarına kadar uzanan gümüş rengi saçlarıyla gurur duyan yaşlı Richard Parlake, Hazel'ın tepesinde dikilerek omzunun üzerinden oğlunun ağzına uzandı ve parmaklarını ilgili dişe uzattı. "Şeker," diye açıkladı bilgelikle başını yukarı aşağı sallayarak. "Günümüz gençlerinin çaylarına bu kadar şeker koyması. Dişlerini karartıyor ama kimse bu konudaki uyarılarıma kulak asmıyor."

Hazel küçük bir homurtuyla adamı onayladı ve yanlarındaki küçük masanın üzerine koyduğu sağlık çantasından penseyi almak için onun arkasına uzanmaya çalıştı. "Kenara çekilebilirseniz, Lord Parlake..."

Lord Parlake, Hazel'ın sözlerine aldırmadı. "Dickie'ye söyleyip duruyorum. Söylemiyor muyum, Dickie? *Şeker* hepimizin sonu olacak. Edinburghlı erkekler de Kuzey İskoçyalıların beslenme şeklini örnek alsalardı... *Onlar* en uygununu biliyor. Et! Şeker yok. *Çaylarında şeker* yok. Buna dayanamıyorum. Bizim haysiyetli adamlar olmamız gerekiyor, kadın değil." Özür dilercesine Hazel'a baktı. Hazel ise onu duymamış gibi yaparak çocuğun çürüyen dişleriyle ilgilenmeye devam etti.

Artık konuşmanın odak noktası olmadığını hisseden Kont öne doğru eğildi. "Nasıl gidiyor, Dickie?"

Çocuğun ağzı açıktı. Babasına cevaben gargara yapar gibi bir ses çıkardı.

Lord Parlake oğlunun sırtına içtenlikle vurdu, neredeyse Hazel'ın çocuğun ağzına soktuğu bezin onu boğmasına neden olacaktı. "Aferin, delikanlı," dedi neşeyle, neden olduğu kaosun farkına varmadan.

T.me/Cinciva

"Efendim, *birkaç adım ötede* durmanızı rica ediyorum. Doğru dişi çektiğimden emin olmak için ışığa ihtiyacım var," dedi Hazel. Hastası Dickie iri gözlerini minnettarlıkla ona çevirdi.

Kont bir şeyler mırıldansa da kendisinden isteneni yaptı. Ancak gururu incindiğinden Hazel'la konuşmaya devam etti: "Dickie'yi tedavi etmesi için *Dr. Ferris'e* bir mektup göndermiştik. Dr. Ferris'i tanır mısınız? Avrupa'nın en iyi cerrahı olduğu söyleniyor. III. George'u tedavisini de bizzat o üstlenmiş! Dickie'nin dişlerini çekmesi *gereken* oydu. Adam öyle bir dâhi ki o dişleri ağızda tutmanın bir yolunu mutlaka bulurdu bence."

Hazel, Dr. Ferris'i duymuştu elbette. Her yıl Danimarka'dan, Almanya'dan ya da Rusya'dan yeni, kendini beğenmişliği katlanılmaz seviyede bir doktor, elinde bir sağlık çantası ve deha olduklarına dair bir ünle küçük adalarına gelirdi.

Hazel'a göre bahsi geçen doktorların dehası, aptalların paralarını söğüşleme konusundaki olağanüstü yetenekleriyle sınırlıydı. İnsanlara daha fazla ya da *daha az* patates kabuğu yemelerini söylemek için yüzlerce sterlin alan ve sonra da onurlarına düzenlenen balolarda vals yapmakla ameliyathanelerde geçirdiklerinden daha fazla zaman geçiren adamlardı hepsi. Ferris'i hayal edebiliyordu: Muhtemelen altmış yaşında, insanların onun için verdiği ziyafetlerden ve ona hediye ettikleri şaraplardan göbeği çıkmış, pudralı peruğu ve yumuşak elleri olan bir doktordu.

"Gelememesi ne üzücü," dedi Hazel.

"Aynen öyle!" diye homurdandı Kont. "Sanırım mektubum Londra'ya giderken yolda kayboldu."

Hazel, Doktor Ferris'in Kont'un düşündüğünün yarısı kadar takdir gören biriyse sırf iki diş çekmek için Edinburgh'ya geleceğini hiç sanmıyordu, ki bu iş orta halli bir berberin dahi üstesinden

T.me/Cinciva

gelebileceği, hatta berbat bir berberin bile başarma ihtimalinin oldukça yüksek olduğu bir işti.

Hazel, Dickie'yi biraz daha geriye yasladı, böylece pencereden gelen ışık çekeceği dişleri görmesine yardımcı olacaktı. Dişetlerinde enfeksiyon yok gibiydi. Hazel penseyi nazikçe elinde tuttu ve bir tilkinin yön değiştirmesi gibi hızlı bir hareketle ilk rahatsız edici dişi kavrayıp çekti. Dickie bağırdı ama daha ses ağzından çıkmadan Hazel ikinci dişi sıkıca kavramıştı bile. Bir kez daha çevirdiğindeyse işi bitmişti; iki diş avucunun içinde takırdıyor, Dickie şok içinde çenesini ovuşturuyordu.

Hazel çocuğa sessizce, "Gördün mü, acısı çok sürmedi. Ama eminim o dişler seni epeydir rahatsız ediyordu," dedi. "Bu tür şeylerde şöyle bir durum vardır: Şimdi birazcık acı çekersen ileride çekeceğin daha şiddetli acının önüne geçmiş olursun." Oğlanın babasına döndü. "İki şilin lütfen, efendim."

Çoğu varlıklı insan gibi Kont da kendisine sunulan bir hizmet için para vermeyi hiç de hoş bulmuyordu. Paraları Hazel'ın avucuna bırakırken yüzünü buruşturdu. Hazel parmaklarını paranın ve küçük siyah dişlerin üzerine kapadı. Dişlerin sivri kökleri vardı ve üzerleri hâlâ kanla kaplıydı.

"Bir bezi şaraba batırın, bu gece ve yarın dişetlerine tutun," diye talimat verdi. "Şafağa kadar kanama durmazsa beni alması için birini gönderin."

Kont dalgın dalgın, "Tamam, tamam," derken Dickie inledi. Hazel ise avucundaki dişleri ve paraları sallarken çoktan kafasında diş çekmenin işçiliği üzerine bir incelemenin girişini hazırlamaya başlamıştı.

T.me/Cinciva

3

Hazel'ın aile evi olan Hawthornden Kalesi Edinburgh'da, Eski Şehir'in merkezindeki gürültü ve pisliğin birkaç kilometre ötesinde yer alıyordu. Uzaktan bakınca tüten bir baca gibi görünen küçük bir dereye bakan bir uçurumun kenarına inşa edilmiş taş bir yapıydı. Mobilyaların çoğu çarşaflarla kaplıydı, kat yerlerinde tozlar birikmişti. Ön salonun her yanı örümcek bağlamıştı ve Hazel onları uzak tutmak için uğraşmaya değmeyeceğini fark etmişti. Artık yalnız olduğu için kaledeki odaların yarısında ışık ve ateş yakmıyordu; mumları ya da yakacak odunları boşa harcamanın bir anlamı yoktu.

Yaz döneminde, Hazel'ın küçük kardeşi Percy İngiltere'deki Eton'a kabul edilmişti –haberi duyan babaları mektuplarında oranın iyi bir okul olduğunu söylüyordu– ve Leydi Sinnett değerli küçük oğluna birkaç günlük mesafede olmak istemediği için, penceresinden okulun gri kulelerinin görülebildiği Slough'daki bir kasaba evine kalıcı olarak yerleşmeye karar vermişti. Bu da Hazel'ın Percy'ye üzülmesi için yeterli bir sebepti.

Hazel yeraltında sürdürdüğü tıp pratiğinin eninde sonunda ailesinin kulağına ulaşacağını düşünmüştü –annesi Londra'da, babası ise hâlâ Kraliyet Donanması'nda kaptan olarak görev yaptığı Saint Helena'daydı– ama haftalar, ardından aylar geçtiği halde ikisinden de bir azar gelmedi.

Belki de Hazel'ın cerrah olarak çalışması, geçen yıl Bernard'ın teklifini reddetmesinden daha büyük bir skandal değildi. O andan

T.me/Cinciva

itibaren Leydi Sinnett, Hazel'ı boşa kürek çeken, beş para etmez biri olarak görmeye başlamıştı. Gerçek bir utanç kaynağıydı. Kimse günlerini çıbanları deşerek ve uzuvları keserek geçiren, Edinburgh'nın yoksul ve modası geçmiş Eski Şehir'inin leş gibi sidik ve kömür dumanı kokan yerlerinde hastaları tedavi eden bir kızla evlenmek istemezdi.

İtibarım çoktan mahvolmuşsa öyle olsun, diye düşündü Hazel. Onu mahvetmeye *devam etmenin* pek bir zararı olmazdı.

Leydi Sinnett tavana bağlanmış üç büyük valizin ağırlığı altında iyiden iyiye bel vermiş olan arabaya girdiğinde kızına üstünkörü bir veda etmişti yalnızca. Hazel'ın annesi, en büyük oğlu George'un ölümünden beri siyah giyiyordu ve ağustosun bunaltıcı sıcağına rağmen o gün de kalın, siyah kadifeden krepe bir elbise giymiş ve yüzüne bir peçe örtmüştü. Atları kişnerken Leydi Sinnett, Hazel'a soğuk soğuk baktı. Duvağını kaldırdı, arabadan indi ve kızına doğru birkaç adım attı. Hazel bir an için annesinin onu öpüp öpmeyeceğini merak etti.

"Ayakkabıların kirli," dedi annesi yalnızca. "Çamurlu." Hazel botlarına baktı. Bu kirlenmiş botlar, Jack'le mezarlığa gizlice girip laboratuvarına götürmek üzere ceset çalarken giydikleriydi. Üzerlerindeki kiri temizlemek aklına gelmemişti. Eninde sonunda Jack'le mezarlıklara döneceklerini hayal etmişti hep.

Hazel uygun bir yanıt bulamadan Leydi Sinnett arabasına binip kapısını kapamıştı ve Hazel'a da arabanın ağaçlarla çevrili yolda gözden kayboluşunu izlemek kalmıştı.

O günden sonra Hazel, Hawthornden Kalesi'nde neredeyse tamamen yalnız yaşamaya başlamıştı. (Leydi Sinnet aşçıya diğer hizmetçilerle beraber İngiltere'ye gelmesi için âdeta yalvarmıştı ancak kadın Hazel'a yemek hazırlamak için Hawthornden'da

T.me/Cinciva

kalmıştı. "Ben İskoçya'da doğdum ve İskoçya'da öleceğim," demişti Leydi Sinnett'e. "İngiliz kayalıklarında yetişen sebzelerle ya da İngiliz otlarını yiyen sıska ineklerle pişirilecek yemekten hayır gelmez.") Hazel'ın hizmetçisi de elbette onunla kalmıştı ama ilk çocuğuna hamileydi ve Hazel da Iona'nın günün büyük bölümünü yolun üst tarafındaki kulübede dinlenerek geçirmesi konusunda ısrar ediyordu.

Hazel, Hawthornden Kalesi'nin yarı karanlık ve soğuk olmasına aldırmıyordu. Zaten evde çok az zaman geçiriyordu; kasabada ev viziteleri yapmadığı zamanlarda laboratuvarında çalışıyordu.

Hazel laboratuvarını parça parça inşa etmiş, mobilyalar, meşaleler ve kitapları teker teker taşımış, en nihayetinde yazıları üzerinde çalışırken, tespit ettiği her semptomu ve uyguladığı her tedaviyi titizlikle kaydederken günlerce orada kalabileceği kadar rahat bir yer haline getirmişti. Laboratuvar bir zamanlar Hawthornden Kalesi'nin zindanı olarak kullanılmıştı ve evin tünediği tepenin altına oyulmuş bir mağaraydı. İçerisi serindi; rutubet ve kir kokusuyla doluydu. İçeriye yalnızca yüksek bir pencereden azıcık ışık giriyordu ve bu yüzden Hazel masasını düzinelerce mumla çevrelemişti, böylece gece geç saatlere kadar bir şeyler okuyabiliyordu.

Rahatça okuyabilmek için rengi atmış kırmızı kumaşla kaplı en sevdiği sandalyesini yatak odasından aşağı indirmiş, babasının çalışma odasından ailesinin yağlı boya tablosunu alarak rafa yerleştirmişti. Tablo George hayattayken ve Percy henüz bebekken yaptırılmıştı. Annesi mutlu görünüyordu. (Hazel portredeki halinden nefret ediyordu; yaklaşık on iki yaşındaydı ve saçları küçük örgüler halinde toplanmıştı. Kafa derisinin gergin olduğunu ve kaşındığını hatırlıyordu.)

T.me/Cinciva

Hazel on sekiz yaşına bastığı gün saat gece yarısını vurduğunda kolera hastalarına kan vermenin olası zararları hakkında bir tıp dergisi okuyordu. Saatin çalmasıyla başını kaldırdı ve ailesinin yağlı boyayla çizilmiş yüzlerinin kendisine baktığını gördü. Sanki orada onunla birlikteydiler ve ona mutlu yıllar diliyorlardı.

Ertesi hafta babasından bir mektup geldi (*Adalardan posta göndermek çok zor*, diye yazmıştı özür dileyerek) ve bir sonraki hafta da Percy'den bir kedi çizimi geldi. (Hazel ve Percy'nin hiç kedisi olmamıştı ve kedilere özel bir düşkünlükleri de yoktu, bu yüzden kedi biraz gelişigüzel bir seçimdi ama Hazel yine de çalışırken bakmak için çizimi masasının üzerine iliştirmişti.)

Ancak asıl beklediği mektup ailesinden değildi. Hazel *aylardır* Jack'ten, sevdiği tek adamdan haber almayı bekliyordu. Tiyatroda yaşayan ve geceleri ölüleri mezardan çıkarmak için çalışan Jack Currer topladığı cesetleri, üzerinde çalışmalar yapmak için ihtiyaç duyan doktorlara satıyordu. Hazel'ı gece yarısı mezarlık kazılarına götürmüş, onu bir mezarda öpmüş, göğüskafesindeki kalbin âdeta bir yumrukla sıkılmış gibi hissetmesine ve ciğerlerindeki bütün havanın kurşuna dönüşmesine neden olmuştu. Jack Currer, Dr. Beecham'ın işlediği cinayetlerle suçlanmış, idama mahkûm edilmiş ve Haymarket Meydanı'nda asılmıştı. Ve Hazel'ın içindeki küçük, gizli bir yan belki, *belki* Jack'in hayatta kalmanın bir yolunu bulmuş olabileceğini umuyordu.

Hazel, Dr. Beecham'ın ona verdiği küçük mor-siyah sıvı şişesinin bir insanı ölümsüz yapabileceğini düşünmenin gülünç olduğunu biliyordu. Bu ona öğretilen bilimsel ilkelerin hepsine, okuduğu kitaplardaki tüm derslere aykırıydı. İnsan vücudu sonsuza kadar dayanacak şekilde tasarlanmamıştı; çürümesi, enerjisini tükenene kadar harcaması, sonra da tanrısal ruhunu cennetteki

T.me/Cinciva

ebediyete bırakması gerekiyordu. Beecham'ın deyimiyle ölümlülüğü ortadan kaldırabilecek hiçbir iksir, hiçbir *tonik* yoktu.

Ama yine de.

Yine de Beecham hâlâ yaşıyordu.

Hazel'ın orta yaşlı bir adam gibi gördüğü Beecham'ın en az yüz yaşında olması gerekiyordu. Hazel zihninin hayal âlemine daldığını fark edince, bunun sadece Beecham'ın iddia ettiği şey doğruysa gerçekleşebileceğini hatırlattı kendisine. Belki de Beecham delinin tekiydi. Belki de genç ve sağlıklı vücut parçalarını, yeni gözler, yeni karaciğerler, yeni eller için para ödemeye hazır olan hastaların bedenlerine nakletmenin bir yolunu bulmuştu. Ama bu, Beecham'ın yüz yıl önce doğan *asıl* Dr. Beecham ya da insanların inandığı gibi torunu olduğu anlamına gelmiyordu. Hele de Beecham'ın sonsuza kadar yaşayacağı ya da bir insanın idamdan kurtulmasını sağlayacak bir yol bildiği anlamına hiç gelmiyordu.

(Şimdi bile, üzerinden neredeyse bir yıl geçmişken Beecham'la yaptığı konuşmanın anısı solmaya başlamıştı. Tonik mor muydu yoksa altın rengi mi? Tıpa mantar mıydı? Her türlü zarara karşı ölümsüzlük mü vaat etmişti yoksa sadece hastalıklara karşı bağışıklık mı? Ona kalan en güçlü hatıra sadece bir histi: Beynini dolduran ve görüşünü bulanıklaştıran çılgınlık ve dehşet, okyanus ayaklarının altında akarken bir geminin pruvasında durma hissi...)

Birkaç ay önce tanıdık geldiğine inandığı bir el yazısıyla imzasız bir mektup almıştı.

Kalbim hâlâ senin ve seni bekleyeceğim.

Seni bekleyeceğim.

Gönderen her kimse, mektubun altına şu kelimeleri karalamıştı: *Amerika'da.* Hazel mektubu korsesinin içinde, göğsüne bastırarak haftalarca saklamıştı, ta ki kâğıt kenarlarından

T.me/Cinciva

parçalanmaya ve mürekkep çatlamaya başlayana kadar. Jack'ten gelmiş *olmalıydı*. Öyle *olmalıydı*. Başka kimden olabilirdi ki? Acımasız bir şaka mıydı? Rasgele bir teklif miydi?

Bazı günler Hazel, Beecham'ın toniğinin işe yaradığından ve Jack'in bir yerlerde hayatta olduğundan; Yeni Dünya'da, alt sınıftan erkeklerin fırsat arayabileceği bir yerde kendi ekmeğini kazandığından çok emin hissediyordu kendini. Bazı günlerse dişlerini sıkıyor ve ümidini kaybetmeyen yanına, insanların hayatlarını emanet ettikleri bir cerrah gibi değil, aptal küçük bir kız gibi davrandığını söylüyordu.

Hazel, Jack'in hayatta olduğundan ve Amerika'da bir yerlerde yaşadığından emin olduğu günlerde bile kafasındaki sorulara karşılık bulamıyordu: Onu nasıl bulacaktı? Amerika daha da büyük bir kıta üzerinde yer alan uçsuz bucaksız bir ülkeydi. Madem Jack Amerika'daydı neden yeni bir mektup yazıp onu nerede bulabileceğini söylememişti? Neden hâlâ gelip onu bulmasını *istediğini* söylemiyordu?

Hayır. Bunlar aptalca düşüncelerdi. Jack ölmüştü.

Hazel ara sıra hayal gücünün onu yanıltmasına izin verse de içten içe gerçeği biliyordu. Jack'ten başka mektup gelmemişti. Zaten ilk mektubun bile ona ait olup olmadığını bilmiyordu. Jack suçlu bulunmuş ve asılmıştı. Hazel aşkı tatmıştı, tüylerini diken diken eden ve sebepsiz yere sırıtmasına neden olan gerçek aşkı. Âşık olmuştu ve bu, dünyadaki pek çok insanın tatmadığı bir duyguydu.

Bunun için minnettar olmak, bittiğini kabul etmek ve Edinburgh'da yardıma ihtiyacı olan ama ödeme gücü olmayan insanlara el uzatmaya devam etmek en iyisiydi. Her geçen gün yeni şeyler öğreniyor ve daha iyi bir doktor oluyordu; bıçak kullanışı

T.me/Cinciva

daha güvenli hale geliyordu, teşhisleri daha hızlı ve daha kesin oluyordu. Bunun için yaratılmıştı, çocukken babasının kütüphanesinde saatlerini geçirmesinin, insan vücudunu başkalarının yeni bir dili anlayabileceği gibi çözene kadar kimsenin okumaya zahmet etmediği kitapları incelemesinin nedeni buydu. Kraliyet Hekimlik Sınavı'na girsin ya da girmesin o artık bir cerrahtı. Çalışıyor, hastaları tedavi ediyor, anatomi mucizesi ve onu etkileyen garip hastalıklarla yaralanmaların sonsuz çeşitliliğine dair her gün daha fazla şey öğreniyordu. Bir zamanlar sevdiği bir adamın hatırası için ağlamanın bir faydası yoktu.

Yine de onun kokusunu anımsayabilmeyi diliyordu.

Karıştığı skandalla kendi itibarını mahvetmiş olmasının neden olduğu tek sorun, Hazel'ın yalnızlık çekmesiydi.

Bazen, bir hastası yoksa ve Iona izin günündeyse Hazel bütün bir günü kimseyle konuşmadan, ağzını hiç açmadan geçiriyordu. Akşamüzerine doğru konuşması gerekirse sesinin bir kurbağanınki gibi çıkacağını hissederdi. Her zaman böyle değildi elbette: Çocukken George vardı, sonra da en azından monologlarını hoş görmeye istekli olan ve bir şey hakkında heyecanlandığında kibarca gülümseyen Bernard. Bir de Straine'in arkası dönükken yanında ter döktüğü ve birlikte güldüğü sınıf arkadaşları vardı. Belki onu gerçek kimliğiyle hiç tanımamışlardı ama Hazel onları tanıyordu ve hepsi bir bakıma onun arkadaşları olmuştu. Birbirlerine kalp kapakçıkları ve kanın bileşenleri hakkında sorular sormuşlar ve hangi ampütasyon için hangi bıçakların kullanılacağına dair teorilerini paylaşmışlardı.

Artık kendi defteri dışında fikirlerini paylaşabileceği kimsesi yoktu.

Hazel'ın çocukluğundan, babasının hâlâ Edinburgh'da olduğu zamanlardan hatırladığı bazı anılar vardı. Hawthornden'a akşam

T.me/Cinciva

yemeğine gelen insanlarla ilgili anılar. Bacaklarının arasına saklanır ve yetişkinlerin kitaplar, şiirler ve senfoniler hakkında konuşmalarını dinlerdi. Hepsinin sesi çok karışık geliyordu, anlaşılmaz bir dilde konuşuyorlardı sanki ve bu da inanılmaz derecede *yetişkinlere* özgü görünüyordu. Partiler şimdi nerede oluyordu? Yeni Şehir'deki şık evlerin yemek salonlarında insanlar hâlâ buluşup Walter Scott, Goethe ve Byron hakkında konuşuyor muydu?

Gecenin bir yarısı, o korkunç açlık Hazel'ın karnını tırmaladı: Evet, kesinlikle sosyetenin önde gelenleri hâlâ *bir yerlerde* buluşuyordu –zeki, ilginç insanlar; kahkahaları şampanya kadar coşku uyandırıcı– ve ne büyük utanç ki Hazel hiçbirine davet edilmiyordu. Parlake çocuğunun dişlerini çekmesi için içeri davet edilirdi ama o gün başka biri onları ziyaret edecekse arka kapıdan çıkarılırdı.

Hazel, Jack'le mezar kazarken "utanç" kavramının çok soyut, ay kadar uzak olduğunu düşünmüştü. Şimdi bir yanı ufaktan da olsa, düşüncesizliği yüzünden neyi feda ettiğini anlıyordu. Jack ölmüştü ve o tek başınaydı.

Bernard'la evlenseydi cerrah olmayacaktı, o yemek odalarına konuk olarak çağırılacaktı. Arkadaşları olacaktı, sohbetler edecekti. Fikirlerini paylaşabileceği insanlar olacaktı.

Şimdilik fikirleri yalnızca kendine aitti. İnsan anatomisine dair düşünceleri hokkalarca mürekkebe dönüştü ve incelemesi olacak karalamalar haline geldi. Hazel çoğu zaman meşgul ve odaklıydı, beyni elektrik ve kararlılıkla uğulduyordu. Ama dinginlik anlarında şehrin öbür ucunda onsuz gerçekleşen partileri hayal ediyor, Jack'i hatırlıyor ve kendini sonsuza dek yalnızlığa mahkûm edip etmediğini merak ediyordu.

T.me/Cinciva

Edinburgh Gazetesi

10 Mart 1818

Ekselansları Galler Prensesi Charlotte, İngiltere Prensi William'la olan nişanını attı. Prenses Charlotte, Naip Prens'in tek kızı ve Kral III. George'un tek meşru torunudur.

Prenses'e yakın kaynaklar, evliliğin en azından kısmen Prenses Charlotte'ın sağlık durumu nedeniyle iptal edildiğini düşünüyor. Prenses Charlotte 1814 yılında kendisini zayıf düşüren bir Roma humması geçirmiştir. Her ne kadar coşkulu ve hayranlık dolu kalabalıklar onu ikamet ettiği Warwick Evi'nin önünde ve St. James Parkı'ndaki araba gezintilerinde görmüş olsa da hastalığı uzun süredir devam eden Prenses henüz kamuoyu önüne çıkmaya başlayamadı.

Tahtın muhtemel vârisi olarak Prenses Charlotte uygun bir koca seçmenin ve nefesini tutmuş bekleyen ülkeye bir vâris vermenin öneminin kesinlikle farkında.

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

4

Dickie Parlake'in dişlerini çektikten sonraki akşam Hazel yatağında kitap okurken çalınan kapının bütün Hawthornden'da yankılandığını duydu. İç çekti. Kont tabii ki *çoktan* birini göndermeye karar vermişti. Şüphesiz akşam yemeğinde oğlunun peçetesinde bir parça kan görmüş ve uşağa hemen gidip Hazel'ı getirmesi için bağırmıştı.

"Ona sabaha kadar sorun olmayacağını söylemiştim," diye mırıldandı kendi kendine, sabahlığını üzerine geçirip komodinin üzerindeki mumu alırken. Iona bu akşam dışarıdaydı; şato boştu ve bu yüzden ön kapıyı açacak ondan başka kimse yoktu. Kapı çalmaya devam etti, daha hızlı ve daha yüksek sesle. *Zavallı uşak*, diye düşündü. Soğukta, zifiri karanlıkta, muhtemelen donarak ölmek üzere olan ve buraya kadar bir saat boyunca at sürmekle vazifelendirilen zavallı bir uşağın merdivenlerinde olduğundan emindi. Arabasıyla Hammond Evi'ne dönmeden önce ısınmak için onu içeri girip bir fincan çay içmeye ikna etmesi gerekecekti.

Lord Parlake'in uşağa bunun *acil bir mesele* olduğunu ve *hemen doktor hanımı getirmesi gerektiğini* söylediğini düşünüyordu ama Dickie'nin ağzında bir sorun olmadığını biliyordu. Dişler temiz çıkmıştı; bir demlik çayın kaynaması için gereken süreyi bekleyemeyecek hiçbir şey yoktu. Kont'un endişelenmesini önleyecekse dişetlerine dikiş atmaktan memnun olurdu ama bu sadece çocuğun

T.me/Cinciva

daha fazla acı çekmesine neden olacaktı, oysa ağzı kesinlikle iyileşecekti, başka herhangi bir şey yapmaya gerek yoktu.

Hazel'ın Kont'a ve oğluna duyduğu kızgınlık merdivenden aşağı attığı her adımda daha da artıyordu. Gecenin bu geç saatinde, sabaha kadar hiçbir sorun yaşamayacağını özellikle belirttiği halde onu çağırmaları... Onu bu saatte yatağından kalkmaya zorlamaları... Bu insanların kendini beğenmişliği. Belki de uşağa bir fincan çay ya da biraz viski verip onu yolcu eder ve Kont'a *yarın sabah* orada olacağını söylerdi, makul olan buydu.

Ön salondaki mumlar neredeyse tamamen tükenmişti. Vakit gece yarısına geliyordu. Annesi ve Percy İngiltere'ye ilk taşındığında Hazel evin sessizliğinden, geniş odalardan herhangi birinde canı istediği zaman kitap okuma, dikiş dikme ya da çalışma özgürlüğünden keyif almıştı. Ama genellikle akşam yemeğinden sonra çayı buz gibi olduğunda ve soğuğun iliklerine işlemesini önlemek için dolaptan fazladan battaniye getirmesi gerektiğini fark ettiğinde Hazel evde yalnızlık çekiyor olabileceğini kabul etti. Ama sabah güneşi belirdiği anda o yalnızlık buzun erimesi gibi buhar olup uçardı.

Kapı çalmaya devam etti ve ses salonun yüksek tavanında yankılandıkça Hazel'ın midesinde bir şeyler düğüm düğüm oldu. Bütün kızgınlığı, planlı kendini beğenmişliği sudaki şeker gibi anında çözüldü. Bir şey ensesindeki tüyleri diken diken etti ve Hazel aniden canlandı.

"*Lütfen.*"

Kalın meşe kapının diğer tarafından bir ses geliyordu; güçlükle duyulan belli belirsiz bir ses, çaresiz ve bitkin mırıltıydı.

Hazel kapıyı açtığında kendisinden çok da büyük olmayan ama ilk bakışta çocuk sanılabilecek kadar minyon bir kadınla

T.me/Cinciva

karşılaştı. Boyu en fazla bir metreydi ve küçük, keskin gözleri vardı. İlk bıraktığı izlenim bir fareye benzediği yönündeydi. Kadının başlığının altından kahverengi bukleleri dökülüyordu ve Hazel kadının ellerinin kanla kaplı olduğunu fark edene kadar birkaç saniye geçti. "Lütfen," dedi kadın fısıltıdan farksız bir sesle. Ardından da kendini öne bırakarak Hazel'ın kollarına yığıldı.

Kadın ne kadar küçük olursa olsun, Hazel'ın üçüncü kattaki misafir odaları şöyle dursun, onu ikinci kattaki yatak odasına taşıyacak gücü bile yoktu. Hazel annesinin oturma odasına gidip mavi-siyah kanepeyi girişe çekerek kadını kaldırıp üzerine yatırmaya çalıştı.

Hazel kadının üzerindeki seyahat pelerinini çıkarınca nefesi kesildi. Kadının karnı şişip irileşmişti ve kavun gibi yuvarlaktı. *Hamile,* diye düşündü Hazel. Kadının bacaklarının arasından resmen bir kan nehri akıyordu ve iç çamaşırıyla iç gömleği şimdiden sırılsıklamdı.

Kadının gözleri titreşerek kapandı. Kirpikleri o kadar solgundu ki neredeyse beyazdı.

Yüzü de kansızdı. Hazel'a bir ölüm maskesini hatırlattı.

Dışarıda ne bir at ne de bir araba vardı. Kadın buraya kimbilir ne kadar uzaktan gelmişti. Bu karanlıkta ve buz gibi havada, kalenin ön kapısına uzanan patikadaki köklere ve kıvrımlara takıla takıla yürüyerek gelmiş olmalıydı. Gün ışığında bile tehlikeli bir yoldu orası; Hazel aysız bir gecede bunu tek başına yapmanın, tökezlemenin ve bir yandan da o kadar çok kan kaybetmenin dehşetini hayal bile edemiyordu. Kadının görüşü muhtemelen bu kan kaybından bulanıklaşmıştı.

"Seni o elbiseden kurtarmamız gerek. Al..." Hazel sabahlığını çıkardı. "Sana bunu giydireceğiz." Kadının önce elbisesini, sonra da

T.me/Cinciva

iç gömleğini çıkarmasına yardım etti. Her ikisi de kan ve terle kaplanmış, dizlerine kadar çamura bulanmıştı.

Hazel kadının bacaklarının iç kısmını kaplayan taze ve parlak kanı görünce nefesini tuttu. "Her şey yoluna girecek," dedi. Yeni hastasına olduğu kadar kendisine de söylüyordu bunu. "Adın ne senin?" Alnındaki teri silmek için temiz bir bez kullandı, ateşi olmadığını fark edince şaşırdı. Hem ter hem de altındaki deri ölü gibi soğuktu.

Kadın kısık bir sesle, "Bu bebeği doğuramam," dedi. Başını hararetle salladı ve gözyaşları yanaklarından süzüldü. Hazel kirin altındaki çilleri seçebiliyordu. "Yapamam. Yapamam. Yapamam."

Hazel tekrar, "Her şey yoluna girecek," dedi. "Sen bana adını söyle lütfen."

Kadın yine başını salladı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Size adımı söyleyemem." Hazel şöminedeki ateşi çoktan yakmıştı. Ancak oda neredeyse boğucu bir sıcaklığa ulaşmış olmasına rağmen kadın titremeye başladı. "Ölmekten çok korkuyorum."

Kadının gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve Hazel onun gözbebeklerinin siyah ve yusyuvarlak olduğunu fark etti. Bunun kadının korkusunun bir işareti olduğunu düşünmüştü ama kadının gözlerine daha uzun süre baktıkça ışığı yakalayamamasında, gözbebeklerinin titreşiyor gibi görünmesinde bir tuhaflık olduğunu fark etti.

"Bir şey mi içtin?" diye sordu Hazel sesindeki titremeyi bastırmaya çalışarak. "Herhangi bir şey içtin mi; herhangi bir karışım, herhangi bir bitki?"

Kadın hıçkırıklar arasında cevap verdi. "Onun bebeğini doğuramam. Onun bebeğini doğuramam."

Hazel zorlukla yutkundu ve nemli bir bezle kadının alnını silmeye devam etti. "Lütfen. Sadece ne içtiğini öğrenmem gerekiyor. Seni iyileştirmeyi deneyeceğim."

T.me/Cinciva

Kadın gözlerini kapadı ve fısıldadı: "Kalomel. Biraz cıva vardı. Ve... ve biraz da yarpuz yaprağı."

Hazel isimleri anında anımsadı. Hepsi de kadınların kendi aralarında sessizce elden ele gezdirdiği, şişelerini kollarının içine ve paltolarının altına sakladığı tedavilerdi. İsimleri olmayan ve sadece arka sokaklarda bulunan dükkânlardan; tozlu şişelerden dökülen yüksük dolusu tentürler ve yetkililere söylememe sözü karşılığında çok fazla para talep eden dişsiz adamlardan alınan ilaç türleriydi. Fakir kadınların kıt kanaat biriktirdiklerini harcadıkları; zengin erkeklerin kızları ve metresleri için temin ettiği tedaviler.

Kalomel. Cıva. Yarpuz.

Bunların sadece birinden alacağı tek bir doz, bu kadını bir hafta boyunca yataktan çıkamayacak hale getirmeye yeterdi. Sırtüstü yatarken kramplarla kıvranırdı. Üçünü birden almak ise... *Çaresiz olmalı*, diye düşündü Hazel. Çaresizliğin de ötesinde, aklını kaybedecek kadar korkmuş olmalıydı.

Kadının Hazel'a adını vermeyi reddetmesinde şaşılacak bir durum yoktu: Kasıtlı olarak düşük yaptırmakla suçlanan bir kadın ömür boyu hapse atılabilirdi. Hazel kadının karnına baktı ve kaç aylık hamile olduğunu anlamaya çalıştı. Tam olarak kestiremiyordu ama kanepesinde uzanan kadının yakalandığı takdirde idam cezasına bile çarptırılabileceğini çok iyi biliyordu.

"Onun bebeğini doğuramam," dedi minyon kadın tekrar. "Beni zorladı... Ben istemedim... Yapamazdım..."

"Şşş," dedi Hazel, kadının yüzündeki nemli saçları okşayarak. "Şimdi sessiz ol. Burada güvendesin. Ben seninle ilgileneceğim."

Kadının gözleri kapandı. Pembe gözkapakları çırpınırken damarları belirgindi ve Hazel kadının göğüskemiğinin altındaki

T.me/Cinciva

zayıf kalp atışını duyana kadar en kötüsünden korktu. Zayıf ama ısrarlı bir pıtırtı, yaşattığı tüm acılara rağmen onu bu dünyaya bağlayan bir ip.

Gece boyunca Hazel kadını ön odadaki kanepede tutmuş, onu birkaç santimden fazla hareket ettirirse bu noktaya kadar hayatta kalmasını sağlayan şansın ya da merhametin onları terk edeceğinden korkmuştu. Birkaç saatte bir, solgun kadının dudaklarına bir bardak soğuk su dayayıp içmesini sağlamaya çalışıyordu. Şöminedeki ateş kükrerken bile kadın titremeye devam ediyordu, teniyse buz gibiydi. Hazel yabancıyı kendi yorganına sarmıştı.

Charles ve Iona ertesi gün Hawthornden'a gelip de ana salona girdiklerinde karşılarında gördükleri korkunç manzara coşkularının duman gibi dağılmasına neden oldu. Hazel uşağı çay hazırlaması için mutfağa gönderdi ve hizmetçisine de yeni yatak çarşafları getirmesini söyledi. İkisi de sessizce itaat ettiler. Iona ve Charles kendilerine verilen işleri halledip isimsiz kadına göz kulak olmak üzere geri dönene kadar Hazel kendini biraz olsun kestirebilecek kadar rahat hissetmedi.

Kalede kalan Iona ve Charles evli çiftlere özgü bir tavırla sessizce iletişim kurdular, Hazel hastayla ilgilenirken onlar da Hazel'la ilgilendiler.

"Yemek yemelisiniz, hanımefendi," dedi Iona, Hazel'a bir dilim esmer ekmek uzatarak. "En azından kabuğunu yiyin bari. Tereyağlı."

"Sıcak çay," diye mırıldandı Charles, sonra da girişteki ateşi canlandırmaya gitti. Charles'ın getirdiği çay ballı ve mide bulandıracak kadar tatlıydı ama Hazel yine de hevesle içti.

Hazel fincanını boşaltırken, "Biliyor musun, çaya bal katılmasını hep ahlaki bir zayıflık olarak görmüşümdür," dedi. "Ama

T.me/Cinciva

şimdi nedenini hatırlayamıyorum. Tadı *güzel*, değil mi? İnsanlar bunu biliyor mu? Bal çayın tadını *çok* güzelleştiriyor."

"Evet, sanırım insanlar biliyor, hanımefendi," dedi Charles fincanı yeniden doldurup bir kaşık dolusu bal eklerken.

"*Ben* bilmiyordum," diye mırıldandı Hazel. Sonra da hastanın durumunu her saat başı belgelemek için tuttuğu notlara döndü. Kadın ona ismini söylememişti ve bu yüzden Hazel ona Mary diye hitap etmeye başladı.

Mary iki gün boyunca ölümün eşiğinde dolaştı, bilinci yerinde değildi ve Hazel'ın soluk beyaz dudaklarına götürdüğü kaşıkların içindekileri zar zor yiyip içebildi. Üçüncü gün, güneşin gökyüzünde yumurta sarısı gibi yükseldiği bir sabah, kadın nihayet ayağa kalkacak kadar kendine geldi. Kadın Hazel'a adını söylememekte ısrarlı olduğundan Mary olarak kaldı. Hazel'ın sorduğu diğer sorulara cevap vermeyi de reddediyordu: Nerede yaşıyorsun? Nerede çalışıyorsun? Cevabını gerçekten bilmek istediği tek soruyu sormaması gerektiğini çok iyi biliyordu: *Seni kim hamile bıraktı ve sana zarar verdi mi?*

Kadının gözlerindeki korkudan, gözlerinin kafesteki bir hayvanınki gibi odanın içinde gezinmesinden adamın güçlü biri olduğunu tahmin etti Hazel. *Çalıştığı evin sahibi, bir ustabaşı, hatta...* diye düşündü Hazel, *bir sabah yatakta dua eden kadının mırıltılarını dinleyen bir rahip bile olabilir.* Halktan erkeklerin evlilikdışı çocuk sahibi olması alışılmadık bir durum değildi. Hatta bazıları çocuklarına kendi soyadlarını verecek kadar da yüzsüzdü.

Bebeğin babası her kimse, bu kadını incittiği açıktı. Hazel, kadın geldiği yere döndüğünde adamın orada olmaması ya da onun üzerinde herhangi bir güç kullanmaması için dua etti.

T.me/Cinciva

Mary, Hazel'ın kollarına yığılışından bir hafta sonra bir sabah, "Size ödeme yapamam," dedi. O noktada Hazel ve Charles, Mary'nin Hawthornden'ın misafir yatak odalarından birine giden merdivenleri çıkmasına yardım edebilmişti. Hazel elinde bir çay fincanıyla odaya girdi. Mary'nin yüzünün rengi yerine gelince Hazel küçük, yuvarlak yüz hatları ve soluk kirpikleriyle onun gerçekten de fareye benzediğini fark etmişti.

"Seni temin ederim," dedi Hazel fincanı şifoniyerin üzerine bırakırken, "evimde ikram ettiğim çaylar için para almıyorum."

Kadının gözleri karardı ve pencereye doğru baktı. "Hiçbir şey için ödeme yapamam yani. Öylece çıkıp geldim, çaresizdim, biliyorsunuz. Tepedeki malikânede insanları tedavi eden bir kadın olduğunu duydum, sanırım o sizsiniz. Ama fazla param yok."

"Olsa bile almazdım." Hazel derin bir nefes aldı ve yatağın köşesine oturdu. "Bir çocuktan kurtulmak için içtiğin şeyler var ya, bu yüzden başını belaya sokabilecek insanlar var, bunu anlıyor musun? Bana nerede çalıştığını ya da yaşadığını söyleyemeyeceğini biliyorum ama hamile olduğunu bilen birileri var mıydı?" Mary'nin ağzı sıkı, gergin bir çizgiye dönüştü. Başıyla onayladı. "En iyisi hiçbir şey söylememek," dedi Hazel. "Biri sorarsa onlara çocuğunu kaybettiğini söyleyebilirsin. Sonuçta böyle şeyler her gün olur."

Mary birden dehşete kapıldı. "Ev sahibem, bana ilaçlardan bahseden oydu. Onları nereden alacağımı söyleyen."

"Güvenilir biri mi?"

"Bana bu bilgiyi vermek için epeyce para aldı," dedi Mary.

Hazel dudaklarını rahatlatıcı bir gülümsemeyi andıran bir şekle sokmaya çalıştı. "İyi olacaksın," dedi. "En önemlisi senin iyi olman. Sadece hafif şeyler yediğinden emin ol. Mesela lapa.

T.me/Cinciva

Birkaç hafta peynir ya da et yok. Kendini eve dönmeye hazır hissettiğinde dönebilirsin. Kanaman tekrarlarsa beni nerede bulacağını biliyorsun."

Iona koridorda durmuş, yarı açık kapıdan sohbetin tamamını izliyordu. Elindeki bezi sıkıyordu. Hazel odadan çıkıp kapıyı usulca arkasından kapadığında Iona yaklaştı. "Bu çok tehlikeli, hanımefendi," dedi.

Hazel sahte bir şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Neden bahsettiğini anlamıyorum. Bulaşıcı olduğu söylenemez."

Iona burnundan derin bir nefes aldı. Ellerinden biri neredeyse istemsizce hamile karnına doğru kalktı ve sonra yana düştü. "Bebeğin varlığı anlaşıldıktan sonra yapılırsa bunun sonu kadın için de doktor için de idam olur. Grassmarket'ta bir..." Zorlukla yutkundu, kelimeyi dudaklarından dökülmeye zorladı. "...*kürtajcının* idamını hatırlıyorum." Ürperdi. "Daha birkaç yıl bile olmadı. Onlar *suçlu.*"

Hazel güldü. "Dürüst olmak gerekirse, Iona, ben suçlu değilim. Bunu yapacak cesaretim yok, biliyorsun." Iona gülmedi. Hazel devam etti. "Ben sadece evime gelip yardım isteyen bir kadını tedavi ettim. Suç mu bu?"

Iona'nın elindeki bulaşık bezi bükülmeye devam etti. "Hayır, tehlikeli. Hepsi bu. İnsanlar şüphelenmeye ve sorular sormaya başlar. Bir hanımefendi olduğunuz için insanlar zaten sürekli sorguluyorlar. Fısıltıları duyuyorum."

Şaşırma sırası Hazel'daydı. "Ne fısıltısı?" Hazel onun hakkında dedikodu yapıldığını biliyordu, elbette yapılacaktı. Yoksa Hammond Kontu gibi insanlar onu çağırabileceklerini nereden bileceklerdi? Ama bu dedikoduların, kuzeni Bernard ve yeni karısı gibi insanların birbirlerine hava attıkları salonlarla ve tiyatro

T.me/Cinciva

localarıyla sınırlı olduğunu sanıyordu. Hepsi kendini bildi bileli çeşitli partilerde, öğle yemeklerinde ve çaylarda bir araya geldiği insanlardı. Ama onlara göre Hazel tuhaf bir tipti ve muhtemelen hep öyle kalacaktı.

Ama dedikoduların Iona'nın sınıfından birinin kulağına kadar gelmesinin rahatsız edici bir yanı vardı: Edinburgh'daki pazarlarda ya da barlarda onun hakkında konuşan insanlar olduğu düşüncesinin. Onu tanıyan ve tanımayan yabancıların varlığının. Onu zihinlerinde çarpıtıp onu olmadığı bir şeye dönüştürebilecek kişilerin.

Iona, Hazel'la göz teması kurmadı. "İnsanlar bunun doğru olmadığını söylüyor. Bir hanımefendinin doktor olmasının falan."

Hazel ifadesini düzeltip duruşunu dikleştirdi. "İnsanlar uzun zamandır konuşuyor sanırım. Eminim konuşmaya da devam edecekler. Benim yaptığım işten bağımsız olarak. Şimdi izin verirsen tedavi ettiğim hastayla ilgili notlar almam gerekiyor."

Hazel, Iona'nın yanından geçerek basamaklardan indi, girişe döndü ve ön kapıdan çıkarak evin altındaki laboratuvara doğru ilerledi. Iona ise yukarıda kalıp Hazel'ın gidişini izledi.

T.me/Cinciva

Edinburgh Gazetesi

21 Mart 1818

PRENSES'İN SAĞLIĞI ULUSU KORKUTUYOR

Galler Prensesi Charlotte'ın sağlık durumunun yeniden kötüleştiğine dair haberler üzerine bütün Büyük Britanya korku ve endişe içinde. Prenses bundan birkaç sene evvel Roma humması olarak bilinen hastalık nedeniyle odasında tecrit altına alındığında bütün ulus nefesini tutmuştu. Şimdi ise saraydan gelen haberler Prenses'in bir kez daha Warwick Evi'ne çekildiğini ve penceresinin önünde ona şifa dileklerini ileten kalabalıklar yığılmasına rağmen halkın karşısına çıkamadığını söylüyor.

Prenses'in kentin sıradan insanları arasındaki popülaritesi kısmen politikacı olmasından kaynaklanıyor: Prenses Charlotte, emek reformu ve işçi haklarını savunan ileriçi bir parti olan azınlıktaki Whiglerin yakın bir müttefiki. Siyasi eğilimleri zaman zaman kendisini muhafazakâr bir Tory olarak tanımlayan babası Naip Prens'le ters düşmesine neden oluyor.

Kral III. George'un tek meşru torunu olan Prenses'in, Prens William'la olan nişanını bozması çeşitli kaynaklar tarafından sağlık durumuna bağlansa da veraset sırası bizzat Prenses'e bağlı.

Kendisinin bir an önce sağlığına kavuşması için dua ediyoruz.

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

5

Yeni inceleme Hazel'ın zamanının çoğunu alıyor; yemek yemediği, uyumadığı ya da hastaları tedavi etmediği saatlerin tamamını ele geçirmeyi başarıyordu. Hazel geriye dönüp baktığında, Jack'in geçen sene ona incelenecek cesetler getirdiği zamanlarda aldığı notlar için kendine lanet ediyordu bazen. Bu işin heyecanından, yeniliğinden ve tuhaflığından o kadar sersemlemişti ki notları gelişigüzel ve eksikti.

O zaman neden daha anlaşılır şemalar çizmemişti ki sanki? Mürekkep çizgileri neden bu kadar kalın ve özensizdi? Artık tüm hastalarının, semptomlarının ve önerdiği tedavinin net ve düzenli bir günlüğünü tutmayı alışkanlık haline getirmişti:

Martin Potter. Kırık kol, şişme ve enfeksiyon, drenaj ve kemiğin yeniden yerleştirilmesi gerekiyor.

Robert Parlake. Kararmış dişler, çekilmesi gerekiyor.

"Mary." Zehirlenme, kendi kendine: kalomel, cıva, yarpuz. Aktif karbon, sıvı diyet ve dinlenme gerektiriyor. Anason ve haşhaş çayı. Uyku için dut.

On gün sürmüştü ama sonunda Mary yatağından kalkıp Hazel'la dere kenarında yürüyüşe çıkacak kadar toparlanmıştı: Hazel'ın koluna yaslanmıştı, bacakları yeni doğmuş bir tayınki

T.me/Cinciva

kadar dengesizdi. Hazel'ın, Mary'nin Hawthornden'dan ayrılacak kadar güçlendiğini hissetmesi için iki gün daha geçmesi gerekti. Hazel, Mary'ye ekmek ve peynirden oluşan küçük bir çanta hazırladı ve arabasını onu eve götürmek üzere hazırlatmakta ısrar etti.

Mary başını iki yana sallayarak, "Bu kadarı çok fazla," dedi.

"Saçmalık," diye cevap verdi Hazel. "Şehir merkezine dönerken kendini yoracaktın madem iki hafta boyunca seni sağlığına kavuşturmak için uğraşmamın ne anlamı vardı?"

Mary o anda solgun kirpiklerini kırpıştırdı ve Hazel'ın bu teklifi tekrar değerlendireceğinden korkmuş gibi yiyecek paketini Hazel'ın kollarından kaptı.

"Sıkıntıyı atlattık," diye mırıldandı Iona arabanın yola çıkışını izlerken.

Hasta listesi kabardıkça Hazel'ın hastalık ve tedavi envanteri de kabardı: ani nöbetler için hacamat; aşırı kara safra için darı ekmeği ve hurma; sarı safra için sedefotu ve dereotu; lupus için ebegümeci ve ısırgan otu; iltihaplı bademcikler için sıcak şarap; ateş için tuzlu balık, rezene ve kimyon. Biri uyanıp dinlenmeye ihtiyaç duyuyorsa ona dut ve marul veriyordu. Birinin uyandırılması gerekiyorsa kekik ve nane kullanıyordu.

Bu böyle devam ediyordu.

Hazel yeterince vaka derledikten sonra bunları sınıflandıracak ve kategorilere göre düzenleyecekti. Nihayetinde, muhtemelen hiçbir zaman kendi adıyla yayımlayamayacağını bilse bile notlarının bir yayıncının ilgisini çekmeye yeteceğini umuyordu. Muhtemelen, "Bir Hanımefendi" adını kullanan *Akıl ve Tutku* yazarının ayrıcalığına bile erişemeyecekti. Bir kadının roman yazması fikri ailesi için utanç verici olabilirdi ama kesinlikle bir skandal değildi. Ancak bir roman ile tıbbi bir metin farklı şeylerdi ve erkeklerin,

T.me/Cinciva

kadınların mesleki alanlara girmesine izin verme konusundaki istekliliği de bir yere kadardı. *Bırakalım isimsiz yayınlasınlar*, diye düşündü Hazel yüce gönüllü bir tavırla. *Övgüyü ben almasam da önemli değil, yeter ki bu değerli çalışma dünyaya yayılsın.* İçten içe bildiği rahatsız edici gerçeği yok etmek için bu düşünceleri kendine sert bir nasihat gibi tekrarlıyordu. Gerçekte, kendisi hiçbir övgü almazken çalışmasının yayımlandığını ve övüldüğünü görmek onu çıldırtacaktı.

Kapıdaki iki nazik, tanıdık vuruş Hazel'ı düşüncelerinden uzaklaştırdı. Iona, Hazel'ın cevabını beklemeden kapıyı açtı ve elinde bir kahvaltı tepsisiyle içeri girdi. Sabah olmuştu bile. Hazel bütün gece çalışmıştı. Yine.

"Çay ve kızarmış ekmek getirdim, hanımefendi," dedi Iona. O tepsiyi masanın üzerine bırakırken Hazel tepsinin altında kalacak kâğıtları hızla topladı. "Aşçı da böğürtlen reçeli yaptı."

"Güzel," dedi Hazel, hayatın küçük zevklerinin, taze böğürtlen reçeli vaadinin ruh halini nasıl hemen yükselttiğine şaşırarak. Ekmeğin kenarları yanmıştı, tam da sevdiği gibi. "Teşekkür ederim, Iona."

Hizmetçi başını eğdi. "Bir de mektubunuz var." Hazel yere baktı ve tepsideki parşömeni fark etti. Oldukça kalındı ve kıpkırmızı balmumuyla mühürlenmişti. Iona sabırsızlıkla bekledi. "Açmayacak mısınız? Bu sabah altın rengi üniformalı bir uşakla geldi. Süslü bir arabayla. Charles durmadan bundan bahsediyor. Tekerlekleri bir atın sırtı kadar yüksekmiş."

Hazel hızlı bir hareketle mektubun mührünü kırıp açtı. "Mercer'dan... de Flauat Kontesi. Kont'la birlikte ev sahipliği yaptığı..." Hazel okumayı bıraktı, mektubu katladı ve eteğinin ceplerinden birine koydu. Mesleğinde kadın kıyafetinin avantajlarından biri

T.me/Cinciva

de dış ceplerin varlığıydı; Hazel bazen kalemleri, mürekkebi, defteri, iğneleri ve neşteri için iç etekliğine iki ya da üç tane cep eklerdi. Tüm cepleri kurumuş otlarla doluydu.

"Ne davetiyesi, hanımefendi?" dedi Iona. "Kesinlikle gitmelisiniz! Bir asırdan beri ..."

"Herhangi bir sosyete etkinliğine davet edilmediğimden mi dem vuracaksın?"

Iona kıpkırmızı oldu. "Demek istediğim, Kontes gibi bir kadın sizi evine davet ediyorsa bu iyiye işarettir."

"Ya da beni bir eğlence malzemesi olarak gördüklerine işarettir. Belki de bu mevsimde dedikodu azdır."

"Elbette öyle bir şey yok, hanımefendi. Bayan Elphinstone'la arkadaşsınız, yani Kontes'le."

Iona haklıydı: Hazel ve Margaret Elphinstone –herkes ona Mercer derdi– eskiden arkadaştılar ya da en azından partilerde birlikte duran ve saçma bir şey gördüklerinde dikkat çekmek için birbirlerinin koluna hafifçe dokunan türden tanıdıklardı. Ama George'un ölümünden beri yazışmaları kesilmişti. Hazel ve Hawthornden yas tutmaya başladığında arkadaşlıklarının büyük bir kısmı ve tüm yazışmaları bir kenara atılmıştı. Sonra Hazel Anatomistler Derneği'ne ve Hekimlik Sınavı'nı geçmeye odaklanmıştı; diğer her şey ikinci plandaydı. Fransız kontuyla evlendiğinde Mercer'a bir tebrik notu yazmıştı ama Mercer'ın Londra'da geçirdiği onca zamandan sonra birbirlerini yüz yüze görmeyeli yıllar olmuştu. Hazel onu son derece gürültülü ve neşeli, odanın köşesinde utangaç bir tavırla dikilen erkeklerden dans için kadınlara eşlik etmelerini isteyen ilk kişi olarak hatırlıyordu. Bir de bir şişe şampanya çalmak için aceleci davrandığını.

"O zaman sizi neye davet ediyor, hanımefendi?" diye sordu Iona.

T.me/Cinciva

Hazel iç çekerek mektubu cebinden çıkardı. "Evinde özel bir opera gösterisine." Kelimeleri gözden geçirirken heyecanının sesine sızmasını engellemeye çalıştı. "Geçen mart ayında Londra'da prömiyeri yapıldığında izlediği bir operaymış. Rossini'den *Seville Berberi*."

Iona güldü. "Bir opera mı? Bir berber hakkında mı?"

"Ve Luigi Zamboni ile Geltrude Righetti-Giorgi'yi davet etmiş." Hazel davetiyeyi indirdi. "Ah, Iona. Korkarım şimdi gitmek zorundayım."

"Arkadaşlarınız mı?"

"*Ünlü* şarkıcılar, Iona. Mükemmel olmalı. Duyduğunda seni ağlatabilecek sesler."

"O zaman anlaştık! Sizin için bir elbise hazırlayacağım."

"*Öyle* deme. O kadar basit değil. Fısır fısır konuşacaklar." Hazel volta atıyordu. "Elbette," diye ekledi, "ben orada olmasam da konuşacaklar; korkunç olan da bu, değil mi?" Topuklarının üzerinde döndü. "Gitmeliyim, değil mi?"

Iona başıyla onayladı. "İnsanların hakkınızda konuşup konuşmadığını ne zaman umursadınız ki sonuçta?"

Hazel sırıttı.

"Evden çıkıp arkadaşlarınızı görmekten memnun olacağınızı düşünüyorum, hanımefendi," dedi Iona. "Sadece bunu yapmadan önce bileklerinizdeki kanı temizlediğinizden emin olun."

Hazel bileklerindeki ve tırnaklarının altındaki kahverengiye dönüşen kanı keseledi. Banyoda o kadar uzun süre kaldı ki su kahverengi akmaya başlamıştı. Kuruduktan sonra uzun saçlarını taradı –neredeyse beline kadar uzamışlardı, yakında kestirmesi gerekecekti– ve giyindi. Mercer'ı tanıdığı kadarıyla, Napolyon'un

T.me/Cinciva

düşüşünden sonra ülkelerini terk etmiş ama kibirli üstünlük ve stil anlayışlarını terk etmemiş Fransızlarla dolu şık bir etkinlik olacaktı.

Hazel günlük işlerinde elbiselerinin altına pamuklu çoraplar giymeyi tercih ederdi ama bu gece ipek çoraplar ve savaş zırhı gibi kuşanacağı bir korse giyecekti.

Iona, Hazel'ın en sevdiği boleroyu –yüksek fırfırlı yakası olan, şık ve beyaz bir kumaştan yapılmış bir parçaydı– ve elbisesini giymesine yardım etti. Yas, annesini yıllarca neredeyse sessiz ve tamamen kendini düşünen, Hazel'ı neredeyse görmezden gelen bir hayalete dönüştürmüştü. Dolayısıyla Hazel yıllarca elden düşme ya da sezonluk elbiseler giymişti; annesi Hazel'a yeni elbiseler sipariş edemeyecek kadar dalgın, Hazel da bunu nasıl yapacağını bilemeyecek kadar gençti.

Ama annesinin onun için özenle ve dikkatle seçtiği bir elbise vardı. Leydi Sinnett aylar önce, Hazel'ın yakında Bernard'la nişanlanacağını ve onun kolunda sosyeteye karışacağını tahmin ettiği günlerde Hazel'ın beden ölçülerini Londra'da Fleet Sokağı'ndaki Bayan Thire'a göndermişti. Hazel annesinin, "En azından bir baronese uygun bir şeye ihtiyacın olacak," dediğini hatırlıyordu. Nişan hiçbir zaman gerçekleşmedi ama annesi siparişi geri çekmeyi unutmuş olmalıydı çünkü sadece birkaç hafta önce kutu mor kurdeleye sarılmış olarak gelmişti. Hazel kutuyu açmadan gardırobunun altına kaldırmıştı. Kutuyu açmaya fırsat bulamamış, bulduğunda da cesaret edememişti. Şimdi kutuyu çıkarıp yatağın üzerine bıraktı, kapağındaki tozu üfledi ve altındaki ince kumaşı örten kâğıdı yavaşça kaldırdı.

Kadifeçiçeği renginde, turuncuya çalan sarısı batan bir güneş kadar canlı görünen bir balo elbisesiydi. Kumaş, mum alevlerinin

T.me/Cinciva

ışığını yakaladıkça parıldıyordu. Kolları kabarık ve transparandı, o kadar narindi ki Hazel sadece parmak uçlarıyla dokundu. Bir an için Hazel'ın aklı dolabının arkasındaki yeşil elbiseye, daha önce bir düzine sosyal etkinlikte giydiği elbiseye gitti. Basit bir elbiseydi, hatta bir iç gömlek kadar rahattı.

Ama sonra kadifeçiçeği rengindeki elbise mum ışığında parıldadı ve Hazel dayanamadı. Cildine su gibi serin gelen kumaş elbiseye girdi ve aynada dudaklarını büzdü. Bir kadın cerrahın aynı zamanda güzel şeyler giyemeyeceğini söyleyen bir kural yoktu, öyle değil mi?

Kendini mesleğine adamış olması, bir elbiseyi Edinburgh'da dolaşmaya tenezzül eden Fransız kadınlardan herhangi biri kadar taşıyabildiğini kanıtlayamayacağı anlamına gelmiyordu.

Eteği camın önünde çevirip döndürdüğünde ortaya çıkan etkinin şok ediciliği inkâr edilebilecek gibi değildi. Haftalarca siyah pamuklu elbiseler ve erkek pantolonlarından başka bir şey giymedikten sonra güzel görünebileceğini, elbisenin renginin yanaklarındaki pembeyi ve gözlerindeki kehribarı ortaya çıkarabileceğini unutmuştu. Iona'nın kocası Charles, Hazel'ın merdivenlerden indiğini gördüğünde neredeyse kendi ayağına takılıyordu.

"Arabayı çağırabilir misin, Charles?" dedi Hazel pelerinini omuzlarına çekerek. Pelerin modern bir elbise ceketi kadar şık değildi ama Hazel'ın ondan ayrılmaya da gönlü el vermiyordu. "Bu elbiseyle ata binip Edinburgh'ya gitmenin uygun olacağını sanmıyorum."

Charles başıyla onayladı ve arabacıya haber vermek için kapıdan dışarı fırladı.

T.me/Cinciva

Hazel'ın aklından kuzeni Bernard Almont ve yeni eşi Cecilia'nın o akşamki partide bulunabilecekleri gibi soyut bir olasılık geçmişti ama Kontes'in malikânesinin önüne geldiklerinde onları arabadan arka arkaya yavaşça inerken gördüğünde midesinin düğümleneceğini ve dilinin birdenbire kuruyacağını tahmin edememişti. Yutkunmak çok zordu. Arkasından başka bir araba gelip çıkışı kapamasaydı arabacıya dönüp onu eve götürmesini söyleyebilirdi. Bunun için artık çok geçti. Tanrı aşkına, o buradaydı, *Thire* imzalı bir elbise giyiyordu ve opera dinlemeye gidiyordu. Bernard'ın bunu durduracak gücü olmamalıydı.

Partiye katılan konukların bakışları Hazel'ın tenini delip geçen cinstendi. Hazel başını ve omuzlarını dik tutmak için kendini zorladı. Belki de onları şaşkına çeviren sadece elbisesiydi.

Hazel annesinin eski bir arkadaşının girişe doğru ilerlediğini gördü. "Merhaba Leydi Bridgers, sizi tekrar görmek çok güzel," dedi.

Leydi Bridgers'ın yüzü, ona arkasını dönmeden önce inanılmayacak kadar kısa bir an için tanıma hissiyle seğirdi.

Aynı durum Hazel'ın bir zamanlar tanıdığı ve birlikte sosyalleştiği kadın ve erkeklerden oluşan iki konukla da tekrarlandı. Hazel'ın isyanının tehlikeli ve muhtemelen bulaşıcı olduğuna dair evrensel bir kabul var gibiydi. Hazel'ın onlara kulak misafiri olduğunu anlar anlamaz hepsi susuyordu; Hazel dedikodu malzemesi olduğunu işte böyle anlıyordu.

Böylece içeri girdi, şampanyaya doğru ilerledi ve dikkatini Mercer'ın gösterişli malikânesine çevirdi. Tarihi bir güzellikti; on altıncı yüzyılda inşa edilmiş, kuleleri, duvarlarla çevrili bahçesi ve meşalelerle ışıldayan avlusuyla dışa doğru genişleyen taş bir binaydı. İçeride atların ve arabaların sesi kaybolmuş, yerini cam

T.me/Cinciva

şıngırtıları ve kahkahalar almıştı. Bernard ve Cecilia kalabalığın içinde gözden kaybolmuşlardı. Hazel bir kadeh şarabı, tadını bile almadan mideye indirdi.

Orada, balo salonunun karşısında uçuşan siyah saçlar gördü. Kalbi küt küt atmaya başladı. O buradaydı. Jack onun için gelmişti. Arkası dönüktü ve Hazel'ın daha önce hiç görmediği işlemeli bir ceket giymiş olmasına rağmen bacakları hatırladığı gibi uzun ve çevikti, duruşundaki kamburluk ve boynunun kıvrımı tıpkı rüyalarında gördüğü gibiydi. Ağzı aniden kurudu ve nabzı kulaklarında duyulur hale geldi. Jack buradaydı, Mercer Elphinstone'un partisindeydi ve bir an sonra dönecek, Hazel zihninde binlerce kez canlanan o gülümsemeyi görecek, Jack ellerini uzatıp onu kendine çekecekti. İşte o zaman yaşadığı acının ya da yapayalnız geçen son birkaç ayın hiçbir önemi kalmayacaktı çünkü yine Jack'le birlikte olacaktı.

Jack döndü ve Hazel nefesini tutarak bekledi.

O değildi.

Uzun, ince bir burnu ve geniş, derin gözleri olan, Hazel'dan en az otuz yaş büyük bir yabancıydı. Uzun bacakları ve siyah saçlarıyla son derece yakışıklıydı ama yine de yabancıydı.

Aptalca davranmıştı. Hayallerinin onu alıp götürmesine izin vermesi mantıksız ve ahmakçaydı. İdamdan kurtulmuş olsun ya da olmasın, Jack gitmişti. Onun tekrar ortaya çıkmasını beklemek Hazel'ın acısını daha da uzatıyordu. Onun kaybının açtığı yara her iyileşmeye başladığında Hazel kabuğu kaldırıyor ve kanamanın yeniden başlamasına izin veriyordu.

Artık büyümesi gerekiyordu.

Gözlerini kırpıştırarak yaşları bastıran Hazel hamur rengi elbiselerin oluşturduğu kalabalığın arasından ev sahibini fark etti.

T.me/Cinciva

"Mercer!"

Margaret Mercer Elphinstone ona döndü. Elbisesi beyaz ve dökümlüydü; ensesinde yelpaze misali duran, özenle işlenmiş dantel Medici yakası ve elbiseyi sık buklelerine taktığı yaldızlı ve değerli taşlarla bezeli tokası ve birkaç ağır inci dizisiyle eşleştirmiş olmasaydı sıradan görünebilirdi. Gülümsüyordu ama bu hafif şaşkınlığını örten bir gülümsemeydi. "Hazel!" dedi neşeli bir sesle ama gözleri odada gezinmeye devam ediyordu. "Ben... Ben gelmeni beklemiyordum."

"Operayı dinleme fırsatını kaçıramazdım."

Kontes'in yüzü rahatladı. "Elbette." Eğildi ve Hazel'ı iki yanağından ikişer kez öptü. "Burada olmana çok sevindim. *Durmadan* senden bahsettim, Charles'a sor, gerçekten, balayımız sevgili arkadaşım Hazel Sinnett'tan sık sık bahsettiğim ve *Hazel Sinnett'ı duydun mu, elbette sana Hazel Sinnett'tan bahsettim* gibi şeyler söyleyip durduğum için *sıkıcı* bir hal aldı." Mercer bir adım geri çekildi ve elini göğsüne götürdü. "Ah, bu elbise! Kimse sana ev sahibesinin önüne geçmenin kabalık olduğunu söylemedi mi?"

Mercer'ın ilgisiyle Hazel odadaki buzların çözüldüğünü hissedebiliyordu. O da ev sahibesine gülümsedi. "Sanki herhangi biri senin önüne geçebilir de, Mercer."

Mercer hafifçe döndü ve kendi elbisesinin etrafında savrulmasına izin verdi. "Elbiseni görene kadar kendi elbisemin çok güzel olduğunu düşünüyordum, şimdi o renkte bir tane sipariş etmem gerekecek. Neydi o renk? Turuncu mu? Sarı mı?"

"Aslında sanırım kadifeçiçeği." Cevap, Hazel'ın arkasından gelen bir sese aitti ve Hazel döndüğünde Bernard'ın yüzünde sert bir ifadeyle tek başına durduğunu gördü. "Bayan Sinnett," dedi Bernard.

T.me/Cinciva

Hazel alışkanlıkla elini kaldırdığını hissetti. Bernard elini tutup öptü ve o da olabildiğince hızlı davranarak elini tekrar kendine çekti. Hazel onu aylardır, yani Jack Currer'ı kıskançlıkla ve korkakça ölüme gönderdiğinden beri görmemişti. Bernard ona açılmadan ateşe atılan mektuplar yazmıştı ve Hawthornden'a ziyarete geldiği birkaç seferde de Hazel uşağına ziyaretçi kabul etmediğini söylemesi yönünde kesin talimatlar vermişti. Sonunda Bernard pes etmiş ve Hazel birkaç hafta önce gazetelerde onun yıllardır kendisine ve unvanına göz dikmiş olan Cecilia Hartwick-Ellis'le evlilik ilanını görmüştü.

Onu şimdi resmî ceketi içinde, saçları taranmış ve pomat kokarken görmek tuhaftı. Her şeye rağmen burada onunla birlikte olmaması, koluna girmemesi ve akşamı onunla birlikte içkilerini tazeleyerek geçirmeyecek olması *garipti*. İkisinin birlikte olması bir alışkanlıktı. Çocukluktan beri ayrılmaz ikili olduklarından, birbirleri için en sevdikleri ev terlikleri kadar rahat ve doğallardı. Sadece gerçek bir ihanet bu bağı koparacak ve yıllar süren arkadaşlıklarını parçalayacak, çürütüp mahvedecek kadar güçlü olabilirdi.

Bir zamanlar Hazel ona bakıp geleceğini görüyordu. Evet, sonunda bir boyunduruğa dönüşen ama güneşin doğuşu kadar kaçınılmaz bir gelecekti. Şimdiyse ona baktığında boğazında safra biriktiğini hissediyordu. Yüzüne dair ne varsa yanlış ve berbattı: Burnu soğan gibiydi, gözleri birbirine çok yakındı ve yakası boynunu gülünç derecede sıkıyordu. Hazel ondan nefret ediyordu. Bernard boğazını temizleyene dek tam bir dakika boyunca onun önünde sessiz ve huzursuzca dikildiğini fark etmedi.

"Düğünü kaçırdığın için üzgünüm. Babam resepsiyon için elli kemancı tutmakta ısrar etti. Pastanın üstü şekerle kaplanmıştı. Şekerlemeyi hep sevmişsindir, biliyorum."

T.me/Cinciva

Hazel taş kesilmişti, kaşlarını çatmaya bile cesaret edemiyordu.

Bernard devam etti: "Belki annen Leydi Sinnett da gelir diye düşündük ama..."

Mercer merhametle, "Sanırım hâlâ yas tutuyor. Öyle değil mi Hazel?" diye araya girdi.

Hazel başını kaskatı bir tavırla sallayarak onayladı. Annesinin, abisi George için tuttuğu resmî yas yıllar önce sona ermişti ama Mercer, Hawthornden'ın üzerine çöken garip yalnızlığı ve süregelen kederi her zaman anlamıştı. Hazel dirseğinden tutan Mercer'a teşekkür maiyetinde bir şeyler söyledi. "Şimdi Bay Almont, izin verirseniz Hazel'ı yeni kocamla tanıştırmam gerekiyor."

Bernard'ın görüş açısından çıktıkları anda Mercer, Hazel'ın dirseğini bıraktı. "Onun hep korkunç biri olduğunu düşünmüşümdür. Onunla birlikte olmadığın için çok memnunum. Ayrıca," diye ekledi gözleri parlayarak. "Tıpla geçen bir hayat eminim Bernard'dan çok daha ilginçtir."

Hazel gülümsedi.

Mercer yaklaştı. "Sana sormak için ölüp bitiyorum. Hepimiz hikâyeleri duyduk. Abinin kıyafetlerini giydiğin doğru mu? Kaç kişiyi ameliyat ettin? Kan gördüğünde bayılıyor musun? Hâlâ erkek gibi mi giyiniyorsun?"

"Doğru, onlarca insan ameliyat ettim, bayılmıyorum ve hemen hemen hiç."

Mercer gözlerini kırpıştırdı. "Şaşırtıcı."

Tam o sırada Hazel'ın tanımadığı kıvırcık saçlı, uzun boylu bir oğlan ev sahibesinin arkasından hızla yaklaştı. "Kontes! Sevgilim!" Fransız aksanıyla konuşuyordu.

"Claude," diye kibarca selamladı onu Mercer. "Seni arkadaşımla tanıştırayım, Bayan Hazel Sinnett."

T.me/Cinciva

Fransız adam –Claude– Hazel'a dalgın dalgın başını sallayarak selam verdi ama sonra hızla onu bir kere daha süzüp kocaman açılmış gözlerini üzerine dikti. "Bu o mu?.."

"Ta kendisi," dedi Hazel.

"Aha!" Claude güldü ve Hazel'ın elini tutup dudaklarına götürdü. "Mercer, *ma chérie,** çok etkileyici arkadaşlar ediniyorsun. Kadın cerrah, Prenses..."

Mercer gözlerini devirdi. "Konu dönüp dolaşıp Prenses'e geliyor, değil mi?"

"Gerçekten hasta mı? Peki William'la nişanını neden bozdu?"

"Claude, sana defalarca söyledim, tatilimden döndüğümden beri onunla mektuplaşmadık bile. Sen de benim kadar iyi biliyorsun bunu. Ama şunu söyleyeyim, William'ı hiç sevmezdi. Annesi ondan nefret ederdi ve Charlotte'ın da annesine karşı gelmekten ne kadar nefret ettiğini bilirsin, özellikle de babasını *çok* memnun edecek bir durumda."

Hazel söze karışarak kendini şaşırttı. "O halde Prenses'in aşk evliliği yapacağını mı düşünüyorsun?"

Mercer nefes verdi. "Hayır," dedi. "Prenses *pragmatizm* için evlenecek."

Claude yanından geçen bir tepsiden iki kadeh şampanya aldı. "Elini çabuk tutsa iyi olur. İngilizlerin bir veliahta aç olduğunu duydum."

Mercer kadehlerden birini kaptı. "Bizim bir veliahtımız var. Charlotte'ın büyükbabası şu anda Kral ve taht sırasında da babası var, ondan *sonra* da Charlotte Kraliçe olacak. Bebek doğuracak bolca zamanı var."

---

* (Fr.) Aşkım. (ç.n.)

T.me/Cinciva

Ustalıkla kaşlarını kaldıran Claude, Hazel'la göz göze geldi ve sessizce aynı duyguyu paylaştıklarını ifade ettiler: Charlotte'ın babası Naip Prens, III. George'un delilik döneminde ülkeyi fiilen yöneten adamdı ve halk ondan nefret ediyordu.

Ülke genç, liberal Charlotte'ı destekliyor ve onun mümkün olduğunca çabuk tahta geçmesini istiyordu.

Koyu kırmızı elbiseli bir kadın dirseğiyle sohbete karıştı. "Sizce çok mu hasta? Duyduğuma göre Prenses yine ölüm döşeğindeymiş ve doktorunu görmeye gidiyormuş."

Claude alay etti. "Onu suçlayabilir misiniz? Doktorlar sürekli bir taraflarını dürtüyor, kesiyor ve kanını alıyorlar. Hastalığın kendisi kadar kötüler."

"Charlotte her zaman inatçı olmuştur," dedi Mercer. "Ama korkarım durumu hakkında haftalık gazetelerde yazanlardan daha fazla bilgim yok. *Ayrıca* bu *benim* partim olduğu için Prenses hakkında daha fazla konuşulmamasını söylüyorum. Ya da politika hakkında." Mercer odanın kalanına dönerek sesini yükseltip kadehini kaldırdı: "Herkese merhaba! Konçerto birazdan başlayacak ama önce herkes küçük bir sürpriz için ön bahçeye çıksın!"

Kalabalık Mercer'ın talimatına uydu. İpek ve saten gece elbiselerinin akıntısına kapılan Hazel kapıdan çıkıp ön bahçeye doğru ilerledi. Yüzleri tanımaya çalıştı; eskiden tanıdığı insanlar, adabımuaşeret derslerine birlikte katıldığı kızlar, hatta belki de Dr. Straine'in tıp derslerinde bir erkek gibi davranırken yanında oturduğu oğlanlar vardı ama yüzlerin hepsi karanlıkta eriyip birbirine karışmıştı.

Partinin konukları bir an yan yana dikildiler; aç ve sabırsızlardı, titriyor ve neden soğuk akşam havasına sürüldüklerini merak ediyorlardı. Ama bu bekleyiş çok kısa sürdü. Garip bir cızırtı

T.me/Cinciva

duyuldu, ardından da kulakzarını yırtan bir patlama. Sonra çimenlik, malikâne ve tüm yüzler havai fişeklerin göz kamaştırıcı ışıltısıyla aydınlandı.

Kalabalıktan bir alkış koptu; Hazel da onlara katıldı. Elinde değildi. Olağanüstü bir manzaraydı; parlak beyaz, kör edici, ev sahibinin tokasındaki elmaslar gibi parıldayan bir şeye dönüşmüş ateş. Hazel dikkatini gökyüzünden ayırıp yanındaki insanların yüzlerini, çocuklarınki gibi neşeli ve masum ifadelerle gökyüzüne bakışını izledi. Sonra sırıttı.

Havai fişek gösterisi beş dakika sürdü ve son fişekler de havada patladığında insanlar tezahüratlara boğuldu. Hazel, barut sisinin arasından bir anlığına Mercer'ı gördü. Uçları kıvrılmış bıyıkları olan uzun boylu kocasının kolunda ışıl ışıl parlıyordu. "Ve şimdi," diye bağırdı Mercer, "*asıl* gösteri için içeri dönüyoruz!" Mercer kapılardan süzülerek geçerken Hazel onu takip etmek istedi ama bir el kolunu tuttu.

Elin bir polise ait olduğunu fark etmeden önce dirseğini çekmeye çalıştı. Lacivert ceketinin düğmeleri parıldıyordu ve çizmeleri vardı. Adam çok uzundu, en az iki metre vardı ve yüzüyle kel kafa derisi pancar kırmızısına dönmüştü. Hazel onun sıradan bir memur olmadığını fark etti; iyi parlatılmış bronz bir rozetin bulunduğu yüksek rütbeli polislerin şapkasını takıyordu.

"Bayan Hazel Sinnett mı?" diye sordu kırmızı yüzlü polis memuru. Ağzının kenarında sarı bir şey kabuk bağlamıştı. Nefesi bayat ve kötü kokuyordu.

Hazel başıyla onayladı.

"Evinize gittim. Hawthornden. Oldukça büyük bir kale," diye alay etti. "Sizi burada bulacağımı söylediler."

Hazel'ın kalbi hızla çarpmaya başladı. Nabzı kulaklarında güm güm atıyordu. Kiminle konuşmuştu, Iona'yla mı?

T.me/Cinciva

Charles'la mı? Adam Hazel'ın kolunu daha sıkı kavradı. "Peki neden," dedi Hazel sesinin titrememesine özen göstererek, "beni burada bulmanız gerekti?" Etraflarındaki hava durgunlaşmıştı ve adamın nefesinin kokusu boğucuydu. Kesin bir terslik vardı. Hem de çok büyük bir terslik.

Kalabalıktaki insanlar bu hareketliliğin farkına varmış gibiydi; Bernard, Cecilia'dan uzaklaştı ve Hazel'la polis memuruna doğru ilerledi.

"Affedersiniz, memur bey." Bernard boğazını temizledi. Çatılan kaşları alnının ortasında birleşti. "Bu benim *kuzenim*. Yani Lord Almont'ın yeğeni. *Ellerinizi* bir hanımefendiden uzak tutmamanız gerektiğini çok iyi bildiğinize eminim."

Hazel hem mahcup hem de minnettardı. Gözlerini polis memurunun hâlâ kolunun üst kısmını saran mor parmaklarına dikmiş, Bernard'a ona bakma zevkini tattırmayı reddediyordu.

"Evet," dedi polis memuru, vücudunu Bernard'ınkine çevirerek. "Galler Prensesi de olsa benim için fark etmez. Bu kadın cinayetten tutuklu."

Hazel'ın boğazından bir kahkaha kaçtı. Kendini tutamamıştı. "*Cinayet* mi?" dedi tükürürcesine. "*Kimi?*"

Bernard birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Herhalde bir yanlış anlaşılma var. Bir hanımefendinin bunu yapabileceğini düşünmek..."

Polis memuru Bernard'ı görmezden geldi ve Hazel'ı patikadan yukarıya, onları bekleyen büyük ve siyah arabaya doğru çekti. Hazel tekrar partiye baktı. Cecilia, kaşları şaşkınlıkla daha da çatılan Bernard'ın yanına gelmişti.

"Hadi," diye homurdandı polis memuru. Sonra Hazel'ı daha sert çekerek yan yana dizilmiş onları izleyen boş yüzlü yabancılardan ve tanıdıklardan uzağa götürdü.

T.me/Cinciva

O sırada Hazel, Londra'daki Bayan Thire'dan sipariş ettiği, kadifeçiçeği rengi, el dikimi zarif saten elbisesinin eteğine takıldı. Kenarının yırtıldığını duydu. Mahvolmuştu. Ama ne önemi vardı ki? Yabancı bir adam elini koluna dolamış, cinayetten tutuklandığını iddia ederek onu bir arabaya bindiriyor ve gecenin köründe bilmediği bir yere götürüyordu. Yine de elbisenin yırtıldığını duymak Hazel'ı bütün senaryonun soyut korkusundan uzaklaştırmaya yetti ve gözlerinin yaşlarla ıslandığını hissetti.

Havai fişeklerden gelen barut kokusu keskin ve metalikti. Polis memuru bir bağırışla atlarını toprak yoldan aşağı, Eski Şehir'e doğru koşturdu. Meşalelerin ve mumların aydınlattığı arkalarındaki malikânenin etrafında, havai fişeklerin kalın ve beyaz dumanı hâlâ yere yakın bir yerde havada asılı duruyordu. Uzaklaştıkça küçülen parti arkalarında kaldı ve Hazel korkudan dili tutulmuş bir halde dikkatini önündeki yolun karanlığına çevirdi. Zihni hızla çalışıyordu ama hiçbir düşüncesi karşılık bulamıyordu.

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

6

Hazel polis memurunun arabasında elleri kelepçeli oturmuş, karanlık manzaranın hızla geçip gidişini izliyordu. Kalp atışlarını sakinleştirip düşünebilecek duruma gelmesi ancak anayola döndüklerinde gerçekleşti ve birkaç dakika sonra da önde arabayı süren polis memurunun dikkatini çekmek için başını pencereden dışarı çıkaracak aklı toplayabildi. Rüzgâr saçlarını yüzüne savurdu ve sesi boğazında düğümlendi. "En azından şu kelepçeleri çıkaramaz mısınız? Ben katil değilim."

Adam ona aldırmadı ve araba arnavutkaldırımlı sokakta sarsıla sarsıla ilerlemeye devam etti. Hazel kuzeye doğru ilerlediklerini tahmin ediyordu ama karanlıkta emin olamıyordu. Bir ara nasıl kaçabileceğini düşündü: Kapı dışarıdan kilitliydi ama pencereden atlayabilir miydi? İmkânsız gibi bir şeydi. Pencereye sığsa bile bileğindeki kelepçelerle ne kadar uzağa gidebilirdi ki? Üstelik polis memuru onun en az iki katıydı.

Birkaç dakika daha süren acı verici bir sessizliğin ardından başını tekrar pencereden dışarı çıkardı. "Affedersiniz. En azından bana kimi öldürdüğümü söyleyebilir misiniz?"

Ayışığı polis memurunun kel kafasından yansıyordu. Adam yine dönüp ona bakmayı reddetti ama bir saniye tereddüt ettikten sonra boğazını temizledi. "Florence Fitzpatrick adında bir kadın, tanıyorsunuzdur," dedi. Her hecesinden aksilik damlıyordu.

T.me/Cinciva

Hazel'ın korkudan elektrik çarpmışa dönen panik halindeki beyni daha önce tanıştığı tüm insanların isimlerini yarım saniye içinde sıraladı. Florence Fitzpatrick adında biriyle hiç tanışmamıştı. Ortada bir hata olduğu açıktı. İçini düğüm düğüm eden korku gevşedi ve rahatladı. Bunların hepsi bir yanlış anlamaydı. Bir hataydı. Halledilecekti. "Tanımıyorum," dedi Hazel. Sesi tizleşmiş, kulaklarında yankılanmıştı. "Ben öyle birini tanımıyorum. Yanılıyorsunuz."

Polis memuru homurdanarak, "Hı-hı," dedi.

Kesin bir yanlışlık vardı. Hafızasını bir kez daha titizlikle yokladı. Bu isim ona tamamen yabancıydı ama daha da güven verici olan, son birkaç ay içinde bakımını üstlendiği tek bir kadının bile ölmemiş olmasıydı. Ocak ayında Billy Barber adında bir adamdan bir tümör çıkarmıştı; hastasının karnını kesip portakal büyüklüğünde, sertleşmiş bir et parçası çıkarırken dehşete düşmüştü, adamın organları siyah ve sert kabarcıklarla doluydu. İlk tümörü almış ve yarayı dikerek kapamıştı ama adam bir hafta sonra ölmüştü. Herhalde o adamdan bahsediyor olamazlardı. Hazel adamın gözyaşları içindeki dul eşini teselli etmiş ve cenazesine çiçek göndermişti.

Belki de onu sadece sorgulamak için bir yere götürüyorlardı. Belki de önümüzdeki birkaç dakika içinde Baş Muhafızlık unvanı taşıyan bir lordun malikânesine varacaklardı ve adam ona kendi elleriyle bir fincan çay verirken bileklerindeki demirleri çıkaracaktı. Sonra da birlikte bu yanlış anlamaya güleceklerdi.

Ama sonra tepede bir ortaçağ kalesi gibi bütün heybetiyle göğe uzanan o yeri gördü ve çay içmek için bir malikâneye gitmediğini anladı: Calton Hapishanesi. Edinburgh'nın Yeni Şehir bölgesinin üzerinde yükselen, kuleleri taştan inşa edilmiş bir hapishaneydi

T.me/Cinciva

burası. Daha birkaç yıl önce açılmıştı ve Hazel birlikte şehre yaptıkları nadir gezilerden birinde Percy'ye burayı gösterdiğini hatırlıyordu. Uzaktan bakıldığında çimenli bir tepenin üzerine tünemiş, bölgedeki en yüksek yerde bulunan bu heybetli yapı bir kale gibi görünüyordu; elleri yapış yapış olan Percy binayı işaret etmiş ve Hazel'a Kral'ın İskoçya'yı ziyaret ettiğinde orada yaşayıp yaşamadığını sormuştu. O gün etraflarında arabalar tıkırdıyor, dükkân sahipleri tezgâhlarını süpürüyor ve tüccarlar balık fiyatlarını haykırıyordu.

Hazel kendini ona duyurabilmek için yüzünü Percy'nin yüzüne yaklaştırmak zorunda kalmıştı. O sırada dört ya da beş yaşında olmalıydı. "Hayır, Perce," demişti. "Orası çok kötü insanların başkalarına zarar verdiklerinde gittikleri bir yer. Fakat bizim bu konuda endişelenmemize gerek yok." Ayrıca Kral'ın İskoçya'yı ziyaret etmesi konusunda da endişelenmelerine gerek yoktu –hükümdarları neredeyse iki yüzyıldır İskoçya'yı ziyaret etme zahmetine katlanmamıştı– ama Hazel bu konuyla Percy'nin aklını bulandırmamayı seçmişti.

O gün başka ne yapmışlardı? Yeniden hatırlamak çok zordu. George ölmeden önce olmalıydı çünkü Hazel, aileleri yasın gölgesinde kaldıktan sonra Percy'yle kasabada bir gün geçirdiklerini hiç hatırlayamıyordu.

Arabanın tekerlekleri sert bir tümsekten geçti ve Hazel oturduğu yerde sarsılarak başını tavana çarpınca, "Ah!" diye bağırdı.

"Sessiz ol," diye cevap verdi polis memuru ve emrini arabanın tavanına sertçe vurarak noktaladı.

Hazel arkasına yaslandı. Bunların hepsi bir yanlış anlamaydı. Hiç şüphesiz hakkındaki tehlikeli söylentilerden doğmuştu. Evliliği reddetmiş bir kadındı ve tek başına yaşıyor, gözetimsiz dolaşıyor ve cerrahlık yapıyordu. Elbette insanlar ona şüpheyle

T.me/Cinciva

bakacaktı. İtibarsız bir figür, hatta bir tehdit olarak görülüyordu. Ancak Hazel, Florence Fitzpatrick diye birini tanımıyordu ve herhangi birini öldürmediğine çok emindi. Gözlerini kapadı ve kendi kendine her şeyin çözüleceğini tekrarlamaya çalıştı. Dayısı, annesi, babası. Hepsi önemli insanlardı, *unvanlı* insanlar. Ona yardım edebilecek ve muhtemelen yeni Edinburgh Polis Teşkilatı'nı utanç içinde bırakabilecek güçte insanlar.

Araba yola doğru atıldı ve Calton Hapishanesi karanlıkta göğe yükselen bir gölgeye dönüştü. Hazel kendi kendine her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Her şey yoluna girecekti.

Kapılardan geçtikten sonra bir bekçi belirdi ve Hazel'ı arabadan resmen çekerek çıkardı. "Ne güzel bir elbise bu böyle," dedi bekçi, kalın parmaklarını Hazel'ın omzunu kaplayan kumaşın üzerinde gezdirerek.

Hazel kendini geri çekti.

"Vay, vay!" Adam öksürdü, sesi boğazında balgam birikmiş gibi hırıltılı çıktı. "Gözümüz de karaymış." Hazel içeride boş bir taş odaya atıldı ve düz beyaz, pamuklu bir elbise giymesi söylendi. Neyse ki bekçi kelepçelerini çıkarmıştı ve ona biraz mahremiyet sağlamak için kapıyı arkasından kapamıştı.

Oda rutubetliydi, çürük ve insan pisliği kokuyordu. Hazel kendisine verilen elbiseyi giyerken neredeyse öğürüyordu: Kaba, kaşındıran bir kumaşı vardı. Kahverengi lekelere bakılırsa bu elbiseyi ilk giyen Hazel değildi. İşini bitirdiğinde bekçi döndü ve kelepçeleri tekrar taktı.

"Bir mektup yazmam gerekiyor," dedi Hazel, bekçi ona uzun bir koridorda eşlik ederken nihayet konuşacak gücü bularak. "Aslında birkaç mektup."

Bekçi tekrar öksürdü. "Bunların hiçbiriyle ben ilgilenmiyorum. Benim işim seni hücrene götürmek."

T.me/Cinciva

"*Hücrem mi?* En azından ne için burada olduğumu açıklamadan beni bir hücreye tıkamazsınız!" Hazel kendi kendine bunun kesinlikle bir yanlış anlaşılma olduğunu tekrarladı ama gözlerinden yaşlar süzülmeye başlamıştı.

Öksüren bekçi göğüs cebinden bir mendil çıkarıp içine tükürdü. Tükürüğü inceledi, sonra mendili katladı ve tekrar cebine koydu. "Ben sadece gece bekçisiyim. Bunların hiçbiriyle ilgilenmiyorum."

"Ama bununla ilgilenen *biri* vardır herhalde."

"Evet," dedi bekçi. "Ama sabaha kadar gelmezler." Sözlerini bitirdikten sonra kemerindeki halkadan pirinç bir anahtar çıkardı ve küçük bir odanın kapısını açtı. Hazel sadece koridordan gelen fener ışığıyla küçük bir karyola ve bir lazımlık seçebildi. "İçeri."

Hazel uyuşmuş gibi itaat etti. Hapishanenin derinliklerine indikçe koku daha da güçlenmişti. Odası olması gereken yer o kadar ağır küf ve demir kokuyordu ki neredeyse gözleri yaşaracaktı. "En azından kelepçeleri çıkarabilirsin, değil mi?" diye sordu Hazel.

Meşalelerin aydınlattığı adam artık sadece bir gölgeden ibaretti, yüzü karanlıkta görünmüyordu. "Korkarım bu konuda yetkim yok," dedi. Tekrar öksürdü, sesi neredeyse özür diler gibiydi.

"Ne yapmak için yetkiniz var?" Hazel bunu sorarken sesindeki gerginlik ve korkudan tiksindi.

Bekçi cevaben kapıyı kapayıp anahtarı çevirdi.

Hazel karyolaya oturdu –ahşap bir çerçevenin üzerine çekilmiş bir tente parçasından ibaretti– ve yorgunlukla kafa karışıklığının üzerine çöküşünü hissetti. Karanlıkta, uzaklarda bir yerlerden gelen su sesini ve belli belirsiz çığlıkları dinleyen Hazel Sinnett en sonunda kendini bırakıp ağladı.

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

7

Hücrede dış dünyaya açılan bir pencere yoktu. Hazel sabah mı yoksa gece mi olduğunu ancak hücrenin ağır ahşap kapısının üzerindeki küçük kare çubuktan gelen ışığın değişiminden anlayabiliyordu. Günde iki kez –en azından günde iki kez gibi görünüyordu– sivilce suratlı bir gardiyan elinde bir tepsi ekmek ve bir bardak suyla geliyordu.

Ne kadar zamandır hücrede kalıyordu? Bunu bilmesi zaten imkânsızdı ama daha da endişe verici olan, Hazel'ın hücrede daha ne kadar *kalacağını* bilmemesiydi. Kimse ona Florence Fitzpatrick'in *kim* olduğunu ya da Hazel'ın onu nasıl öldürmüş olabileceğini söylememişti. Hazel delirmeye başladığını hissedebiliyordu.

Bir kez şansı yaver gitmişti. Polis memuru bir gün hücresine gelmiş ve Hazel'a bir parça parşömenle ucu kör bir kalem vermişti. "Bunu yazarken seni izlemek zorundayım," demişti. Hazel parşömeni üçe bölmüş ve her bir parçaya hızlıca üç mektup yazmıştı.

Mektupların gideceği yerler farklıydı ama içerikleri aynıydı.

Lütfen yardım edin. Bir polis memuru tarafından tutuklandım ve asılsız suçlamalarla Calton Hapishanesi'ne getirildim. Yazacak çok az yerim var ve ne zaman serbest bırakılacağıma dair bir bilgi yok. –Hazel Sinnett

T.me/Cinciva

Mürekkebi bulaştırmamaya dikkat ederek mektupları katlamış ve dış taraflarına mektupların alıcılarını yazmıştı: Londra'daki annesi, Saint Helena'daki babası ve tepenin hemen aşağısında, Yeni Şehir'de yaşayan dayısı Lord Almont.

Polis memuru, Hazel dayısının adresine son noktayı koyduğu gibi mektupları elinden çekip almıştı. "Onları göndereceksin, değil mi?" diye sormuştu Hazel. "En azından böyle bir hakkım var, değil mi?"

Polis memuru burnundan nefes verip gitmişti, hücresinin kapısını yüksek sesli bir gümbürtüyle kapamış, anahtarın şıngırtısı havada yankılanmıştı.

Hazel'ın annesiyle babasına yazdığı mektupların işe yarayacağına dair pek umudu yoktu. Babasına yazdığı mektup gemiye sağ salim varıp babasının ada komutanlığına güvenle ulaştırılsa bile adamın Londra'ya ulaşması günler sürerdi ama dayısına yazdığı mektup bir fark yaratabilirdi.

Her an, diye düşündü o akşam kendi kendine. *Her an gelebilirler.*

Ertesi sabah hiçbir şey değişmemişti: Kimse hapishaneyi basıp onlara bir hata yaptıklarını söylememişti. Belki de mektup henüz dayısına ulaşmamıştı; ulaşmış olsaydı Lord Almont mutlaka yardım gönderirdi.

Hazel'ın umudu her geçen saatle, sivilce suratlı bekçinin ona getirdiği her yeni yemekle birlikte azalıyordu. Dayısına yazmasının üzerinden beri dört öğün geçmişti, sonra beş, sonra altı. Ekmek ve sudan oluşan yedinci öğünde Hazel içten içe mektupları hiç göndermediklerini düşünmeye başladı. Onuncu öğünde dayısının yalvarışlarını *okuduğuna* ve onu görmezden gelmeye karar verdiğine ikna olmuştu. Elbette Iona onun gittiğini biliyordu.

T.me/Cinciva

Ayrıca o partideki herkes onun tutuklandığını görmüştü. Belki Bernard ondan tahmininden daha fazla nefret ediyordu. Belki de babasını Hazel'ın hapiste çürümeyi hak ettiğine ikna etmişti.

Mektupları yazdıktan kısa bir süre sonra Hazel görüşünün kenarlarının kararmaya başladığını fark etti. *Keşke not defterim yanımda olsaydı da belirtiler ortaya çıktıkça onları kaydedebilseydim*, diye düşündü. Onları hatırlamaya ve kendi kendine tekrarlamaya çalıştı: bulanık görme, mide krampları, sabah uyandığında dişlerini takırdatacak kadar şiddetli titreme. Hazel birkaç sabah üst üste karyoladan kalkamayacak kadar güçsüz olduğunu fark etti: Gardiyan yemeğini getirdiğinde dokunulmamış bir önceki öğünü geri almıştı.

Hazel ateşinin çıktığının da farkındaydı. Besleyici yiyeceğe, iyi dinlenmeye ve temiz suya ihtiyacı vardı ama bunların hiçbirine erişemiyordu; yalnızca soğuk duvarlar, bu sert, düz karyola ve kendisine hayatta kalmasını ve iyileşmesini söyleyerek kafasının içinde geçirdiği zaman vardı. "En azından bir doktora görünemez miyim?" diye inledi karanlığa doğru. Bu sözleri söylemek için bütün gücünü harcamıştı ama yine de ağzından dökülenler bir fısıltıdan farksızdı. Hapishanede kimse onu duymamıştı ya da kimse cevap vermeye tenezzül etmemişti.

Hazel burada ölmeyecekti. Başka bir şey düşünemeyecek kadar güçsüz olduğu zamanlarda bu basit cümleyi kendine defalarca tekrarladı: *Burada ölmeyeceğim. Burada ölmeyeceğim.* İki kelime. Sekiz hece. Etrafındaki dünya dönüp dururken ve deli gibi üşürken sıkıca tutunabileceği bir cümle. Burada ölmeyecekti. Ateşten ölemeyecek kadar çok yol katetmişti.

Bir sabah uyandığında hâlâ terden sırılsıklamdı ama artık uzuvları ağrımıyor ve kolunu kaldıracak hali yokmuş gibi hissetmiyordu. Gözkapakları kapandığında artık yanmıyordu. Gardiyanın

T.me/Cinciva

kahvaltı tepsisini hücresine doğru kaydırdığını duyduğunda günlerdir ilk kez iştahı olduğunu fark etti. Sürünerek ekmeğin yanına gitti ve karnını doyurmak için küçük lokmalar kopardı. Fazla bir şey değildi ama yine de hiç yoktan iyiydi.

Hazel fark etmemişti ama sivilce suratlı gardiyan kapının önünde bekliyordu. "Al," diye fısıldadı ona bir dilim daha ekmek uzatırken. Hazel ekmeği havada kaptı.

Ertesi sabah sivilce suratlı gardiyan ekmek ve suyu getirirken Hazel karyolada doğruldu. Adama ilk kez dikkatle baktı: Hazel'dan en az bir karış daha uzundu ve bunu sarhoş bir kazın zarafetiyle taşıyordu. Boynu uzun ama bir iplik makarası gibi incecikti. Bir hapishane hücresinde kilitli olan kendisi olmasaydı Hazel ona acıyabilirdi.

"Biliyorsun," dedi. "Cadı fındığı kullanabilirsin. Yüzüne. Ve bal da cildini sakinleştirir..." Kendi yanağını okşadı. Genç gardiyan kızardıysa bile, zaten iltihaplı olan yüzünün kızarıklığından bunu anlamak imkânsızdı. "Şişliğin inmesine yardımcı olur. Kızarıklığa da yardımcı olur." Gardiyan ona göz kırptı ama cevap vermedi. Yine de o andan itibaren ara sıra yemeklerine bir parça peynir eklenmeye başlamıştı.

Hazel'ın zaman geçirmek için bulduğu yollar tükeniyordu. Kendini delirmekten alıkoymak için duvardaki çizgileri, zemindeki çatlakları ve hücre kapısının tahtasındaki budakları inceliyordu. Karyolasında yatarken gözlerini kapıyor ve kafasında bir insan vücudu canlandırmaya ve onu parçalara ayırmaya çalışıyordu. Burada göğüskemiği, şurada akciğerler vardı. Onun altında mide, karaciğer, safrakesesi. İnsan elindeki her kemiği yüz kere saydı. Aklına gelen her rahatsızlığı sıraladı ve sonra alfabetik sıraya göre isimlendirmeye çalıştı. Dikkatini yeterince dağıtırsa açlığı

T.me/Cinciva

üzerine çok fazla düşünmezdi. Şimdiden kalça kemikleri belirginleşmeye başlamıştı, karyolada uzanırken elbisesinin kumaşından hissedebiliyordu bunu. Saçları o kadar keçeleşmişti ki artık parmaklarını saçlarında gezdiremiyordu.

Hazel uyluğunun üst kısmından geçen her bir kan damarını hayal etmeye çalışırken hücresinin kapısı açıldı.

Gelen polis memuruydu.

"Bu kadar mı?" Hazel mırıldandı. "Serbest mi bırakılıyorum? Dayımla konuştunuz mu?"

Polis memuru cevap olarak öksürdü. Başıyla Hazel'a onu takip etmesini işaret etti.

Günlerdir neredeyse hiç hareket etmemiş bacakları zayıf ve dengesizdi ama Hazel hapishanenin dolambaçlı koridorunda parmaklıklı pencereleri olan sayısız kapının önünden geçerken adama ayak uydurmak için elinden geleni yaptı. Bazı kapıların arkasından inlemeler ya da ağlama sesleri geliyordu. Diğer kapılarsa sessizdi. Hazel o hücrelerin boş mu yoksa kapıların ardında daha kötüsünün mü olduğunu merak etti. Memur, Hazel'ı bir merdivenden çıkarıp geniş, boş bir salona götürdü; burada bir pencereden içeri bir parça güneş ışığı giriyordu. Işık Hazel'ın hapşırma krizine girmesine neden oldu.

Hazel'ın hapşırıkları dinip gözleri de ışığa alışınca polis memuru, "Şuradan," dedi.

"Serbest mi bırakılıyorum?" diye sordu Hazel tekrar. Etrafına bakındı. Sivilce suratlı bekçi yakınlarda duruyordu. Hazel'la göz göze geldiğinde başını hafifçe iki yana salladı. Hazel'ın midesine bir ağırlık çöktü.

Memur, Hazel'ı koridordan geçirip küçük bir girişe götürdü.

Hazel gözlerini kırpıştırdı. Oda, hapishanede gördüğü diğer

T.me/Cinciva

her yerden tamamen farklıydı; süslü sarı duvarkâğıtları, büyük şöminesi ve çeşitli ahşap sandalyeleriyle bir kasaba evinin iyi döşenmiş oturma odasını andırıyordu. Derken Hazel odanın en tepesinde oturan peruklu ve cüppeli adamın bir hâkim olduğunu fark etti.

"Bu bir duruşma mı?" dedi Hazel. "O halde bir avukat çağırma hakkım vardır."

Hâkim onunla alay etti. "Sadece bir duruşma, *bayan.*" Sözlerini yılan gibi bir *tıslamayla* bitirdi. "Ayrıca sizin konumunuzdaki biri duruşmaya çıkabildiği için bile şanslı sayılır. *Ayrıca* size hatırlatırım, soru sorulmadan üstlerinizle konuşmayın."

Hazel öfkesini yutmayı başardı ve dişlerini sıkarak annesini gururlandıracak bir reverans yaptı. "Elbette, efendim. En içten özürlerimi sunarım." Bu, nezaket konusundaki bilgisini kendi yararına kullanabileceği nadir durumlardan biriydi. Hâkimin yüzünün yumuşadığını görmüştü bile ama sadece kısa bir süreliğine.

Hazel'a bakmadan, "Tanığı getirin," diye seslendi adam. Hazel döndü.

İlk başta kadını tanıyamadı. Solgun saçları bir bonenin altında toplanmıştı ve Hazel onu son gördüğünden beri vücudu biraz şekillenmişti. Hazel onu soluk kirpiklerinden tanıdı, o kadar açık renkteydiler ki beyaz sayılırlardı.

"Mary," dedi Hazel sessizce.

Kadın titredi ve ayaklarına baktı. Mary. Hazel'ın ölümün kıyısından alıp sağlığına kavuşturduğu kadın.

Hâkim boğazını temizledi. "Lütfen adınızı söyleyin."

"Florence Fitzpatrick," dedi kadın, sesi bir fısıltıdan öteye geçmiyordu.

T.me/Cinciva

Hâkim koltuğunda daha dik oturdu. "Peki Bayan Fitzpatrick, yasadışı kürtaj yaptırmak için aradığınız kadının bu olduğu doğru mu?"

Kadın –Florence– hiçbir şey söylemedi.

"Bu doğru değil," dedi Hazel. "Onlara bunun *doğru olmadığını* söyle. Bana hasta ve ölmek üzereyken geldi, karnındaki bebek çoktan ölmüştü. Ben onun *hayatını* kurtardım."

"*Sessizlik!*" diye bağırdı hâkim. "Bayan Fitzpatrick, ev sahibenizle konuştuk. Hamile olduğunuzu ve bebeğinizden kurtulmanın yollarını araştırdığınızı biliyoruz. Kocanız adaletin yerini bulması yönünde talimat verdi. Şimdi size bir kez daha soruyorum: Yasadışı kürtajınızı yapan kadın bu mu?"

Florence titremeye başladı, gözleri yere sabitlenmişti.

Hâkim devam etti. "Belki de hatırlatmama ihtiyacınız vardır. Kocanız, bu konuda adaletle işbirliği yaparsanız eylemleriniz için size, bana göre hak etmediğiniz merhameti göstereceğine dair teminat verdi."

Hâlâ titreyen Florence hafifçe başını salladı. "Bu bir evet mi, Bayan Fitzpatrick?"

Kelime ağzından o kadar sessiz çıkmıştı ki sadece bir adım ötedeki Hazel bile zar zor duyabilmişti. "Evet," diye fısıldadı Florence Fitzpatrick.

Hâkim eliyle masaya vurdu. "İşte oldu. Gidebilirsiniz, Bayan Fitzpatrick."

Hazel gözlerini Florence'a dikmişti, en azından dönüp ona bir anlığına bakmasını istiyordu. Hazel bu kadının hayatını kurtarmış, o ise karşılığında Hazel'ı mahvetmişti. Ama kadın başını kaldırıp bakmadı bile. Bakışlarını ayaklarından kaldırmamıştı,

T.me/Cinciva

Hazel'ın gözlerinin içine bakamayacak kadar utanıyordu. Polis memurunun kendisine koridora kadar eşlik etmesine izin verdi.

"Bu doğru değil!" diye seslendi Hazel. İçindeki akkor öfke ve dehşet ona tüm edep kurallarını unutturmuştu. "Yalan söylüyor! Bir yalan yüzünden buraya hapsedildim!"

Hâkim çizmesinin altında ezilen bir böcekmiş gibi Hazel'a baktı. Hazel telaş içinde kapıda duran yüzü sivilceli bekçiye doğru koştu. "Mektuplarımdan herhangi biri gönderildi mi? En azından bunu söyleyin bana! Lütfen Yeni Şehir'deki dayım Lord Almont'ı getirin."

Sivilceli bekçi Hazel'a baktı. "Üzgünüm," diye fısıldadı.

Hâkim bağırmaya devam etti ama Hazel'ın dünyası bulanıklaştı. Polis memuru Hazel'ın ellerini bağlayan kelepçeleri tuttuğu gibi onu bekleme odasından dışarı, koridora, sonra da merdivenlerden aşağı, hapishanenin göbeğine çekti. Hazel kendi hücresine döndüğünde neredeyse rahatlamıştı ve dünyanın dönmeyi kesmesini beklemek için karyolaya uzanmıştı. Ama sonra kapıdaki anahtarın sesi onu gerçekliğe döndürdü ve Hazel Sinnett başının ne kadar büyük bir belada olduğunu iyice anladı.

T.me/Cinciva

43 George 3 / 58. Fıkra:
1803 Tarihli Lord Ellenborough Yasası

Majestelerinin tebaasının canını zehirle almak veya kadınların düşük yapmasını sağlamak amacıyla işlenen diğer bazı iğrenç suçlar...

...Bu nedenle Kral'ın en yüce ihtişamıyla...

...Herhangi bir kişi ya da kişiler kasıtlı, kötü niyetli ve yasadışı olarak herhangi bir kadının düşük yapmasına neden olur ve bunu sağlarsa...

...Böyle bir suçu işleyen kişi ya da kişiler, onların danışmanları, yardım ve yataklık edenler, bu suçun işlendiğini bilen herkes suçlu ilan edilecek ve ölüm cezasına çarptırılacaktır.

6 George 4 / 126. fıkrası uyarınca İngiltere, Galler, İrlanda ve İskoçya'da geçerlidir.

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

8

Günler kranlık içinde geçti. Hazel bütün zaman algısını ve ailesine yazdığı mektupların yerine ulaşacağına dair umutlarını yitirmişti. Horace –duruşmadan sonra yüzü sivilceli bekçinin adının bu olduğunu duymuştu– ona günde iki kez ekmek ve peynir getirmeye devam etti. Bir keresinde de armut getirmişti. "Kimseye söyleme," diye fısıldayarak armudu yerden ona doğru yuvarlamıştı. Armut kepekliydi ve tadı çimen gibiydi ama Hazel yine de onu çekirdeklerine kadar yalayıp yutmuştu.

Hazel bazen kapıyı yumrukluyor, biriyle konuşmayı, *herhangi birinin* onu dinlemesini istiyordu. Diğer zamanlarda ise karyolasında oturup uzaklara bakıyor, Grassmarket'taki darağacına çıkarılmanın nasıl bir his olacağını merak ediyordu. İdamlar her zaman kalabalık olurdu: Mutlaka orada olacak, ona bağırıp alay edecekler, işlediğini düşündükleri suç için ona korkunç isimler takacaklardı. Hazel'ın son bir söz söyleme şansı olacak mıydı? Bacakları titreyip korkusunu açığa vuracak mıydı?

Asılan suçluların cesetleri, parçalara ayrılmasına izin verilen tek yasal cesetlerdi. Hazel darağacından düştükten sonra aşağıda başka bir tüyler ürpertici sahne olacağını biliyordu: Birbirlerini dirsekleyen çocuklar, bir doktor adayına iyi paraya okutabileceklerini bildikleri cesedi kapmaya çalışacaktı. Jack de bir zamanlar onların arasında mıydı? Munro'yla tanışmadan ve geceleri mezarlıklara gidip kazı yapmanın daha kolay olduğuna karar vermeden

T.me/Cinciva

önce asılmış suçluların cesetleri için başka çocuklarla güreşmiş miydi?

Hazel'ın hücresindeki rutubet bunaltıcıydı. Bazı günler havadaki nem yün bir battaniye gibi kalın oluyordu ve o günlerde içeriyi öyle bir sıcak basıyordu ki Hazel karyolasına uzanıp zamanın daha çabuk geçmesi için dua etmekten başka bir şey yapamıyordu. Belki de asılmadan önce hapsedildiğinde Jack de bunları yaşamıştı. Hazel son zamanlarda onu daha sık düşünüyor, teninin parmak uçlarında bıraktığı hissi ve siyah saçlarının gözlerinin üzerine nasıl döküldüğünü hatırlamaya çalışıyordu. Jack ona ve herkese karşı çok nazik davranmıştı. Ona söylediği bazı şeyleri hatırlayamıyordu ama onunla birlikteyken hissettiklerini hatırlıyordu: Sanki Hazel'ı gerçekten önemsiyor, onun güvende olmasını ve onunla ilgilenilmesini istiyordu.

Jack son günlerini bir hücrede geçirmişti. Saatler onun için de anlamsızlaşmış mıydı? O da sadece birkaç dakika içinde dehşetten teslimiyete geçmiş miydi? Hazel hücre kapısının ötesindeki koridorda yaklaşıp kaybolan ayak seslerini dinliyordu ve her seferinde gardiyanların içeri girip onu ölüme götüreceği anın *bu* an olduğunu düşünüyordu. Dr. Beecham'ın ona sunduğu toniği şimdi alır mıydı merak etti, ölüm sadece uzak bir olasılık olmaktan çıkıp kapısının hemen önünde belirdiğinde bilinmeyen ama sonsuz bir gelecek vaat eden o şişeden yudum alır mıydı? Hâlâ emin değildi.

Bugün yine boğucu derecede sıcak bir sabahtı. Horace'ın kahvaltı tepsisiyle getirdiği bir lokma peynir nemden ıslanmıştı. Hazel'ın üzerindeki kaşındıran ve ahır gibi kokan gömlek bacaklarına ve koltuk altlarına yapışmıştı. Hava ciğerlerine girerken ağırlaşıyordu. Yanında bir kitap olmasını diliyordu.

T.me/Cinciva

Derken, sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından onun için geldiler.

Hücrenin kapısı çalındı ve Hazel'ın vücudunda bir elektriklenme oldu. Daha doğrulmaya fırsat bulamadan kapı ağır bir gıcırtıyla açıldı. Gelen, uzun zaman önce, o ilk gece onu hücresine getiren bekçiydi. Haftalar mı geçmişti üzerinden? Aylar mı? Hazel'ın hafızası gevşemiş ve gaz gibi şekilsiz bir hal almıştı. Bekçi bir heykel gibi hareketsiz duruyor, kapı çerçevesini neredeyse tamamen dolduruyordu. Ağzı ince, düz bir çizgiydi ve Hazel, adam daha tek kelime bile söylemeden onunla gitmesi gerektiğini anlamıştı.

Demek ölüme yürümek böyle bir şey, diye düşündü Hazel koridorda sessiz bekçiyi takip ederken. Ne para ne de aile nüfuzu onu kurtarabilmişti ve hücresinde geçirdiği ıstırap dolu dakikalarda, bir zamanlar sandığından çok daha az arkadaşı olduğunu keşfetmişti. Hazel asılacaktı. Belki bir cerrah değil de şair olsaydı, hayatın geçiciliği ya da insanın gezegendeki zalim yeri hakkında lirik bir düşünceyle kendini rahatlatabilirdi. Ama yorgunluk ve açlık beynindeki şiirselliği tüketmişti. Yorgundu, korkmuştu ve "son sözlerini" düşündüğünde aklına hiçbir şey gelmedi.

Hazel, Kral I. Charles'ın başı kesileceği zaman idam esnasında iki gömlek giymekte ısrar ettiğini okumuştu çünkü soğuk bir gündü ve kimsenin onu titrerken görüp de korkudan titrediğini sanmasını istemiyordu. VIII. Henry'nin idama mahkûm eşlerinden biri olan Katherine Howard, Londra Kulesi'ndeki hücresine bir blok getirilmesini istemiş, böylece başını üzerine koyma alıştırması yapabilmişti. Genç Katherine o an gelip çattığında, kafasının vücudundan ayrılışını görmeye gelen yüzlerce insanın önünde sergilenirken içgüdülerine güvenebilmiş ve her şeyi

T.me/Cinciva

doğal gösterebilmişti. Hatta belki önceden hazırlanmış kadar zarif.

Hazel'ın başı kesilmeyecekti. Bir pazar meydanında adi bir suçlu gibi asılacaktı.

Hazel'ın iç çamaşırının içine sakladığı taşlar, teninde tatsız bir sürtünmeye neden oluyordu. Günün sıcağına ve Hazel'ın vücuduna değmelerine rağmen taşlar bir şekilde serin kalmayı başarıyordu. Hazel son birkaç günü, yakalanmamaya gayret ederek aklına gelebilecek her yolla elbisesini ve çoraplarını taşlarla doldurarak geçirmişti. Hapishanede geçirdiği zaman onu bir deri bir kemik bırakmıştı; Hazel bunu dizlerinin birbirine çarpmasından ve kahverengi saçlarının kafa derisinden topak topak ayrılmasından anlayabiliyordu. Asılmanın hızlı bir ölüm olduğunu biliyordu ama sadece düşme kuvveti kurbanın boynunu kırarsa. Kurban çok küçük ya da yerçekiminin işini yapamayacağı kadar hafifse, ip tarafından yavaş ve acı verici bir şekilde boğulurdu. Taşların amacı, ölümünün hızlı olmasını sağlamak için elinden geldiğince kendini ağırlaştırmaktı.

Bekçinin önüne odaklandığından emin olunca Hazel yerden avuçiçi büyüklüğünde pürüzsüz bir taş aldı ve iç çamaşırıyla kalçaları arasındaki boşluğa kaydırdı. Taş daha önce orada biriktirdiklerine çarptı. Belki Grassmarket'a varana kadar ayakkabılarının içine sığacak düz taşlar da bulabilirdi.

Bekçi adımlarını hızlandırdı. Hazel onu takip etti, yürürken nefesini sakin ve düzenli tutmaya çalıştı; bu önemliydi. Sonunda darağacına ulaştığında gergin görünmek istemiyordu. Hazel Sinnett hakkında ne derlerse desinler, onun ölüme cesurca, başı ve sırtı dik, burnu gökyüzüne çevrilmiş halde, âdeta meydan okurcasına gittiğini söyleyeceklerdi.

T.me/Cinciva

Bekçi avlunun loş ışığında Hazel'ı hapishanenin ana kapısına doğru yönlendirdi. Dış dünyaya. *Belki de güneşi son kez görüyorum*, diye düşündü Hazel dalgınca. Keşke annesine ve babasına veda edebilseydi. Babasını yıllardır görmemişti, yüzünü düşündüğünde evlerinde bulunan portredeki hali geliyordu gözlerinin önüne. Ona o kadar sık bakmıştı ki hafızasına kazınmıştı. Percy'yi yanağından öpmek, ona iyi biri olmasını, annelerine nazik davranmasını söylemek isterdi. Jack'e onu sevdiğini söylerdi. Ama belki de yakında Jack'i bizzat görürdü.

Kapının önünde durduklarında bekçi, "Bekle," dedi. Ceketinden şıngırdayan metal anahtarlarla dolu bir halka çıkardı ve doğru olanı bulana kadar salladı. Hazel'a bir kemiğin kırılmasını hatırlatan bir sesle bileklerindeki kelepçeleri açtı. Hazel kelepçelerin hapishaneye ait olduğunu düşündü. Ayrıca darağacına iple bağlanmış bir halde gideceğini de düşündü. Hâlâ hücrede ona verdikleri basit kıyafeti giyiyordu. Bir an için o gece onu partiden aldıklarında giydiği elbiseyi, mum ışığında parlayan kadifeçiçeği rengi elbiseyi geri verip vermeyeceklerini merak etti. Güzel bir gece elbisesiyle darağacından düşen bir ceset hayal ettiğinde zihnindeki görüntünün gülünçlüğüne gülecek oldu. O elbise şimdi neredeydi? Muhtemelen gardiyanların eşlerinden ya da kızlarından birinin sandığındaydı. *Güzel*, diye düşündü Hazel. *Bari başkası tadını çıkarsın.* Gideceği yerde ona ihtiyacı olmayacaktı.

Hapishane kapısı açıldığında ışık, soğuk ve yanağına çarpan rüzgârın şokuyla Hazel neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. Hapishanede geçirdiği süre boyunca yüzüne kırmızı bir döküntü yayılmıştı. Güneşte kaşınıyor ve gerginleşiyordu.

T.me/Cinciva

Bekçi rahatsız görünüyordu; ağırlığını garip bir tavırla bir ayağından ötekine veriyordu. İfadesi tuhaf kaçacak kadar duygusuz ve kasvetliydi. "Artık kimse bana bir şey danışmıyor," dedi kendi kendine konuşur gibi.

"Pardon?" dedi Hazel.

Hazel'ın orada durmasına şaşırmış gibi baktı. "Şey," dedi. Onu başıboş bir kediyi kışkışlar gibi kışkışladı. "Hadi ilerle. Yürü."

Hazel sokağa çıkan kaldırım taşı döşeli yolda kendi ayaklarına takılarak tökezledi. Onu Grassmarket'a götüreceğini düşündüğü at arabası orada değildi; yargıca ya da bir hâkime aitmiş gibi görünen yüksek, siyah bir araba dışında yol boştu.

"Yürüyecek miyim?" diye sordu Hazel.

"Komik olduğunu sanıyorsun, değil mi?" diye cevap verdi bekçi. "*Yürümekmiş!* Kıçımın kenarı." Birkaç kez öksürdü.

Hazel etrafına bakındı. Gidebileceği hiçbir yer yoktu. Kesinlikle hiç kimse kendi idamına siyah cilalı, yaldızlı desenli bir arabayla gitmemişti. Binmesi gereken araba onun arkasında mıydı acaba? Hazel ileriye doğru birkaç adım attı, taşların rahatsız edici gıcırtısını ayaklarının altında hissediyordu. Adımları beceriksiz ve yavaştı; topladığı taşları iç çamaşırından düşürmemeye çalıştı.

Siyah arabanın kapısı açıldı ve pudralı peruka takmış genç bir adam ortaya çıktı. "Gelin, Bayan Sinnett. Korkarım bütün gün bekleyemeyiz!" Keskin bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Bir cepsaatine baktı ve hüsranla iç çekti. "Eminim normal yürüyüşünüz bundan daha hızlıdır! Hadi, hadi!"

Hazel gözlerini kırpıştırdı ama itaat etti ve siyah arabaya doğru daha hızlı adımlarla yürürken gizli taşların elbisesinin eteklerinden

T.me/Cinciva

yere düşmesine aldırmadı. Perukalı adam yanındaki koltuğa çıkmasına yardım etti.

"Gün bitmeden size banyo yaptırmamız gerekecek, orası kesin," dedi yabancı. Hazel'a hapishanede verilen beyaz elbiseyi çekiştirdi ve tiksintiyle ürperdi.

Hücre kapısının çalındığını duyduğundan beri dönen dünyası yavaşlamaya başlamıştı. "Asılmayacak mıyım yani?" dedi Hazel.

Adam başını iki yana salladı ve ona küçük, alaycı bir gülümseme bahşetti. "Hayır." Tavanına vurduğunda araba tepeden aşağı doğru yalpalayarak ilerlemeye, hapishaneden uzaklaşmaya başladı. "Başka düzenlemeler yapıldı."

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

9

Adamın adı Gaspar Philip Pembroke'tu ve kraliyet ailesinde akâhyaydı. Hazel onunla arabaya bindikten sonraki bir saat içinde İskoç yemekleri hakkındaki fikrini (berbat), Londra'dan Edinburgh'ya giden yolların durumunu (utanç verici) ve Viyana Kongresi'ne katılan konukların vals yeteneği hakkındaki görüşlerini (tahmin ettiğinden daha iyi) öğrendi. Kıyafetleri garip kaçacak kadar resmî ve eski modaydı, çok az erkek hâlâ pudralı peruka takıyordu ve takanlar da gençliklerinin modasından vazgeçmek zorunda kaldıkları için içerleyen yaşlı adamlardı. Gaspar otuzlu yaşlarında görünüyordu. Mükemmel cilalı ayakkabılarından beyaz pudralı saçlarına kadar görünüşünün her yönü özenliydi. Pantolonundaki tiftikleri fırçalamak ve çoraplarındaki kırışıklıkları gidermek için birkaç saat erken kalkmaktan erinmeyen bir adama benziyordu.

Gaspar İskoç çaprazgaganın İngiliz olandan daha tatlı bir ötüşü olup olmadığı konusunda ahkâm keserken, "Özür dilerim ama," diye araya girdi Hazel. Arabaları atla dolu tarlalarından yanından geçiyordu. "Bana burada tam olarak ne olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Ah." Gaspar duruşunu hafifçe düzeltti. Hazel onun, ceketinin kusursuz dikimli kollarının Hazel'ın elbisesindeki kire sürtünmemesi için büyük özen gösterdiğini fark etti. "Londra'ya gidiyoruz."

T.me/Cinciva

"Londra mı?"

"Londra. Evet."

"Ama..." Hazel durdu. Kafasında bir anda binlerce soru uçuşmaya başladı. Bu sabah bir hapishane hücresinde idam edilmeyi bekliyordu. Şimdiyse yolculuk yapıyordu. Bir at arabasıyla. Londra'ya. "Ben hâlâ..." Hazel birkaç saat önce takılı olan kelepçeleri gösterircesine bileklerini kaldırdı. Başını yana yatırdı ve dilini asılmış bir ceset gibi dışarı çıkardı.

Gaspar irkildi. "Bunun kısaca cevabı hayır."

"Uzun cevabı ne?" diye sordu Hazel.

Gaspar içini çektiğinde boynundaki fırfırlı atkı dalgalandı. "Uzun cevabı, Majesteleri Naip Prens'in merhametiyle hayır."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Naip Prens mi?" Mektupları dayısına *ulaşmış* mıydı? Ulaşmış olsalar bile Naip Prens, İskoç bir vikontun sorunlarıyla neden ilgilensindi ki? "Durun bir dakika. Serbest bırakıldıysam neden Londra'ya gidiyoruz? Hawthornden Kalesi'nde kalmak istiyorum. Orayı geçtik." Hazel arabanın içinde arkasına dönerek Edinburgh'dan yükselen dumanın hâlâ uzaktan görünüp görünmediğini görmeye çalıştı. "Geri dönün! Başında durmam gereken bir evim var. Bir muayenehanem. İncelemem! Tıp ve anatomi üzerine *kullanım kılavuzu* denebilecek bir inceleme üzerinde çalışıyorum ve kâğıtlarım laboratuvarımın her tarafına dağılmış halde." Hazel dişlerini sıktı, narin parşömenin parçalandığını ya da nemlenip küflendiğini hayal etti. "*Eve* gitmeliyim," dedi sonunda, sesinden akan sızlanma tınısından nefret ederek.

Gaspar bir kaşını kaldırdı. "Şu anda darağacından keskin düşüşü beklememenizin tek nedeni, Bayan Sinnett, Prens'in sizi

T.me/Cinciva

Londra'ya çağırmış olmasıdır. Sizi temin ederim, üzerinde çalıştığınız küçük kâğıtlar şu anda sizi ilgilendiren en son şey."

"Söyleyin o zaman. Neden çağrıldım?"

Gaspar tekrar içini çekti ve arabanın tavanına vurarak şoföre durmaları gerektiğini işaret etti. "Pantolonum buruştu, saçlarım düzleşti ve ayaklarım şişiyor. O sefil hapishanede size yaşattıklarından sonra bir şeyler yemek isteyeceğinizi tahmin ediyorum. Akşam yemeği esnasında size bazı şeyleri açıklamamın önünde hiçbir engel yok."

Anayolun üzerinde durdukları han küçük ama rahattı; odanın köşesindeki şöminede yanan bir ateş vardı ve barın yanındaki sandalyelerde sadece birkaç yalnız insan oturuyordu. Gaspar köşede bir masa seçti ve taburesine oturmadan önce üstüne bir peçete serdi. "Sanırım bu iş görür," diye mırıldandı.

Kızarmış et kokusu Hazel'ın ağzını sulandırıyordu. Hancının karısı masaya iki bardak bira getirince Hazel kendi birasını bir nefeste içti. Birkaç dakika sonra balıklı börek geldi. Hazel hayatında hiç bu kadar lezzetli bir şey tatmamıştı. Yıllar boyunca gittiği resmî partiler ve pahalı aşçıların hazırladığı ziyafetler... Hiçbiri Londra'ya giden anayolun üzerindeki o küçük handaki balıklı turtadan aldığı ilk lokmanın yanından bile geçmezdi. Bu yemek onun içini de dışını da ısıtmıştı. Her ısırıkta parmak uçlarındaki hissin ve yanaklarındaki sıcaklığın döndüğünü hissetti. Bunun boğulma tehlikesinden sonraki ilk derin nefes gibi olduğunu düşündü. Hazel yemeği yalayıp yuttuktan sonra çatalındaki patatesi sıyırdı. Çocukluğundaki mürebbiyesinin dikkatli görgü kuralları

T.me/Cinciva

derslerinin hepsi bir sis gibi dağılmıştı. Gaspar yarısı yenmiş tabağını tek kelime etmeden Hazel'a doğru itti.

Hazel minnetle onun yemeğini de bitirdi.

Hazel yemeğini bitirip arkasına yaslandı. Haftalardır hiç olmadığı kadar doyduğunu hissediyordu. Gaspar elindeki mendille dudaklarını sildi ve ona döndü. "Eminim Galler Prensesi Charlotte'ın bir süredir hasta olduğunu duymuşsunuzdur."

Hazel parçaları kafasında birleştirmeye başladı. "Roma humması vardı, değil mi? Ve nişanını attı."

"Evet," dedi Gaspar. "Prens William'ın hem siyasi hem de diplomatik açıdan mükemmel bir eş olacağının farkında olduğu halde hem de. Ama konuyu dağıtıyorum. Prenses Roma hummasından kurtuldu ve sarayda bunun için kutlamalar yapıldı. Ancak son aylarda sağlığı bir kez daha bozuldu."

Hazel'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Roma humması geri mi geldi? Bir hastanın iyileştikten sonra tekrar hastalandığı bir vaka hiç bildirilmedi. Bu doğru olamaz. Roma humması *nüksetmiş* olamaz."

"Değil," dedi Gaspar keskin bir sesle. "Ya da daha doğrusu, *muhtemelen* değildir. Bunu söylemek benim için imkânsız."

"Elbette bir doktoru vardır. Kral ve Prens'in yüzlerce doktoru var. Onlar ne diyor?"

Gaspar, "İşte şimdi meselenin özüne geldiniz," dedi. "Prenses bir hekime görünmeyi reddediyor. Herhangi bir hekime. Kendini odasına kapadı ve hizmetçisi dışında herhangi birini içeri almayı reddediyor. Kapıyı bile açmıyor. Ekselansları Naip Prens ya da Ekselansları Galler Prensesi'yle konuşmayı reddediyor. Majesteleri Kraliçe'yi bile geri çevirdi. Hastalığının bulaşıcı olduğunu iddia ediyor. Yemek yemeyi reddediyor ve gece boyunca feryat ediyor.

T.me/Cinciva

Edindiğim izlenim oldukça hasta olduğu yönünde ama henüz kimse onu muayene edemedi. Tahmin edebileceğiniz gibi durum oldukça vahim bir hal aldı."

Hazel yavaşça, "Anlıyorum," dedi. "Peki benim burada ne işim var?"

"Naip Prens farklı bir yol deneyebileceklerini umuyordu." Gaspar yakasının kıvrımlarını düzeltti. "Tahmin edebileceğiniz gibi, daha önce kraliyet ailesi tarafından istihdam edilen doktorların iyi bir soyağacı ve *deneyimleri* var. Durum böyle olmasına rağmen belki de genç bir prensesin özel muayeneleri için pek uygun değillerdir. Londra'da, vikontun yeğeninin cerrah olarak çalıştığına dair söylentiler duyulmuştu..." Gaspar durup Hazel'ı bir aşağı bir yukarı süzdü. "Naip Prens de Prenses'in hemcinsi bir hekime görünmeye daha istekli olabileceğine inanıyor. Yaşıtı. Belki sizi bir arkadaş olarak bile görebilir. Sizi getirmekle görevlendirildim."

"Ama ben bir hekim değilim," dedi Hazel, bunu söylerken bile kalbi sıkışıyordu. "Resmî olarak değilim. Kraliyet Hekimlik Sınavı'na hiç girmedim." Balıklı böreğin midesinde kurşuna dönüştüğünü hissetti. Belki de tüm bunlar bir yanlış anlaşılmaydı ve hapishaneye geri götürülecekti.

Gaspar, Hazel'ı rahatlatmak için omuz silkti. "Dediğim gibi, durum oldukça vahim bir hal aldı."

"Yani bana yöneltilen suçlamaları biliyorlardı, öyle mi? Ben... özgür müyüm?"

Gaspar boğazını temizledi ve ayağa kalktı, cebinden birkaç sikke çıkardı ve şıngırdamalarına izin vermeden masanın üzerine bıraktı. "Kendinizi kraliyet ailesinin hizmetinde sayın," dedi. Sonra Hazel'a doğru eğildi ve o kadar sessiz fısıldadı ki Hazel

T.me/Cinciva

daha sonra adamın bir şey söyleyip söylemediğinden emin olamayacaktı. "Kraliyet Sarayı daha dostane bir hapishane olabilir ama yine de bir hapishane." Birden Hazel'dan uzaklaştı ve kibarlık maskesini tekrar takındı. Hancıyla karısına neşeyle sırıttı ve modası geçeli en az elli yıl olmuş ceketinin kuyrukları arkasında uçuşurken handan dışarı süzüldü.

T.me/Cinciva

10

Londra'ya araba yolculuğu dört gün sürdü. Bu sürenin çoğu Gaspar'ın o anda aklına gelen her konudaki fikrini yüksek sesle söylemesiyle geçti. İlk gecelerinde Hazel kendine yeni bir elbise alabildi. (Gaspar bir de pantolon almasına karşı çıkmıştı: "Kraliyet Sarayı'na gidiyoruz!" "Majesteleri Kraliçe'ye reverans yaparken pantolon giyecek değildim ya!")

York'taki durakları Hazel için daha da heyecan vericiydi: Köy dükkânında bir Alman tıp dergisi vardı ve Hazel yolculuğun sonraki birkaç saati boyunca neşeyle bu dergiyi inceledi.

"Onu okuyor musun gerçekten?" diye sordu Gaspar omzunun üzerinden bakarak.

"Karaciğerin yenilenme yeteneği üzerine bir makaleyi mi? Evet, tabii ki. *Okuyorum.*"

"Hayır," dedi Gaspar. "Yani Almanca mı okuyorsun?"

"Ah. Evet. Almanca, İtalyanca, Fransızca ve Latince."

Gaspar bir kaşını kaldırdı. "İskoçya'daki tüm kadınlar senin kadar başarılı mı?" dedi.

"Birçoğu," dedi Hazel. "İngilizler bizim –ne bileyim– tarlalarda çıplak koştuğumuzu, eğlence olsun diye birbirimize çamur attığımızı, hendek suyu ve lapayla beslendiğimizi düşünüyorlar. Kabul edin! Hume'u ve Sör Walter Scott'ı okuyorsunuz ama yine de hepimizin barbar olduğuna inanıyorsunuz."

T.me/Cinciva

Gaspar kızardı. "*Hepinizin*... değil." Konuyu değiştirme hevesiyle Hazel'ın Almanca dergisini işaret etti. "Hocaların sana tıp da mı öğretti? Edinburgh sokaklarında kadın doktorlar mı dolaşıyor?"

"Hayır," dedi Hazel. "Babamın eğitime aydın bir yaklaşımı olmasaydı özel ders bile alamazdım. Beni abim George'la beraber okuttu. Aynı öğretmenlerden aynı dersleri aldık. Daha iyi notlar alarak birbirimizi geçmeye çalışırdık. Sanırım rekabetçi ruh insanı asla terk etmiyor, değil mi?"

"Ama soruma cevap vermedin!" dedi Gaspar. "Bir kadın nasıl cerrah olur?"

"Olmaz," diye yanıtladı Hazel. "Abisinin kıyafetlerini giyerek anatomi okuluna sahte bir erkek ismi verir ve giriş ücretini öder. Sonra bu ortaya çıkıp da sınıftan atılınca bir mezarcı tutar ve ders çalışmak için ondan beden satın alır."

"Pardon, ne tür *bedenler* satın alır?"

"Ölü bedenler, Bay Pembroke. Cesetler. Mezarlardan çıkarılan cesetler."

Gaspar'ın beti benzi atmıştı ve neredeyse kusacak gibiydi. "*Ölü* bedenler üzerinde mi çalıştın? Ölü? Çoktan ölmüş? Toprak-tan çıkan?"

"İnsan vücudunu ameliyat edecek kadar iyi öğrenmeyi başka türlü nasıl başarabilirdim?"

"Bilmiyorum!" dedi Gaspar tükürürcesine. "Kitaplar aracılığıyla sanırım!"

"Bay Pembroke, seni temin ederim ki her şeyi sadece kitaplardan öğrenmiş eli bıçaklı bir cerrahın başında durmasını istemezsin. Kitaplar steril ve soğuktur. Çizimler biraz yardımcı olur, evet ama kendi gözlerinle bakmadığın sürece insan anatomisini çözmenin imkânsız olduğunu hemencecik anlarsın."

T.me/Cinciva

"Sanırım haklısın," diye mırıldandı Gaspar. "Ama... onları *gerçekten* mezarlıklardan mı satın aldın?"

"Hatta," dedi Hazel, "mezar kazmaya yardım ettiğim bile oldu."

Gaspar istavroz çıkarırken öğürdü.

Gaspar ve Hazel'ın arabası nihayet Londra'daki Mayfair semtinin aydınlık sokaklarına vardığında Hazel'ın iyice sertleşmiş eklemleri ağrıyordu. Gaspar, Hazel'ı Prenses'in Pall Mall'da bulunan Warwick Evi'ndeki konaklama alanının bir köşesinde, şık bir blokta yer alan yeni odasına götürdü. Oda hoş ve aydınlıktı; parka bakan büyük bir penceresi, şifoniyerin üzerinde bir sürahi su ve yatağın üzerinde kalın bir yorgan vardı.

"Çantanız var mı, leydim?" diye sordu hizmetçi.

Gaspar biraz mahcup görünüyordu. "Galiba ihtiyacın olabilecek birkaç şeyi almak için Edinburgh'daki evine uğrasak iyi olabilirdi."

Hazel elini sallayarak onu savuşturdu. "Hiç önemli değil. Oradan eşyalarımın gönderilmesini sağlarım. İhtiyacım olan birkaç kitap da var. Tabii bir de incelemem! Iona incelememi gönderebilir. Yazmaya devam edebilirim!" Durakladı ve Gaspar'a döndü. "Burada ne kadar kalacağım hakkında bir fikrin var mı?"

"Sanırım," dedi, "Prensesimizi sağlığına kavuşturmak için ne kadar gerekiyorsa o kadar."

Söyleyecek bir şey bulamadan bir an öylece durdular. Kaçınılmaz vedalaşmadan önceki duraklama anıydı. Bir haftanın büyük bir bölümünü birlikte geçirdiğiniz, bir arabada omuz omuza yolculuk ettiğiniz bir yabancıya veda etmenin en uygun yolu neydi?

T.me/Cinciva

Gaspar boğazını temizledi. "Şey, Bayan Sinnett, tekrar görüşeceğimize eminim. Warwick'te, Buckingham'da ya da Kew'da. Bu gibi yerlerde."

"Evet," diye cevap verdi Hazel. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

"Ben kraliyet ailesinin hizmetindeki bir kâhyayım. Sadece görevimi yapıyordum." Sözlerini tamamlarken eğilerek selam verdi ve kapıya döndü.

"Bir dakika!"

Gaspar dönüp bakınca Hazel devam etti. "Özür dilerim, ben sadece... Perukan. Bir de ceketin. Yıllar öncesinden kalma. Kabul ediyorum, Londra'ya gelmeyeli uzun zaman oldu ama şimdi moda bu mu?"

Adam Hazel'a küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle bakarak başını iki yana salladı. "Hayır."

"Öğrenmem gerek. Meraktan çıldırmak üzereyim. Sadece gösteriş için mi yani?"

Gaspar parmaklarını pudralı perukasına götürüp üzerinde gezdirdi. "Kraliyet kâhyası olarak Kral'a, Majesteleri III. George'a hizmet ediyorum. Hiç şüphesiz senin de bildiğin gibi, Kralımız çok acı çekiyor." Hazel elbette biliyordu. Kral'ın deliliğine dair hikâyeler artık herkesin dilindeydi; günlerini saçma sapan şeyler söyleyerek ve bağırıp çağırarak geçiriyordu, herhangi bir anda aklından geçen tek düşünceyi bile içinde tutamıyordu. Oğlunun naip olarak görev yapmasının nedeni de buydu. "Bazen," diye devam etti Gaspar, "Kral zaman kavramını kaybediyor. Ama gençliğinde moda olmuş şeyleri gördüğünde rahatladığını fark ettim. Nerede olduğunu biliyormuş gibi hissetmesine yardımcı oluyor." Başını bir kez daha eğerek selam verdi ve Hazel'ı yerleşmesi için odasında yalnız bıraktı.

T.me/Cinciva

Hazel banyo yaptı, saçlarını taradı, ailesine mektup yazarak yer değişikliğini bildirdi ve Iona'dan eşyalarını mümkün olan en kısa sürede göndermesini istedi. Mektup yığınını kapısının önünde bekleyen hizmetçiye teslim ettiğinde bu kez onların gerçekten hedeflenen yerlere ulaşacağından hiç şüphesi yoktu.

Kapanan kapının sesi yankılandı ve sonra kesildi. Sessizlik Hazel'ın etrafına yayıldı. Pencereden öğleden sonranın sarı ışığı süzülüyordu. Etrafsa sessizdi. Birdenbire konforlu bir odada yalnız kalmak tuhaf bir duyguydu, sallanan bir gemide haftalar geçirdikten sonra ilk kez karaya ayak basmak gibiydi. Bir hafta önce pis bir hapishane hücresinde, bir şiltenin üzerinde sefil ve ter içindeydi, her an onu alıp ölümüne götürmelerini beklerken sinirleri yıpranmıştı ve diken üstündeydi. Şimdiyse kaz tüyü yastıklarla kaplı bir yatakta oturuyor ve Galler Prensesi Charlotte'la görüşmeyi bekliyordu.

Koşulları daha iyiydi elbette ama Hazel hâlâ huzursuzdu. O her zaman bağımsız bir çocuk olmuştu. Ortalarda olmayan bir baba ve kendi içine kapanan bir anne, Hazel'ın küçük yaşlardan itibaren, belki de safça, kendinden ve kendi koşullarından sorumlu olduğunu hissetmesine neden olmuştu. Dr. Beecham'ın derslerine katılmak istiyorsa kendi başına bir yol bulması gerekiyordu; ceset incelemek istiyorsa cesetleri bizzat temin etmesi gerekiyordu.

Dolayısıyla da kendi kontrolü dışında gelişen koşullar nedeniyle böylesine uç bir değişime maruz kalmak Hazel'ın kendini huzursuz ve tedirgin hissetmesine neden olmuştu. Odası rahattı –penceresinden parkın üzerinden batan güneşi izliyor, akşam sohbetlerinin ve kuş ötüşlerinin esintiyle etrafa yayılan hoş tınılarını dinliyordu– ama bir şeylerin yanlış olduğu hissinden bir

T.me/Cinciva

türlü kurtulamıyordu. Sanki bir arabadaydı, kapıları dışarıdan kilitlenmişti ve at şimdilik ağır ağır gitse de her an hızlanıp Hazel'ı savurabilirdi.

O gece hızla derin bir uykuya daldı ama uyandığında zihninde sadece kahkahalardan oluşan bir rüyanın hatırası vardı. Çınlayan çanları andıran kahkahalar ürpertici ve alaycıydı da. Neyse ki yıkanıp giyinene kadar o zalim kahkahanın anısı zihninden tamamen silinmişti.

T.me/Cinciva

Britanya Kraliyet Ailesi Haritası 1066'dan Günümüze

Sör Alberic Twistle-Wick-Alleyne (1814)

...Stuart Hanedanı 1714 yılında Büyük Britanya Kraliçesi Anne'in hayatta kalan bir çocuğu olmadan ölmesiyle sona erdi. (Yedi kez hamile kalmasına rağmen hiçbir çocuğu bebeklik döneminden ötesini göremedi.) 1701 Veraset Yasası hiçbir Katolik'in İngiltere ve İrlanda tahtına geçemeyeceğini şart koşuyordu. Bu nedenle İngiltere'nin bir sonraki kralı, Anne'in ikinci dereceden kuzeni, annesi doğrudan Kral I. James'in soyundan gelen Hanover Hanedanı'ndan I. George olacaktı.

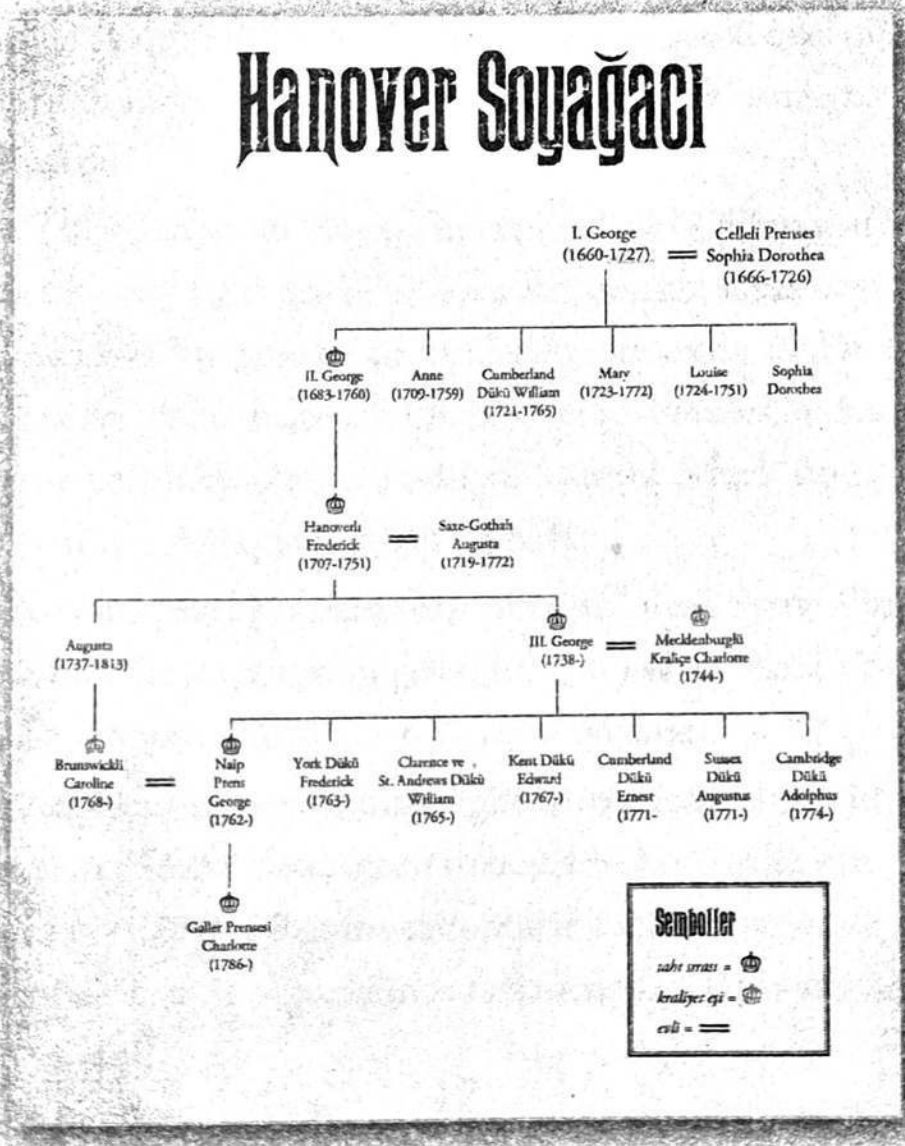

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

11

"İçeri giremezsiniz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ziyaretçi kabul edecek durumda değil." Prenses Charlotte'ın nedimesi Hazel'dan en az iki santim kısa, siyah saçlı, kalkık burunlu, ufak tefek bir kadındı. Gözleri keskindi ve ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılarak sürekli yarım bir gülümsemeye dönüşüyor olsa da Prenses Charlotte'ın Warwick Evi'ndeki özel odasının kapısının önünde kollarını kavuşturmuşken çok ama çok ciddi görünüyordu.

Hazel öğleden sonra Prenses'in evine –Pall Mall'un sonundaki üç katlı taş eve– varmıştı ve en azından onunla tanışmayı umuyordu. Aşağıda bir saat kadar beklemiş, sonunda nedime gelip Hazel'a biraz daha beklemesini söylemiş, Prenses'in kendisini kabul etmeye istekli olup olmadığını kontrol etmek üzere bizzat yukarı çıkmıştı. Anlaşılan, cevap hayırdı.

"Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim," dedi Prenses'in nedimesi. Sesinde hoş, gırtlaktan gelen bir tını vardı. "Ama Ekselanslarının dinlenmeye ihtiyacı var. Kendisi iyi değil."

"İyi değilse o zaman onunla ilgilenmem için bir neden daha var demektir." Hazel omuzlarını dikleştirdi. Londra'da onu bekleyen geçici kıyafetlerin üzerine tam oturmadığının ve sağlık çantasının henüz yanında olmadığının farkındaydı. "Ben doktorum."

T.me/Cinciva

Bekleyen kadının gözleri hafifçe kısıldı. "Kadın doktor. Evet. Hakkınızda bir şeyler duydum." Hazel'ı süzdü. "Daha yaşlı olacağınızı düşünmüştüm. En azından yirmi beş."

"Annem henüz yirmi beş olmadığım için çok memnun. *Yirmi beş yaşında* ve hâlâ evlenmemiş bir kızı olduğunu düşünsene... Kendini Manş Denizi'ne atardı."

Bir an sessizlik oldu ve sonra nedimenin yüzünde beliren gülümseme sert ifadesini yumuşattı. "Bayan Eliza Murray," dedi elini uzatarak. "On dokuz yaşında ve hâlâ evlenmemiş."

"Hazel Sinnett. Memnun oldum."

Hazel, Eliza Murray'den hoşlandığına karar verdi. Kızın yüzündeki bir şey –belki de ağzının bir tarafının hafif çarpıklığı– ona bir sır saklıyormuş da şanslıysanız bu sırrı siz de öğrenebilirmişsiniz gibi bir hava katıyordu.

Eliza, Hazel'a bir adım daha yaklaştı. "Prenses'in odasına girmenize izin veremem ama önümüzdeki birkaç saat içinde ziyaretçilere karşı daha cana yakın olma ihtimali var. Akşam yemeğinden sonra genellikle daha iyi bir ruh halinde olur. İsterseniz bekleyebilirsiniz. Çay getirtebilirim."

"Bu harika olur, teşekkür ederim."

Hazel öğleden sonranın kalanı Warwick Evi'nin fuayesinde bekleyerek geçirdi. Bir hizmetçi çay getirdi ve sonra –muhtemelen güneş Pall Mall'un üzerinde batmaya başlarken Hazel'ın hâlâ beklediğini görünce ona acıdığı için– yemek getirdi. Birkaç ay önce olsa Hazel sabırsızca kıpırdanıp durur, ayak parmaklarını yere vurur ya da elleriyle bacağında ritim tutardı ama hücrede geçirdiği saatler zaman algısını değiştirmişti. Kendi düşünceleriyle oturmaktan, Edinburgh'dan bavulları geldiğinde üzerinde çalışmaya döneceği incelemesinin bir sonraki bölümünü zihninde yazmaktan memnundu.

T.me/Cinciva

"Ee, neden evlenmediniz peki?" diye sordu Eliza Murray, Hazel yemeğini bitirdikten bir saat sonra. Elinde uşağa vermek üzere taşıdığı kutuyla ana odaya dönüyordu. "Kendilerini bıçakla parçalara ayırabilecek bir kadınla ilgilenen pek erkek yok mu?"

Hazel güldü. "Çok fazla yok, evet."

"Muhtemelen en iyisi bu. Ne tür bir adam karısının etrafta koşuşturarak bacak falan kesmesini ister ki?"

"Çok ama çok nadir rastlanan türden bir adam," dedi Hazel ve aklı tekrar Jack'e gitti. Onu mezarlıkta, sadece ayışığının aydınlattığı yerde hatırlıyordu. Saçları gür, koyu renkli ve dağınıktı; ona gülümsemiş ve elini uzatmıştı. Ona kendini evindeymiş gibi hissettirmişti. Kalbi sızlamaya başlayan Hazel daha fazla acı çekmemek için gözlerini kırpıştırarak bu hayali zihninden uzaklaştırdı. "Peki ya sen? Prenses Charlotte'ın nedimesi neden hâlâ bekâr?"

Eliza'nın ağzı hafifçe seğirdi ama kızarmadı. "Aslında belki bir talibi vardır. Bir de evlilik teklifi almış olabilir. Sanırım Prenses, Prens William'ın teklifini kabul edip yılın yarısını Hollanda'da geçirmeye başlamış olsaydı işsiz kalacaktım ve bir talibe evet diyecektim. Ama..." Eliza cümlesini tamamlamadı.

"Ama Prenses onu geri çevirdi."

Eliza, Prenses'in odasına açılan kapıya baktı.

"Evet. Sağlığı."

"Elbette."

Eliza kendini Hazel'ın yanındaki brokar koltuğa bıraktı. "Bu, ihtimallerin tamamen kısıtlandığı anlamına gelmiyor. *Pek çok* talibim var."

"Hiç şüphe yok. Çok güzelsin."

T.me/Cinciva

Eliza sırrı olan bir çocuk gibi gülümsedi. Kirpiklerinin arasından Hazel'a bakarak, "Şu teklif eden çocuk var ya?" dedi. "Aslında koca *adam*." Sorulmasına gerek kalmadan devam etti. "Prusya Prensi Frederick Augustus'un emrinde bir teğmen."

"Bir yabancı yani," diye takıldı Hazel. "Uzun boylu, esmer ve yakışıklı mı?"

Eliza bir an düşündü. "Uzun boylu, evet. Açık tenli, esmer değil. Sanırım insanlar onu yakışıklı bulma eğiliminde, evet. Bir tür serseri, Kıta* askeri gibi."

"Peki ona cevap verdin mi?"

"*Elizaaaaa*." Prenses'in odasından çan gibi bir ses yükseldi. Bir çağrıydı.

Eliza ayağa kalktı. "Gitmeliyim. Açıkçası bence sen de gitmelisin. Belki yarın tekrar denersin." Hazel'a kibarca başını salladı ve hızla çağrının kaynağına doğru yürüyüp Prenses'in kapısının ardında gözden kayboldu.

Ertesi gün Hazel şafak vakti oradaydı. Prenses'in fuayesinde yanında getirdiği birkaç kitapla oturup bütün gün kitap okudu, bu arada hizmetkârlar düzenli aralıklarla ona kibarca çay tepsileri bırakıyordu.

Eliza onu selamladı. "Bugün de onu görmene izin vermeyecek, o yüzden beklemenin bir anlamı yok," dedi.

"Çayım ve kitaplarım var," diye yanıtladı Hazel. "Burada da başka herhangi bir yerde olacağım kadar mutluyum."

Akşamüzeri Hazel mum ışığında önündeki sayfanın sıkışık baskısına gözlerini kısarak bakarken bir kez daha eve dönme zamanının geldiğine karar verdi.

---

* Amerikan Bağımsızlık Savaşı esnasında devrimci güçlerle ilişkilendirilen askerler. (ed.n.)

T.me/Cinciva

Warwick Evi'ndeki üçüncü gününde Hazel yanında üç kitap ve bir parşömen sayfası getirmişti. Burada olduğu sürece, diğer parçalarından ayrı bile olsa incelemesinin yeni bir bölümü üzerinde çalışmaya devam edebileceğini düşünmüştü. Ama çalışmaya başlayalı bir saat olmamıştı ki bir kapı gıcırtısı duydu. Döndü, Eliza'nın yine zamanını boşa harcadığını söylemesini bekliyordu ama hayır; kapıda, üzerinde ipek bir sabahlık ve omuzlarına dökülen uzun, kıvırcık kahverengi saçlarıyla Kral III. George'un torunu ve Büyük Britanya tahtının müstakbel vârisi Galler Prensesi Charlotte duruyordu.

Hazel'ın gazete kupürlerinde ve portrelerde binlerce kez gördüğü ama gerçekte ilk kez karşılaştığı bir yüzdü bu. Cildi yeni unlanmış ekmek gibi inanılmaz derecede lekesiz ve süt beyazıydı. Burnu bir ispinozun gagası gibi kıvrıktı; Hazel'ın üzerinde durmadan önce oturma odasında dolaşan gözleri küçük ve yuvarlaktı.

"Yine buradasın," dedi. "Bana beklediğini söylediler."

"Bekliyorum," diye cevap verdi Hazel. Reverans yapıp yapmaması gerektiğini düşündü. Gölgelere gömülmüş bir salonda sadece ikisi vardı ve içlerinden birinin üzerinde gecelik vardı. Reverans kesinlikle doğru hamleydi ama yine de Hazel'a yanlış geliyordu. Prenses bekledi ve Hazel bir an için yanlış bir karar verip vermediğini merak etti ama sonra Prenses içini çekerek odaya dönüp kapıyı aralık bıraktı.

"İçeri girebilirsin," diye seslendi. "Ama beni *muayene* etmene izin vermeyeceğim."

Hazel yatak odasına doğru hızla ilerleyerek, "Sorun değil," diye cevap verdi. "Zaten aletlerimin hiçbiri yanımda değil."

Gündüz vakti olmasına rağmen odanın ağır perdeleri çekiliydi ve yatak odası alacakaranlıkta mum yakılmış gibi loştu. Hazel bu

T.me/Cinciva

loşlukta bile odanın şaşaalı dekorunu görebiliyordu; yüzeyler o kadar çok farklı renkte ve çeşitte kalın, desenli kumaşla kaplıydı ki Hazel hepsini sayacak kadar hızlı tanımlayamıyordu. Duvarkâğıdı yeşildi, dokusu zengindi, sarmaşık ve yaprak desenliydi. Dört direkli devasa karyolanın arkasında bir duvar halısı asılıydı ve istirahatine geri dönen Prenses bir yığın yastığa gömülmüştü.

Kucağında sakince duran, hem şekil hem de boyut bakımından kremalı pufa benzeyen küçük bir köpeği okşadı.

Prenses Charlotte köpeğe, "Aferin, Edwina," diye mırıldandı.

Eliza Murray odanın köşesindeki bir sandalyede oturmuş nakış işliyordu. Hazel içeri girerken başını kaldırıp bakmadı.

Hazel boğazını temizledi. "Belki de bana semptomlarınızı anlatarak başlayabilirsiniz, Majesteleri."

Charlotte yan yattı. "Semptomum ne *değil* ki?" diye inledi. "Hasta olmaktan bıktım, gerçekten bıktım. Gencim, hayatımı *yaşayabilmeliyim.*"

"Yorgunluk mu?" diye sordu Hazel.

"Yorgunluk, mide bulantısı. Baş ağrıları... Korkunç, korkunç baş ağrıları. O kadar korkunç ki yataktan zor çıkıyorum. Eliza biliyor. Söyle ona, Eliza." Eliza bir kaşını kaldırdı ama başını nakıştan kaldırmadı.

"Kızarıklık var mı?" diye sordu Hazel.

"Evet. Hayır. Hayır, kızarıklık yok, pek sayılmaz. Ama *şiştim*, bütün vücudum bir şekilde genişlemiş gibi hissediyorum. Derim içimdeki her şeyi çok sıkı sarıyor."

"Acı veriyor mu?"

Prenses köpeğini nazikçe yere bıraktı –Edwina koşarak kapıdan çıktı– ve sonra yorganını başına çekti. Yorganın altından

T.me/Cinciva

cevap verdi: "Evet! Hem de çok! Neredeyse her gün başımdaki ağrının yanında bir de karnımda keskin bir ağrı duyuyorum. Evden dışarı çıkabilmem bile bir mucize."

Hazel, Prenses'in sorununun ne olduğunu bildiğinden neredeyse emindi ama onu muayene etmeden emin olması imkânsızdı. Bir elini kaldırıp ürkek bir ata yaklaşır gibi bir adım attı. "Alnınızın sıcak olup olmadığına bakabilir miyim, efendim?"

"Hayır!" Hazel'ın elini itti. "Sana söyledim. Bana dokunamazsın. Çok fazla doktor bana *dokundu. Delik deşik ettiler beni.* Babamın dediklerini yapmam gerektiği yetmiyormuş gibi tütün ve cin kokan, kısa boylu, terbiyesiz adamlar için bir iğne yastığı olmayı reddediyorum. Yıllardır bu durumdayım, sadece ara sıra iyileştim ve bu da hiçbir zaman kalıcı olmadı."

"Anlıyorum," dedi Hazel.

Prenses Charlotte bir kaşını kaldırdı. "Anlıyor musun?"

"Anlıyorum," dedi Hazel. "Doktorlara tedavi etmeleri gereken insanlarla nasıl konuşacaklarını hiç öğretmiyorlar. Sonuçta her şeyi kadavralar üzerinde öğreniyorlar ve kadavraların da şikâyet etme gibi bir şansları yok."

"Ne kadar *öğrendikleri* de şüpheli. Babam bir düzine doktor getirdi ve hiçbiri sorunumun ne olduğunu bulamadı. Tabii bu da onu çileden çıkarıyor çünkü yataktan çıkamazsam beni evlendiremez."

"Neyiniz olduğunu bulacağım, efendim."

Prenses Charlotte iki kaşını birden kaldırdı. "Bol şans dilerim, doktor," dedi Hazel'dan uzaklaşıp battaniyeleri sıkıca üzerine çekerken.

Eliza işareti almış gibi elindeki işlemeyi yanındaki sandalyeye bırakıp ayağa kalktı. "Sizi arabanıza kadar geçireyim, Bayan Sinnett," dedi.

T.me/Cinciva

Güneş batmıştı ve ay uzakta soluk, sönük bir hilal halindeydi ama Pall Mall, caddenin kenarında asker gibi sıralı duran gaz lambalarıyla aydınlatılıyordu. Prenses'in evi, iki tarafı beyaz taştan sıra evlerle kaplı bir sokağın en ucundaydı ve akşam sisi içinde binaların cephesine yansıyan lamba ışığı hayaletimsi figürler yaratıyordu. On yıl önce bunlar Londra'daki ilk gaz lambalarıydı, iğne ucu kadar mum ışığının aydınlığıyla karanlığa bastıran uzaktaki küçük, soluk sarı ışık balonlarıydı. Bir on yıl sonra belki de her sokakta gaz lambası olacaktı. Belki de bundan on yıl sonra sokaklar elektrikle aydınlatılacaktı. Bu ışık kaldırım taşlarına nasıl bir renk verirdi? Hazel bunu merak ediyordu. O ışıkların şehrin sokaklarına düşüreceği gölgeler ne gibi yeni şekiller alabilirdi?

Hazel arabasına yaklaşıyordu ki ışığın sona erdiği yolun yukarısından yankılanan çığlık çığlığa bir kahkaha duydu. Rüyasındaki kahkahaya benziyordu. Köşeyi dönünce gaz lambalarının sarısıyla yarı aydınlanmış bir grup garip insan görüş açısına girdi. Altı ya da yedi kişiydiler, hepsi gülüyor, birbirlerini çekiştiriyor ve sokakta kasıla kasıla yürüyorlardı. Sesleri geçip gidiyordu; şaraptan, mutluluktan ya da daha güçlü bir şeyden sarhoş olmuş kadın ve erkeklerden oluşan bir gruptu. Loş ışıkta kıyafetlerinin detaylarını seçmek zor olsa da Hazel bir blok öteden bile parti için giyindiklerini söyleyebilirdi. Ayrıca her birinin yüzünde tavşan şeklinde yaldızlı bir maske vardı.

Hazel donup kalmıştı. Maske takan kadınlardan birinin bir adamı elinden tutup sokağın karşısındaki sıra evlerin tuğlaları arasındaki küçük, neredeyse görünmez bir kapıdan içeri çekişini izledi; bu kapı evlerin *arasına* açılıyor gibiydi. Hazel, kadın açıp içeri girene kadar kapının varlığını fark etmemişti bile. Giysileri ve tavşan maskeleriyle grubun kalanı da hızla içeri girdi ve kah-

T.me/Cinciva

kahalarının yankısı da onlarla kayboldu. Hazel sokağın uzak tarafından gözlerini kısarak bakmış ama kapıdan sadece karanlığı seçebilmişti.

"Kim bunlar?" diye sordu Eliza'ya. Hayal gücünün ürünüymüş gibi bir görünüp bir kaybolan grup karşısında şaşkına dönmüştü.

"Ölüm Yoldaşları. Gizli bir cemiyet ama gizli kısmını unutmuş gibiler. Bir edebiyat topluluğu olduklarını iddia ediyorlar ama çoğunlukla ölene kadar içip daha pahalı partilerle birbirlerini etkileme topluluğu sayılırlar."

"Seçkin bir topluluk olduğunu tahmin ediyorum," dedi Hazel.

"Şöyle söyleyeyim: Büyük büyük büyükbabanın Plantagenet* olması işe yarayabilir ama ünlü biriysen şansın daha yüksek."

"Ünlü mü?"

Tam o sırada sokağın uzak ucunda maske takmış başka bir figür belirdi. Altın rengi maskenin tavşan kulaklarının arkasından Hazel onun gür, koyu kahverengi saçlarını seçebiliyordu. Adam Pall Mall'da yavaş ama kararlı adımlarla yürüyordu, Hazel ve Eliza'nın sokağın karşı ucundaki arabanın arkasındaki varlıklarından habersizdi. Adam yaklaştıkça Hazel onun topalladığını gizlemek için çaba harcadığını fark etti. Gizli kapıya yaklaştı ve garip bir ritimle kapıyı çaldı:

Tak.

Tak-tak.

Tak.

Tak-tak.

---

* 1154 ve 1485 yılları arasında İngiltere'yi yöneten bir kraliyet hanedanı. (ed.n.)

T.me/Cinciva

Eliza başıyla adamı işaret etti ve Hazel'a, "*Childe Harold*'ı okudun mu?" diye sordu.

"Bu..." Kapı açıldı ve geç gelen kişi içeri süzüldü. "*Lord Byron* mı?"

Eliza gözlerini devirdi. "Ta kendisi. Ünlüleri topluyorlar. Sanat, kültür ve toplum için önemli olan herkes üye olmaya çalışıyor. Naip Prens bu ülkeyi yönettiğini sanıyor. Ama yanılıyor. Kararlar o kapının ardındaki insanlar tarafından alınıyor."

"Prenses Charlotte da Ölüm Yoldaşları ya da her ne deniyorsa, bu seçkin topluluğun bir üyesi mi o zaman?"

"Şaka mı yapıyorsun? Romantik şairlerin gizli geçitlerde kaybolduğu herhangi bir topluluk, saygın bir evlilik yapma sürecindeki müstakbel İngiltere Kraliçesi için uygun bir yer değildir."

"Yine de," dedi Hazel, "içeride neler yaptıklarını hiç mi merak etmiyorsun?"

"İçiyorlar ve kolektif zekâları için birbirlerini tebrik ediyorlar. Gizem çözüldü. İyi geceler, Hazel Sinnett."

Eliza arabanın kapısını kapadı ve atlar caddede ilerlemeye başlarken Hazel, genç kadının yeniden Prenses'in evine girmesini izledi. Kadının kahkahasının sesi hâlâ kafasının içinde titreşiyordu. O gece Hazel rüyasında tavşanları gördü. Edinburgh'daki anatomi okulunun ilk gününde kesip açmaları, organlarını ve kanın minik vücutlarında nasıl aktığını incelemeleri için onlara birer tavşan verilmişti. Rüyasında sınıfa dönmüştü ve neşterinin altındaki tavşanın altın yaldızlı bir yüzü vardı. Onu kesip açmaya çalıştığında tavşan masadan fırlayıp sokağa kaçmıştı.

T.me/Cinciva

15 Mayıs 1818
Clarence Caddesi, Numara 4
Windsor

Sevgili Hazel,

Şaşkınım. Şaşkın ve umutsuz. Görünüşe göre hapse atıldığını (?) ve ailemizin adına asla telafi edemeyeceğimiz utanç verici bir leke sürmek üzere olduğunu bana bildirmeyi neden eğlenceli bulduğunu anlamıyorum. (Bizi utandırma konusunda zaten yeterince çaba sarf ettiğini düşünmüyor musun?)

En azından bu karışıklığın çözülmüş olması ve Londra'da güvende olduğunu öğrenmek beni rahatlattı. Bildiğin gibi ben Berkshire'dayım ve Percy, Eton'da beklentilerin ötesinde bir başarı gösteriyor. Yakınlarda bir yere gelirsen lütfen çay içmeye uğra (tabii önce ailemize verdiğin tarifsiz zarar için özür dilemeyi kabul edeceksen).

Annen,
Leydi Sinnett

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

12

Neyse ki Hazel'ın sandığının Edinburgh'dan gelmesi sadece beş gün sürdü. Uşak sandığı girişe bırakırken Gaspar kapıyı çaldı. Bugün hem ceketi hem de pantolonu kırmızı dikişlerle süslenmişti. Pudralı perukası her zamanki gibi kusursuzdu.

"Ah," dedi büyük sandığın yanından geçerken. "Eşyalarının yolculuğu sağ salim tamamladığını görüyorum."

Hazel sandığın kapağını açtı. Bir dakikadan kısa bir süre içinde dirseğine kadar sandığa dalmıştı. *Tamam, harika. Güzel.* Defterleri, incelemesini yazdığı sayfalar –Tanrı'ya şükürler olsun– kaliteli iç gömlekleri, korseleri ve en sevdiği atkısı vardı. Ama...

"Sağlık çantam nerede?"

Hazel sandıktan bir şeyleri çıkarıp fırlatmaya başladı. "Büyük, deri bir çantaydı. Yıpranmış. Oldukça çatlak. Eskiden babamındı."

"Duygusal bağın olan bir şey mi yani?" Gaspar parmağıyla Hazel'ın karşıya atmayı başardığı elbiselerinden birinin eteğini kaldırıp inceledi. Hazel'ın bu duygu gösterisinin onu rahatsız ettiği açıktı.

"Hayır. Yani, *evet* ama sorun bu değil. Bütün tıbbi ekipmanım içinde. Neşterim, testerem, makasım..."

"Evet, evet. Tamam." Gasper, Hazel'ın sözleri karşısında sanki burnunun dibinde solucan sallandırılıyormuş gibi irkildi.

"Sen... doktorlardan korkuyor musun, Gaspar?"

T.me/Cinciva

"*Korkmuyorum*, teşekkür ederim. Sadece bu konuşmayı..." Uygun kelimeyi arayıp buldu. "...gereksiz buluyorum! Makas ve benzeri şeyler hakkında konuşmaya gerek yok." Gaspar ürperince Hazel gülümsedi. Tam olarak açıklayamadığı bir nedenden ötürü, Gaspar'ın zar zor gizlediği ameliyat korkusunu sevimli bulmuştu.

"Her neyse," diye devam etti Gaspar, "bu durumu çözeceğim. Eminim o *şeyleri* Londra'da da bulup satın alabiliriz. Bildiğin gibi orası büyük bir şehir."

"Evet, eminim. Ama ekipman son derece kişiseldir ve ben..."

"Seni temin ederim!" dedi Gaspar yüksek sesle. "Halledeceğim." Kol düğmelerini düzeltti. "Ve belki de bu küçük, *–küçük ama kolayca halledilebilecek–* pürüzden Naip Prens'e bahsetmezsen daha iyi olur."

"Naip Prens mi dedin?"

"Evet," dedi Gaspar iç çekerek. "Bir kez daha seni almak için gönderildim. Seni Kew'a götüreceğim. Naip Prens seninle görüşmek istiyor."

Hazel hızla elbiselerini gözden geçirdi. Hepsi de bütün İngiltere'yi dolaştıktan ve ardından yere atıldıktan sonra tadilat gerektiriyordu.

Gaspar durumu fark etti. "Bu iş görür," dedi ve Hazel'ın annesinin, ona babasının kaptanlığa terfi ettiği törende giymesi için diktirdiği çirkin lacivert elbiseyi aldı. Hazel o elbiseyi o günden beri giymemişti ve o gün kâbus gibi terlediğini, kol altlarının kaşındığını hatırlıyordu. "Bu yığının içinde yarı uygun olan tek şey bu."

"Prens'le tanışırken bunu giyemem. Iona'nın onu neden sandığa koyduğunu bile bilmiyorum, yıllardır giymedim. Etek ucu muhtemelen fazla kısa kalacaktır. Kaşındırıyor. Bir tür maskaralık yapmak için çocuk gibi giyinmiş yetişkin bir kadına benzerim."

T.me/Cinciva

Gaspar elbisenin eteğindeki tozu silkeledi. "Aslında bu elbise oldukça çekici."

Hazel yeni elbiselerinden birini, laboratuvarında çalışırken sık sık giydiği keten rengi sade bir elbiseyi kaldırdı. "Bunu giyemez miyim?"

Gaspar tokat yemiş gibi görünüyordu.

Otuz dakika sonra Hazel çirkin lacivert elbisesini giymiş, Gaspar'la arabaya binerek kraliyet ailesinin Londra yakınlarındaki birçok malikânesinden biri olan Kew'a doğru yola çıkmıştı. "Bahçeler hakkında ona iltifat etmeyi unutma," dedi Gaspar. "Mobilyalarına da, çoğu mobilyayı kendi seçti. Ayrıca içeri girdiğinde *reverans* yap. *Yerlere kadar eğilerek.*" Yüzünde ani bir dehşet ifadesi belirdi. "Nasıl reverans yapılacağını biliyorsun, değil mi? Lütfen bana nasıl reverans yapılacağını bildiğini söyle; öğretecek zamanım yok."

"Evet," dedi Hazel. "Nasıl reverans yapacağımı biliyorum. Uzuvlarımı tam olarak kullanabileceğim bir elbise giyseydim daha kolay olurdu ama idare ederim." Omzunu döndürmeye çalıştı ve bir yerlerden kopan bir dikişin sesi duyuldu. Kolunu hızla indirdi.

"Neden şikâyet ettiğini anlamıyorum. Elbise harika görünüyor. Neredeyse bir hanımefendi gibi görünüyorsun."

"Ben zaten bir hanımefendiyim, Gaspar."

"Tanıdığım hiçbir hanımefendi mezarlıklarda pantolonla dolaşmıyor."

"Belki de," dedi Hazel doğrudan ileri bakıp gülümsememeye çalışarak, "bu, daha fazla kadınla tanışman gerektiği anlamına geliyordur."

T.me/Cinciva

Gaspar o kadar kızardı ki kravatıyla yüzü aynı renk oldu.

Kew'daki bahçelerin ucu bucağı görünmüyordu, o kadar bakımlılardı ki Hazel bahçelerin böyle görünmesi için yüzlerce çalışanı olması gerektiğini düşündü; hepsi eşzamanlı açan laleler aynı yöne bakıyordu; çitler keskin ve çimenler yemyeşildi. Arabaları köpük köpük olmuş bir göletin üzerindeki küçük bir köprüden geçti. Hazel aşağı baktığında suyun içinde çırpınan kocaman koi balıklarını gördü.

"Önce Kral'ı selamlayacağız," dedi Gaspar adımlarını hiç bozmadan. Hazel, Gaspar'ın perukasının arkasından sarayın devasa fuayesine, sonsuz gibi görünen ama sonunda küçük bir ahşap kapıya varılan bir koridora doğru ilerlerken adama ayak uydurmaya çalıştı. Gaspar kapıyı çaldı. Cevap veren olmadı.

"Efendim?" dedi Gaspar. Hâlâ cevap yoktu. Kapının tokmağını o kadar yavaş çevirdi ki hemen hemen hiç gıcırtı çıkmadı ve Hazel'a dönerek fısıldadı: "Çabucak reverans yap. Hiç soru sorma. Hatta Kral'a hiçbir şey *söyleme*. Reverans yap ve ona sırtını dönme. Saygılarımızı sunup çıkacağız." Hazel başıyla onayladı ve Gaspar küçük kapıyı yavaşça iterek açtı.

Oda boğucu derecede sıcak ve küçüktü. Dört duvar da aynı zümrüt yeşili brokar duvarkâğıdıyla kaplı olduğu için olduğundan daha küçük görünüyordu; sıcak ve odadaki boşlukla birleştiğinde iyice kötüleşen bunaltıcı, kafa karıştırıcı bir etkisi vardı; büyük sayvanlı yatak dışında içeride neredeyse hiç mobilya yoktu. Küf ve ölüm kokusu her yere yayılmıştı. Hazel koluyla ağzını ve burnunu kapama isteğine direnmek zorunda kaldı. Gaspar yerlere kadar eğildi ve Hazel ancak o zaman Kral III. George'un orada olduğunu fark etti. Ufak tefek bir adamdı, havayı çiğner gibi hareketler yaparken açık pembe dişetleri ortaya çıkıyordu.

T.me/Cinciva

Gaspar gözlerini ona dikince Hazel kendini toparlayıp reverans yaptı. "Majesteleri," dedi ancak kelimeler ağzından çıktıktan sonra hiçbir şey söylememesi gerektiğini hatırladı. Neyse ki Kral tepki vermedi. Gözleri yuvalarında dönüyor ve ağzı sessizce açılıp kapanıyordu. Gaspar, Hazel'ın kolundan çekiştirdi ve odadan geri geri yürüyüp serinliğinde nefeslendikleri koridora çıktılar.

"Kötü günlerinden biri," dedi Gaspar, Hazel'dan çok kendine. Sırtını dikleştirdi. "Şimdi de Naip Prens'i görmeye gidiyoruz."

İki koridordan geçip bir kat merdiven çıktıktan ve üçüncü bir koridoru daha aştıktan sonra Gaspar sonunda Hazel'ı bahçeye bakan geniş pencereleri olan aydınlık bir oturma odasına yönlendirdi; Naip Prens içerideki bir kaidenin üzerinde durmuş, portre ressamına poz veriyordu.

Hazel gördüğü portrelerden Naip Prens'in nispeten yakışıklı olmasını bekliyordu. Ama hiç de öyle değildi. Vücudu bir çocuğun elleriyle sıkıştırdığı kil yığınına benziyordu ve saçlarını öne, yüzüne doğru taramış, bunu yaparkense fazla agresif davranmıştı; yağlı, seyrek saçlarının arasından belli olan çıplak pembe kafa derisindeki tarak izleri görünüyordu. Kızarmış sosis gibi kırmızı ve şişmiş yüzündeki küçük, nemli mavi gözler etrafı izliyordu.

"Mükemmel, efendim," dedi ressam şövalesinin arkasından. "*Çok* asil."

Hazel kahkahasını bastırdı. Gaspar ona dirsek atınca Hazel yerlere kadar eğilerek reverans yaptı. En iyi reveranslarından biriydi, annesi olsa gurur duyardı.

Gaspar, neredeyse perukasının başından kaymasına neden olacak kadar eğildiği reveranstan doğrularak, "Ekselansları," dedi. "Lord Almont'ın yeğeni Bayan Hazel Sinnett'ı takdim edebilir miyim?"

T.me/Cinciva

Naip Prens yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi kıpırdandı ve Hazel göbeğine meydan okurcasına bağlanmış bir kuşak taktığını fark etti.

"Evet, tabii, nasılsınız?" dedi huysuzca.

"Doktor," dedi nazikçe Gaspar, "Prenses'i tedavi edecek. Prenses'in kendi yaşlarında ve hemcinsi bir doktora daha açık olacağı yönünde parlak bir fikriniz vardı hatırlarsanız. Bu fikrin doğruluğu *çoktan* kanıtlandı, efendim: Bayan Sinnett, Prenses'in odasına girme iznini aldı bile."

"Evet, evet. Tabii ki. Doktor. Benim parlak fikrim." Naip göğsünü kabarttı ve kaideden indi. "Bugünlük bu kadar resim yeter sanırım," dedi ressama.

Sanatçı itiraz edecek gibi oldu. "Efendim, ben..."

Ama Prens onu duymazdan geldi. Yakasını açtı ve bir iç çekiş eşliğinde tek hızlı hareketle kuşağını çıkardı. "Bir prens zinde ve ince olmalı!" diye ilan etti. Gaspar'a döndüğünde gözleri kısıldı. "Bacakların hep böyle kalın mıydı, Gaspar?"

"Evet, sanırım öyleydiler, efendim."

Hazel, Naip Prens'in politik görüşlerine zaten katılmıyordu: Naip sadık bir Tory'ydi, savaşı ve aristokrasinin güçlerini destekleyen bir adamdı. Ama onunla aynı odada bulunmak, onda hoş olmayan bir şeyler olduğunu fark etmesine yol açtı: Duruşundaki hava ve üstdudağının küçümsemeyle kıvrılması Hazel'ı germişti. Büyük Britanya'nın kalanı gibi Hazel da tahta Prenses Charlotte geçince mutlu olacaktı.

Naip onu çizmesiyle ezmek üzere olduğu bir böceği inceler gibi inceledi. "Demek kadın doktor. Çirkin, küçük bir şeysin, değil mi?"

T.me/Cinciva

Hazel göz temasını kesmeden, "Sanırım beni buraya kızınızı görünüşümle tedavi etmem için getirmediniz, Majesteleri," diye karşılık verdi.

Naip kasıla kasıla ona doğru ilerledi ve burnunun dibinde durdu. Daha da yakına eğildi. Hazel'ın varlığının her zerresi bir adım gerilemek, oradan çekilmek, başını ve gözlerini aşağı indirmek istedi ama direndi. Adamın nefesi kokuşmuş hayvan yağı gibi iğrençti. "Bir konuda son derece net olmama izin verin, *Bayan Sinnett*," dedi ve Hazel'ın midesi sıkıştı.

Adamın onun ismine dikkat ettiğinden bile emin değildi, biraz şey... pekâlâ, *aptal* gibi görünüyordu. Ama şimdi doğrudan gözlerinin içine bakıyordu ve Hazel onun gücünün ve sözlerindeki ölümcül ciddiyetin farkına vardı.

"Prenses'in sağlığı bu millet için tahmin edebileceğinizden çok daha fazla önem taşıyor. Onu muayene ve tedavi eden çok zeki, çok ama çok zeki uzmanlarımız var. Siz bir deneysiniz. Siz bir dipnotsunuz. Başarısız olacağınızı düşünüyorum ve başarısız olduğunuzda sizi, hayatınızın kalanını diş çekerek ve kırık eşek bacaklarını düzelterek geçirmek üzere İskoçya'daki kale olarak adlandırdığınız o kulübeye geri göndereceğim. Ayrıca Prenses'i incitecek ya da durumunu daha da kötüleştirecek *herhangi bir şey* yaparsanız sadece rezil olmakla kalmak için *yalvarırsınız.*" Naip pahalı topuklarının üzerinde döndü. "İyi günler, Bayan Sinnett. İyi günler, Gaspar."

Hazel ellerinin titrediğini fark etmese her şeyin bu kadar ani gelişmesinin şokuyla bir kahkaha patlatırdı. "O zaman bazı aletlere ihtiyacım olacak," dedi Gaspar'a. "Cerrahi aletler ve bazı bitkiler."

T.me/Cinciva

Gaspar da Naip'in sözleri karşısında sarsılmış görünüyordu. "Tamam, tamam. Burada, Kew'da bir revir var. İhtiyacın olanı al ve başka bir şey lazım olursa da bana haber gönder."

"Teşekkür ederim."

Hazel odadan çıkıp revire yönelirken kendini sakinleştirmeye ve titremesini durdurmaya çalıştı. Prenses'i tedavi edecekti. Başarısız olmayacaktı. Kendisine, Dr. Beecham'a ve Dr. Straine'e anatomi okulunda başarılı olabileceğini kanıtlamıştı. Bu kez kendini bir kez daha kanıtlayacaktı çünkü başaramazsa kendisine ya da ailesine ne olacağını bilmek istemiyordu.

Belki de saraydan daha azını beklememesi gerekirdi ama Kew'daki revir Hazel'ın en çılgın hayallerinin bile ötesindeydi. İçeri girdiğinde nefesi kesildi ve uzanıp alması için onu bekleyen, her biri pırıl pırıl parlayan ve sıraya dizilmiş çok sayıda cerrahi aleti gördü. Tezgâhın üzerindeki raflarda, pamuk ve alkol şeritlerinin yanında alfabetik sıraya göre dizilmiş, özenle düzenlenmiş kuru ot ve ilaç kavanozları vardı. Kavanozların üzerindeki isimlerden bazıları tamamen yabancıydı; Hazel'ın bırakın şahsen görmeyi ya da erişebilmeyi, adını bile duymadığı ilaçlardı. Ama burada kitaplar da vardı; Hazel bu minyatür kütüphanedeki kitapların, hangi tozların kanamayı durdurmak için lapaya karıştırılacağı ve hangilerinin uyuşukluğu gidermek için çay olarak demleneceği bilgisini verdiğini hiç bakmadan biliyordu. Kitapların çatlayan deri kapakları arasına gizlenmiş onca bilgiyi düşününce kalbi hızlandı ve elini uzatarak yığındaki ilk kitabı, melankoli tedavisi üzerine Fransızca yazılmış bir tartışmayı açtı.

T.me/Cinciva

Hazel sadece ilk bölümü okuduktan sonra kendini kitaptan güçlükle kopardı; onu bitirmek için döneceğine, orada bulunan ve ona yeni şeyler öğretme, daha iyi bir cerrah ve doktor olmanın yollarını gösterme vaadiyle onu çağıran diğer kitapları da bitireceğine söz verdi. Ama bugün buraya bir görev için gelmişti ve kaybettiği sağlık çantasını yeniden oluşturmaya koyuldu: Yeni bir makas, yeni bir neşter, keskin bir iğne ve bir makara sağlam siyah iplik topladı. Tam küçük bir testereyi incelerken arkasında birinin boğazını temizlediğini duydu.

Döndü ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir adam gördü. Adam çok uzun boyluydu, herhalde iki metre kadar vardı ama Hazel'ın ondan da önce fark ettiği şey ne kadar iri olduğuydu; güçlü omuzları ve geniş bir göğsü vardı. Adamın vücut yapısı ve sarı saçları Hazel'a onun bir çiftçi, güneşin altında uzun saatler boyunca el emeğiyle çalışan biri olduğunu düşündürebilirdi. Ama görünüşündeki diğer ayrıntılar yavaş yavaş ortaya çıktı: Bir beyefendi gibi giyinmişti, iyi dikilmiş bir ceketi vardı; bıyığı düzgün kesilmişti ve gözlük takıyordu. Yuvarlak metal gözlüğü, kızarmış ekmek üzerindeki balı andıran bir rengi olan gözlerini çerçeveliyordu.

"Burada ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye sordu sarışın yabancı. Hazel'ın tam olarak tanımlayamadığı, belli belirsiz bir aksanla konuşuyordu. Heceleri belirgindi ama tuhaf bir şekilde yuvarlayarak söylemişti. "Hırsızsanız aldığınız şeyleri bırakın. Muhafızları çağırmamayı yeğlerim ama bu ekipmanlardan bazıları oldukça değerli. Yerlerine yenilerini bulma zahmetine girmemeyi de tercih ederim."

"Ben hırsız değilim," dedi Hazel tükürürcesine. Yabancı kaşlarını kaldırdı ve Hazel kollarının revirden aldığı eşyalarla dolu

T.me/Cinciva

olduğunu fark etti. Hepsini bir tıngırtıyla çalışma tezgâhının üzerine bıraktı. "Gaspar buraya gelebileceğimi söyledi," dedi.

"Ah," dedi adam bir adım daha yaklaşarak. Gülümsemedi. "Peki, bakalım Gaspar size neşterimi, makasımı, testeremi ve ipliğimi alabileceğinizi de söyledi mi?"

Hazel bir adım atarak adamın tezgâhı göremeyeceği bir yere geçmeye çalıştı. "Varsayımsal olarak. Onları alıyor olsaydım bu, sizin olduklarını bilmediğim için olurdu. Ayrıca onlara ihtiyacım var."

"O iplikle elbise dikilmez." Adam sesini sahte bir fısıltıya indirdi. "Bu deri için, etek için değil."

"Buraya Prenses Charlotte'ı tedavi etmek üzere bir *doktor olarak* çağrıldım. Eminim kendisi elbiseleri için çok daha nitelikli terziler tutabilir."

Yabancı bir adım daha yaklaştı ve Hazel onu engellemeye çalıştı ama adam önce sola sonra sağa çalım attı ve Hazel'ın arkasından makası kaptı. Havada iki kez şaklattı. "Madem meslektaşız, insanın kendi aletlerinin ne kadar önemli olduğunu biliyorsunuzdur."

"Gayet farkındayım. Buraya Edinburgh'dan getirildim ve eşyalarımın gönderilmesi için haber ilettim ama sağlık çantam gelmedi. Prenses'i tedavi etmemin getireceği riskler bana gayet açık bir üslupla anlatıldı ve ben de bir an önce başlamayı tercih ederim."

Yabancı başını eğdi. "Komik," dedi.

"Komik olan nedir?"

"Söylediklerinizin arasında bir özür duyduğumu sanmıyorum."

Hazel'ın kanı öfkeyle fokurdadı. Adam kendisinden pek büyük görünmüyordu, belki beş yaş büyüktü ama yine de Hazel'la

T.me/Cinciva

bir çocukmuş gibi konuşuyordu. Adamın haklı olduğunu biliyordu, özür dilemeliydi. Ama bunun yerine şöyle dedi: "Peki siz de cerrahi aletleri elbise dikmede kullanacağımı ima ettiğiniz için özür dileyecek misiniz?"

Adam burnundan nefes verdi: Tam bir kahkaha değildi ama kahverengi gözleri ya eğlenerek ya da küçümseyerek biraz parladı. Hazel yanaklarının kızardığını hissetti.

"Tamam," dedi adam bir süre sonra. "Özür dilerim." Bıyığı gerçekten de inanılmaz derecede düzgündü. Hatalı kılları düzeltmek için her gün kontrol etmek zorunda olmalıydı. *Yetişkin* bir adamın sarışın olması hiç yakışık almıyordu, değil mi? Sarı saç, pembe yanaklı küçük çocuklar içindi, ona yaklaştığında Hazel'ın ağzının kurumasına neden olan, bilinmez bir aksanla konuşan uzun boylu, geniş göğüslü adamlar için değil.

Hazel'ın burada özür dilemesi, adamın malzemelerini ona iade etmesi ve kibarca etrafta fazladan malzemesi olup olmadığını sorması gerekiyordu ama kendini olduğu yere mıhlanıp kalmış ve konuşamaz halde buldu.

Adam onun aklından geçenleri okumuş gibi odanın uzak ucundaki bir dolaba doğru ilerleyip kapağını açtı. "Burada fazladan ekipman var. İsterseniz kullanabilirsiniz."

Hazel sessiz kaldı, ifade edemediği nedenlerden dolayı hâlâ sinirliydi ve bu yabancının *nazik* davranarak üzülme hakkını baltalaması onu daha da sinirlendirdi. Bu adamda onu *kızdıran* bir şeyler vardı. Neden bu kadar *kibardı*?

Adam, "Demek bu ülkede kadınlar özür dilemiyor ya da teşekkür etmiyor," dedi belli belirsiz.

Tam o sırada odanın ucundaki kapı açıldı. Telaşlı görünen bir uşak nefesini tuttu ve kapının pervazına tutunarak iki büklüm

T.me/Cinciva

oldu. "Dr. Ferris," diye nefes nefese bağırdı, "yatak odasına bekleniyorsunuz."

Dr. Ferris cevap veremeden –şu *meşhur* Dr. Ferris mi?– ya da tepki gösteremeden geceliği içindeki yaşlı bir adam uşağın yanından geçip revire daldı. "Bu şenliklerden nefret ediyorum ama yine de yüzüme bir gülümseme kondurup gitmeliyim!" dedi Hazel'a dönerek. "Leydi Marlborough, ne kadar muhteşem görünüyorsunuz." Adamın saçları kırlaşmıştı, gözleri yuvarlak ve kocamandı, akları her taraftan görünüyordu. Hazel adamın cildinin, fazla içki içilen bir geceden sonra olduğu gibi kırmızı ve şiş olduğunu fark etti. Ayrıca bir sanrı nöbeti geçiren bu tuhaf adamın öğleden önce önünde reverans yaptığı adam olduğunu fark etti: İngiltere Kralı.

Dr. Ferris, Hazel'la Kral III. George'un arasına girdi.

Doktor yerlere kadar eğilerek, "Majesteleri," dedi. "Size yemek odasına kadar eşlik edebilir miyim?" Kral'ın kolunu nazikçe tuttu ve onunla odanın çıkışına doğru yürümeye başladı. Kral da doktorla birlikte yürüdü ama Hazel'a özür dileyen bir bakış attı. Hazel gülümsediğinde Kral George da ona gülümsedi.

"Dolaptaki fazlalıkları alabilirsiniz," dedi Dr. Ferris kapıdan çıkmadan önce. "Ama lütfen kişisel ekipmanımı almayın."

"Almam," dedi Hazel sessizce. İki adamın ayak sesleri koridorda uzaklaşırken Dr. Ferris'in rahatlatıcı mırıltılarının gitgide daha da duyulmaz hale gelişini dinledi.

T.me/Cinciva

13

Hazel kendini yeni ve rahat bir rutinin içinde buldu. Uyanıyor, giyiniyor ve Warwick Evi'ne gidiyor, Prenses'in o gün Hazel'ın kendisini görmesine izin verip vermeyeceğine karar vermesini beklerken hizmetçiler onu bir fincan çay ve oturacak rahat bir yerle karşılıyordu. Sağlık çantası olmayan Hazel, Kew revirinden ödünç aldığı bütün ekipmanı bir keten parçasına sarmıştı ve her gün yanında taşıyordu. Henüz kullanma fırsatı bulamamıştı.

Çoğu öğleden sonra, Prenses uyurken Hazel azılı bir rakip olan Eliza'yla iskambil oynuyordu.

"Dört kızın en küçüğü olarak büyüdüm," dedi Eliza. "Kart oyunları sözkonusu olduğunda elimi korkak alıştırmamayı öğrendim."

"Benim de erkek kardeşlerim var," dedi Hazel.

"Ah," dedi Eliza. "Gördün mü, kız kardeşlerin olsaydı kadınların kurnaz olabileceğini bilirdin. Tıpkı şimdi seni konuşarak oyaladığım, böylece *bundan* kurtulabildiğim zamanki gibi." Bir hamleyle kazanan kartını masanın üzerine bıraktı. "Yine kazandım."

"Bence senin bir avantajın var. Bu oyunda benden çok daha tecrübelisin."

"O zaman şimdi seninle oynayarak sana bir iyilik yapıyorum ve sen kendini geliştirmeyi öğrenirken hiçbir şey üzerine bahse girmiyorum."

T.me/Cinciva

Hazel, Eliza'nın sadece acımasız bir kart oyuncusu değil, aynı zamanda yaklaşık iki yıldır Prenses'in nedimesi olduğunu öğrendi. Babası bir baronun üçüncü oğluydu ve mirastan pay alma ihtimali çok düşüktü. "Amacım, hayatımın devamında evde kalmış bir teyze olmaya mahkûm olmadan önce kendime uygun bir eş bulmak. Kız kardeşlerimden ikisi zaten evli ve çocuklu. *Üç yeğenim* var!"

"Peki evlilik piyasası nasıl gidiyor?" diye sordu Hazel. "Kıta teğmenine cevabını verdin mi?"

Eliza küçük, çarpık bir gülümsemeyle yanıt verdi. "*Konuşuyoruz. Mektuplar* ve aşk ilanına benzer şeyler yazılıyor."

Hazel kaşlarını kaldırdı. "O mu yazıyor, sen mi?"

"Ah, o tabii. Kendini tamamen kaptırmış durumda. Kendin de göreceksin; bir hafta sonra Buckingham Evi'nde Naip'in balosunda olacak."

"Balo mu?"

"Evet, sen de katılacaksın, değil mi? Naip Prens, Prenses'in sağlığının günün birinde dans etmesine, biriyle tanışmasına, âşık olmasına ve sonunda bir koca seçmesine izin verecek kadar iyileşeceği umuduyla bu baloları düzenlemeye devam ediyor. Tabii ki gizliden gizliye onun William hakkındaki fikrini değiştireceğini umuyor."

"Değiştirmeyecek mi?"

Eliza kahkahalarla güldü. "Vâris Prens William'ı gördünüz mü hiç? Ot gibi, sefil bir şey. Asık suratlı. Berbat dans ediyor. Ayrıca on iki yaşlarında gibi görünüyor."

"Teğmenin gibi değil yani."

"Hayır," dedi Eliza gülümsemesini tutamayarak. "Ona hiç benzemiyor."

T.me/Cinciva

Hazel sırıttı. "Sabahtan beri ilk kez seni bir oyunda yendim!" Elindeki kâğıtları gösterdi.

"Hiç adil değil! Dikkatim dağılmıştı... Seni önemli sosyal dedikodulardan haberdar ediyordum!"

"Sana kendini daha iyi hissettirecekse," dedi Hazel, "bundan önce beni yaklaşık kırk beş kez üst üste yendin. Olasılıklar eninde sonunda bir el kazanmam gerektiğini söylüyordu."

Eliza gülümsedi ve kartları düzgünce topladı. Başını Prenses'in kapalı kapısına doğru eğdi. "Gidip onu kontrol edeyim."

Birkaç dakika sonra Eliza başını odadan dışarı uzattı. Hazel ayağa kalktı. "Özür dilerim," dedi Eliza. "Doktora görünmek istemiyor ama bugünkü semptomlarının karın ağrısı, baş ağrısı ve üşüme olduğunu sana iletmemi istedi. Ayrıca idrarının normalden daha koyu olduğunu söyledi. Bunlar yardımcı olur mu?"

"Henüz bilmiyorum ama olabilir. Her neyse, teşekkür ederim," dedi Hazel.

"Bir iskambil şampiyonu için elimden ne gelirse."

İncelemesi üzerinde çalışmak sözkonusu olduğunda Hazel odasında yazmaya odaklanmayı neredeyse imkânsız buluyordu. Fazla parlak, fazla *aydınlık* ve fazla canlıydı. Hava durgun ve sıcaktı. Güneşin şeffaf beyaz perdelerin arasından parlaması her nedense kelimelerin kaleminden dökülmesine engel oluyordu. Edinburgh'da çalıştığı karanlık, ıslak taş ve toprak kokan laboratuvara hiç benzemiyordu.

Prenses ve Eliza'nın kapıdan girer girmez onu kovduğu bir gün Hazel yatağının yanındaki küçük masada yarım cümleden

T.me/Cinciva

fazlasını yazamadığını fark edince parşömenini ve mürekkebini Kew'daki revire götürmeye karar verdi. Orada cilasız ahşap bir bankla masa olduğunu ve kesinlikle aydınlık pencereler olmadığını hatırlıyordu.

Revir boştu ve ilk ziyaretinde olduğu gibi tertipliydi. İnsanı rahatlatan bir düzeni vardı. Hazel ahşap bir banka yerleşti ve parşömenlerini önüne yaydı. Edinburgh'da kaldığı yerden devam etmenin o kadar da zor olmadığını fark etmişti. Hazel duvarın en üstündeki ince pencereden bakıp ışığın çoktan öğleden sonranın altın turuncusuna dönüştüğünü gördüğünde sadece birkaç dakikadır yazıyormuş gibi hissediyordu. Daha önce çizdiği bir kalp şemasını maddelendirmek için aşırı odaklı çalışıyordu.

Omzunun üzerinden yumuşak bir ses, "Sol karıncıktan vücuda kan gidiyor, vücuttan geri gelmiyor," dedi. Hazel ayağa fırladı, neredeyse bir hokka mürekkebi dökecekti. Dr. Ferris ellerini yüzünü korumak istercesine kaldırarak, "Özür dilerim, özür dilerim," dedi. "Ne üzerinde çalıştığını merak etmiştim."

Hazel bu davetsiz misafirin şaşkınlığıyla çarpan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. "Burada ne *yapıyorsunuz*?"

"Burası... benim revirim," dedi.

"Burası sarayın reviri. Siz de benim gibi kraliyetin emrinde çalışıyorsunuz."

"Öyle mi?" dedi doktor başını eğerek. "O halde ne iş yaptığımı biliyorsun." Bunu bir soru olarak değil, bir açıklama olarak söylemişti ve Hazel birdenbire herhangi birinin içeri girebileceği bir odada adamın tekiyle yalnız ve refakatçisiz olduğunun farkına vardı. Bu bir ömür önce olsa endişeleneceği bir şeydi. Anatomistler Derneği'nde çalışmak için erkek kılığına girmeden önce. Jack'ten önce. Şimdi Jack'i düşünemezdi. Hazel parşömenlerini

T.me/Cinciva

düzeltti ve vücudunu Dr. Ferris'in çalışmasını görmesini engelleyecek şekilde döndürdü.

"Evet, biliyorum," dedi. "Kral III. George'u tedavi ediyorsunuz. Tanrı yardımcısı olsun ve onu korusun."

Dr. Ferris'in dudakları kıvrılıp bir sırıtışa dönüştü. "İtiraf edin," dedi. "Biraz etkilendiniz."

"*Sizden* mi? Neden etkileneyim ki?"

Adam başını yana eğdi. "On altı yaşında Uppsala Üniversitesi'nde sınıf birincisi oldum. Stockholm'deki Saint Göran Hastanesi'nin gelmiş geçmiş en genç cerrahi başhekimiydim. *Journal of the Royal Society of Medicine* ve *New England Journal of Medicine*'da yayımlanmış makalelerim var. İkincisinde iki makalem yayımlandı hatta. İngiltere Kraliyet Cerrahlar Koleji üyesiyim. İsveççe, Fransızca, İngilizce, Latince ve Almanca biliyorum. Ah, bir de Danca. Yirmi dört yaşında Büyük Britanya ve İrlanda Kralı'nın özel doktoru olarak çalıştım. Devam edeyim mi?" Hazel gözlerini devirdi. Dr. Ferris devam etti: "Ne üzerinde çalıştığını görebilir miyim? Belki biraz yardım edebilirim? Sol karıncığın ne işe yaradığını hatırlatmak gibi?"

"Sol karıncığın ne işe yaradığını *biliyorum*."

"Eminim biliyorsundur," dedi Dr. Ferris. "Ama şemanda hata var. Sol karıncık doktorun değil, hastanın bakış açısından görülüyor. Hastanın sol tarafı."

Hazel çizimine baktı. Ne yazık ki adam haklıydı. "Sol karıncığın hangisi olduğunu biliyorum," dedi ve hemen ardından pişman oldu çünkü sesi huysuz bir çocuk gibi çıkmıştı.

Dr. Ferris yüzünü buruşturdu. "Gerçekten mi?"

Hazel kalemini kaptı ve yazdıklarını hızla karaladı. "Maddelendirmemde bir hata var. Düşüncelerimde değil. Arada fark

T.me/Cinciva

var. Bazen bir şeyi kafanda *bilirsin* ama sadece yanlış yazarsın. Hepsi bu."

Doktor ona aldırmadan bazı bitkiler almak için tıbbi malzemelerin bulunduğu kısma gitti. Yüksek bir raftan büyük, porselen bir kutu indirdi ve kapağını yavaşça kaldırdı. Hazel içinde ne olduğunu görmek için boynunu uzattı.

"Sülükler!" dedi.

"Evet, tabii ki." Dr. Ferris omuz silkti. "Vücut sıvılarını hizaya getirmek için en iyi yol."

"Evet, evet, biliyorum, ben sadece..." Hazel istemsizce titredi ve Dr. Ferris bunu fark etti.

"İlginç," dedi. "Sağını solunu bilmeyen ve midesi hassas bir doktor. Çok ilginç."

"Midem hassas değil. İki bacak kestim ve bunun iki katından fazla kol kırdım. Uyluk kemiğinden bir mermi, kulaktan bir kılıç çıkardım *ve* her ikisinde de hasta hayatta kaldı."

Doktorun bıyığı titredi ve parmağına yapışan kalın, kahverengi bir sülüğü yavaşça Hazel'a doğru götürdü. Hazel istemsizce irkildi. Doktor onu da kutuya, diğerlerinin yanına bıraktı. "Madem öyle diyorsun," dedi kayıtsızca. Sülük kutusunu aldı ve basamakları çıkarak reviri terk etti. Hazel'ın kafasında bir uğultu vardı ve kulakları ısınmıştı. Kalp şemasını düzeltti ama günün kalanında daha fazla yazı yazamayacağını fark etti.

Bir hafta sonra Dr. Ferris tekrar arkasında belirdiğinde Hazel soluk borusunun bir şemasını çiziyordu.

"Dr. Ferris. Genç kadınlar yazmaya çalışırken onları hep rahatsız mı edersiniz?"

T.me/Cinciva

"Sadece revirimde oldukları zaman. Sana çay getirdim." Hazel'ın kâğıtlarının üzerine koymamaya dikkat ederek masaya bir fincan koydu.

"Teşekkür ederim, Dr. Ferris," dedi Hazel elinden geldiğince soğuk bir tavırla.

"Bana Simon diyebilirsin."

"Dememeyi tercih ederim."

"Ben öyle demeni tercih ederim. Aksi takdirde benim sana Hazel demem fazla samimi kaçacak."

"Öncelikle bana Hazel demeyeceksiniz. Ben burada *tek başıma* çalışırken gelip beni rahatsız etmeyi uygun buluyor gibi görünseniz de herhangi bir samimiyet seviyesine ulaştığımızı düşünerek kendinizi kandırmayın."

Ferris sahte bir selam verdi. "Nasıl isterseniz, Bayan Sinnett."

"İkincisi, doğru dürüst tanıştırıldığımızı bile hatırlamıyorum. Adımı nereden biliyorsunuz ki? Beni soruşturdunuz mu?" Son soru bir anda ağzından kaçmıştı.

"*Bayan Sinnett*, Büyük Britanya'da çok fazla kadın doktor olmadığını ve hatta Prenses'i tedavi etmek üzere davet edilenlerin sayısının daha da az olduğunu bilmek size ilginç gelebilir. Deyim yerindeyse ününüz sizden önce geliyor."

"Neymiş benim ünüm?"

Adam gözlerini onun vücudunda aşağı yukarı gezdirdi. "Zeki. İnatçı. İyi bağlantıları olan ama ailesi için bir yüzkarası. Edinburgh'daki bir hapishaneyle ilgili bir şeyler duyduğumu hatırlıyorum. Dikiş sözkonusu olduğunda iğne ve iplikle arası iyi. Berbat bir el yazısı. İnce bacaklar."

"Bunu duymadınız!"

T.me/Cinciva

"Ah, duymadım mı?"

"Ben de sizin hakkınızda bir şeyler duydum, Dr. Ferris. Aşırı şımarık, kibirli ve işinde iyi olmak için zahmete girmeyecek kadar kendi şöhretinin heyecanına kapılmış, büyümüş de küçülmüş tıp ünlülerinden biri olduğunuzu söylüyorlar."

"Bir *ünlü!* Teşekkür ederim, Bayan Sinnett."

"Bunu bir iltifat olarak söylemedim, Dr. Ferris."

"Simon."

"Hayır."

Simon von Ferris içini çekti ve ellerini geniş paltosunun ceplerine soktu. "Sorun da bu zaten. İyi bir izlenim bırakmayı umarak buraya bir fincan çayla geldim. Bir şekilde rotamızdan saptık."

Hazel, "Sanırım bana birkaç kez hakaret ettiğiniz için," dedi.

"Bence siz İngilizlerin hakaret olarak algıladığı şey sadece dürüstlük. Biz İsveç'te çok daha dürüstüz. Sizse hakaretlerinizi nezaketle gizliyorsunuz. Bu çok daha acımasızca."

"Sonunda yanıldığınız bir konu ortaya çıktı," dedi Hazel. Simon'ın getirdiği çaydan bir yudum aldı; sertti ve vanilya tadı vardı. Gülümsedi. "Genel olarak İngilizler hakkında haklısınız. Ama ben İngiliz değilim. İskoç'um."

"Yani burada ikimiz de yabancıyız," dedi. "Size katılabilir miyim?" Hazel'ın oturduğu bankın yanındaki tahta sandalyeyi işaret etti. "En azından bir fincan çay içmek için. Söz veriyorum sonra huzur içinde çalışmanıza izin vereceğim."

Hazel başıyla onaylayınca Simon memnun bir ifadeyle oturdu. Paltosunun çok sayıdaki ceplerinden birinden elma çıkarıp iştahla büyük bir ısırık aldı.

Hazel güldü. "Bunca zamandır paltonuzun içinde miydi o?"

T.me/Cinciva

"Tabii ki!" dedi Simon yutkunduktan sonra. "İnsanın ne zaman bir şeyler atıştırmaya ihtiyacı olacağı belli olmaz." Ceplerine vurdu. "Sırlar ve malzemelerle dolu."

"Demek bir insanın Büyük Britanya Kralı'nın özel doktoru olması için böyle olması gerekiyor: Hazırlıklı."

"Bu ve kraliyet ailesiyle nasıl konuşulacağını bilerek. Onlar kendi türlerinin tek örneği." Elmadan bir ısırık daha aldı.

Hazel vücudu tamamen onunkine bakacak şekilde döndü. "Bir dakika. Belki siz bana yardım edebilirsiniz."

"Çaydan öte bir şey mi?"

"Prenses konusunda. Onu muayene etmeme izin vermiyor."

"Ah," dedi Simon. "Evet, Prenses'in huyunun farkındayım. Sorununun ne olduğunu anlamaya çalışmam için beni gönderdiklerinde Warwick Evi'nin kapılarını açmayı ve beni içeri almayı reddetmişti."

"Sadece meraktan soruyorum," dedi Hazel. "Sizce nesi var?"

Adam elmasından bir ısırık daha aldı. "Tanrı bilir. Her şey olabilir. Hiç yardımcı olabildim mi?"

"Hayır ama sanırım olabilirsiniz. Kraliyet ailesiyle nasıl konuşmalıyım? Beni küçümsüyor gibi görünmüyor ama ona gerçekten bakma şansım olmadı. Gerçek bir muayene yapana kadar da neyi olduğunu anlamam mümkün değil."

Simon bir an durdu ve düşünürken parmağını dudaklarına götürdü. "Hiç Venedik'te ördek avına çıktınız mı?"

"Venedik mi?" Hazel ona Büyük Britanya'dan hiç ayrılmadığını söylemek istemedi ve bu yüzden sadece, "Hayır. Yani henüz çıkmadım," dedi.

Adam, Hazel'ı hem memnun eden hem de şaşırtan bir tavırla, *Ah, harikadır, mutlaka çıkmalısınız,* gibi küçümseyici bir dehşete

T.me/Cinciva

kapılmadan konuşmaya devam etti. Belki de İngiliz nezaketi konusunda haklıydı. "Şafak sökmeden kalkmalısınız," dedi. "Şafaktan *önce*, ördekler hâlâ uykudayken. Oradaki lagünlerde yüzlerce ördek var. Belki binlercesi. Ama yerinize yerleşene kadar ateş etmeye başlayamazsınız. Öylece beklersiniz. Sessizce, kıpırdamadan, belki bir saat boyunca, ördekler uyanmaya başlayana kadar. Sonra da zaten orada olduğunuz için size alıştıklarını fark edersiniz. İşte o zaman ateş edebilirsiniz."

"Prenses'i tedavi etmeyi... ördek vurmaya mı benzetiyorsunuz?"

"Sadece lafın gelişi ama benzetmenin mükemmel olmayabileceğinin farkındayım."

"Zaten her gün gidiyorum," dedi Hazel. "Fuayesinde saatlerce kitap okudum. Sorunun benden rahatsız olması olduğunu sanmıyorum."

"O zaman belki de bunu bir oyuna dönüştürmeniz gerekiyordur? Ya da belki," dedi, "sadece ona sormanız gerekiyordur. Kimse size kraliyet mensubu olmanın berbat bir şey olduğunu söylemedi mi? Günlerini yaldızlı kafeslerinde kilitli kalıp birinin onlara bir porselen parçası gibi değil de gerçek bir insan gibi davranmasını bekleyerek geçiriyorlar. Bu korkunç bir varoluş."

Hazel, "Ne yapacaklarını bilemeyecekleri kadar çok parası ve toprağı olan insanlara sempati duymak benim için zor," dedi.

"Yani siz bir devrimci misiniz?" diye sordu Simon.

"Tam olarak değil," dedi Hazel. "Ama kendimi adanmış bir monarşist olarak göremeyecek kadar çok haber okudum İskoçya'da."

"Çok akıllıca," dedi Simon. "Çayınızı bitirdiğinizi görüyorum. Fincanınızı alayım ve çalışabilmeniz için size sessizlikle baş başa bırakayım."

T.me/Cinciva

Hazel uzanıp fincanı ve tabağı kaldırırken, "Bir şey sormak istiyordum," dedi. "Sülükler işe yarıyor mu? Kral üzerinde yani."

Simon başını hayır der gibi salladı. "Diğer tedaviler kadar. Kral George'la vakit geçirdikçe öğrendim ki monarşiye pek sempati duymayan biri bile kendini o adama sempati duyarken bulabiliyor. İyi günler, Bayan Sinnett."

Doktor uzun adımlarla kapıya ilerledi. Hazel çalışmak için yalnız kalmak istediğini sanıyordu ama adam giderken onun aslında yanında durmasını istediğini fark etti. "Bekleyin!" dedi Hazel. "Sormayı unuttum. Benden daha uzun süredir Londra'dasınız. Ölüm Yoldaşları'nı hiç duydunuz mu?"

Simon başını yana eğdi ve bir parmağını bıyığında gezdirdi. "Evet. Marie-Anne Lavoisier ve ekibi. Genç, güzel ve zeki olanları severler. Bana kalırsa her an sizi çağırmaya gelebilirler."

Marie-Anne Lavoisier ismi Hazel'a tanıdık geliyordu ama tam olarak çıkaramıyordu. Hazel o gece Pall Mall'da koşan tavşan maskeli figürlerden hangisinin o olduğunu merak etti. "Sanırım siz de davet edildiniz?" diye sordu Hazel kendine engel olamadan.

Simon gülümsedi. "Geceleri evde kalmayı ve iyi bir uyku çekmeyi tercih ederim. Çay içer, kitap okur ve saat dokuzda yatarım," dedikten sonra revirden ayrıldı. Adam çay tortularının bulunduğu fincanı götürmesine rağmen Hazel o gittikten çok sonra bile koyu, taneli siyah çayın ve vanilyanın kokusunu aldığına yemin edebilirdi.

Ertesi sabah Hazel elinde üç kitap, yeni bir kalem ve birkaç temiz kâğıtla Warwick Evi'ne yürüdü. Zamanını Prenses'in onu kabul etmesini bekleyerek geçirecekse en azından bu süreyi verimli kullanabilirdi.

T.me/Cinciva

Hazel ayrıca Kew'dan ödünç aldığı, ketene sarılmış tıbbi malzemeleri de yanında getirmişti.

Hazel'ın sandıklarından sağlık çantası çıkmayınca hemen Hawthornden'a mektup yazarak Iona'dan çantayı göndermesini istemişti. Birkaç gün sonra sevgili çantası gelmişti ama Hazel onu açtığında neredeyse ağlayacaktı: Deri sırılsıklamdı ve çantanın içi yeşil-gri küfle kabarmıştı. Edinburgh ve Londra arasındaki yolculukta bir yerlerde çantası bir su birikintisine düşmüş ve orada kalmıştı. Koku onu öğürtecek kadar güçlüydü.

Tokası paslanmış ve kırılmıştı. İçinde sakladığı defterler işe yaramaz bir hamura dönüşmüştü. Çantayı çöpe attıktan sonra günler sonra bile odası küf kokmaya devam etmişti.

Hazel yeni bir sağlık çantası almak istemişti ama henüz istediği gibi bir şey bulamamıştı. Edinburgh'da kullandığı eski çantası *mükemmeldi*: Derisi yumuşayacak kadar kullanılmıştı ama dağılmıyordu; ihtiyacı olan her şeyi taşıyabilecek kadar büyüktü ama hantal değildi. Bir öğleden sonrasını mağazaları dolaşarak geçirmişti ama sonuç hiç de iç açıcı değildi. Her birinin kendince kusurları olan bir düzine sağlık çantası bulmuştu ama hepsi çok pahalıydı ve hiçbiri eski çantasının eline su dökemezdi.

Bu yüzden de şimdilik bir keten parçasını rulo yapıp kullanmaya devam ediyordu.

Kitaplarını da kollarında taşıyordu. Aklında hangi kitaptan başlayacağına karar vermeye çalışıyordu ki gözüne bir şey takıldı: güneşin altında, tam yolun üzerinde yatan küçük, gri bir tüy yumağı.

"Merhaba," dedi Hazel yaklaşarak.

Köpeğin boynunda tasma ya da ip yoktu ve her an bir arabanın hızla geçebileceğinin ya farkında değildi ya da bundan rahatsızlık duymuyordu; sırtüstü dönmüş, tozun içinde yuvarlanıyordu.

T.me/Cinciva

Hazel yaklaştı ve hayvandan çok bir tüy yumağını andıran küçük, gri köpeğin Prenses Charlotte'ın yatağında uzanan köpek olduğunu fark etti: Edith ya da Edwarda. *Edwina.* Hazel, "Bence dışarıda tek başına kalmamalısın, ufaklık," diye mırıldandı.

Prenses tam o sırada Warwick Evi'nin kapısında belirdi, saçları açıktı ve üzerinde sadece bir sabahlık vardı. "Edwina!" diye seslendi perişan bir halde. "Annene gel!"

Adını duyunca köpeğin kulakları dikildi ve dört ayak üzerine sıçradı, daha uzağa koşup oyunu devam ettirecekmiş gibi yerinde kıpır kıpır hareket etti. Edwina kaçmaya fırsat bulamadan Hazel onu kucakladı ve çok geçmeden Warwick Evi'nin merdivenlerine vardı.

"Ah, *şükürler olsun*!" Prenses, Edwina'yı Hazel'ın kollarından çekip aldı. Köpek annesinin yüzünü mutlulukla yaladı. "Onu bu sabah yatağında bulamayınca her yere baktım. Her yere baktım, sonra uşak çıkarken kaçmış olabileceğini düşündüm ve kaçıp gitmişse ne yaparım hiç bilmiyordum."

Yatak odasına doğru yürürken kucağındaki köpeğe mırıldandı, azarlama ve sevgi sözcükleri birbirine karıştı. Hazel'a teşekkür etmedi ama kapıyı da arkasından kapamadı.

Hazel da onun peşinden içeri girip her zamanki gibi fuayede oturmak yerine Prenses'in odasındaki kahvaltı masasına oturdu. Birkaç dakika sonra Eliza terden alnına yapışmış darmadağınık saçlarıyla odaya daldı.

"Ah, onu *bulmuşsunuz.* Ben de mutfağa bakınıyordum."

"Dışarıdaydı," diye mırıldandı Prenses Charlotte, dikkatini kucağındaki köpekten hiç ayırmadan. "Onu Bayan Sinnett buldu."

"Ah, bakın siz şu işe," dedi Eliza. Hazel'ın karşısındaki sandalyeye oturdu. Prenses tekrar yorganın altına girmiş, göğsüne kıvrılıp yüzünü yalayan yavru köpeğiyle kendi dünyasına dalmıştı. Eliza içini çekti ve Hazel'a döndü. "Kart?"

T.me/Cinciva

Sabah öğleden sonraya döndü. Prenses Charlotte uykusundan uyanıp çay getirmesi için zili çaldığında Hazel, Eliza'ya karşı üst üste üçüncü iskambil oyununu kaybetmişti.

Tembel bir öğleden sonraydı. Prenses rahattı, köpeğini geri getirdiği için Hazel'a minnettardı (bunu dile getirmemiş olsa bile) ve en azından özel odasında oturmasına izin verecek kadar kendini onun yanında rahat hissediyordu. Sezgilerinden başka bir şeye dayanmayan belirsiz bir hesaplamaydı ama Hazel, Prenses'in kendisine açılmasını sağlama zamanının geldiğine karar verdi. Yeni bir taktik deneyecekti.

Hazel masadan kalktı ve boğazını temizledi. Prenses Charlotte bir kaşını kaldırdı ve Hazel küçük bir reverans yaptı. "Majesteleri, bir anlığına dürüst olabilir miyim?"

Eliza odanın köşesinden onu izliyordu, yüzü değişmemişti ama gözlerindeki endişe apaçıktı. Charlotte sadece omuz silkti.

"Babanız sizi rahatsız eden her neyse teşhis etmem gerektiğini açıkça belirtti. Yapamazsam annemle kardeşim için işleri zorlaştırmasından endişeleniyorum. Olduğundan daha da *zorlaştırmasından*. Zaten bir nişanı bozmam ve anatomi çalışmak için erkek kılığına girmem skandalıyla uğraşmak zorunda kaldılar ve babanız Naip Prens bir de kraliyete ihanet ettiğimi düşünürse muhtemelen, bilmiyorum, krallıktan kaçmak zorunda kalır, Saint Helena'da yaşarız."

"Nişan mı attın?" diye sordu Charlotte.

"Geçen sene. Kuzenimle nişanlıydım ama başka birine karşı hislerim vardı." Jack'in hayali bir anda Hazel'ın durduramadığı bir dalgayla geri geldi. Onunla mezarlığa döndü, yeni kazdıkları mezarda, etraflarındaki toprak kokusuyla vücutlarını birbirine bastırmış, birbirlerinin nefesini dinliyor ve kalp atışlarını hissediyorlardı. Prenses'in odasına döndüğünde Hazel'ın kolundaki tüyler diken diken olmuştu. "Beş dakika, efendim. Tek istediğim bu.

T.me/Cinciva

Sadece beş dakika. Böylece Naip Prens'e iletmesi için Gaspar'a bir rapor yazabilirim."

Hazel nefesini tuttu.

"Tamam," dedi Charlotte. "Beş dakika."

Eliza gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Gidip yeni bir demlik çay isteyeceğim."

"Hayır, kal," dedi Prenses. "Bayan Sinnett gidip çay isteyebilir. Döndüğünde de beni muayene eder."

Hazel, Prenses'in semptomlarında bariz bir ipucu bulmayı beklemiyordu ama en azından artık üzerinde çalışabileceği bir şey vardı. Charlotte'ın alnı sıcaktı, ateşinin çıktığı açıktı. Prenses'in yorgunluktan ve bulanık görmekten şikâyet etmesi kadar bariz bir ateşti bu. Ancak Prenses'in muayenesinin kalanı tamamen temizdi. Kalp atışları normaldi. Şişlik ya da kızarıklık yoktu. Sırtında, atlattığı Roma hummasından kalma yara izleri vardı ama Tanrı'ya şükür hiçbiri taze değildi. Prenses karnındaki ağrıdan şikâyetçiydi ama Hazel orada herhangi bir sertlik ya da şişlik hissetmemişti.

Muayenede yirmi iki yaşındaki bir kadının neden haftalarca ateşler içinde yataklara düştüğünü açıklayan hiçbir şey yoktu. Hazel yine de her şeyi titizlikle not etti ve muayeneyi gözlem defterine ekledi. İlerleme kaydediyordu. O akşam evine dönmek üzere arabasına binerken aklında hiç beklenmedik bir düşünce belirdi: Henüz cevabı bulamamış olsa da Simon von Ferris'e o gün yaptığı muayeneden bahsedebilmeyi diledi.

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

14

Eliza'nın ısrarı üzerine Hazel, Naip Prens'in balosu için yeni bir elbise almayı kabul etti. Bir gün Hazel'ın eteğini çekiştirerek, "Üzgünüm ama şu ana kadar giydiklerini giymeye devam edemezsin," dedi. "Bu etek boyu birkaç santim daha kısa ve göğüs kısmı da altı ay öncesinin modası."

Hazel, "Baloya gidip gitmeyeceğimi bile bilmiyorum, Bayan Murray," dedi. "Yapmam gereken bir sürü iş var. Ben buraya Prenses'i tedavi etmeye geldim. Yani... dans etmeye değil."

Eliza ona alaycı bir ifadeyle bakıp gözlerini devirdi. "Prenses'i tedavi etmen gerekiyor ve o da baloda olacak. O kadar. İş tanımında yer alıyor bu. Eğlenmen için sana yardım etmeye çalışmamı neden bu kadar zorlaştırıyorsun, anlamıyorum."

"Bir dakika. Prenses baloya mı gidiyor?" Hazel yakındaki parkta gezintiye çıktıkları birkaç sefer dışında Charlotte'ı yatak odasının dışında görmemişti. "Sağlığının buna izin vereceğini sanmıyorum."

Eliza'nın dudakları gergin, ince bir çizgiye dönüştü. "Prenses Charlotte bile babasıyla ne zaman uzlaşması gerektiğini bilir. Babası onun kendine bir eş seçmesini ve bu işi bitirmesini istiyor, sağlığı umurunda değil." Eliza eğilince Hazel da aynısını yaptı. "Bana sorarsan onun Prens William'la evlenmesini ve ülkeden temelli gitmesini tercih ederdi."

T.me/Cinciva

"Naip neden *Prenses'in* ülkeden gitmesini istesin ki? Sonuçta Prenses açık ara en popüler kraliyet mensubu."

"Aynen öyle," dedi Eliza. "İnsanların onun için nasıl sıraya girdiğini fark etmedin mi? Onun adına tezahürat yaptıklarını?" Hazel fark etmişti. Neredeyse her gün Warwick Evi'ne vardığında evin yakınlarında iyi dileklerini sunmaya gelmiş bir sürü insan oluyor, hepsi bir ağızdan bağırıyor ve Charlotte'a çabuk iyileşmesi temennilerini sunuyorlardı. "Ayrıca Naip'le de tanıştınız. Prens Hazretleri hakkında kötü konuşmak istemem ama..." Sırıttı. "...sadece kendinin övülmesini isteyen bir adam. Charlotte bir an önce evlenip ülkeden uzaklaşırsa insanlar da hemen Naip'e odaklanır ve Charlotte'ın bir oğlu olur olmaz da Prenses'i hemencecik unuturlar."

"Yani evlenip değerini yitirecek."

"Her kadın evlenince değerini yitirir," dedi Eliza. "Genç kadınlar olarak bize nam kazandıran özelliklerimiz, yani çekici, cilveli ve zeki olmamız... evli bir kadın ve anne olunca çok fazla allık sürmek gibi çaresiz ve utanç verici eylemlere dönüşüyor. Evlendikten sonra eğitimimizin bile bir anlamı kalmıyor. Charlotte ve ben erkekleri cezbedebilmek için dil ve müzik eğitimi aldık. Bunca eğitimin sonunda evlenip ev kadını olacağız ve sonra da bizim adımıza karar verecek oğullar yetiştireceğiz."

Hazel, Bernard'ın ona evlenme teklif ettiği, kabul ederse hayatının kalanının dar ve kısıtlı bir yol izleyeceğini hissettiği günleri hatırladı. Günler doğru elbiseyi giymek, doğru sosyal görüşmeler yapmak, çocuk doğurmak ve bir zamanlar cerrahiye ve insan anatomisine dair sevdiği şeylerin hatırasının her geçen gün biraz daha silikleşmesini izlemekle geçecekti.

"Sanırım bu yüzden evlenmeye hiç niyetim yok," dedi Hazel. Bu düşüncesi tamamen dile getirdiği esnada şekillenmişti.

T.me/Cinciva

Evlenmeyecekti. Bir zamanlar aşkı bulmuştu ama Jack gitmişti ve Hazel artık sadece kendi şartlarına göre yaşayacaktı.

"Bir kadın cerrah adına doğru bir tercih," dedi Eliza. "Sanırım bu konuda nadir bir kuşsun. Ama Prenses Charlotte'ın böyle bir lüksü yok. Onun evliliği önemli bir diplomatik ve siyasi olay. Bir vâris doğurmak onun kraliyete karşı birincil görevi."

"Bu yüzden de hasta olsun olmasın, babasının balosuna gidiyor."

Eliza başıyla onayladı. "Gerçi genellikle onu bu tür şeylerden erken saatte kaçırmanın bir yolunu bulabiliyorum."

"Tamam," dedi Hazel. "Orada olacağım." Hazel bunun hiç değilse Prenses'i gözlemlemek, onu toplum içinde izlemek ve gösterebileceği belirtileri not almaya devam etmek için bir fırsat olacağını düşündü. Belki de onu tedavi etmek gerçekten de ördek avlamak gibi bir şey olacaktı. Hazel'ın beklemesi ve onu bir teşhise götürebilecek ipuçlarının yavaş yavaş ortaya çıkmasını izlemesi gerekecekti.

Eliza hâlâ Hazel'ın giydiği elbiseyi inceliyor, kolunun kumaşını parmaklarının arasında okşarken kaşlarını çatıyordu. "Yeni bir elbise için Bayan Thire'a gideceksin. Bu tartışmaya açık bir konu değil. Zamanında bitirdiğinden bizzat emin olacağım."

"Aslında Bayan Thire'a diktirilmiş bir elbisem var!" dedi Hazel şaşkınlıkla, Eliza'yı memnun edecek bir şey önerebildiği için mutluydu. "Annem geçen yıl ona ölçülerimi göndermişti."

"Öyle mi?" dedi Eliza. "O zaman işimiz daha kolay. Onu giyersin. Buraya geldiğinden beri giydiğin elbiselerden katbekat iyi olduğunu düşünmek zorundayım. Lütfen alınma."

O elbiseye ne olmuştu? O gece, tutuklandığı akşam Mercer'ın davetinde giymişti elbiseyi. Onu tepedeki hapishaneye o elbiseyle götürmüşlerdi. Orada onu kadın mahkûmların giydiği sert, pamuklu elbiseyi giymeye zorladıklarında üzerinde o elbise vardı.

T.me/Cinciva

Muhtemelen o güzel kadifeçiçeği elbisesi hâlâ oradaydı, buruşturulup top haline getirilmişti, rutubet ve bakımsızlık içinde çürüyordu. "Aslında artık bende değil," dedi Hazel. "Ben, şey, onu kaybettim."

Eliza yavaşça gözlerini kırpıştırdı. "Pekâlâ," dedi. "Bu durumda ilk planımıza dönüyoruz. Muhtemelen en iyisi bu olacak. Bir ay öncesine ait bir elbise yeterince utanç verici olurdu. Zaten bir kez giydiysen daha da kötü."

"*Bir kez* mi?"

"Londra'dasın, sevgili Bayan Sinnett. Belki Edinburgh'da ekoseli kıyafetler ve sade iç gömlekler çekici bulunuyordur ama sen de göreceksin ki ben seni koruyorum. Bu insanlar ellerine fırsat geçerse seni canlı canlı yerler."

"Peki Bayan Thire'dan bir elbise almak bunu engelleyecek mi?"

Eliza bir tutam saçı parmağının etrafında döndürdü. "Bayan Thire'dan alacağın bir elbise onların dikkatini dağıtır, böylece ilk darbeyi sen vurabilirsin."

Prenses'in bir arkadaşının arkadaşı olmanın avantajları vardı: Ertesi gün Soho yakınlarında şık bir köşede, beyaz sütunlu, küçük ama güzel döşenmiş bir dükkânda bizzat Bayan Thire'la yapılacak bir son dakika provası için Hazel'ı araya sıkıştırmışlardı.

Bayan Thire, Hazel'ı atölyenin arka tarafına doğru yönlendirerek, "Bu işi çabucak halletmemiz gerekecek," dedi. "Napolyon'la savaştan döndüklerinden beri buradaki her genç kız yeni bir elbise giyip gözalıcı bir askerin dikkatini çekmek istiyor." Ağzında iğnelerle konuşuyordu. "Siz. Bayan Hazel Sinnett. Hawthornden Kalesi, Edinburgh. Ölçüleriniz bir yerlerde var. Bir müşteriyi asla unutmam." Hazel'ı onaylamaz bir tavırla süzdü. "Göğsünüz bir santim küçülmüş ve o korkunç sıska bacaklarınızı gizlemeye

T.me/Cinciva

yardımcı olmak için eteğinizde daha fazla dolgunluğa ihtiyacımız olacak. Gelin." Hazel tek kelime bile etmeden, Bayan Thire'ın eteğinin gizli ceplerinin birinden çıkardığı bir iplik parçasını kullanarak daha ayrıntılı ölçümlere başlayabilmesi için bir kaidenin üzerine çıktı.

Bayan Thire uzun boylu bir kadındı, yaklaşık kırk yaşlarındaydı ama yaşını tam olarak söylemek zordu. Koyu renk teni pürüzsüzdü ama kaşlarının arasında hep yoğun bir odakla çalıştığını belli eden bir çizgi vardı. Bukleleri bonesinden dökülüyordu ve Hazel, Bayan Thire'ın yüzünü çerçeveleyen gri saç çizgisini görebiliyordu. Odaklanmış bir ifadeyle Hazel'ı inceliyordu.

"Pembe sizin renginiz değil," dedi. Karayip Adaları'nın bir yerine ait yumuşak bir aksanla konuşuyordu.

"Ah," diye cevap verdi Hazel.

"Maviler. Yeşiller. Mücevher tonları. Güzel yüzünüzü ortaya çıkarır. Daha fazla yemelisiniz. Baloya gittiğinizde bir kadeh şampanya için ki yanaklarınıza biraz pembelik gelsin." Bayan Thire bir mektup yazdırıyormuş gibi konuşuyordu. Hazel not alması gerekip gerekmediğini merak etti. "Burada durun." Onu odanın arka tarafındaki kaidenin üzerinde tek başına bırakarak çekip gitti, Hazel'ın üzerinde hâlâ içeri girerken giydiği elbise vardı ama nedense kendini çok ama çok çıplak hissediyordu.

Birkaç dakika sonra Bayan Thire elinde bir yığın gecemavisi kumaşla döndü. "Korkarım özel dikim için vaktimiz yok," dedi. "Ama bence bu üzerinizde çok hoş duracak. Bir deneyin."

"Burada mı?"

"Hayır, kolonilerde. *Evet*, burada. Atlayın bakalım."

Böylece Hazel mahcubiyetle iç gömleğine kadar soyundu ve Bayan Thire'ın lacivert elbiseyi başından geçirmesine izin verdi.

T.me/Cinciva

"Evet," dedi Bayan Thire. "Evet, bu çok daha iyi olur." Ve Hazel'ın yanıt vermesini beklemeden Bayan Thire elbiseyi dikmeye, Hazel'ın beline tam oturacak şekilde kaldırmaya ve göğüs kısmını içeri çekmeye başladı. Küçük dikişler ekleyip yer yer iğnelerken o kadar hızlı hareket ediyordu ki Hazel ancak on dakika kadar izledikten sonra Bayan Thire'ın sol elinde sadece dört parmağı olduğunu fark etti. Serçeparmağının yerinde eski bir yanık gibi parlak, küçük, pembe bir yara dokusu vardı. Hazel bunun eski bir yara olduğunu, yara dokusunun kenarlarının beyaza dönüştüğünü ve muhtemelen yıllar önceki bir yaralanmadan kaynaklandığını anladı.

"Bitti," dedi Bayan Thire, Hazel daha aynada kendine bakmaya fırsat bulamadan elbiseyi çıkararak. "Tadilat işlerini halledeceğim ve gelecek hafta dairenize göndereceğim."

"Teşekkür ederim," dedi Hazel. Bayan Thire'a elbisenin parasını ödemek için elini cüzdanına attı ama Bayan Thire elini sallayarak onu başından savdı.

"Bir şey değil," dedi. "Bunu bir hediye olarak kabul edin."

"Hayır," dedi Hazel. "Hayır, lütfen. Israr ediyorum."

Bayan Thire elini havada tuttu. "İlginç kadınları giydirebilmek büyük bir zevk, Bayan Sinnett. Hele hele İngiltere Prensesi'nin özel doktoru olarak hizmet veren ilginç kadınları." Gülümsedi ve Hazel onun gözlerinin arkasında pek de nezakete benzemeyen bir şeyin parladığını gördü. Gözlerini çok uzun süre kırpmadan baktı, dükkânın ölçme bölümünde olmamalarına rağmen hâlâ Hazel'ı ölçüp biçiyordu. "Sizinle şahsen tanıştığıma çok memnun oldum, Bayan Sinnett."

Hazel sokağa çıkıp arabasına doğru yürürken atölyenin kapısının üstündeki çanlar neşeyle çaldı. Sıcak bir gün olmasına

T.me/Cinciva

rağmen aniden bastıran, silkinip üzerinden atamadığı bir soğukluk hissetti.

Elbise, Naip'in balosunun yapılacağı günün sabahında, fildişi renginde büyük bir kutu taşıyan bir arabanın arkasından atlayan bir uşak tarafından elden teslim edildi. İçindeki ince kâğıt örümcek ağlarını andırıyordu ve Hazel, Bayan Thire'ın atölyesinde denediğinde elbise hakkında pek bir fikir edinememiş olsa da o öğleden sonra onu başından geçirip aynada kendini incelediğinde elbisede büyülü bir şeyler olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Elbise maviydi ama bir gece göğü kadar koyuydu, gümüş ipliklerle dokunmuştu ve hareket ettikçe yıldız ışığı gibi parlıyordu. Kesimi standart gibi görünse de –kolları omuzlarını kapatıyordu ve beli yüksekti– Hazel elbiseyi giydiğinde değiştiğini hissetti. Daha önce üzerine geçirdiği diğer elbiseler bir giysi giydirme oyunun içindeymiş gibi hissetmesine neden olmuştu; bunun içindeyse tam kendisi gibiydi.

Bayan Thire gerçekten de bir dâhiymiş, diye düşündü Hazel, elbisenin eteğini döndürüp gümüş işlemelerin pencereden gelen ışığı nasıl yakaladığını izlerken. İnce ve ipeksi kumaş Hazel'ın teninde su gibi akıyordu. Dairesinden çıkıp aynada kendine son bir kez bakarken aklından geçen son düşünce, *Keşke Jack de beni bu elbisenin içinde görebilseydi,* olmuştu. Keşke onu herhangi bir güzel elbisenin içinde görseydi. Jack ona yarı çamur içinde, bitkin ve kan revan içindeyken âşık olmuştu. Başka bir evrende, hiçbir endişe duymadan ve kâbuslar peşlerine takılmadan bir akşam yemeğine el ele gidebilirlerdi. Sadece ikisi, temiz olmanın, güzel kıyafetler giymenin ve kalabalık bir balo salonunda bir sırrı paylaşır gibi birbirlerine gülümsemenin keyfini çıkarırlardı.

T.me/Cinciva

Hazel, Buckingham Sarayı'na vardığında konuklar içeriyi çoktan doldurmuştu; arabalar caddede boydan boya sıralanmış, konuklar el dikimi kıyafetleriyle çimenlere yayılmıştı. Balo salonunda orkestra neşeli, tempolu bir şeyler çalıyordu ve kemanların sesi sarayın içinde seyahat edip yabancı kalabalığın arasından geçerek Hazel'a ulaşıyordu. Sadece fuayede elli kişi olmalıydı; küçük kümeler halinde toplanmış, dedikodu yapmak için başlarını birbirine eğmişlerdi. Fısıltıların ve açılan yelpazelerin çıkardığı sesler müziğe ritim tutar gibiydi. Ne Eliza ne de Prenses ortalıkta görünüyordu. Hazel'ın tanıdığı tek yüz, Fransız modasına uygun giyinmiş bir kadının yanında duran Bayan Thire'dı. Hazel el salladı ama Bayan Thire konuşmasına dönmeden önce sadece kısa bir gülümseme ve baş selamıyla yetindi.

Derken Hazel tanıdığı başka bir yüz gördü: Simon von Ferris yemek masasının yanında duruyordu ve başka bir yerde olmayı tercih edermiş gibiydi. Baştan aşağı siyah giyinmişti ve beyaz gömleğinin sadece yaka kısmı görünüyordu.

Hazel ona yaklaştı. "Dr. Ferris."

"Bayan Sinnett."

"Sizi burada gördüğüme biraz şaşırdığımı söylemeliyim," dedi Hazel. "Bunun sizin tarzınızda bir akşam etkinliği olduğunu düşünmezdim."

Simon kızın kulağına neredeyse fısıldayacak kadar yaklaştı. "Peki benim tarzımda bir akşam etkinliğinin nasıl olduğunu düşünüyorsunuz?"

Hazel aralarındaki elektrik yükünü nötrlemek için geri çekildi. Ne kadar yakınlaştıklarını fark eden biri oldu mu diye etrafına bakındı; kimse onlara dikkat etmiyordu. "Geçen gün ne demiştiniz? Çay, iyi bir kitap ve erkenden yatmak."

T.me/Cinciva

"Mükemmel bir dünyada," dedi Simon. "Ama kraliyet doktorluğu her şeyden çok politik bir pozisyon. Kendimi göstermek zorundayım. Üstelik bu konuda oldukça iyi olabileceğimi fark ettim. Üst sınıfı etkileme konusunda doğuştan yetenekliyim."

Hazel yediği ufak keçi peynirli tart yüzünden az kalsın boğulacaktı. "Şaka yapıyor olmalısınız. Ben içeri girdiğimde burada taş kesilmiş bir çocuk gibi tek başınıza duruyordunuz."

"Belki de sadece bekliyordum. Zamanımın gelmesini."

"Ne için?"

Simon bir an sessiz kaldı. Hazel'ın gümüş işlemeli gecemavisi elbisesine bakmak için gözlerini aşağı çevirdi. "Yeni bir elbise," dedi.

"Bu bir iltifat mı?" dedi Hazel.

"Sadece bir gözlem."

"Bir biliminsanı olarak yöntemlerinizin daha kesin olmasını beklerdim. Beni sadece üç kez gördünüz. Elbisemin yeni olduğunu anlamanıza imkân yok. Sonuçlar gözlemlenebilir faktörlerden yararlanmalıdır."

"Ah," dedi Simon. "Yanılıyorsunuz. Gözlemlenebilir bir dizi faktör var." Kumaşı dikkatle inceledi ve Hazel yanaklarının kızardığını hissetti. "Dikişler kusursuz, yırtılmamış ya da bir yere takılmamış. Etek ucu tamamen lekesiz. Ayrıca şurada kırışıklıklar var..." Parmağını Hazel'ın karnının bir santimetre üzerinde gezdirdi. "Şurada da..." Kalçasının üst kısmını işaret etti. "Bunlar da yakın zamanda bir kutudan çıkarıldığını gösteriyor. Yani yeni bir elbise." Adamın eli Hazel'ın vücudunun yakınlarında geziniyor, neredeyse elbisesine değiyor ama tam olarak dokunmuyordu. Yine de Hazel adamın teninden saçılan elektriği kumaşın üzerinden hissedebiliyordu. Üstelik bu elektrik adam elini çektikten sonra da varlığını korumaya devam etti.

T.me/Cinciva

"Bir kez daha," dedi Hazel, "erkek bir doktorun kibri kendisini alt etti. Elbise *gerçekten* yeni mi yoksa ona çok iyi mi baktım, anlamanızın bir yolu yok. Belki de onu kıyafetlerimin arasında bir kutuda saklıyorumdur."

"Bir de elbiseyi taşıma şekliniz var," dedi Simon.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Kadınlar yeni bir elbiseyi her zaman farklı taşırlar. Daha dik durursun, omuzlar geridedir. Parlıyorsundur. Güzel görünüyorsundur ve bunun farkındasındır."

"Bu, bilimsel bir gözlem değil," dedi Hazel.

"Öyle mi?" diye cevap verdi Simon. "Hem zaten bunun yeni bir elbise olup olmadığını kesin olarak anlamanın sadece bir yolu var."

"Neymiş o?"

"Dans ederken nasıl göründüğüne bakmak." Yüzü o kadar ciddiydi ki gözlerinin ardında bir gülümseme emaresi bile yoktu. "Bana bu onuru bahşeder misiniz? Bilim için." Hazel'a kolunu uzattı. Hazel kendisine uzanan kolu tuttu. Gümüş ipek eldivenleri o kadar inceydi ki neredeyse el ele tutuşmuş gibi oldular.

Balo salonuna girdiklerinde Hazel gözlerin ikisinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Simon fark etmemiş gibiydi. Doğrudan karşıya bakıyordu ve duruşu dimdikti.

"Öyle mi peki?" diye sordu Simon yerlerini alırken.

"Ne öyle mi?"

"Elbise. Yeni mi?"

"Evet," dedi Hazel. "Elbise yeni. Ama bunu belirlerken kullandığınız yöntem yine de sadece şanslı bir tahminden ibaret."

Hazel ve Simon dansın başlaması için birbirlerine bakarken Simon yanaklarında gamzeler belirecek kadar gülümsedi.

T.me/Cinciva

Balo salonunun girişinde bir grup adamın belirmesiyle dans yarıda kesildi ve herkes dönüp baktı. Muhtemelen yarım düzine kadar askerden ufak bir alay birbiriyle uyumlu Prusya üniformaları içindeydi: parlak kırmızı ceketler, çizmeler ve dar beyaz pantolonlar. Liderlerinin kim olduğu belliydi. Aralarındaki en uzun boylu ya da en yakışıklı kişi olmasa da üzerinde bir komuta havası vardı. Grubun en önünde, V şeklinde uçan bir sürünün en başındaki kuş gibi duruyordu ve bir kalçasını yana doğru çıkarmıştı. Ceketini o kadar çok madalya süslüyordu ki Hazel hepsini kazanmak için nasıl zaman bulabildiğini merak etti.

"Prusya Prensi herhalde?" dedi Simon'a.

"Frederick Augustus. Prusya veliahtının küçük oğullarından biri. Leipzig Savaşı'ndan sonra onu şereflendirdiklerinden beri sarayın demirbaşı."

Öne doğru savrulmuş saçları ve dudağındaki alaycı ifadeyle gösterişli bir görüntüsü olduğunu inkâr etmek imkânsızdı. Odanın köşesinde duran William –Prenses Charlotte'ın eski nişanlısı– Eliza'nın tarif ettiği gibi ergenlik öncesi bir çocuk gibi görünen cılız bir oğlandı. Bıyık bile bırakamamıştı; bıyıkları üstdudağında birkaç zavallı kırpıntıdan ibaretti, her şeyden çok bir gölgeye benziyordu. Prens Frederick Augustus ise tam tersine bir *erkek* gibi görünüyordu. Prenses Charlotte'ın ilk ateşlenme belirtisinde Prens William'la olan nişanını atmaya kalkmasına şaşmamalıydı; Hazel onu suçlayamazdı.

Hazel, Prens Frederick Augustus'un Eliza Murray'ye doğru ilerlemesini, yerlere kadar eğilmesini ve elini öpmesini izledi. Eliza reverans yaptı ve sonra Prens'in hemen arkasında utangaç bir tavırla dikilen kıvırcık saçlı, esmer bir çocuğa reveransını tekrarladı. Hazel bunun Eliza'nın teğmeni olduğunu düşündü ve

T.me/Cinciva

Eliza kıvırcık saçlı çocuğun eşliğinde yanına geldiğinde tahmininde haklı olduğunu anladı.

"Bayan Sinnett, seni Teğmen Otto Anhalt'la tanıştırayım. Teğmen, bu Bayan Hazel Sinnett, Prenses Charlotte'ı tedavi eden doktor."

Otto eğildi. "Tanıştığıma çok memnun oldum."

Hazel, Eliza'ya gülümseyerek kızın teğmenin teklifini kabul ettiğini umdu. Adam oldukça iyi birine benziyordu, ayrıca saçları ve dişleriyle de oldukça yakışıklıydı.

Otto doğrulup Simon'a döndü. "Belki hanımlara bir şeyler ikram edebiliriz."

Simon gözlerini Hazel'dan ayırmadan, "Kesinlikle," dedi ve gittiler.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Eliza. "Yakışıklı." Bunu Hazel'a olduğu kadar kendisine de söyler gibiydi.

"Öyle," dedi Hazel elinden geldiğince güven vermeye çalışarak.

"Sanırım onunla evleneceğim," dedi Eliza. "Prusya Prensi'nin yanındaki hizmeti gelecek ay sona eriyor ve eve dönüyor. Benden onunla gitmemi istedi. Ailesinin bir mülkü var ve asker olarak yeterince iyi kazanıyor ama ailesinin de parası var. Yılda beş bin pound gibi bir geliri var." Hazel hemen cevap vermedi ve Eliza konuşmaya devam etmeden önce onun gözlerine baktı. "Sonsuza kadar Prenses Charlotte'la kalacak değilim sonuçta. İyileşir iyileşmez evlenecek ve yeni hizmetçileriyle yeni bir eve taşınacak; ben ise daha da yaşlı ve daha da az umutlu olacağım. *Hiç* umut olmayacak hatta. Otto'dan hoşlanıyorum. Ondan oldukça hoşlanıyorum ve zamanla onu sevebileceğimi bile düşünüyorum. Çok nazik biri. *Çok* kibar. Üstelik komik! Bana karşı da çok sabırlı."

"Bence," dedi Hazel, "kulağa çok hoş biri gibi geliyor."

T.me/Cinciva

Adamlar şampanya kadehleriyle döndüklerinde Eliza gülümsüyordu.

"Prenses bu akşam gelecek mi?" diye sordu Otto. "Onun da katılacağını duydum."

Eliza başını iki yana salladı. "Çok hastaydı. Bu akşam başı ağrıyordu." Hazel'la göz teması kurmadı. "Müsaadenizle," diyerek kalabalığın arasından sıyrıldı.

"Henüz bir teşhis koyamadınız mı?" diye mırıldandı Simon, Hazel'a.

"Hayır," diye yanıtladı Hazel. "Ama sonunda onu muayene ettim. Şişkinlik yok. Tanrı'ya şükür çiçek hastalığı da yok. Roma humması nüksetmemiş. Ateşi vardı, mide ve baş ağrısından şikâyet ediyordu. Göz çevresinde kızarıklık ve şişlik vardı."

"Baş ağrısı ve göz çevresinde kızarıklık sarı humma olabilir. Aşırı sarı safra mı?"

"Ben de öyle düşünmüştüm ama cilt tonu pembeydi. Sarılık yoktu. Olsa olsa kırmızılık vardı."

"Kızıl o zaman?"

"Dili tamamen normaldi. Boğaz ağrısı ya da şişmiş bezler de yoktu."

Simon bir an düşündü. "Kusma?" diye sordu. "Tifüs olabilir."

"Kusma yok," dedi Hazel. "En azından benim bildiğim kadarıyla yok. Ateşi de tifüs olamayacak kadar düşük. Ayrıca bu seçenek mide ağrısını açıklamaz."

"Hamile mi?" diye sordu Simon kaşlarını kaldırarak. "Bu ağrıları ve bitkinliği açıklar."

Hazel başını hayır dercesine salladı. "Çok yakından izleniyor. Bayan Murray günün her anı onun yanında ve eminim babası da

T.me/Cinciva

uşaklarından rapor alıyordur. Bir erkek ona bir metre bile yaklaşamaz. Belki de daha önce görmediğim bir hastalıktır. Belki de nadir görülen bir şeydir. Beni asıl korkutan düşünce, derisinin altında benim göremediğim bir şeyin büyüyor olması."

Bunu daha önce yüksek sesle söylememişti ama Charlotte'ı muayene ettiği ve çok az fiziksel belirti bulduğu günden beri geceleri onu uyutmayan bir korkuydu bu. Edinburgh'dayken Hazel hastaları kesip açmış ve organlarında portakal büyüklüğünde, siyah ve nabız gibi atan tümörler görmüştü. Ya Charlotte'ı içten içe zehirleyen bir şey varsa ve o bunu gözden kaçırıyorsa? Ameliyat etmeden kesin olarak bilmenin bir yolu yoktu ve emin olmadan Prenses'i ameliyat etme riskini de asla göze alamazdı.

Başka bir doktorun yanında yüksek sesle düşünürken bunları konuşmanın şaşırtıcı derecede keyifli olduğunu fark etti. Anatomistler Derneği'nde geçirdiği o kısa dönemden sonra kimseyle tıp veya cerrahi hakkında konuşma fırsatı olmamıştı ve konuşabildiği dönemde de önünde gerçek vakalar yoktu; gözleri çalışmaktan yorulmuş öğrenciler heyecanla şema üzerindeki notlarını karşılaştırıyordu sadece. Üstelik Hazel, Hazel bile değildi, kardeşinin kıyafetlerini giyen George Hazelton'dı. (Yoksa George Hazleton mıydı?) Kendisi olmak, tavsiye istemek, ona bir tuhaflık ya da gösteriymiş gibi değil de akranı gibi davranan bir adamla tıp hakkında sohbet etmek güzeldi.

"Hımm." Simon bir parmağını bıyığına götürüp dalgınca sıvazladı. Hazel adamın bu hareketi gergin olduğunda ya da düşündüğünde yaptığını fark etmişti. "Tıp fakültesindeyken, Uppsala'da bir hocamın bana söylediği bir şey vardı. Uzaklardan dört nala koşan bir hayvan duyarsan aklına *deve*den önce *at*ın gelmesi gerekir."

T.me/Cinciva

Hazel balo salonunun diğer ucundan Prens Frederick Augustus ve adamlarının kollarını birbirlerinin omuzlarına atarak gülüp içmelerini izledi. Eliza da Otto'nun yanında dikilmiş, bir kadeh şarabı zarifçe yudumluyordu.

"Yani demek istiyorsunuz ki," dedi Hazel, "kafa karıştırıcı görünen tıbbi bir sorunla uğraşıyorsan bunun yaygın olmayan semptomlar gösteren yaygın bir hastalık olması daha olasıdır."

"Aynen."

Bando tempolu bir vals çalmaya başladı ve adam hiç uyarmadan onu belinden tutup kendine doğru çekince Hazel birden nefesini tuttu. "Dans böyle başlıyor, değil mi?" diye sordu Simon.

"Sanırım öyle," diye yanıtladı Hazel ve başka bir şey söylemeden birlikte dans eden kalabalığın arasında dönmeye başladılar.

Simon von Ferris bir dansçı olarak sert ve resmîydi, Hazel'ın zarafet diyebileceği şeylere izin vermeyecek kadar uzundu. Duruşunu asla bozmuyor, dirseğinin tam olması gereken yerin altına düşmesine asla izin vermiyordu. Simon adımlarını doğru atmaya o kadar odaklanmıştı ki Hazel onun balo salonunun kenarlarında oturan kadınların gösterdiği ilginin farkında olduğunu sanmıyordu. Kadınların gözlerinin Simon'ın vücudunda gezinmesini izledi ve fısıltılarını gizlemek için yelpazelerini açtıklarını gördü. Onu istediklerini fark etti. Tekrar Simon'ın yüzüne baktığındaysa adamın doğruca ona baktığını gördü.

Dans sona erdi ve alkışlar Naip Prens'in gelişini duyuran bir tiz sesle kesildi. Adam parlak kırmızı ceketiyle içeri girerken yüzü asıktı, Gaspar da her zamanki gibi eski moda pudralı perukasıyla yanındaydı. Naip göğsünü kabarttı ve kalabalığı taradı, saray mensupları yerlere kadar eğilip en kibirli gülümsemelerini takınmalarına rağmen Prens'in gördüklerinden memnun olmadığı

T.me/Cinciva

açıktı. Gaspar'a dönüp Hazel'ın duymadığı bir şey sordu. Gaspar başını iki yana sallayarak cevap verdi ve Naip Prens dans dahi etmeden hışımla uzaklaştı.

Onun girişi ve aniden çıkışı partinin havasını sönen bir balon gibi alıp götürmüştü. Salondaki enerji buharlaştı ve bir saat geçmeden diğer konuklar da dağılmaya başladı. (Frederick Augustus ve arkadaşları gerginliğin farkında değil gibiydi; şampanya kadehlerini üst üste diziyor ve kadehler yere düşüp paramparça olurken gülüyorlardı.)

Dans pistinin kenarındaki Hazel, Eliza'yı kenara çekti. "Charlotte hiç Prens Frederick Augustus'u koca olarak düşündü mü?"

Eliza başını iki yana salladı ve kimsenin onları duymadığından emin olmak için etrafına bakındı. "Hayır, Tanrım hayır! Neden? Ne duydunuz?"

"Hiçbir şey!" dedi Hazel. "Sadece merak ettim. Onun bir prens olduğunu falan düşünüyordum da. Yaşı da uygun. Ve oldukça... şey, girişken."

Eliza tekrar başını hayır dercesine salladı. "Hayır. Tüm prensler geleceğin İngiltere Kraliçesi'yle evlenebilecek kalibrede *prensler* değil. Avrupa prenslerle *dolu*. Frederick Augustus nispeten düşük rütbeli. En büyük oğul değil. Ailenin küçük çocuğu. Ama asıl sorun kötü namı. O *ahlâksız* biri. Evlilikdışı iki çocuk söylentileri ve ardında bıraktığı bir düzine kırık kalp var. Hayır," dedi Eliza, "o bir asker ve babası onu önemsiz bir miras için yuva kurmaya zorlayana kadar Avrupa'da dolaşıp kadınları kendine âşık edecek. Prenses Charlotte için son derece sınırlı sayıda potansiyel talip var, kendisi de bunun farkında. Ayrıca bence Prens zaten nişanlı. Avusturyalı bir düşesle ya da bir başkasıyla. Zavallı

T.me/Cinciva

kadın. Bu yüzden gelecek ay ordudan ayrılıyor ve Otto da evine dönüyor. Frederick Augustus sonunda babasının sabrını tüketti ve gelininin yanına gönderiliyor. Kadıncağız hayatının kalanını onun servetlerini kumarda kaybetmesini izleyerek geçirmek zorunda kalacak." Eliza ve Hazel dönüp Prens'in kıkırdayan bir sarışının kolunu öpüşünü izlediler. "Büyüleyici," dedi Eliza. "Şimdi izin verirsen, Prenses'in yatmadan önce çayını içtiğinden emin olmalıyım."

Parti dağılıyordu ve Hazel, Simon'a veda etmek, dansları, Charlotte'ın teşhisi konusundaki tavsiyeleri ve geceyi çok daha keyifli kıldığı için teşekkür etmek üzere döndü ama adam gitmişti bile. Ya kalabalığın arasında kaybolmuş ya da o Eliza'yla konuşurken oradan ayrılmıştı.

Bu durum Hazel'a gecenin bitmemiş bir melodi, son kıtasına kadar çalınan ve sonra es verilen bir şarkı olduğu hissini vermişti.

Arkasındaki Buckingham Sarayı pencerelerdeki fenerlerle aydınlatılmıştı, önünde kadife gibi uzanan St. James Parkı'nın mürekkep karası çimlerine yansıyan hayaletimsi bir ışık kabarcığıydı sanki. Güzel bir akşamdı ve Hazel eve yürümeye karar verdi; önce parkın içinden geçecek, sonra da Thames Nehri'nin karanlık kıyısını takip ederek dairesine ulaşacaktı. Eve vardığında soğuk gece havasından ve içtiği kırmızı şaraptan dolayı enerjikti. Soyunup Simon'ın yepyeni olduğunu şıp diye anladığı elbisesini özenle katlarken akşamki sahneler kafasında tekrar tekrar canlandı.

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. O anda Hazel şu noktaya kadar sadece kafasını kurcalayan bir sorudan, yalnızca bir şüpheden ibaret olan bir şeyden emin oldu. Sonunda Prenses'in sorununun ne olduğunu anlamıştı. Teşhisi kesindi ve o anda bunu ezici bir netlikle görüyordu.

T.me/Cinciva

Hazel, Prenses Charlotte hakkındaki düşüncelerine o kadar dalmıştı ki yastığının üzerine bırakılmış zarfı son anda fark edebilmişti.

Odada da dışarıda da kimse yoktu. Ne zaman ve *nasıl* bu kadar mahremine girildiğini merak etti.

Zarf kalın ve kan kırmızısıydı; insan beyni şeklinde damgalanmış kırmızı balmumuyla mühürlenmişti. Zarfın üzerinde, mum ışığında parlaması dışında neredeyse görünmeyen kırmızı mürekkeple yazılmış bir yazı vardı.

Zarfın ön yüzünde mükemmel bir elyazısıyla adı yazılıydı: *Bayan Hazel Sinnett.*

T.me/Cinciva

15

Kırmızı zarfın içinde mektup yoktu, sadece Hazel'ın adıyla aynı mükemmel ve düzgün yazıyla yazılmış, imzasız bir kâğıt parçası vardı. Bu bir şiir, bir bilmece ve bir davetiyeydi ve Hazel satırları önce içinden, sonra da ağzında hissedebilmek için yüksek sesle okudu.

Bir zamanlar altı taneyken yedi olduğu iddia edilen
Ve büyük aslanın beyaz olduğu yerde
Aralayıp Pierce'ın perdesini bulabilirsin beyni
Perşembe gecesi saat on birde

Ölüm Yoldaşları'ndan gelen bir davetti bu, bundan neredeyse emindi. Ya da en azından bilmeceyi çözme becerisine bağlı olan bir davetti. (Kısa bir anlığına Lord Byron'ın davetiyeyi iletmek için yatak odasına geldiği düşüncesiyle Hazel hem keyiflendi hem de şok yaşadı.)

Kafiyenin onu nereye götürdüğünü bulmaya gelince Hazel Londra coğrafyasına daha aşina olsaydı işinin daha kolay olacağını düşünüyordu. Muhtemelen bir yerlerde mermerden yapılmış beyaz bir aslan heykeli vardı, belki de farklı boyutlarda altı tane. Ya da belki "altı" bir sokak adresiydi ve onun da Yedinci Cadde'deki altı numarayı ya da buna benzer bir şeyi araması gerekiyordu.

T.me/Cinciva

Merak uyandırıcıydı ama Hazel henüz bilmeceye kafa yormaya başlamamışken (*buralarda bir yerde bir şehir haritası mutlaka vardır* diye düşünmüştü) bir mektup daha geldi. Bu sefer elden teslim edilen bir mektuptu.

Gaspar mektubu ona uzatırken yerlere kadar eğilerek selam verdi ve Hazel onu sıcak bir tavırla karşılasa da doğrulduğunda adamın yüzünün taş kesildiğini gördü. "Naip sabırlı bir adam değildir," dedi Gaspar.

Hazel zarfın üzerindeki kraliyet mührünü kırdı ve mektubun kısa satırlarını hızla taradı.

Bayan Sinnett,

Prenses'in bu geceki törende hazır bulunmadığını görmek beni çok üzdü. Charlotte üç hafta içinde Sör Robert Mends'in amiralliğe terfi etmesi şerefine düzenlenecek şenliğe katılamayacak kadar rahatsız olursa görevinize son verileceğini bildirmek isterim.

Prens Hazretleri,
Naip Prens George

Gaspar okurken Hazel'ın gözlerini inceledi. "Başın belada mı?" diye sordu tereddütle. "Naip... mutlu görünmüyordu."

"Tahminlerime göre," dedi Hazel, "Naip asla mutlu olmayan bir adam. Başım belada değil. Sadece bir süre vermiş."

"Peki... bu sorun olmayacak mı?"

"Hayır," dedi Hazel. "Ne yaptığımı bildiğim sürece sorun teşkil etmiyor."

T.me/Cinciva

Ertesi sabah Hazel geldiğinde Charlotte huysuz bir ruh halindeydi. Hazel, Eliza'nın itirazlarına aldırmadan Prenses'in yatak odasına daldı. "Prenses dinleniyor! Misafir istemiyor! *Beni* bile yatak odasında istemiyor!"

Odanın perdeleri çekiliydi ve dışarıdaki güneşli bahar gününe inat şöminede yanan ateşle bunaltıcı derecede sıcaktı. Yatak odası nemli ve rutubetli bir mağaraya dönüşmüştü ve Hazel, Prenses'in önünde dimdik durup, "Sorununuzun ne olduğunu biliyorum," demeden önce nezaketen kısa bir reverans yaptı.

Prenses loş odadaki hafif ışığı da engellemek için kolunu gözlerine siper etmiş, yastıklardan oluşan küçük bir yığının üzerinde uzanıyordu. Birden doğrulup Hazel'a baktı.

"Ne demek istiyorsun? Yani neyim var?"

Hazel bir kez daha, "Sorununuzun ne olduğunu biliyorum," dedi.

Charlotte tekrar arkasına yaslanmadan önce iki kadın bir süre birbirlerini izledi. "Eh, söylediğin gerçekse epey şaşırtıcı doğrusu. Babam dünyanın en iyi doktorlarından onlarcasını getirtti ve beni akla gelebilecek her hastalık için tedavi ettiler. Baş ağrıları ve salgı bozuklukları. Sülükler yapıştırıldı, kanlar alındı ve kesikler atıldı. Benim için aklında nasıl bir tedavi varsa, ne gerektirdiğini duymadan tedaviye başlayacağıma dair söz veremem. Peki, nedir tedavin? İlaç mı? Hacamat mı? Sakın bana kan alacağını söyleme; kan almayı denediler ve bundan nefret ediyorum. Beni acıktırıyor."

Hazel başını iki yana salladı. "Bunların hiçbirine gerek yok," dedi.

"Öyle mi?"

"Evet," dedi Hazel.

T.me/Cinciva

Prenses yastığını kabarttı. "O zaman beni nasıl iyileştirmeyi planladığını duymak isterim."

"Sizi iyileştirmeyeceğim," dedi Hazel. "Çünkü hiçbir sorununuz yok. Numara yapıyorsunuz."

Prenses Charlotte'ın ağzı açıldı ve sonra tekrar kapandı. Dişlerini sıkarak etrafına bakındı. Eliza dışarıdaydı, odada sadece ikisi vardı, sessizliği sadece şöminenin çıtırtıları bozuyordu. Hazel göz temasını kesmeyi reddetti.

Sonunda Prenses konuştu. "Neden hastalık numarası yapayım ki?" dedi yumuşak bir sesle, yüzü boş bir maskeye dönüşmüştü.

"Çünkü," dedi Hazel sesini sabit tutmaya dikkat ederek, "hasta olan bir prenses Prens William'la evlenmeyi erteleyebilir ve sonra da nişanı tamamen atabilir. Ayrıca bir prenses başka koca bulamayacak kadar hastaysa belki de evlenme meselesi tamamen rafa kalkabilir." Hazel'ın kalbi küt küt atıyordu, dikkatle Prenses'in yüzüne bakıyordu ama Charlotte hiç renk vermedi. "Çünkü belki de sözkonusu Prenses birlikte olamayacağı birine âşıktır. Ve hastalık numarası yaparsa akşam yemeklerine, partilere ya da balolara gidip o kişinin başka biriyle evlenmek üzere olduğunu görmek zorunda kalmaz. Hastaysa perdelerini dünyaya kapayarak yatağından çıkmaz ve sevdiği kişiyle birlikte olma umudunun olduğu o yerde kalabilir."

Hazel'ın Prenses'e söylemediği şey, bunun nasıl bir his olduğunu bildiğiydi. Jack'in ölümünden sonra Hazel işine, Hawthornden'ın altındaki laboratuvarına çekilmişti; orada günler ve geceler birbirine karışıyordu. Geçen zaman ona, onun anısına ihanet gibi geliyordu; onsuz daha fazla gün görmek için yaşaması, Jack artık yanında olmadığı halde hayatına devam etmesi

T.me/Cinciva

gerekiyordu. Hazel hasta numarası yapmamış, incelemesine başlamıştı. Kendini işine vermişti çünkü ne zaman dışarı çıksa, Jack yanında olsaydı nasıl olurdu diye merak ediyordu.

Prenses Charlotte yatağın üzerindeki battaniyesini düzeltti ve ellerine baktı. "Ne yapacaksın?" diye sordu sonunda sessizce.

Hazel nefes verdi. Charlotte'ın yatağının yanına doğru hareketlenip Eliza'nın genellikle ona kitap okumak için oturduğu koltuğa geçti. Masanın üzerinde *Akıl ve Tutku*'nun bir kopyası duruyordu. "Onu okudum!" dedi Hazel.

Charlotte gülümsedi. "En sevdiklerimden biri," dedi. "On iki kez okudum. Yazarın diğer kitaplarını okudun mu?"

Hazel başını iki yana salladı. "İtiraf etmeliyim ki kurgu kitaplara hiç ilgi duymadım. Daha çok tıp metinleri ve babamın kütüphanesinden ödünç aldığım tarih kitaplarını okurdum. Gerçi annemde bir tane vardı. Aslında okuduğunu sanmıyorum. Hatta hiç okumadığından eminim. Sayfalarını kesmiştim."

"Kendimi hep Marianne'e benzetmişimdir."

Hazel kitaptaki iki kız kardeşi hafızasında ayırt etmekte zorlandı. "Romantik ve aceleci," dedi.

Charlotte sadece gülümsedi. "Ama sonunda mantıklı olmayı öğreniyor," dedi.

"Ne kadar süre hasta kalmayı planlıyordunuz?" diye sordu Hazel.

"Bilmiyorum," dedi Charlotte. "Kalp kırıklığı ne kadar sürer? Çünkü numara yapmıyorum, Bayan Sinnett. Gerçekten yapmıyorum. Bunun herhangi bir hastalık kadar gerçek olduğunu hissediyorum. Kalbimde ve midemde bir acı var. Bütün vücudumun her an bana ihanet etmeye hazır hissetmesi, herhangi bir şey gördüğümde gözyaşlarına boğulmam: çiçekler, bir

T.me/Cinciva

anne-çocuk ya da kucaklaşan yabancılar. Babamın doktorlarının bana teşhis koyduğu hastalıklardan herhangi biri kadar gerçek; tek fark bunu iyileştirmek için içebileceğim bir ilacın olmaması. Bir doktorun bana daha kendimi iyi hissettirmek için yapabileceği hiçbir şey yok."

"Hayır," dedi Hazel. "Acınızı dindirmek için size verebileceğim hiçbir şey yok." *Olsaydı uzun zaman önce kendim alırdım,* diye düşündü.

Charlotte yatakta doğruldu ve Hazel'la göz göze gelecek şekilde döndü. Mükemmel alınmış kaşlarından birini kaldırdı. "Babama söyleyecek misin?"

"Bir anlaşma yapmaya ne dersiniz?" dedi Hazel. O sabah Naip Prens'ten aldığı mektubu çıkarmak için elini cebine atıp ismi kontrol etti. "Sör Robert Mends'in terfi partisine katılacak kadar enerji bulursanız ona *hastalığınızdan* bahsetmem."

"Peki ya ondan sonra?" diye sordu Prenses Charlotte.

Hazel dürüstçe, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Yine de bize biraz zaman kazandırır, değil mi? Belki o zamana kadar kırık bir kalbin tedavisini bulabilirim."

Charlotte gülümsedi ve düşen bir damla gözyaşını sildi. "Bunu bilmen beni biraz olsun rahatlattı, ne yalan söyleyeyim. Eliza alnıma her dokunmak istediğinde yeni bir sıcak su şişesi getirmek zorunda kaldığı için yorgunluktan bayılacaktı." Prenses bakışlarını yere indirdi ve işlemeli halının üzerinde kıpkırmızı bir zarf gördü. "Nedir o?"

Naip Prens'in mektubunu çıkarırken Ölüm Yoldaşları'ndan gelen mektup cebinden düşmüş olmalıydı. Hazel onu almak için hemen harekete geçti ama Charlotte ondan önce davrandı.

T.me/Cinciva

"Aa," dedi Prenses. "Bir bilmece, değil mi? *Bir zamanlar altı taneyken yedi olduğu iddia edilen / Ve büyük aslanın beyaz olduğu yerde*... Seven Dials'ta* ne yapıyorlar ki?"

"Ne?" Bu kez şaşırma sırası Hazel'daydı. "Seven Dials da neyin nesi?"

"Şey, bir köşe. Eskiden büyük bir kule vardı ve orada, sokakların birleştiği noktada altı güneş saati vardı. Covent Garden yakınlarında."

"Altı güneş saati varsa," dedi Hazel, "adı neden Seven Dials?"

Prenses Charlotte omuz silkerek, "Aslında bilmiyorum," dedi. "Sanırım kulenin kendisi yedinci olarak kabul ediliyordu. *Bir zamanlar altı taneyken yedi olduğu iddia edilen.* Sanırım kuleyi birkaç yıl önce yıktılar ama bölgeye Seven Dials denmesinin nedeni de bu. Gerçi sen bunu zaten biliyorsundur. Davetiyeyi aldığına göre."

"Hayır," dedi Hazel. "Bilmiyordum!"

"Doktor olmak için zeki olmak gerektiğini sanıyordum."

"İnsan vücudunun haritasını Londra sokaklarından daha iyi biliyorum sanırım," dedi Hazel.

Charlotte omuz silkti. "Sen öyle diyorsan."

"Peki ya bilmecenin kalanı? Orada bir aslan heykeli de var mı?"

Charlotte şiiri tekrar taradı. "*Ve büyük aslanın beyaz olduğu yerde.* Büyük Beyaz Aslan Sokağı oradaki sokaklardan biri. Mimarı Pierce'tı. Kuleyi tasarladı. Ünlü heykeltıraş. Bunları bilmemene şaşırdım. Bilmece bana çok açık geldi."

---

* Londra'nın bir mahallesinin adı olan "Seven Dials", Türkçeye çevrildiğinde "Yedi Kadran" anlamına gelir. (ed.n.)

T.me/Cinciva

"Şaka yapıyorsunuz," dedi Hazel. "Peki ya son kısım, *beyni bulmak?*"

"Bilmiyorum. Belki bir tür işaret levhası ya da çizimdir. Ama kalanı daha net olamazdı."

"Anladım."

Charlotte sırıttı ve yatağının yanındaki duvarda asılı olan zili çaldı. Birkaç dakika sonra bir hizmetçi kapıyı açtı ve küçük bir reveransla içeri girdi.

Prenses Charlotte, "Bana ve Dr. Sinnett'a çay getir lütfen, Susan," dedi. Hizmetçi tekrar reverans yaptı ve sessizce kapıdan çıktı.

"Aslında sadece *Bayan* Sinnett," dedi Hazel. "Ben doktor değilim, cerrahım. Ve size dürüst olmam gerekirse, aslında Kraliyet Hekimlik Sınavı'nı hiç geçmedim."

"Anatomi derslerine girdin, değil mi?" diye sordu Charlotte. Hazel başıyla onayladı. "Sana daha önce de söylediğim gibi," diye devam etti Charlotte. "Gözlüklü ve ellerinde ne yapacaklarını bilmedikleri kadar fazla kraliyet sertifikası olan bir düzine adam aylarca oramı buramı dürtüp durdu ve hiçbiri bendeki sorunun ne olduğunu bulamadı. Kraliyet sertifikasının canı cehenneme. Sen bir doktorsun, Hazel Sinnett ya da kendine her ne demek istiyorsan."

T.me/Cinciva

16

Kuşbakışı bakıldığında Seven Dials haritayı üçgenlere bölen, birbiriyle birleşen sokaklardan oluşuyordu. Covent Garden'ın pırıl pırıl beyaz taşlarından sadece birkaç adım ötede olmasına rağmen, Hazel gideceği yere doğru dar sokaktan aşağı döndüğü anda havanın değiştiğini hissetti. Burası dilencilerin ve hırsızların mekânıydı; başlarına mendil sarmış kadınlar kollarının içine öksürüyor, ince duvarlı binalardan ağlayan çocukların sesleri yankılanıyordu. Hazel'ın bir zamanlar kulenin ve güneş saatlerinin durduğunu hayal ettiği boş kaidenin üzerinde sinsi sinsi bakan adamlar toplanmıştı ve Hazel hızlı adımlarla yürürken yüzünü gizlemek için pelerininin yakasını olabildiğince yukarı çekti.

Bilmecenin Ölüm Yoldaşları'ndan geldiğini düşünmüştü ama bunun bir tür tuzak olması da mümkündü. Not Prenses'e ulaşmak için onu kullanmaya ya da Calton Hapishanesi'nden çıktığı için onu cezalandırmaya çalışan tehlikeli insanlardan gelmiş olabilirdi. (Hazel sosyal statülerine rağmen Ölüm Yoldaşları'nın yine de tehlikeli olabileceğini düşündü.) Karanlık bir mahallede bilinmeyen bir yere doğru yürüyen yalnız bir kadındı. Bir yabancı olsaydı kendisine aptal derdi.

Ama şarlatanlar ve polisler nadiren şiire yönelir, diye düşündü yürürken kendi kendine. Cebinde her ihtimale karşı bir neşter taşıyordu, ameliyatlar bir yana kendini savunmak için de kullanılabilirdi. Adımlarını yönlendiren mantığı değil, daha güçlü bir

T.me/Cinciva

duyguydu: Merak. Hazel mektubu görmezden gelseydi asla uyuyamazdı. Şehirde garip ve ilginç bir şeyler oluyordu; Hazel ise bunun bir parçası olmak için yanıp tutuşuyordu.

Saat on buçukta, gece çoktan çökmüşken evinden çıkmıştı. En azından evinin çevresi gaz lambalarıyla aydınlatılmıştı. Buradaki tek ışık, pencerelerdeki mumların titreyen yansımaları ve bar kapılarının üzerine asılmış fenerlerdi.

Sonuç olarak seçkin bir sosyal kulübün uğrak yeri olacak bir mahalleye benzemiyordu ama evet, işte Büyük Beyaz Aslan Sokağı buradaydı ve köşeden sadece birkaç adım ötede, bir ayna kadar cilalı ve bakımlı, bu berbat muhitte yersiz görünen yaldızlı bir tokmağı olan siyah bir kapı vardı. Siyah kapının üzerinde sallanan ahşap tabela o kadar küçüktü ki Hazel bakmasa fark etmezdi. Üzerinde hiçbir kelime olmayan bir tabelaydı bu. Sadece bir sembol vardı, davetiyesini mühürlemek için balmumuna bastırılmış olan sembolün aynısıydı: Beyin.

Burasıydı. Burası olmalıydı.

Çekinerek kapıyı çaldı, sonra kapı kolunu çevirmeyi denedi. Kilitliydi.

Burası *olmalıydı*. Hayal kırıklığına uğrayan Hazel tekrar denedi. Hâlâ kilitliydi. Cebinden davetiyeyi çıkardı ve mührü tabeladaki sembolle karşılaştırdı: iki lobu net bir şekilde ayrılmış, birkaç kalın kıvrımla estetik tarzda çizilmiş bir beyin. Birebir aynıydı. *Burasıydı*. Ama yine de kapı kilitliydi. Hazel etrafına bakındı. Çözmesi gereken başka bir bilmece mi vardı? İçini çekti ve duvara yaslandı. Yoldan geçen bir dilenci ona dişsiz bir gülümseme bahşetti ve Hazel bir an aklından eve dönmeyi geçirdi. Yakındaki kilisenin çanları alçak sesli metalik bir tıngırtıyla arka arkaya on bir kez çaldı. Son çanın sesi gece havasında dağılırken Hazel kapı-

T.me/Cinciva

ya yöneldi ve son bir kez tokmağı denedi. Bu sefer topuz kolayca döndü ve kapı tam saat on birde açıldı.

Hazel kapıyı çekip açtı, kilidi açan kişiye vereceği selamı ve edeceği teşekkür dilinin ucundaydı ama şaşkınlıkla kapının ardında kimsenin olmadığını gördü. Kapının açıldığı alanda hiçbir meşale ya da mum yoktu, karanlığa doğru inen bir merdivenden başka bir şey görünmüyordu. İçeri üç adım atınca sokağın ışığı tamamen kayboldu; merdivenler karanlığa gömüldü.

Hazel bir an tereddüt etti. Ama sadece bir an. Erkek kılığına girmiş, ölü bedenler parçalamış, mezarlar kazmış, cesetler çalmış, sevdiği çocuğun kalbini sökmekle tehdit eden ölümsüz bir doktorla karşı karşıya gelmişti. Âşık olmuş, sevdiği adamı kaybetmiş ve yeniden yalnız kalmayı öğrenmişti. Karanlık bir merdivenle başa çıkabilirdi.

Yine de dengesini kaybederse ne kadar süre düşeceğini bilmediğinin farkında olarak temkinli adımlar attı.

Eşiği geçer geçmez bir rüzgâr kapıyı arkasından kapattı ve Hazel bir anda karanlığa gömüldü.

Bu bir tuzaksa da, diye düşündü Hazel, *dönmek için artık çok geç.* Onu tuzağa düşürmüşlerdi. Tek çıkış yolu ileri gitmekti.

Hazel parmaklarını cebindeki neştere götürdü.

Hava her adımda daha da soğuyordu. Hazel artık sokaktan gelen bağırışları ve kahkahaları duyamıyordu; etrafta çınlayan tek ses kendi ayak sesleri ve uzaklardan bir yerlerden gelen su damlalarının şıpırtısıydı. Hazel içgüdüsel olarak iki elini de önüne uzattı, böylece merdivenlerin keskin bir dönemeçle ya da tuğla duvarla sonlanıp sonlanmadığını yüzünden önce parmak uçları anlayacaktı.

Her sese kulak kabartıyordu. Biri arkasından gizlice yaklaşıyor muydu? Hazel neredeyse dönecekti ama sonra kendini devam

T.me/Cinciva

etmeye zorladı. Dönerse karanlıkta yönünü şaşırabileceğini fark etmişti.

"Bana gizlice yaklaşamayacaksınız," dedi Hazel yüksek sesle, sesi merdiven boşluğu yüzünden garip, çarpık çıkmıştı.

Cevap gelmedi.

Hazel yüzlerce merdiven inmiş gibi hissetmeye başlamıştı, tam geri mi dönse diye düşünürken önünde bir ışık şeridi belirdi. Mumlarla aydınlanmış bir oda ve kapıda duran bir siluet.

"Hoş geldiniz," dedi bir kadın sesi. "Gelebilmenize çok sevindik."

Hazel kendini uyurgezer gibi hissetti. Sesi ve ışık huzmesini takip ederek ilk bakışta barı andıran mekâna girdi. Ama hayır, burası bir bar değildi. Masalar ve etraflarında oturan yaklaşık bir düzine insan vardı ama bar taburelerinde ya da banklarda oturmuyorlardı; minderleri fazlasıyla doldurulmuş deri sandalyelere yayılmış, kaliteli kadifelerle döşenmiş kapitone kanepelere uzanmışlardı. Çoğu sohbet ediyordu, Hazel'ın geldiğini fark etmemiş gibilerdi.

Hazel'ın gözleri yeni ışığa alıştı ve duvarlardaki neredeyse her boşluğun tablolarla kaplı olduğunu gördü. Asılı olmayan daha fazla tablo ise yerde duruyordu, duvarlara belli bir açıyla yaslanmışlardı ve bazı yerlerde üç kat üst üste dizilmişlerdi. Tavanda bir avize yüz mumun ışığıyla parıldıyordu. Üzerine antika bir gümüş tabanca monte edilmiş şömine şatafatlı bir siperliğin arkasında keyifle yanıyordu.

Hazel dikkatini otuz beş yaşlarında, keskin ve zeki yüzlü bir kadın olan ev sahibesine çevirdi. Kadın kurnazca bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. "Ben Marie-Anne Lavoisier," dedi kayaların üzerinden akan su gibi bir sesle.

T.me/Cinciva

Eliza bu isimden söz edince Hazel nereden tanıdık geldiğini hatırlamak için kitaplarına bakmıştı. "Lavoisier..." dedi Hazel. "*Kimyager* olan mı?"

Hazel'ın göğsünde şişmekte olan küçük korku balonu sönmeye başladı.

Marie-Anne başını alçakgönüllülükle sallayarak onayladı. "Aynen öyle. Ve eminim şimdiye kadar kim olduğumuzu keşfetmişsinizdir," dedi.

"Ölüm Yoldaşları," dedi Hazel. "Zekice bir seçim. Kleopatra ve Marcus Antonius'un içki cemiyetleri için kullandıkları isim."

Marie-Anne'in arkasında oturan grubun dikkati dağılmıştı ama sadece birkaç yüz Hazel'a dönmüştü, memnun görünüyorlardı. Hazel ise bir soruya doğru cevap vermenin gururuyla biraz kabardı.

Marie-Anne, "O bir cerrah ve *Genç Plinius*'u okumuş," dedi. "Ne kadar büyüleyici."

Hazel, "Bunun bir darağacı mizahı olduğunu varsayıyorum," diye devam etti. "Kleopatra ve Marcus Antonius topluluklarının adını ancak Octavius'un istilası kaçınılmaz olduğunda değiştirdiler. Ölüm kapılarına dayandığında."

Marie-Anne dişlerini göstermeden gülümsedi. "Gerçekten de öyle." Kolunu arkalarındaki geniş odaya uzattı ve Hazel duvarları dolduran portrelere ek olarak neredeyse her düz yüzeyi kaplayan kitap yığınlarını fark etti. Masalarda, boş yüzeylerde, hatta birkaç kurabiye için tabak olarak kullanılan bir çay tepsisinin üzerinde dengede duruyorlardı.

"O halde üye olmaya mı davet ediliyorum?" diye sordu Marie-Anne'e.

"Muhtemelen," diye yanıtladı Marie-Anne.

T.me/Cinciva

Büyük kürk bir şapka takan siyahi bir adam Marie-Anne'in arkasından yaklaştı ve kolunu cömertçe Marie-Anne'in omuzlarına attı. "Beni bu güzel hanımla tanıştıracak mısınız yoksa her şeyi kendim mi yapmalıyım?" diye azarladıktan sonra iri nasırlı elini doğrudan Hazel'a uzattı. "Benjamin Banneker. Matematikçi. Astronom. Doğabilimci. Kapalı kapılar ardında da şair sayılırım." Belirgin, samimi bir Amerikan aksanıyla konuşuyordu. Hazel ondan hemen hoşlandı.

Hazel gülümseyerek onun elini sıkarken arka taraftan biri seslendi: "Kendinize şair demeyi bırakın, Banneker. Günün birinde biri size inanacak." Konuşan adam kasıla kasıla ayağa kalktı ve Hazel onu görür görmez tanıdı. Alnına dökülen koyu renk bukleleri ve kıvrık dudağıyla meşhurdu.

"Yapmayın, Byron," diye karşılık verdi Banneker. "Herkes ünlü olmak için şiir yazmaz."

"Doğru," diye karşılık verdi Byron. "Bazıları bu işe kalanımızın daha iyi görünmesini sağlamak için giriyor. Bunun için teşekkür ederim bu arada."

Banneker, "*Arkadaşımın* kusuruna bakmayın," dedi Hazel'a. "Şöhretin görgü eksikliğini mazur gösterdiğine inanıyor."

"Tam tersine, Banneker," dedi Byron kasıla kasıla ilerleyerek. Hazel'a baktı ama sonra ilgisini kaybetti ve dikkatini tekrar Banneker'a verdi. "Şöhretin görgü eksikliğini büyüleyici bir kendine özgülüğe dönüştürdüğüne inanıyorum. Yüksek sosyeteye verdiğim bir hediye bu, gerçekten. İçeri giriyorum, çirkin bir şey yapıyorum ya da söylüyorum ve diğerleri hayatlarının kalanını Lord Byron'ın *en hafif tabirle cüretkâr* davranışları hakkında böbürlenerek geçiriyorlar. O partilere davet edilmemin asıl nedeni bu."

T.me/Cinciva

"O partilere davet ediliyorsunuz," dedi Banneker, "çünkü ev sahibeleriyle yatıyorsunuz."

Byron bir kitabın kapağında duran bir parça kurabiyeyi kaptı ve uzattığı dilinin üzerine bıraktı. "O da var," dedi sırıtarak. Hazel'a başıyla selam verdi ve masasına dönerek şarap kadehini başına dikti.

Byron'ın masasında oturan ufak tefek bir adam, "Egonuz dikkat dağıtıyor," dedi. Sert bir Fransız aksanıyla konuşuyordu. "Yeteneğinizi kadınları evlilik yeminlerinden vazgeçirip sizinle yatağa girmeye ikna etmek için harcamasaydınız neler yapabileceğinizi bir düşünsenize."

"Bunun değerli bir uğraş olmadığını kim söylüyor, *François?*" Byron adamın ismiyle alay etti. "Şiir şehvetten doğar! Duygu! Hisler! İşte sizin sorununuz bu. Yine ahlakçılık yapıyorsunuz. *Hep* ahlakçılık yapıyorsunuz."

Hazel hayatı boyunca hiç böyle bir odada bulunmamıştı. Burası bazı açılardan ona dayısının Edinburgh'daki Almont Evi'nde düzenlediği, yazarları ve politikacıları konuklara konferans vermeleri için davet ettiği etkinlikleri hatırlatmıştı. Çok genç olduğu için bu toplantıları katılmasına izin verilmeyen Hazel, konuşulanları duymak için sandalyelerin altına ya da koltukların arkasına saklanırdı. Fikirler, felsefe ve sanatla dolu bir dünyanın *parçasıymış* gibi hissetmek için yapardı bunu. Ama dayısının misafir odası ağırbaşlı ve ciddi olurdu; konuklar arkalıklı sandalyelerinde sessizce oturur ve sırası gelene alkış tutarlardı. Burasıysa tamamen başka bir yerdi, insanların yüksek sesle ve tutkuyla konuştuğu bir yer. Ortam çok hoşuna gitmişti.

Banneker, Hazel'ı bir masaya doğru yönlendirip ona bir kadeh şarap doldururken, "Aldırmayın ona," dedi. "Ben genelde

T.me/Cinciva

aldırmam." Masada iki kişi daha oturmuş, kâğıt oynuyordu: Çenesine kadar uzanan yüksek fırfırlı yakası olan bir adam ve...

"Bayan Thire!"

Terzi kadın Hazel'a gülümsedi. "Merhaba, Bayan Sinnett. Gecemavisi elbisenin üzerinizde harika durduğunu duydum."

"Bu işin... içinde olduğunuzu hiç bilmiyordum."

Bayan Thire omuz silkti ve uzun parmaklarını elindeki kartların üzerinde gezdirdi. Hazel kadının sol elinin serçeparmağının eksik olduğunu bir kez daha fark etti. "Gizli bir cemiyetin bütün amacı teoride gizli olmaktır."

Banneker onlara katılmak için bir sandalye çekti. "Ayrıca hiç kimse herkesin elbiselerini diken kadından daha fazla dedikodu toplayamaz."

Bayan Thire elindeki kartları bir çırpıda masaya indirdi. "İnsanların sırlarını dinlediğine ihtimal vermedikleri birine anlatmak istemeleri benim suçum mu?" Kart arkadaşına, yakası fırfırlı adama gülümsedi. "Ben kazandım. Yine ben kazandım."

Fırfırlı yakalı adam gözlerini devirdi.

"Antoine bir yıldır tek bir el bile kazanamadığı için üzgün," dedi Bayan Thire. "Ayrıca benden çok daha zeki olduğunu düşünmeyi seviyor." Yakası fırfırlı Antoine sessizce kaşlarını çattı. Bayan Thire adamın dudak büküşünü görünce, "Bu doğru!" dedi ve Hazel, Antoine'ın dilsiz olduğunu fark etti.

Odanın bir yerlerinden, konuşma seslerinin altında bir piyanonun notaları yükseliyordu. Mumlar ritmik olarak titreşiyor gibiydi. Odanın bir *kokusu* vardı, Hazel'a tanıdık gelen ama tam olarak ne olduğunu çıkaramadığı özel bir koku. Fırtınadan hemen önce, yağmur henüz başlamamışken havanın elektrikle yüklü olduğu zamanlardaki toprak kokusuydu bu.

T.me/Cinciva

Banneker vücudunu Hazel'a yaklaştırdı. "Bayan Thire'la çoktan tanışmışsınız. Bu Antoine, merhaba, evet. Benimle de tanıştınız, bu da Marie-Anne. Bu da Byron maalesef... Başka kim var? Bir bakalım... Ah! Lewis!"

Sonraki bir saat içinde Hazel, Ölüm Yoldaşları'nın aralarında iki parlamento üyesi, bir maliye bakanı ve Hazel'ın Versay'da eski bir saray ressamı olduğunu öğrendiği Élisabeth adında bir kadının da bulunduğu birkaç üyesiyle daha tanıştı. ("Marie Antoinette'in şahsi portre ressamı," diye fısıldadı Banneker. "Ama ona bu konu hakkında ona soru *sormayın*. Onu üzmekten başka bir işe yaramıyor.")

Hazel, Ölüm Yoldaşları'nın prestijli ve heyecan verici projelerde işbirliği yaptıklarını öğrendi. Lord Byron, ünlü bir Fransız soprano olan üye için bir operanın sözlerinin yazılmasına yardım etmişti. Üyelerden bir başkası Kew'daki sarayın yeniden inşasında görevli baş mimardı ve Kral'ın odalarının duvarkâğıtlarının başka kimsenin kullanamayacağı bir renge boyanması hususunda kimyager olarak Marie-Anne'in yardımına başvurmuştu.

"Kocanızla yanmanın doğasını nasıl keşfettiniz?" diye sordu Hazel, başka bir tanışma faslından sıyrılıp ünlü kimyagerle birebir konuşmayı başardığında. "Ateşin ekipmanı tutuşturmasını önlemek için ne tür bir düzenek kurdunuz demek istiyorum."

Marie-Anne güldü. "Yangını önlemek ancak Antoine iki kaşımı da yaktıktan *sonra* ustalaştığımız bir şey oldu. İkisini de! Hiçbir zaman eskisi kadar gür olmadılar ama en azından tekrar çıktılar."

Hazel güldü ve Banneker dirseğiyle yol açarak onun yanındaki sandalyeye oturdu.

"Bana üzerinde çalıştığınız incelemeden biraz daha bahsedin, Bayan Sinnett," dedi Banneker. "Övünmek istemem ama çok

T.me/Cinciva

saygın birkaç almanak tamamlamayı başardım ve yayıncılıkla ilgili sorularınız varsa eminim size yardımcı olabilirim..."

Byron döndü. "Evet, Benjamin. Eminim burada *hepimizin arasında* en çok Amerikalı bir çiftçiden yayıncılık tavsiyesi isteyecektir."

Byron'ın masasındaki Fransız, "Zalimlik size yakışmıyor, Byron," dedi. "Ten renginizi solgunlaştırıyor. Belki de iyi tarafınızın ilgisini çekemiyorsak en azından kibrinizin ilgisini çekebiliriz." Byron dikkatini tekrar kendi masasına çevirdiğinde Banneker, Byron'ın hakaretine cevap vermekte gecikerek ağzı açık halde kalakaldı.

Hazel gerginliği dağıtmaya çalışarak, "Ne zamandır Ölüm Yoldaşları'ndasınız?" diye sordu Banneker'a.

Banneker gözle görülür biçimde rahatladı. "Bir bakalım. Onlarca yıldır diyebiliriz." Hafızasında kaybolmuş gibi uzaklara baktı. "Fransa'ya ilk kez Devrim'den önce gittim. Antoine'la tanışmak için tabii ki. 1771'de falan olmalı. Güneş tutulmasını hesaplıyordum ve Lavoisierler Avrupa'da doğru ekipmanı olan tek insanlardı. Her şeyi tahta, sicim ve elime geçen yedek parçalarla yapmak zorunda kaldığım Maryland Eyaleti'nden gelip *onların* laboratuvarını görmek bir mucize gibiydi. O zenginlik! Sadece cam miktarı bile! Yolculuk sırasında öldüğümü sandım.

"İşlerimi yoluna koymak için Maryland'e döndüm ama o andan itibaren Amerika'da kalmayacağımı biliyordum. Ya da o zamanlarki adıyla kolonilerde. Fransa'daki devrimler ve ardından Amerika'daki devrim boyunca çiftliğimde kaldım; Amerika'yı temelli terk ettiğim ve Marie-Anne'i Londra'da bulduğum tarih 1804 olmalı." Hazel'a doğru eğildi. "Benim için çoğu kişiden daha kolay oldu. Hiç evlenmedim, hiç çocuk sahibi olmadım.

T.me/Cinciva

Bunlar işleri karmaşıklaştırıyor. Ben sadece işini yapmaya çalışan bir biliminsanıydım ama benim gibi görünen insanları köleleştiren ve öldüren bir ülkede. Geleceğin bana şimdiki zamandan daha nazik davranacağına hiç kuşkum yoktu."

Hazel, "Gelecek, yani Avrupa'da yaşamak," dedi.

"İğrenç," diye söze karıştı Bayan Thire. "Amerika'nın Aydınlanma'nın çocuğu gibi davranması ama insanların hâlâ bir eşya gibi alınıp satılması. Mal olarak görülmesi. Büyük Britanya'dan kurtulmayı talep ettiler de ne için? Özgürlük için mi? Hâlâ İngiltere'nin sömürgesi olsalardı imparatorluğun kalanında olduğu gibi orada da kölelik on yıl önce yasaklanmış olurdu."

Hazel'ın adını hatırlayamadığı Whig politikacılardan biri bastonunu yere vurdu. "Duyduk duymadık demeyin! Mends ve Batı Afrika Filosu için Tanrı'ya şükürler olsun, tek söyleyeceğim bu. Onu en iyi gemilerimiz ve en iyi adamlarımızla geri göndereceğiz."

Banneker, Hazel'ın çatık kaşlarını fark etti. "Köle tacirlerini engellemek için Afrika kıyılarında konuşlanmış bir İngiliz gemi filosu," diye mırıldandı. "Orada *hâlâ* devam eden köleliği durdurmak için ellerinden hiçbir şey gelmez ama en azından bir şeyler yapıyorlar."

Marie-Anne, "Amaç köleliğin kaldırılması," dedi. "Önce burada Whig çoğunluğunu sağlamalıyız. Muhafazakâr hükümetimiz her zaman Amerika'daki köle tacirleriyle olan ticari ilişkilerimizin tehlikeye atılamayacak kadar değerli olduğunu düşünecektir. Tabiri caizse diplomatik cephaneliğimizde daha fazla silaha ihtiyacımız olacak. Prenses Charlotte tahta geçtiğinde tüm bunlar çok daha kolay olacak."

Bu sözler üzerine odada onaylama mırıltıları yükseldi.

T.me/Cinciva

"Bayan Sinnett," dedi Banneker, "basit bir konuda fikrinizi duymak beni çok memnun eder. Sizce neden Philadelphia'da kadınlar tıp fakültelerinde okurken İngiltere'de henüz buna izin verilmiyor?" Adam doğrudan gözlerinin içine baktı, beklenti içindeydi.

Hazel bir an düşündü. "Genç bir ülkenin daha az geleneği, daha az kuralı vardır. Burada, İngiltere ve İskoçya'da oluşturduğumuz sosyal kurallar yüzyıllardır yürürlükte. Kendi yöntemlerimizi benimsemişiz. Onlar ise kuralları yeniden yazıyorlar. Gerçi okuduklarıma bakılırsa İngiliz geleneklerinden sandıkları kadar uzak olmadıklarını söyleyebilirim."

"Evet! Ne güzel dediniz!" dedi Whiglerden biri.

Politikacılardan bir diğeri, "Her Amerikalı kendini büyük bir maceracı olarak görür," dedi. "Monarşi olmayınca her biri kendini elleriyle yarattıkları bir kralmış gibi hissetmek zorunda kalıyor. Ya da bu durumda kraliçe."

Konuşma devam etti ve Hazel'ın karnından bütün vücuduna bir sıcaklık yayılmaya başladı. Hazel söyleyeceklerini gerçekten önemseyen zeki insanlarla çevrili olmanın nadir bir lütuf olduğunu düşündü.

Hazel çocukluğundan beri hayatının kuytu köşelerde geçmesi gerektiğini kabullenmişti. Ailesi saygındı ama muhteşem değildi; önemli insanlara, *ünlü* insanlara, karar merciindeki insanlara erişimleri olabilirdi ama Sinnettlar o insanlardan değildi. Bunun da ötesinde Hazel bir kadındı. Mürebbiyeler Hazel'a, kadınlar dünyayı etkileyecekse bunu ancak kocalarına yardım ederek ve onları destekleyerek yapabileceklerini öğretmişti. Kadınlar akşam yemeği davetlerinde bulunabilirdi ama konu elbise kumaşının fiyatına ya da perdeler için renk seçimine gelmedikçe sessiz kalmaları beklenirdi.

T.me/Cinciva

Bir kadının sanatın ya da şiirin nadide dünyasında yaşama umudu varsa bir erkeğin onu ilham perisi olarak seçmesine yetecek kadar güzel olması gerekirdi. Bir ilham perisi kutlanırdı elbette, övülür ve yüceltilirdi ama tamamen sanatçısının merhametine kalırdı ve bu sanatçı onu o kadar küçük bir kaideye yerleştirirdi ki düşmeden her iki yöne de bir adımdan fazla atamazdı.

Hazel soyadının ve ihmalkâr annesinin, cerrah olabilmek için sistemde istismar ettiği bir çatlak bıraktığının farkındaydı ancak bu ince ve dar bir çatlaktı, Hazel'ın kendi konumunun sağlam olduğuna inanması bu durumda riskli olurdu. Başka bir kadının onun ayak izlerinden ilerlemesine imkân dahi yoktu. Hazel'ın bir kadın cerrah olarak varlığı, toplumun şimdilik hoş görmeye istekli göründüğü bir tuhaflıktan başka bir şey değildi.

Ama bu oda, Ölüm Yoldaşları... Bambaşka bir gelecek vaat ediyorlardı. Farklı bir topluluktu. Burada kadınlar açıkça içiyor, küfrediyor ve erkekleri iskambilde yeniyordu. Marie-Anne *liderdi*, güzel ya da çekici olduğu için değil, zeki olduğu için saygı görüyordu. Kadınlar bir rafta evlilik için seçilmeyi bekleyen nesneler değildi; yanlarındaki erkekler kadar toplumun bir parçasıydılar.

Hazel kendisine uzatılan tabaktan minnetle bir kurabiye aldı. Kurabiyenin tereyağı oranı o kadar yüksekti ki dilinin üzerinde bir anda hiçliğe dönüşmüştü. Bir tane daha aldı.

Hazel tam deri koltuğuna yerleşirken odanın öbür ucundan birbirine sürten ahşapların gıcırtısı ve ardından yere çarpan bir sandalyenin gümbürtüsü geldi. Byron ayağa kalkmış, sandalyesini geri iterek Fransız'la tartışmaya dalmıştı. "Sırf ölçemiyorsunuz diye duyguları yok saymak tam size göre!" diye bağırdı.

Fransız aksanlı arkadaşı, "Her ne kadar kabul etmek istemeseniz de dünya ölçülebilir," diye cevap verdi. "Bir şiir bile ölçüle-

T.me/Cinciva

bilir. Ölçü, uyak, tempo. Rasgele bir araya getirilmiş gibi davranarak kendi sanatınızı küçümsüyor musunuz? Beceriden yoksun salt bir *duygu* mu şiir?"

Byron, "Ama *güzellik* ölçülebilir değildir. Yüce olan ölçülebilir değildir. Bir dağ ya da güzel bir kadın gördüğünüzde ruha ne olduğunu açıklayacak özlü bir cümle bulamadığınız için üzgünüm, *Voltaire*," diye karşılık verdi.

Fransız başını iki yana salladı. "Siz bir aptalsınız, Byron. Bunu fark edene kadar da bu dünyada kendi egonuzdan başka her şeye kör olarak dolaşmaya devam edeceksiniz."

Byron hiçbir uyarıda bulunmadan şöminenin üzerine monte edilmiş gümüş tabancayı aldı ve Hazel daha çığlık atamadan masanın karşısında oturan adamın göğsüne nişan alarak tetiği çekti.

T.me/Cinciva

17

Silah sesi odayı sessizleştirdi. Byron tabancadan çıkan dumanı üfledi ve tekrar yuvasına yerleştirdi. Fransız sandalyesinden düşmüştü ve kanayan omzunu tutuyordu. Hazel hemen harekete geçti. "Temiz bir beze ve bir leğen suya ihtiyacım var! Makas, iplik ve bir iğne. Bir de cerrahi pens. Çabuk olun! Ya da cımbız. Cımbızı olan var mı?"

Neşterinden daha fazlasını getirmiş olmayı diledi ama tıbbi ekipmanına ihtiyaç duyacağını nereden bilebilirdi ki? Koşarak Fransız'ın yanına gitti ve eliyle kanamayı durdurmaya çalıştı. Kurşun tam sağ omzunun altından geçmişti ve neyse ki girip çıktığı yerdeki yaralar hayati organlarını ıskalamıştı. Ama şimdiden kan kaybetmeye başlamıştı. Adamın rengi solmuştu, dudakları sessizce kıpırdıyor, peruğu başından kayıyordu. Yarayı yeterince hızlı kapatamazsa kolu tamamen kesmesi gerekebilirdi. Odadaki başka hiç kimse az önce gözlerinin önünde bir adamın vurulmuş olmasından en ufak bir endişe duymuyordu. Byron yine oturuyordu, botları masanın üzerindeydi. "Lütfen!" Hazel bağırdı. "Biri en azından bir iğne ve iplik getirsin!" Ölmek üzere olan adama fısıldadı: "İyileşeceksiniz."

"Onu duydunuz," dedi Marie-Anne, sesinde zerre kadar telaş yoktu. "Hekimimiz için bir iğne ve iplik."

Bayan Thire mecburen Hazel'ın yanına gitti ve ona ihtiyaç duyduklarını verdi. Hazel da elinden geldiğince hızlı hareketlerle

T.me/Cinciva

işe koyuldu. Kanamayı durdurmak için kendi elbisesini kullandı ve ardından parçalanmış dokuyu elinden geldiğince onarmaya başladı. Byron göz ucuyla onun çalışmasını izliyordu ama Hazel ona aldırış etmedi. Açık damarları kapamaya ve iç kanamayı durdurmaya odaklanmıştı, ardından da omzunun hem ön hem de arka tarafındaki yaraları dikti. Adamı rahatlatmak için belirli aralıklarla, "İyi olacaksınız," diye fısıldıyordu. İğne etine girdiğinde adam irkildi ama onun dışında acı çektiğine dair hiçbir belirti göstermedi. Gözleri berrak ve açıktı. Gözlerini kırpıştırarak Hazel'ın çalışmasını izledi. Sonunda yaralarını dikmeyi bitirdiğinde Hazel onun sol elini kendi ellerinin arasına altı ve rahatlatmak istercesine sıktı. "İyi olacaksınız," dedi son bir kez. O an Bayan Thire gibi onun da sol elinde sadece dört parmağı olduğunu fark etti.

Fransız ayağa kalktı ve omzunu oynattı. "Bravo," dedi kolunu büyük daireler çizerek sallayarak. "Her şey aşağı yukarı doğru yerdeymiş gibi hissediyorum."

"Kolunuzu öyle hareket ettirmemelisiniz," dedi Hazel. "Siz... daha yeni vuruldunuz. Çok kan kaybettiniz. Dinlenmeniz gerek."

Bayan Thire geldi ve dikişleri inceledi. "Gerçekten mükemmel bir iş çıkarmış. Eşit dikiş. Küçük. Muhtemelen iz kalmayacak."

"Harika bir his," dedi Fransız, hâlâ kolunu sallıyordu.

Hazel, "Bunu yapmayı bırakmalısınız. Gerçekten," dedi.

Byron, "Bakın," diye seslendi Hazel'ın başının üzerinden. "Sizi vurduğum için özür dilerim, tamam mı? Ama bu tür şeylerin beni heyecanlandırdığını *biliyorsunuz.*"

Fransız hiç de kızgın görünmüyordu. Hatta gülümsedi. "Gördünüz mü? Bir tartışmayı *mantık* yoluyla kazanmanın yolunu bulamadığınızda şiddete başvuruyorsunuz. Şu anda Rusya'da gördüğümüz sorunun büyük bir kısmını bu oluşturuyor."

T.me/Cinciva

"Ah, beni o geri kalmış Ortodoks köylülerle kıyaslamayın!" diye cevap verdi Byron. "Banneker, siz de oradaydınız. Nasıl bir yer? Korkunç? Soğuk? Kıtlığın pençesinde?"

"Aslında," dedi Banneker botunun altındaki kanı silerken. "Ben orayı oldukça kozmopolit buldum. En azından Saint Petersburg'u."

"*Hepinize* hatırlatırım," dedi Fransız, "İmparatoriçe'nin *şahsi emriyle* Rus Bilimler Akademisi'nin onursal üyesiydim. Sanırım burada bir yerlerde onun mektuplarından birkaçı olacaktı..." Yerdeki kan gölünün genişlemesiyle kirlenme riski taşıyan uzun bir kitap yığınını masanın üzerine kaldırıp karıştırmaya başladı.

"Özür dilerim," dedi Hazel. "Herkesin bir an için Rusya hakkında konuşmayı bırakması gerekiyor. Bu adam *daha az önce* vuruldu."

Odadakiler ona bakakaldı ve Hazel bir anda odadaki tuhaf kokuyu ayırt edebildi. Edinburgh'daki Anatomistler Derneği'nin çalışma odasında Dr. Beecham'ın karşısında otururken aldığı bir kokuydu bu. Havadaki elektrik kokusu insanın boğazında düğümleniyordu. Marie-Anne, Benjamin Banneker ve Byron'a baktı Hazel; hepsinin sol ellerinin serçeparmakları eksikti.

Banneker'ın hikâyesini hatırlamaya çalıştı. Avrupa'ya hangi yıl geldiğini söylemişti? O zaman kaç yaşındaydı? Byron, Banneker, Lavoisier... "Ölümsüzsünüz," diye fısıldadı. "Hepiniz onun yaptığını, Dr. Beecham'ın yaptığını yaptınız."

Banneker, Hazel'ın omzuna hafifçe vurdu. "Bravo," dedi. Etrafında toplanan gruba baktı. "Sanırım bu bir rekor, değil mi? Bir şişe şarabı bile bitirmeden ikiyle ikiyi bir araya getirmek yani?"

T.me/Cinciva

Byron ağzından kurabiye kırıntıları saçarak, "Hile yapıyor ama," dedi. "Beecham'ı tanıyordu. Bağlamı biliyordu. Anlaması daha kolay olmuştur."

Banneker, "Siz inanana kadar kalbimi tamamen çıkarıp geri koymak zorunda kaldım, Byron," diye takıldı.

"Sanki Byron herhangi birinin kalp teklifiyle baştan çıkarılabilirmiş gibi," dedi Fransız.

"Beecham'ı tanıyor musunuz?" diye sordu Hazel. "O da Ölüm Yoldaşları'nın bir üyesi mi? Formülü bulan kişi o muydu? Toniği yani?"

Dernek üyeleri birbirlerine baktı. *Sonunda* Marie-Anne boğazını temizledi ve konuştu. "Bahsi geçen şey bir *Tentür*," dedi. "Ve *hayır*. Size öyle mi söyledi? Hah! Antoine'ımın laboratuvarının önünde yatan bir köpek yavrusu gibiydi. Fransa'ya geldiğinde hidrojenle kek arasındaki farkı bilmiyordu. Antoine'ım Tentür'ün formülünü keşfetti. Beecham ilk öğrencilerimizden biriydi. Kısa süre sonra kendi amaçlarının peşinden gitmek için ayrıldı."

"Beecham hâlâ İskoçya'da mı dolanıp duruyor?" diye sordu Bayan Thire. "Ondan haber almayalı yıllar oldu. Eskiden Noel'de kart gönderirdi."

Marie-Anne içini çekti. "Hep aynı hikâye. Kendini öz torunu olarak yeniden yaratmadan önce soluğu yeni bir şehirde alıyor. Basit, sıradan hedefler." Hazel'a döndü. "Antoine ve ben yarattığımız şeyin –*Antoine'in* yarattığı şeyin– inanılmaz bir potansiyeli olduğunu biliyorduk. Daha uzun yaşamlar bilgeliğe götürür. Tarihin örüntülerini görebilme yeteneği kazandırır. İnsan doğasını ve sonuçlarını anlamayı sağlar. İşte bu yüzden, Bayan Sinnett, Ölüm Yoldaşları'nı kurduk."

T.me/Cinciva

"*Sanatçılar* için," dedi Byron kendini beğenmiş ve yarı alaycı bir sesle.

"Gelecek için," diye düzeltti Marie-Anne. "Bir neslin muhteşem zihinlerini korumak için. Her neslin. Kültür ve siyasetin geleceğini daha iyiye yönlendirecek yetenek ve becerilerle donanmış bir grup yaratmak için."

"Peki ya Beecham?" diye sordu Hazel.

Marie-Anne iç çekti. "Beecham bazı açılardan disiplinsiz biriydi. Bencildi. Para kazanmaya ve kendi şöhretini artırmaya çok hevesliydi." Sol elinin parmaklarını yavaşça ve kasıtlı olarak masaya vurdu. Hazel'ın gözü Marie-Anne'in olmayan serçeparmağına takıldı. "Ölümsüzlük ayrıcalığı," dedi, "fedakârlık gerektirir."

Byron kendi dört parmaklı elini Hazel'a doğru salladı. "Bir kabul töreni."

Hazel önündeki gruba baktı ve onları teker teker inceledi.

Yüksek fırfırlı yakası ve tarih kitaplarındaki gravürlerde gördüğü yüzüyle sessiz adama yaklaştı. "Mösyö Lavoisier," dedi. "Bu bir onurdur."

Antoine Lavoisier kibarca başını eğerek selam verdi.

Hazel, "Babamın kütüphanesinde oksijen üzerine yaptığınız çalışmaları özetleyen bir kitap vardı," diye devam etti. "Hepsini anladığımı söyleyemem ama yine de inanılmaz ilgi çekici bulmuştum."

Adam gülümsedi.

"*Tonik*... yani Tentür bu mu o zaman?" diye sordu Hazel. "Oksijen ve helyumun simyasal bir bileşimi mi? Yoksa elektrik mi gerektiriyor? Galvanizm mi o zaman? Çünkü bazı kimyasal özelliklerle birleşince ben..."

T.me/Cinciva

Marie-Anne sözünü keserek, "Bu kadar yeter," dedi. "Antoine ve ben Tentür'ün doğasının açıklanmaması gerektiğini öğreneli çok oldu. Yoldaşlara bile."

Byron kadehten bir yudum aldı. "Kaç kez sorsam da..."

"Bu sadece bizim taşıyabileceğimiz bir yük. Ve bu yüzden evet, Byron, kaç kez sorarsanız sorun, aslında sadece Tanrı'ya ait olması gereken bilgiyle sizi lanetlemeyeceğiz."

"Byron kendini zaten tanrı sanıyor," diye araya girdi Banneker.

"Formülü *satacak* ya da ne yapacağımı düşünüyorsanız onu yapacak değilim. Bir kart oyununda bahse girip kumar borçlarını ödemek için kullanmayacağım ya. Sadece bilmek istiyorum," dedi Byron somurtarak.

Marie-Anne bir parmağını bardağının kenarında döndürdü. "Tentür'ün nasıl yapıldığını bilmek sadece günaha girmene neden olur. Satılmaz, hayır, en azından ilk başta değil ama bu bilgi sevilen biriyle paylaşılabilir. Ölümün eşiğinde bir aile üyesiyle, hasta ve vaktinden önce ölen bir sevgiliyle. Sona yaklaşmış bir yabancıyla bile paylaşılabilir. Sayımız her zaman az ve *gizli* olmalı. Formülü sadece Antoine ve ben biliyoruz; sadece Antoine ve ben *bileceğiz*."

"Beecham hariç," dedi Hazel.

Marie-Anne kaşlarını kaldırdı.

"Beecham formülü biliyor. Tentür ya da her neyse onu nasıl yapacağını biliyor."

"Evet," dedi Marie-Anne, dudakları gerilmişti. "Ben, Antoine ve Beecham." Sesinden bu durumdan memnun olmadığı belli oluyordu.

"Burada takdim edilmeyen *tek* kişi ben mi olacağım?" diye seslendi Fransız aniden. Omzundaki dikişlere dokundu. "Beni

T.me/Cinciva

dikiyor ama adımı sormuyor. Demek ki İskoç görgü kurallarının acımasızlığı abartılmamış."

Hazel döndü. "En içten özürlerimi sunarım, Bay..."

"François-Marie Arouet, hizmetinizdeyim. Namı diğer..."

Hazel'ın gözleri kocaman açıldı. "Voltaire. Voltaire! *O* Voltaire. Kesinlikle olamaz. Az önce *Voltaire'i*... ameliyat ettiğime inanamıyorum. Saçmalıyorum. Bağışlayın beni. Sadece sizin..."

"Evet, bizim küçük Tentür'ün olayı da bu, değil mi?" dedi Voltaire. "Ölümsüzlük beni erken emekliliğe zorladı."

Byron neşeyle yumruğunu masaya vurarak kitap yığınlarını sarstı. "Bu, ölümsüzlüğün iki katı! Genç, sonsuza dek güzel ve boşa harcanmış bir potansiyel olarak trajik bir biçimde öldüğümde kaç kişinin beni okuyacağını bir düşünün. Şairlerin sorunu da bu: Zamanımızda asla takdir edilmiyoruz. İnsanlar bizi ancak erken yaşta mezara girdiğimizde ve yapabileceklerimizin tamamı görünür hale geldiğinde umursamaya başlıyor. Ve tabii ki o zamana kadar da maddi kazanç elde etmek için çok geç oluyor. Sanırım ölümüm yakında olacak. Güçlerimin doruğundayken. Ve ölüm ilanları yayılsa iyi olur. Sokaklarda *yas* görmek istiyorum!"

Voltaire hâlâ Hazel'ın omzuna attığı dikişi inceliyordu. "Harikulade. Ne kadar küçük dikiş atmışsınız, Bayan Sinnett! İz kalacağını bile sanmıyorum ve *siz* de beni vurdunuz, Byron! Çok etkileyici bir iş. Çok etkileyici."

Marie-Anne Lavoisier gülümsedi. "Öyle olacağını hissetmiştim." Hazel'ın kadehini yeniden doldurdu. "Sizin de anladığınız gibi, Bayan Sinnett, sayımız çok az. Ve küçük sosyal kulübümüze giriş son derece özel olmaya devam ediyor. Sadece dünyada olumlu bir değişim yaratmaya gerçekten *katkıda bulunacağını* düşündüğümüz kişilerin eşiğimizi geçip seçkin çevremize girmesine

T.me/Cinciva

izin veriyoruz. Ölümsüzlük bir hediyedir. Krallar ve imparatorlar tarafından boş yere aranıp duran en değerli madde. Ancak bunun küçük bir sonucu olarak uzun bir yaşam boyunca yaralanma eğilimi artıyor."

Sağ elini kaldırdığında Hazel onun parmaklarından birkaçının tabanında dikiş olduğunu fark etti. Tıpkı Dr. Beecham'ınki gibi düşmüş ve tekrar dikilmişti.

Byron bir botuyla çorabını çıkardı ve griye dönmüş, ayak bileğinden kötü bir şekilde yeniden tutturulmuş ayağını oynattı. Şişmiş ve ölmüştü. "Hâlâ topallıyorum!" diye yakındı. "İnsanlar çarpık ayağım olduğunu söylüyor."

"Bu benim suçum değil!" diye feryat etti Bayan Thire. "Ben bir terziyim, cerrah değil."

"Uzak geçmişte," dedi Marie-Anne, "aramızda bir cerrah vardı."

"Beecham," dedi Hazel.

Marie-Anne başıyla onayladı. "Bu çok özel bir beceri ve zorlayıcı: eti yeniden bir araya getirme, damarları dağlama, yara izini en aza indirme, kan akışını sürdürme yeteneği. Nadir bulunan yetenekleriniz var, Bayan Sinnett. Bize yardım edebileceğinizi düşünüyoruz, biz de size yardım edebileceğimizi düşünüyoruz. Şimdiye kadar ettiğimizden daha fazla yani."

"Ne demek istiyorsunuz?" dedi Hazel.

"Ölüm Yoldaşları Londra sarayının ve sosyetesinin kalbinde yer alır. Sizin hakkınızdaki söylentileri duyan ve Naip Prens'in kızının belki de yaşına yakın genç bir kadın cerrah tarafından tedavi görmeyi tercih edebileceğini dillendiren bizdik. Bizim işimiz bu," dedi Marie-Anne. "Bir şeyleri etkilemek. Onları daha iyi hale getirmek. Bir şeyleri ileriye taşımak."

T.me/Cinciva

"Neden ben?" diye fısıldadı Hazel.

"Siz ünlüsünüz," dedi Byron, bu çok açıkmış gibi. "İngiltere'deki tek kadın cerrah."

Marie-Anne ona sert bir bakış attı. "Siz, Bayan Sinnett, zamanın dışında bir kadınsınız. Elli yıl sonra bir kadın için dünyanın ne hale geleceğini hayal edin. *Yüz yıl* sonra. Kadınlar cerrah olarak ünlenecek, çalışmaları skandal kabul edilmeyecek. Bir kadının yaşayacak bir yeri olması, topluma katılabilmesi için evlenmesine gerek kalmayacak."

Hazel, "Dr. Beecham da geçen yıl bana aynı şeyi söylemişti," dedi. Beecham'ın ona Tentür'ü önerdiğinden ya da ona bir şişe verdiğinden bahsetmemesi gerektiğini anlamıştı.

"Öyle mi?" dedi Marie-Anne. Yüzü ifadesizdi. Marie-Anne duygularını kendine saklayan bir kadındı ama ağzının kenarın hafifçe seğiriyordu ve Hazel, Lavoisierlerle Beecham arasında bir anlaşmazlık olduğu sonucuna varmıştı. "Size, Bayan Sinnett, bize katılmanız için nadir bir davet sunuyoruz. Ufak düzeltmelerle bize yardımcı olun. Sonsuza kadar yaşamanız *gerektiği* gibi yaşayın."

"Şimdi parmakta mı sıra?" diye sordu Byron. "Yoksa daha sonra mı? İştahımın kaçmasını istemiyorum ve sıçrayan kanın bu ayakkabıları lekelemesinden endişeleniyorum. Ben gideyim."

Marie-Anne, "İsterseniz yukarı çıkın, George," dedi. "Laboratuvarda oturun. Bu kadar yaygara koparmanıza gerek yok." Eteğinin kalçasına doladığı cebinden siyah saplı uzun bir bıçak çıkardı. Mum ışığında parlıyordu. "Başlamadan önce bir kadeh şarap ister misiniz, Hazel?"

Hazel'ın kulaklarındaki uğultu geri gelmişti. "Hayır."

"Güzel. O zaman çabuk olalım. Antoine, bir iyilik yapıp üst kattan Tentür'ü getir misin?"

T.me/Cinciva

"Hayır!" dedi Hazel niyetlendiğinden daha yüksek sesle. "Ben, şey... katılmak istemiyorum. Yani ölümsüz olmak istemiyorum."

İçeri bir sessizlik çöktü. Ardından Byron kahkahalara boğuldu.

"Neden?" dedi Marie-Anne. "Neden istemiyorsunuz?" Yüzü hâlâ ifadesizdi ama ağzının kenarındaki seğirme bir kaş çatışa dönüşmek üzereydi.

Hazel bunun korkaklık mı yoksa ihtiyat mı olduğunu bilmiyordu; belki de önemi yoktu. Ama Tentür'ü alma düşüncesi –sonsuza dek yaşama düşüncesi– ona çok çok yüksek bir uçurumun zirvesindeki bir kayalık çıkıntıda duruyormuş ve oradan atlaması bekleniyormuş hissi veriyordu.

Hazel'ın ağzı kurumuştu ve odadaki herkesin gözlerini üzerinde hissediyordu. "Sonsuza kadar yaşamak istemiyorum." Kimse bir şey söylemeyince Hazel devam etti. "Bu çok ... *kalıcı*."

"Kalıcı olan tek şey ölümdür," dedi Voltaire. "Hayat sürekli değişir."

"Sıkılırım. Sıkılacağımı biliyorum. Eninde sonunda," dedi Hazel.

Benjamin Banneker güven verici bir gülümsemeyle baktı ona. "Sıkılmak mı? Seyahat etmekten ve okumaktan mı? Bilimden ve keşiflerden mi? Bir ahmak sonsuz zamandan sıkılabilir ama küstahlığımı bağışlarsanız, sizin gibi biri için *sıkılmanın* mümkün olabileceğinden ciddi olarak şüpheliyim."

"Sevdiğim insanların ölümünü izlemek istemiyorum."

"Sevdiğiniz insanların ölümünü *her zaman* izlemek zorunda kalacaksınız," dedi Marie-Anne. "Ölümlülüğün sizi bundan koruduğunu mu sanıyorsunuz?" Bıçak keskindi; Hazel ışığın bıçağın ucundan yansıdığını gördü.

T.me/Cinciva

"Biraz düşünmeme müsaade eder misiniz?" diye sordu Hazel alçak bir sesle.

Byron kahkaha attı. "Hayır! Size hayatta bir kez elinize geçecek, Londra'da *herkesin* uğruna sol elini keseceği bir fırsat veriyoruz..." –"En azından sol serçeparmağını," diye mırıldandı bu esnada Voltaire– "...ve siz zaman mı istiyorsunuz?"

"Tabii," dedi Marie-Anne. "Bunu düşünebilirsiniz."

Byron neredeyse kadehini masaya vuracaktı. "O *biliyor* artık!" dedi şiddetle. "Herkese anlatabilir! Ona Tentür'ü içirelim ya da biz... Bilmiyorum, onu öldürelim. En azından onu bağlayıp burada falan bırakalım."

"Yok artık!" dedi Voltaire. "Zavallıcığı korkutacaksınız."

"Kimseye anlatmayacak," dedi Marie-Anne.

Hazel sanki bir metre önlerinde durmuyormuş gibi onun hakkında konuşmalarının rahatsız edici olduğunu düşündü. Tam o sırada Antoine odanın arka köşesindeki Hazel'ın fark etmediği merdivenlerden döndü. Yanında mürekkep kıvamında küçük bir şişe mor sıvı taşıyordu.

Byron, "Çok geç," dedi Antoine'a. "İçmeyecekmiş."

Hazel sesini yeniden buldu. "Şimdi ölümsüz olmayacağım," dedi. Odada etrafına, ortak bir alanda toplanmış parlak sanatçılara ve biliminsanlarına baktı. Ölümsüz olmak istemiyordu ama bunu, bu sanat ve bilim hakkında konuşan büyük beyinler topluluğunu da kaybetmek istemiyordu. Burada, Londra'nın altında gizlenmiş konforlu odada olmak, Jack'in ölümünden beri yalnızlığını ilk kez unuttuğu andı. "Ama Lord Byron haklı. Artık biliyorum. Ve yardım etmeye hazırım. İhtiyacınız olan ameliyatları ve düzeltme işlerini yapacağım."

T.me/Cinciva

Banneker sessizliği bozdu. "İlk onursal üyemiz," dedi. "Yine de parmağını kesecek miyiz?"

"Hayır," dedi Hazel kendi adına cevap vererek. "Kesmiyoruz. Bu kadının tüm parmaklarını kullanabilmesi lazım."

Marie-Anne gülümsemedi ama kızgın da görünmüyordu. "O halde karar verildi. Hazel Sinnett, Ölüm Yoldaşları'na hoş geldiniz."

T.me/Cinciva

18

Hazel Londra sokaklarına çıkan uzun merdivenleri tırmanmayı bitirdiğinde şafağın ilk ışıkları gökyüzünde süzülmeye başlamıştı. Kendini heyecanlı, *canlı* hissediyordu; beyni aynı anda binlerce soru soruyor ve binlerce sonuca ulaşıyordu. Demek her şey gerçekti. Her şey gerçekti ve Hazel da tam merkezindeydi. Bunun bir rüya olmadığını biliyordu, geçen yıl Beecham'la yaşadıkları da elbette rüya değildi ama her şey o kadar vahşi, ani ve mantıksızdı ki Hazel kendine bunu tam olarak kabullenme iznini hiç vermemişti.

Ama işte buradaydı. Ölümsüzlerden oluşan gizli bir topluluk, Avrupa'nın en ünlü akademisyenleri, sanatçıları ve filozofları. Hazel'ı aralarına katılmaya davet etmişlerdi. Bir nevi.

Yağmurun parlattığı kaldırım taşlarının üzerinde yürürken –*Ben oradayken de yağmur yağıyor muydu?*– tanıdık bir sızı hissetti: Jack'e duyduğu özlem. Burada olsaydı ona her şeyi anlatabilirdi. Bütün gece uyanık kalır, bu garip şehrin her köşesinde birlikte yürür, Londra'nın ara sokaklarında gezinirken bu gece olanları konuşurlardı. Başka kime anlatabilirdi ki? Ölümsüzlüğü, yani *Tentür'ü* anlatmaya kalkacak herhangi biri deli sanılabilirdi. Jack, Hazel'ın yanında gerçekten tam olarak kendisi olduğu tek kişiydi. Kendisinin her parçasını paylaşabildiği ve onu tam bir anlayışla dinleyip kabul eden tek kişi oydu. Onu olduğu gibi görmüş ve sevmişti.

T.me/Cinciva

Peki o zaman nerede o? Hazel'ın zihninin arkasındaki dırdırcı ses acımasızca tıslıyordu. *Hayattaysa neden kaybolduğundan beri aylar geçtiği hâlde bana hiç yazmadı, bir adres bildirmedi? Neden gelip beni bulmadı?* Jack hayatta olsa bile hâlâ ortada yoktu ve acısı kalıcıydı.

Dairesine dönemezdi; kafasında o küçük, basit odaya sığdıramayacağı kadar *çok* şey vardı. Sokaklar hâlâ sessizdi ama Hazel dikkatle izlediğinde Londra'nın etrafında canlanmaya başladığını hissedebiliyordu. Fırınların pencerelerinden taze pişmiş ekmek kokusu buhar gibi yükseliyor, kuşlar parkın mürekkep gibi ıslak çimlerinin etrafında cıvıldaşıyordu. Hazel yürüyüş yolunu görmezden geldi ve çamurun da ıslaklığın da eteklerinin ucuna değmesine aldırmadan çimenlerin üzerinde yürümeye başladı.

Nereye gittiğinin bile farkında değildi ama nasıl olduysa güneş ufukta belirmeye başlarken Hazel kendini Kew'da, sessiz bahçelerden geçip revire doğru yürürken buldu.

Saray hâlâ derin uykudaydı. Hazel esneyen bir muhafıza başıyla selam verip içeri girdi. Revire birkaç basamakla iniliyordu ve sıcaklık birkaç derece düşmüştü. İçerisi bir mağara kadar karanlık ve serindi; raflardaki özenle hazırlanmış bitki kavanozları ışıl ışıldı. Her şey mükemmeldi.

Çalıştığı masanın dolu olması dışında.

Simon von Ferris uyuyordu, defterleri başının etrafına bir hare gibi yayılmıştı. Yanakları bir çocuğunki gibi pembeydi ve genellikle kusursuzca taranmış olan sarı saçları dağınıktı. Hazel gülümsedi ve ona yaklaştı; adamı uyandıracak değildi ama onu uyurken görmenin garip, heyecan verici bir yanı vardı. Nefesinin sabit ritmi, yanağına yapışmış kitabın sayfasındaki küçük salya noktası çok samimiydi.

T.me/Cinciva

Simon, Hazel'ın varlığını hissetmiş gibi sıçrayarak uyandı ve kâğıtları dağıttı.

"İyi sabahlar," dedi Hazel.

Simon gözlerini kırpıştırarak doğruldu. "Öyle mi?"

"Sabah mı? Neredeyse. İyi mi? Pek emin değilim. Bütün gece çalıştınız mı?"

Simon kendini toparlamaya başladı, yakasını çekiştirdi ve avucuyla saçlarını düzeltti. "Çılgın bir kralımız var ve gitgide daha da kötüleşiyor. Neredeyse her gece çalışıyorum."

Hazel özür dileyip onu kitaplarıyla baş başa bırakacaktı ki Simon mükemmel, bal rengi gözlerini Hazel'a dikti ve beklenmedik bir anda, "Rüyamda sizi görüyordum. Ve şimdi karşımdasınız," dedi.

Ayağa kalktı.

Belki de Hazel bütün gece uyanık kalmamış olmasaydı daha sağlıklı düşünebilirdi. Belki de yorgunluğunun üzerine heyecan, yenilik, yeni insanlar ve yeni deneyimler eklenmemiş olsaydı kafasında görgü kurallarını hatırlamaya ayırabileceği bir yer olurdu. Ama Hazel sağlıklı düşünemiyordu. Bu yüzden Simon von Ferris onu rüyasında gördüğünü söylediğinde adama doğru bir adım attı ve aralarındaki mesafeyi yarıya indirdi.

"Güzel bir rüya mıydı?" diye sordu.

"Evet," dedi adam. "Öyleydi. İşten sonra hoş bir soluklanma oldu." Simon saçlarını ve yakasını yeniden düzeltmeye çalıştı. "O kadar uzun zamandır okuyorum ki kelimeler sayfadaki lekelerden ibaret gibi görünmeye başladı."

Hazel, Simon'ın omzunun üzerinden en yakındaki kitabın kapağını okumak için eğildi. "*Avrupa'daki Zehirler ve Panzehirleri* mi? Kral'ın zehirlendiğini mi düşünüyorsunuz?"

T.me/Cinciva

Simon kitabı yığının en altına sakladı. "Hayır. Bu sadece aklıma gelen bir fikir. Olası tedavileri araştırmanın bir yolu olarak ek okuma. Kral'ın gerçekten zehirlenmiş olması imkânsız elbette ama bazı belirtiler benzer olduğu için düşündüm ki..." Sözünü yarıda kesti.

"Kral'ın zehirlenmesi neden imkânsız olsun ki?" diye sordu Hazel.

"Her yemek için iki tadımcısı var; Kral'ın ağzına girecek her şeyden bir lokma yiyor ve bir yudum alıyorlar. Mutfakta birbirini izleyen üç şef var. Menüsünü bizzat ben denetliyorum. Çayına koyduğu şeker bile deneniyor."

"O zaman muhtemelen zehir değildir," diye kabul etti Hazel.

"Belki de her deliliğin fiziksel bir nedeni yoktur," dedi Simon, Hazel'dan çok kendi kendine. "Ya da belki de nedeni henüz kavrayabildiğimiz bir şey değildir. Ama yine de denemeye devam ediyoruz. Yeni tedaviler. Yeni çareler."

"Kötü mü yani?" dedi Hazel. "Kral'ın durumu."

Simon başıyla onayladı. "Gitgide kötüleşiyor. Eskiden kendini bildiği berraklık anları olurdu ama artık onlar da tamamen kesildi. Şiddet nöbetleri geçiriyor ama çoğu zaman sadece konuşuyor. Kendi kendine mırıldanıyor ya da yüksek sesle konuşuyor. Saatlerce, hatta bazen günlerce. Duvarların üzerine geldiğini söylüyor. Bunun gibi saçmalıklar. Bir çocuk gibi. Bana erkek kardeşimin küçükken söylediği şeyleri hatırlatıyor. Geveliyor."

"Bir erkek kardeşiniz mi var?" diye sordu Hazel.

"İki," dedi Simon. "Bir de kız kardeşim var. Hepsi benden epey küçük. Elimde büyüdüler."

Hazel'ın aklına abisi George geldi. "Onları özlüyor olmalısınız," dedi.

T.me/Cinciva

"Özlüyorum," diye cevap verdi Simon. "Hem de çok. İsveç'le ilgili pek çok şeyi özlüyorum."

Hazel ilk kez Simon'ın ne kadar yorgun göründüğünü fark etti. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve gözlerinin altındaki torbalar şişmiş, morarmıştı. O kadar solgundu ve elmacıkkemiklerinin altındaki çukurlar o kadar derindi ki bir ceset gibi görünüyordu. Yine de inanılmaz derecede yakışıklıydı, o kadar yakışıklıydı ki Hazel kendine onun gerçekten bir doktor olduğunu, doktor taklidi yapan bir tiyatro oyuncusu olmadığını hatırlatmak zorunda kalıyordu.

Hazel birine dokunma ve dokunulma hissini özlemişti. Jack'in ölümünden sonra yalnızlığını küçük bir mum aleviymiş gibi koruyup kollamıştı. Şimdi alevin onu içten dışa doğru yaktığını hissediyordu.

Neredeyse istemsizce elinin Simon'ın yüzüne doğru yükseldiğini hissetti.

Ama eli ona ulaşmadan önce Simon kollarını Hazel'ın beline doladı ve onu kendine doğru çekti. Artık o kadar yakınlardı ki Hazel onun vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Simon'ın gözleri Hazel'ın gözlerinden dudaklarına, sonra boynuna, sonra tekrar dudaklarına kaydı.

Derken vücutlarını birbirlerine bastırarak öpüşmeye başladılar.

Dünya yok olmuştu sanki. Var olan tek şey aralarındaki hava, vanilyalı çayla tereyağlı kurabiyelerin tadı ve Simon'dı. Simon'ın dili ağzına bastırıyor, kollarıyla onu kendine doğru daha sıkı çekiyordu. Hazel kendi montuyla elbisesine ve adamın ceketiyle gömleğinin katmanlarına rağmen onun geniş ve sert göğsünü kendi göğsünde hissedebiliyordu.

T.me/Cinciva

Simon birdenbire geri çekildi. "Bağışlayın beni, Bayan Sinnett. Kendimi kaybettim sanırım." Kâğıtlarını ve kitaplarını toplamak için harekete geçti.

Hazel'ın kalbi küt küt atıyordu. Kanı kaynıyor, beyni uğulduyordu.

Simon, "Yatmaya gitmeliyim," diye mırıldandı.

Simon, Hazel'ın bütün gece dışarıda olup olmadığını ya da o erken saatte revirde ne işi olduğunu merak ettiyse de sormadı. Sadece kitaplarını toplayıp güzel, deri sağlık çantasına özenle yerleştirdi. (Hazel bu çantaya hayran olmaktan kendini alamamıştı.) Çıkmak için Hazel'ın yanından geçerken tereddütle duraksadı; onu tekrar öpüp öpmemekte kararsız görünüyordu ama mantığı galip geldi ve başka bir şey söylemeden revirden çıktı, vanilyalı çay kokusu da peşinden gitti.

Hazel bunun gerçek olduğuna kendini ikna etmek için elini dudaklarına götürmek, parmağını Simon'ın dudaklarının birkaç dakika önce olduğu yerde gezdirmek zorunda kaldı. Simon von Ferris onu revirde, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte öpmüştü.

Ama sonra, güneşin üzerinden geçen bir bulut gibi Jack'in anısı gelip zihnine yerleşti.

Onu zihninde, revirde onlarla birlikteymiş gibi net olarak gördü: Uzun bacaklı, dağınık saçlı ve dişlek gülüşlü çocuk. Kendini *suçlu* hissetti, sanki Simon'ı öperek Jack'e ihanet ettiği yetmezmiş gibi bundan bu kadar *zevk alarak* ona bir kez daha ihanet etmişti.

Suçlu hissetmemeliydi, bunu biliyordu. Jack burada değildi. Asılmıştı ve hayatta kaldıysa bile onu arayıp sormamıştı. Hazel üzerinde hiçbir hakkı yoktu.

Zeki, yakışıklı, ünlü bir doktor onu öpmüştü ve Hazel da ona karşılık vermişti. Jack Currer'a borçlu olduğu hiçbir şey yoktu,

T.me/Cinciva

anısı fırtınadan sonra havada asılı kalan nem gibi varlığını sürdürse bile.

Bütün gece uyanık kalmanın verdiği yorgunluk sonunda bir battaniye gibi üzerine çökmeye başlamıştı. Simon gibi onun da yatması gerekiyordu ama Hazel hazır Kew'a gelmişken Simon'ı ya da Jack'i aklından çıkararak revirin raflarında bulduğu ve Antoine Lavoisier'in çalışmalarından bahseden bir kitaptan birkaç bölüm okumak için kendini zorladı. Eve döndüğünde kıyafetlerini bile çıkarmadan uykuya daldı ve hizmetçi onu akşam yemeğine çağırana kadar da uyanmadı.

T.me/Cinciva

Londra Biliminsanları Ansiklopedisi,
1814 Baskısı, Editörler: R. M. Karmel,
C. R. S. Stewart ve Z. Fraser

Antoine Lavoisier
(Doğum: 26 Ağustos 1743 - Ölüm: 8 Mayıs 1794)

Antoine Lavoisier, oksijen ve hidrojeni tanımlaması ve kimyasal tepkisellik teorisiyle ünlü bir Fransız kimyagerdir. Lavoisier, bilimsel tutarlılığı sağlamak amacıyla metrik sistemin kullanılmasına yardımcı olmuştur.

Lavoisier'in çalışmalarından önce bilim camiası yanmayı açıklamak için filojiston teorisine inanıyordu. Bu yanlış teori, yanma sırasında "filojiston" olarak bilinen bir elementin açığa çıktığı inancına dayanıyordu. Lavoisier, yanmanın elementler oksijenle birleştiğinde meydana geldiğini ortaya koyarak bu teoriyi çürüttü. Lavoisier'in oksijen yanma teorisi, aynı zamanda sabit bir sistem içinde maddenin ne yaratılabileceğini ne de yok edilebileceğini ifade eden madde korunumu keşfinin de temeli oldu. 1768'de Fransa Kralı, Paris'teki sokak aydınlatmasını inceleyen çalışmaları için onu altın madalyayla ödüllendirdi.

Deneysel şemalarının çoğunu Lavoisier'in eşi Marie-Anne Paulze Lavoisier çizmiştir. Lavoisier İngilizce bilmediğinden karısı onun için bilimsel makaleler ve kitaplar çevirmiştir. Birlikte elementlerin ilk kapsamlı listesini hazırladılar.

Antoine Lavoisier, Fransa'daki Devrim'den önce kraliyet hükümeti için *ferme générale** finansörü ve kamu yöneticisi olarak oynadığı rol nedeniyle giyotinle idam edildi.

---

* Fransız Devrimi öncesi dönemde vergi toplama işlevini devralarak belirli vergi türlerinin tahsilatını organize eden bir kuruluş. (ed.n.)

T.me/Cinciva

19

Hazel'ın dairesine neredeyse her gün davetiye gelmeye başladı: Üzerinde mükemmel bir yazıyla Hazel'ın adının yazdığı kan kırmızısı zarflar kahvaltı tepsileriyle birlikte teslim ediliyordu. Davetiyeler genellikle Ölüm Yoldaşları'nın Seven Dials'taki kulüp binasına, zaman zaman da akşam yemeği partilerine, operalara ve tiyatrodaki özel akşamlara çağırıyordu onu.

"Londra'da kendine epey bir sosyal çevre edinmişsin gibi görünüyor," diye yorumda bulundu Eliza. Hazel erken açılacak perdeye yetişmek için Warwick Evi'nden akşam yemeğinden önce ayrılmak zorunda kalmıştı. Gülümsemekle yetindi. "Bana en azından Ölüm Yoldaşları hakkında bir şeyler anlatacak mısın? Daha sonra arkandan dedikodusunu yapabileceğim bir haber mesela?" diye devam etti Eliza.

Hazel ceketini silkti. "İçiyorlar," dedi. "Çok içiyorlar."

Doğruydu: Çok içiyorlardı. Sadece şarap (İtalya'dan getiriliyordu) değil, absent (Almanya), bira (Belçika) ve köpüklü şampanya (Fransa) da içiyorlardı. Görünüşe göre ölümsüzlük zırhı onlara *her şeyi* dibine kadar yapma izni veriyordu. Cemiyet üyelerinin düzenlediği bir akşam yemeğinde onlarca farklı seçenek bulunduğu oluyordu: kestane ve kirazla doldurulmuş av eti, dumanı tüten çörekler ve tuzlu tereyağı, soğutulmuş kuşkonmaz çorbası, elmalı ve armutlu tartlar, soğuk gümüş tabaklarda servis edilen ve minik kaşıklarla yenen dondurma ve son olarak da yemeğin sonunda

T.me/Cinciva

içli *aahh* nidaları eşliğinde ortaya çıkarılan, bir ağaç kümesi veya uçuş halindeki kuşlar şeklinde yapılmış karmaşık şeker heykeller. Hazel olağanüstü şeylerin ne kadar da çabuk sıradanlaştığını düşündü. Bir zamanlar heyecan verici olan şeylerin şimdi sıradan bir tatminden başka bir şey vermemesi ne kadar da iç karartıcıydı. Bu durumda Ölüm Yoldaşları o gelip geçici zevk ve şaşkınlık anlarını hissedebilmek için eskisinden *daha da* olağanüstü bir şeyler aramak zorunda kalıyordu. Bu düşünce Hazel'ın sonsuz yaşamlarında onlara katılma fırsatını reddettiği için hem minnet duymasına hem de rahatlamasına yol açtı.

Yine de bu, onlarla geçirdiği zamanın keyifli olmadığı anlamına gelmiyordu. Tam tersine Hazel belki de hayatında ilk kez hayata ve öğrenmeye en az kendisi kadar tutkuyla bağlı bir insan topluluğuyla çevrili olduğunu hissediyordu.

Seven Dials'taki çoğu akşam şiir okumalarıyla sona ererdi; Byron isteksizmiş gibi görünür ama sonra mutlulukla not defterini açar ve o anda üzerinde çalıştığı şeyden kısa bir alıntı paylaşmak üzere grubun karşısına dikilirdi.

Hazel, kendini beğenmişliği ve en sevdiği sohbet konusunun kendisi olması yüzünden Byron'ı pek umursamıyordu ama şiirlerinin güzel olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Bir öğleden sonra grup Fransız ressam Élisabeth Le Brun'ın evinde çay içmek için toplanmıştı. Ev çok güzel döşenmişti; Hazel, Versay'a hiç gitmemişti ama Devrim'den önce oranın da böyle bir yer olduğunu hayal ediyordu: desenli duvarkâğıtları, ışıltılı mumların ışığını yansıtan kenarları yaldızlı aynalar ve her yüzeye serpiştirilmiş zevkli porselen biblolar.

"Bayan Sinnett," dedi Whig politikacılarından biri –Bay Lewis– çayının demlenmesini beklerken. "Acaba beni biraz

T.me/Cinciva

ameliyat etmenizi rica edebilir miyim?" Sargılı olan sol elini kaldırdı ve kumaşı yavaşça açtı. Serçeparmağı zaten yoktu ama Hazel iki parmağının morarmış, sosis gibi şişmiş ve garip bir açıyla bükülmüş olduğunu gördü.

"Cidden ama!" diye seslendi Élisabeth odanın öbür ucundan. "Kapayın şunu. Çay içiyoruz."

"Özür dilerim, Madam Le Brun," dedi Bay Lewis elini tekrar sararak. Hazel'a fısıldadı: "Korkarım yaranın içinde hâlâ şarapnel parçaları var. Av kazası. Geçen sonbahardan."

"Ben halledebilirim," dedi Hazel. "Belki yarın sabah benim daireme gelebilirsiniz?" Ameliyatı kendi küçük, konforlu ama basit odası yerine Kew'daki revirde yapmayı tercih ederdi ama kendisi de orada misafirdi. Başka birini kraliyet sarayına davet etme yetkisi yoktu.

Marie-Anne daha dik oturdu. "*Dairenize* mi? Aptallık etmeyin, canım. Laboratuvara gelin."

"Laboratuvara mı?"

İşte böylece Hazel ertesi sabah kendini Marie-Anne ve Bay Lewis'in peşinden Seven Dials'taki kulüp binasına inerken buldu. Ancak Marie-Anne, Hazel'ın artık iyice aşina olduğu pelüş koltuklardan ya da deri sandalyelerden birine oturmak yerine odanın arka tarafına doğru yönelerek şöminenin yanındaki kitap raflarından birine yaklaştı.

"Burayı size göstermemizin zamanı gelmişti," dedi ve kitaplığı tekerlekliymiş gibi rahatça kenara itti. Kayar bir mekanizma üzerindeki kitaplık yana kayınca ortaya başka bir oda çıktı.

Bir laboratuvar.

Ama *sadece* bir laboratuvar değildi.

T.me/Cinciva

Hazel'ın şimdiye kadar gördüğü en inanılmaz laboratuvardı.

Cam, bakır ve Hazel'ın kimisini tanıdığı kimisini ise ilk kez gördüğü binlerce canlı bitki vardı. Yeraltında, cadde seviyesinin aşağısındaydılar, Hazel bunu biliyordu ama bir yerlerde, çok çok üstlerinde odayı sıcak beyaz ışıkla yıkayan camdan bir tavan penceresi vardı. Güneş ışığının ulaşmadığı yerleri de gaz lambaları aydınlatıyor, alevler mükemmel cam kürelerin içinde dans ediyordu.

Odanın bir kenarında Antoine Lavoisier, küçük mavi bir alevin üzerinde hafifçe ısıttığı bombeli bir şişenin içindeki berrak sıvıya dikkatle bakıyordu. Her zamanki gibi çenesine kadar uzanan yüksek, fırfırlı bir yaka takmıştı.

"Merhaba, sevgilim," dedi Marie-Anne. Antoine el salladı ama deneyinden başını kaldırmadı. "Burası iş görür mü?" diye sordu Hazel'a.

"Evet, burası oldukça iş görür," dedi Hazel otlar ve temiz beyaz bandajlarla dolu bir rafın altındaki ameliyat masasına bakarak. Sonra ilaç şişelerine yaklaştı. Cam şişelerden birinin içinde mor ve kıvamlı bir şey vardı. Etiketi okudu.

"Eter," dedi Hazel.

"Evet," diye cevap verdi Marie-Anne. "İskoç hilesi diyorlar buna. Hastayı uyutuyor, böylece acıyı hissetmiyor. Elbette bir daha uyanmama riski her zaman var ama ağır vakalar için..."

"Biliyorum," dedi Hazel. "Bir keresinde Edinburgh'daki Anatomistler Derneği'nde nasıl kullanıldığını izlemiştim." Jack'le o gün tanışmıştı. Jack onu karanlık bir geçide götürmüş ve Dr. Beecham'ın eterle ıslatılmış bir bezi bir adamın bacağını kesmeden önce yüzüne bastırmasını izlemişti. Asırlar önce gibiydi. Jack'in sadece bir yabancı olduğu, Hawthornden'daki ahırda

T.me/Cinciva

solgun teninin her santimine dokunduğu çocuk olmadığı zamanlar; hava karanlık ve yağmurluyken ve dünya birkaç saatliğine sadece ikisinden ibaretken.

"Bunların hiçbirine ihtiyacım olmayacak," dedi Bay Lewis, Hazel'ı gerçekliğe döndürerek. Elini tekrar açmaya başladı. Korkunç bir manzaraydı. İşaretparmağı ve ortaparmak morarıp şişmişti –şarapnel gerçekten de içlerine saplanmıştı– ama işaretparmağı bir de imkânsız bir açıyla eğrilmişti. Hazel adamın elini inceledi: Kemik kırılmıştı ama aynı zamanda elinden ayrılmış ve bir daha asla düzgünce yerine oturmamıştı. Parmak eklemindeki dikiş yıpranmış ve parçalanmıştı, dokularla damarlar yırtılmıştı ve birbirlerinden nerede ayrıldıkları görülebiliyordu.

"Şarapnel parçasını çıkarabilirim," dedi Hazel, "ama işaretparmağınıza ne yapabileceğimi bilmiyorum. Onu çıkarmam ve tekrar takıp takamayacağıma bakmam gerekecek."

Hazel keten bezini açıp neşterini çıkarırken Lewis kıpırdamadan oturuyordu. "Bir leğen temiz su alabilir miyim lütfen?" diye sordu Hazel, Marie-Anne'e.

Marie-Anne elinde su ve sarı-altın renkli küçük bir şişeyle döndü. "Yeniden birleştirme durumu için," dedi ve Hazel'a uzattı. "Vücudun nakil kabul etmesine yardımcı oluyor."

"Beecham da bunu kullanıyordu!" diye ağzından kaçırdı Hazel. "Ama uzuvları yeniden takarken değil... yeni parçalar takarken..."

"Evet," dedi Marie-Anne. "Dr. Beecham'ın bunu kullanarak yaptığı çalışmalardan haberdarız." Altın sıvıyı ışığa tuttuğunda huzmeler içinden süzülüp parlamasına neden oldu. "Zalimce, yasadışı bir çalışma. Ancak seyreltme, kişinin kendi uzuvları üzerinde olduğu kadar yoksullardan çalınan vücut parçaları üzerinde de işe yarıyor."

T.me/Cinciva

"Korkunç," dedi Bay Lewis dişlerini sıkarak.

Marie-Anne, "Bay Lewis ve Whigler sadece zenginler için değil, halk için de çalışıyor," dedi.

"Gerçi Naip her fırsatta bizi sabote etmeye hevesli görünüyor!" dedi Lewis. "Yirmi yıl önce kendisi de sadık bir Whig'di; ilerici ve idealistti. Bu ulusu on dokuzuncu yüzyıla taşımaya istekli ve hazırdı! Sonra Naip oldu ve aniden sadık bir monarşiste dönüştü. Halkı acı çekerken eski ve çökmekte olan kurumları savunuyor."

"Evet, evet, Bay Lewis," dedi Marie-Anne. "Heyecanlanmayın yoksa Bayan Sinnett şarapnel parçalarını çıkarmakta zorlanır."

Hazel minnetle gülümsedi ve Lewis'in yaralarını temizleme işini bitirdi.

"Öldüğünü duydunuz mu?" dedi Lewis elini mümkün olduğunca sabit tutmaya çalışarak. "Beecham'ın. Ya da tırnak içinde 'öldü' sanırım. Akşam gazetesindeki ölüm ilanını okudum."

Marie-Anne, "Acaba daha önce yaptığı gibi bu kez de kendisi mi yazdı?" dedi.

"Bir oğlu varmış gibi davranmadı, değil mi?" dedi Lewis. "Bir dahaki sefere kim olarak ortaya çıkacak?"

"Ah, belki uzak bir yeğen olur. Kimbilir," diye yanıtladı Marie-Anne.

Hazel parmaklarından çakıl ve metal parçaları çıkarırken Lewis hafifçe yüzünü buruşturarak, "Bu sefer Kıta'ya gitmek zorunda kalacak," dedi. "Londra ve Edinburgh'daki herkes onu zaten tanıyor."

"Ya da Amerika'ya," dedi Hazel. Bugünlerde sık sık Amerika'yı düşünüyordu.

"Amerika! Hükümetimizin onların kuruluş belgelerinden bazı dersler çıkarabileceğini söyleyebilirim," dedi Lewis, Hazel'ın

T.me/Cinciva

ameliyat ettiği sol eli dışında her yere bakarak. Hazel çalışırken Lewis anayasal demokrasinin erdemleri üzerine ahkâm kesmeye başladı ve Hazel da adamın dikkatini dağıtabildiğine sevinerek dilediği gibi konuşmasına izin verdi.

Hazel neşterini Lewis'in işaretparmağını elinin kalanına bağlayan ince doku ve ipliği kesmek için kullanırken nefesini tuttu.

Avcunun içinde duran parmak kırık ve şekilsizdi ama kökünü incelediğinde ana kan damarlarının hâlâ orada olduğunu gördü. "Sanırım yeniden dikebilirim," dedi Hazel.

"Bir dakika, Bayan Sinnett," dedi Marie-Anne ve ilaç deposunun yanındaki kilitli sandığa yaklaştı. Göğsünden bir anahtar çıkarıp tatmin edici bir *klik* sesiyle kapağını açtı. Dolap, içinde mürekkep rengi bir sıvı bulunan küçük cam şişelerle doluydu ve bu sıvı kıpırdamadan durduğu halde dönüyor gibiydi. *Tentür*, diye düşündü Hazel.

Alt raflarda daha açık renkli, sarı ve ışık vurduğunda neredeyse parlayan bir dizi şişe duruyordu. Marie-Anne parmaklarını o sıranın üzerinde gezdirdi ve bir tanesini seçti. Etiketini onaylar gibi inceledi ve sonra Hazel'la Bay Lewis'e döndü.

"İzin verirseniz," dedi Marie-Anne ve şişedeki altın sarısı sıvıdan birkaç damlayı Lewis'in ezilmiş eline damlattı. "Biraz seyrelti. Yeniden bağlama işleminin işe yaraması için buna ihtiyacı olacak."

"Bu o mu yani?" diye sordu Hazel sıvıya bakarak. "Seyrelti mi? Tentür'ün... seyreltisi mi?"

Marie-Anne, "Evet. *Oldukça* seyreltilmiş ama yine de aynı genel prensiple çalışıyor," dedi. "Oksijenlendirilmiş ve sonra elektriklendirilmiş bileşimler. Daha Tentür'ün kendisinin mümkün olabileceğini fark etmeden önce Beecham'la birlikte geliştirmiştik

T.me/Cinciva

bunu. Kopmuş bir uzvun ait olduğu bedenle yeniden birleştirilmesinden önce canlılığını korumasını sağlayacak bir şey yaratmaya çalışıyorduk."

"İşe yarıyor mu peki?" diye sordu Hazel.

"Kesinlikle," dedi Marie-Anne. "Beecham'la işe yaramasını sağlamak zorundaydık. Özellikle de Tentür'ü aldıktan ve ölümlülüğümüz fiziksel formlarımızdan daha güçlü hale geldikten sonra."

Sonunda dikkatini deneyinden ayıran kocası Antoine'a doğru yürüdü. Marie-Anne nazik parmaklarıyla kocasının yakasını indirdi ve Hazel'ın nefesi kesildi.

Antoine'ın kafası boynuna dikilmişti.

Dikişler düzgündü ama kalın ve koyu renkliydi. Kâbus gibi bir etki yaratmıştı; adamın kafası, gömleğe yama diker gibi vücuduna tutturulmuştu.

Marie-Anne, "Ses tellerini halledemedim," dedi. "Ama kalanı olması gerektiği gibi çalışıyor." Kocasının yanağını nazikçe öptü ve yakasını kaldırarak yara izini ve dikişleri tekrar gizledi. Antoine işine döndü.

"Devrim sırasında," diye açıkladı, "parlak bir zekâ pis sokaklarda sürüklenmeye zorlandı. Güç halkın elinde olabilir, Bayan Sinnett ama bu, kalabalıkların her zaman akıllı olduğu anlamına gelmez. İnsanların liderlere ihtiyacı vardır. Bay Lewis gibi iyi adamlara."

Lewis sadece iki parmağı ve bir başparmağı olan sol elini kaldırdı. "Parmaksız olsa da," dedi.

"Kıpırdamayın," dedi Hazel. "En azından parmaklarınızdan birini size geri kazandırmaya çalışayım."

T.me/Cinciva

Karmaşık dikişleri atması bir saat sürdü ama sonunda Hazel, Lewis'in sol işaretparmağını yerine taktı ve hiç şüphesiz birkaç damla seyreltilmiş Tentür sayesinde Lewis parmağını elinden hiç ayrılmamış gibi hareket ettirebildi.

"Olağanüstü," dedi parmağını eğip bükerek. "Ayrıca ne kadar düzgün bir dikiş!"

Marie-Anne onaylarcasına, "Gelecek hafta amiralin balosuna katılırken eldivene bile ihtiyacınız olmayabilir," dedi.

Lewis eldivenlerini takmaya başlamıştı bile. Hazel sol elinin serçeparmağının, bir yabancının eksik olduğunu anlamayacağı şekilde doldurulmuş olduğunu fark etti. "Bundan emin değilim, Madam Lavoisier." Hazel'a göz kırptı. "Orada hanımlar da olacak."

T.me/Cinciva

Londra Haberleri, Akşam Postası

3 Temmuz 1818

ANATOMİ BİLİMİNİN ÖNCÜSÜNÜN TORUNU VE CERRAH WILLIAM BEECHAM EDINBURGH'DA ÖLDÜ

Kraliyet Anatomistler Derneği'nin başkanı ve Edinburgh Üniversitesi cerrahi bölüm başkanı III. William Beecham açıklanmayan bir hastalık nedeniyle hayatını kaybetti. Beecham daha çok Kraliyet Anatomistler Derneği'nin kurucusu ve 19. yüzyılda anatomi çalışmalarını yeniden tanımlayan temel bir metin olan *Dr. Beecham'ın Anatomi Üzerine İncelemesi ya da Modern Hastalıkların Önlenmesi ve Tedavisi*'nin yazarı Baronet Sör I. William Beecham'ın torunu olarak tanınıyordu.

Ancak Beecham tıp camiasının dünyanın dört bir yanındaki üyeleri tarafından sevilen, pek çok açıdan da ünlü bir hekimdi. Özellikle ölüm oranı düşük, hızlı ameliyatlarıyla biliniyordu ve ameliyattan önce hastaları uyuşturmak için eter ('İskoç hilesi' olarak da bilinir) kullanımını başlatmıştı ancak alandaki diğer bazı doktorlar bunun güvenliğini sorgulayınca yaygın bir uygulama haline gelmedi.

Beecham'ın naaşı Glasgow'daki aile mezarlığına defnedilecek ve tüm cenaze işlemleri özel olarak gerçekleştirilecek. Beecham ardında soyunu devam ettirecek kimseyi bırakmadı.

T.me/Cinciva

20

Napolyon'un yenilgisinden bu yana Büyük Britanya barış içindeydi ama bu, Londra halkının askeri geçit törenlerinden zevk almadığı anlamına gelmiyordu. Sör Robert Mends köle tacirlerini yakalamak amacıyla Afrika'nın batı kıyılarında görev yapan bir geminin kaptanıydı ancak İngiltere'deki limana dönerken gemisi Fransız korsanlar tarafından ele geçirilmişti. Mends ve adamları korsanlara başarıyla karşı koymakla kalmamış, aynı zamanda onların *gemilerini* de ele geçirmişti.

Şimdi Londra'ya kahraman olarak dönüyorlardı; Mends amiralliğe terfi ettirildi ve Fransa'nın küçük düşmesine yol açan bir operasyonda oynadıkları ufak rol yüzünden bütün mürettebatı şehirdeki herhangi bir barda içebilecekleri kadar bedava birayla ödüllendirildi.

Hazel sabah yürüyüşündeydi ve insan kalabalığı yaz sıcağında sokaklarda sıralanmaya başlamış, küçük bayraklar sallıyor, gelecek gösteriyi sabırsızlıkla bekliyordu. Bütün bir hafta sonu şenliklerle geçecekti; Hazel, bir gün önce Charlotte'ın giyinirken Eliza'ya ne kadar çok sıkıcı etkinliğe katılması gerektiği konusunda yakındığını duymuştu.

"Yapmamı istedikleri tek şey bu! Tek *yapabileceğim* bu: reverans, gülümseme; reverans, gülümseme. Acaba önce yanaklarım mı yoksa dizlerim mi iflas edecek?"

T.me/Cinciva

Eliza, Prenses'in korsesinin bağcıklarını bağlıyordu. "Ülkedeki çoğu insan giyinip kuşanmaktan ve en iyi yiyeceklerle içeceklerin sunulduğu davetlere katılmaktan başka bir şey yapmayacakları bir pozisyona imrenir, hanımefendi."

Charlotte, Eliza'nın gözlerine baktı. "Evet, Eliza. Biliyorum. *Minnettar* olduğumu biliyorsun. Bu ülkenin süslenip oynanacak bir prenses bebeğe ihtiyacı var ve bu boşluğu doldurmak da benim şanssızlığım. Ve *oyuncak bebek* çok iyi maaşlı bir iş."

Eliza fırsattan istifade, "Oyuncak bebeğin nedimesi muhtemelen biraz daha iyi bir ücret alabilir," diye ekledi.

"Yıllık geliri *çok iyi* olan bir teğmenle evlenmene haftalar kalmamış gibi konuşuyorsun, Eliza. Evet, arada sırada soruşturmalar yapıyorum. Teğmen, aile mülkü. Hepsi çok saygıdeğer."

Eliza'nın parmakları Charlotte'ın bağcıklarından kaydı ve Hazel ilk kez Eliza'yı ne diyeceğini bilemezken gördü.

"Size *söyleyecektim*, hanımefendi," dedi Eliza sonunda. "Teklifini resmen kabul ettiğimi yani."

"Gerek yok," dedi Charlotte soğuk bir sesle. Geri çekildi ve bağcıklarını bağlamayı kendi bitirdi. "Böyle şeyler prenseslerin kulağına gelir. Sonsuza kadar yanımda kalıp elbiselerimi bağlamanı beklemiyordum zaten. Ne de olsa..." Burada Charlotte dönüp Hazel'a baktı. "...sağlığım düzelmeye başladı. Ne kadar uzun süre yatakta kalıp dünyadan saklanırsam saklanayım zaman ilerliyor. Er ya da geç, ulusun benden istediği prenses olmam ve senin de evlenmen gerekecekti. Görünüşe göre dostumuz Dr. Sinnett tanıdıklarım arasında beklentilerin pençesinden kurtulmayı başaran tek kadın. Tek yapmamız gereken dikiş atmayı ya da uzuv çıkarmayı öğrenmek mi, sonrasında sadece kendimize ait bir kadın olabilir miyiz?"

T.me/Cinciva

"Bence bunu kendiniz keşfedeceksiniz, Majesteleri," dedi Hazel ve revirde Simon'ın dudaklarının kendi dudaklarına değmesinin nasıl bir his olduğunu düşünerek ürperdi. "Doktorlar bile zaman zaman sosyal statülerle alakalı kısıtlamaların kurbanı oluyor."

Simon'la öpüşmelerinden sonraki günlerde Kew'da oyalanmak için gitgide daha sık bahane bulsa da adamla hiç yalnız kalmamıştı. Simon'ın oradan geçebileceğini düşünerek Gaspar'la bahçede çay içmek için iki kez buluşmuştu; ikinci seferde içeri girdiğinde Simon, Kral George'un bakanlarından biriyle derin bir sohbete dalmıştı ve Hazel'la Gaspar'a sadece başını sallayıp uzaktan el sallamakla yetinmişti.

Teoride Hazel aralarındaki öpücüğün yaratacağı olası skandaldan korkması gerektiğini biliyordu; Hazel'ın Prenses'in özel doktoru olarak eriştiği konum, özellikle de karşı cinsle cilveleşme sözkonusu olduğunda, sınırsız lütuf sunan bir konum değildi. Prenses'in gelecekteki evliliği henüz belli olmadığından iffet konusundaki itibarı (dolayısıyla onun çevresinde yer alanların itibarı da) lekelenemeyecek kadar değerliydi.

Ama Hazel korkularının, bir zamanlar Hawthornden'da Hazel'ın abisi için ayılıp bayılan Iona'yla alay ettiği türden aşağılayıcı bir sıradanlığa dönüştüğünü fark etti. Hazel bir dergi makalesi okuyordu ve kendini aynı paragrafı tekrar tekrar tararken buluyor, sonuna geldiğinde tek cümleyi dahi özümseyemediğini fark ediyordu. Paragrafa baştan başlıyor ama yine aynı şey yaşanıyordu çünkü o sırada doğru eter dozunu hiç düşünemiyordu; Simon'ı düşünüyordu. Simon'ı düşünüyor ve onun da kendisini düşünüp düşünmediği konusunda genç ve aptal bir âşık gibi *endişeleniyordu*. Belki de adam sürekli etrafta dolaşıp kızlarla öpüşüyordu. Belki de Hazel onun için sadece bir meraktan ibaretti, tıpkı pek çok insan için olduğu gibi: bir *kadın* cerrah, koleksiyonuna

T.me/Cinciva

ekleyeceği, *övüneceği* büyüleyici bir örnek. Hazel aslında Simon hakkında *hiçbir şey* bilmiyordu. Belki de İsveç'te bir nişanlısı vardı. Belki evliydi ve Londra'da bunu gizli tutarak etrafta dolaşıp *yabancıları öpüyordu!* (Hazel bu noktada kendini azarlayarak tekrar odaklandı ve okumaya döndü.)

Simon'la *evlenme* hayali, zihnine usulca girdiği anda reddettiği aptalca bir düşünceydi. Simon von Ferris gibi erkekler, kendisi çalışırken evi çekip çevirmek üzere eğitilmiş, sıkıcı ve güzel kızlarla evlenirdi. Pozisyonu gereği sık sık sosyal etkinliklere katılması gerekiyordu. Karısı, kocasının Londra sosyetesinin gözüne girmesini sağlamak için akşam yemeği partileri ve buluşmalar düzenlemeliydi. Evleneceği kadının bir mirasçı olması Simon için çok daha iyi olurdu.

Hazel asil bir soydan geliyordu ama asalet vardı, *asalet* vardı. Hazel kendini bildi bileli bunun farkındaydı: Ailesi saygın bir aileydi ama pek de varlıklı sayılmazlardı. Babası onun için makul bir çeyiz ayırmıştı ama o öldüğünde Sinnett mülkünün tamamı Hazel'ın küçük kardeşi Percy'ye kalacaktı. Zor yoldan öğrense de Hazel evli bir kadın olarak asla mutlu olamayacağını kesin olarak biliyor, bunu iliklerinde hissediyordu. Birinin karısı olarak rahat etmektense çalışan bir cerrah olarak kıt kanaat geçinmenin zorluklarına katlanmayı tercih ederdi. Oysa Simon von Ferris'in eninde sonunda bir eşe ihtiyacı olacaktı.

Hazel için yalnız kalacağını kabullenmek kolay olmuştu. Ama Simon gelip onu öpmüş ve her şeyi mahvetmişti. Çünkü artık hem yalnız hem *dikkati dağınık* olacaktı. (*Meraklı. Kıskanç. Boş.*) İlgi onu zehirliyor, büyüyen bir ot gibi beynini ve düşüncelerini ele geçiriyordu.

Hazel geçit töreni başlamadan önce insan kalabalığının arasından sıyrılıp dairesine dönmeyi başardı ama penceresinden sesleri

T.me/Cinciva

duyabiliyordu: HMS *Iphigenia*'dan* adamlar at sırtında geçiş yaparken haykırılan tezahüratlar, ardından Prenses Charlotte üstü açık arabasıyla geçerken kalabalıktan yükselen coşkulu bağırtılar. Charlotte'a yapılan tezahüratlar arabasındaki Naip Prens için tutulan kibar alkışlardan on kat daha yüksekti. Hazel banyoda saçlarını yıkarken, *Prenses Charlotte'ın evlenip ülkeyi terk etmesine neden bu kadar hevesli olduğuna şaşmamalı*, diye düşündü. Naip Prens ancak yarım bir hükümdar olabilirdi: Şu anda deli babası adına hüküm sürüyordu ve gerçek anlamda Kral olduğunda halk onu sadece sevgili Charlotte'ları tahta geçmeden önce geçici ama gerekli bir zaman kaybı olarak görecekti.

Hazel'ın yeni elbisesi yoktu; eski bir şey, Edinburgh'dan getirdiği bir kıyafet giymek zorundaydı. Belki de kollarının biraz kısalmasına ve arkasında, etek ucunun yakınlarında küçük bir kan lekesi olmasına aldırmadan yeşil elbiseyi giyerdi. (Hazel ameliyattan sonra tezgâhının ayaklarını temizlememiş, daha sonra tahtanın üzerindeki kanın bir kısmının ıslak olabileceğini unutarak oraya değmişti.)

"Lütfen eski bir elbise giyeyim deme!" diye homurdanmıştı Eliza, Hazel ona yatak odasındaki yeşil elbiseyi gösterdiğinde. "O kollar çok eski. Artık kimse uzun kollu giymiyor."

"Bu kollar bir... klasik," diye itiraz etmişti Hazel.

Hizmetçi kapıyı çaldığında Eliza, Hazel'ın sandığını karıştırıyor, yeni bir şeyler bulmaya çalışıyordu. "Size bir mektup var, hanımefendi," dedi hizmetçi.

Eliza ayağa fırladı ve "Bir aşk mektubu!" diyerek hizmetçinin tepsisindeki zarfı kaptı. "Ah, ne yazık. Bir avukattan gelmiş."

---

* Adını Yunan mitolojisinden alan Kraliyet Donanması'na ait gemi. Önündeki HMS ibaresi, His/Her Majesty's Ship'in kısaltması olup Majesteleri'nin Gemisi demektir. (ed.n.)

T.me/Cinciva

Hazel mektubu Eliza'nın elinden aldı. İsmi tanıyamadı: Chalton Sokağı numara 128'den Avukat Samuel Eastman. Hazel neşterini mektup açacağı olarak kullandı.

Bu bir miras bildirimiydi.

Dr. Beecham vasiyetinde Hazel'a bin sterlin bırakmıştı ve Hazel bu parayı istediği zaman alabilirdi.

Belki de gerçekten ölmüştü.

Hazel mektubu katladı ve sandığına koydu.

"Ee?" dedi Eliza. "Neymiş? Bir avukattan gelen aşk mektubu mu?"

"Hayır," dedi Hazel başını iki yana sallayarak ve içine yerleşen tuhaf duyguyu kovmaya çalışarak. "Edinburgh'daki eski bir tanıdığım öldü. Vasiyetinde bana bir şey bırakmış."

"Umarım yeni bir elbise almaya yeter," dedi Eliza. "Özür dilerim, çok mu düşüncesiz konuştum? Daha düzgün konuşmayı öğrenmeye çalışıyorum."

"Yeşil elbiseyi giyiyorum," dedi Hazel. "Senin de bunu bir iyilik olarak görmen lazım. Benim yanımda ne kadar şık görüneceğini düşünsene."

Gerçek şu ki Hazel yeşil elbiseyi seviyordu. Rengin çoğu zaman solgun görünen tenindeki şeftali tonlarını ortaya çıkarması hoşuna gidiyordu.

Balo sabahı elbiseyi ışığa tuttuğunda Hazel, Simon'ın kendisini yeşiller içinde beğenip beğenmeyeceğini merak etmiş ve sonra bir anda genç doktora olan saplantısından utanç duymuştu.

Simon'ı zihninden kovarak elbisesini giymiş, saçlarını düzgünce arkada toplayarak Londra'ya gönderilen eşyaları arasında bir şekilde kendine yer bulan, annesine ait tüylü bir şapka takmıştı. Hazırdı. İyi... görünüyordu. Düzgün. Yeterince güzel. Yaygara

T.me/Cinciva

koparmaya gerek yoktu; ne de olsa parti onun için değildi. O bir doktordu ve Charlotte'ın –geleneksel anlamda tıbbi tedaviye ihtiyacı olmasa bile– partiye katılabilecek kadar iyi olmasını sağlayarak işini yapmıştı, hepsi bu kadardı. Simon'ın elbisesi hakkında ne düşüneceği Hazel için bir önem arz etmemeliydi. *Eski* bir elbise giymiş, annesinin şapkasını takmıştı; Simon'ın ne düşündüğünü gerçekten önemseseydi daha fazla çaba gösterirdi. Bunu yapmadığına göre belli ki Simon da ilgisi de onun için o kadar da önemli değildi. *Quod erat demonstrandum.* Görüntüde durum buydu.

O akşam Naip Prens'in özel konutu olarak kullanılan Carlton Evi'nde düzenlenen partiye gitmek üzere arabaya binerken kendine böyle söylüyordu.

Yine de oraya varır varmaz kendini uzun boylu, sarışın adamı bulmak için kalabalığı tararken buldu. Görünüşe göre Simon henüz gelmemişti.

Ama Prenses Charlotte söz verdiği gibi oradaydı, haftalardır ilk kez halkın karşısına çıkıyordu ve kollarıyla eteklerinde çiçek işlemeleri olan pembe bir elbisenin içinde göz kamaştırıcı görünüyordu. Saçlarına devekuşu tüyleri takmıştı. Ama en azından Hazel için kıyafetinden daha dikkat çekici olan Prenses'in ne kadar *sağlıklı* göründüğüydü. Orada olmaktan *memnunmuş* gibi davranamasa da –hafifçe ve zoraki gülümsüyordu– en azından yanaklarında belirgin bir renk vardı.

Naip Prens balo salonunun öbür ucundan Hazel'ı fark etti ve konuşmasını yarıda bırakarak ona doğru yürüdü, yürürken neredeyse insanları deviriyordu. (Gaspar yanı başındaydı, Majesterinin ardından özür diliyordu.)

"Bayan Sinnett," dedi Naip, Hazel'ın adını doğru söylediğini teyit etmek için Gaspar'a bakarak. (Gaspar ihtiyatla başını sallayarak

T.me/Cinciva

onayladı.) "Görünüşe göre başardınız. Tebriklerimi sunarım. Prenses söz verdiğiniz gibi burada, haftalardır görmediğim kadar sağlıklı. Şimdi söyleyin bana: Neymiş sorunu? Mide bozukluğu mu? Grip mi? Çıkarın ağzınızdaki baklayı. Hadi!"

"Nadir görülen bir grip, Majesteleri," diye yalan söyledi Hazel. "Belli bir nedeni olmadan gelip geçen bir grip."

Naip, Hazel hiçbir şey söylememiş gibi konuşmaya devam etti. "Sanırım kendi kendine hallolacak türden bir şey, değil mi? Prenses sadece benim tavsiyeme uyup yatakta istirahat etse ve sağlam egzersizler yapsa ne kadar tedavi uygulamanız gerekeceğini merak ediyorum! Bol bol dinlenme, bol bol yürüyüş ve spor! Bu tür hastalıkların tedavisi budur! Her zaman. Bunu unutmayın."

Adamın sözleri tumturaklı zırvalardan ibaretti. Bir insanın tedavisi nasıl hem dinlenme hem de egzersiz olabilirdi ki? Üstelik Naip, Prenses'in *ne tür bir rahatsızlıktan* mustarip olduğunu bile bilmiyordu. Hazel ve Gaspar birbirlerine anlayışla baktılar.

Naip aniden, "Prenses artık seyahat edebilecek kadar iyi, değil mi?" diye sordu.

"Ben... Kesin bir şey söyleyemem, efendim."

"Ne tür bir grip gemide daha da *kötüleşir*? Serinletici deniz havası insanın sağlığına iyi gelir! Bunu herkes bilir!" dedi Naip yakındaki birkaç kişinin başını çevirmesine yetecek kadar yüksek bir sesle.

"Bu çok zor bir vaka, efendim," dedi Hazel. "Ama sanırım zamanı geldiğinde yeterince iyi olacak. Bu tür şeyleri aceleye getirmemek her zaman en iyisidir. Her ihtimale karşı."

"Her ihtimale karşı," diye yineledi Naip bunu kendisi düşünmüş gibi.

"İkimiz de sadece Prenses için en iyisini istiyoruz elbette," diye eklemeden edemedi Hazel. Gaspar ona ters ters baktı. Naip onu

T.me/Cinciva

görmezden geldi ve başka bir misafiri köşeye sıkıştırmak için hızla uzaklaştı.

Hazel'ın Prenses Charlotte'a uyguladığı mucizevi tedavinin haberi sarayda yayılmış gibiydi. Birbiri ardına gelen yabancılar, Hazel'ın neredeyse tedirgin edici bulduğu bir ciddiyetle ona en içten teşekkürlerini sunuyorlardı.

Saçlarında siyah tüyler olan yaşlı bir kadın, "Prenses Roma hummasına yakalandığında aklımı yitirmiştim," dedi. "Kendi çocuğum hastalanmış gibi. Bu sefer onu kaybetseydik ne yapardık bilmiyorum."

Adamın biri Hazel'ın önünde o kadar eğildi ki burnu neredeyse yere değecekti. "Tanrı'ya şükürler olsun ki saraya geldiniz, Dr. Sinnett. Siz cennetten gelen bir meleksiniz."

"Sadece Bayan Sinnett deyin lütfen," dedi Hazel boynundan yukarı doğru süzülen kızarıklığa engel olamayarak.

Hazel, Prenses'in halk arasında inanılamayacak kadar çok sevildiğini fark etti. Yıllar önce Prenses Charlotte neredeyse ölümcül bir Roma humması vakası geçirdiğinde ulus çaresiz kalmıştı; kimsenin tedavi edemediği gizemli bir hastalıkla bir kez daha yatağa mahkûm olduğunu duymak hepsi için dehşet verici olmalıydı. Üstelik Prenses'i sevenler sadece Warwick Evi'nin önünde iyi dileklerini sunmak için sıraya giren sıradan insanlardan oluşmuyordu, aralarında saray mensupları da vardı. (*Tabii*, diye düşündü Hazel, *Naip Prens'in kibrine ve çekilmez bencilliğine en çok katlanmak zorunda kalanlar onlar.*) Prenses Charlotte temiz bir nefes, gelecek için bir umuttu.

Ama, diye düşündü Hazel, sabit bir gülümseme ve buğulu gözlerle gitgide uzayan kabul sırasındaki bir sonraki kişiyi selamlayan Prenses'i izlerken, *hem bir sembol hem de bir insan olarak var olmak zor olmalı.*

T.me/Cinciva

Dans, HMS *Iphigenia* Londra'daki geçit töreninin sonuna gelene kadar başlamayacaktı ve bu yüzden Hazel yanında beliren hizmetçinin tepsisinden bir kadeh alıp içerek bekledi. Kulak misafiri olmaya çalışmasa da kendini solundaki iki bıyıklı adam arasındaki konuşmaya kaptırmış buldu.

"...Kral korkunç bir şekilde..."

"Duyduğuma göre gün geçtikçe daha da fazla hayal görüyormuş."

"Görünüşe göre İsveçli doktor üç gündür yanından ayrılmıyormuş. İyi de olmuş. Sanırım onu dinlemek bile işe yarıyor."

Durum buydu demek. Simon bu gece gelmeyecekti. Hazel bunun onu ne kadar hayal kırıklığına uğrattığına şaşırmıştı. Onu görmeyi, öpüşmelerinden bu yana aralarındaki ilişkide bir değişiklik olup olmadığını anlamayı dört gözle bekliyordu.

"Naip olsaydım," dedi bıyıklı adamlardan biri arkadaşına, "onu ben boğardım."

"Martin!" diye alaycı bir öfkeyle azarladı arkadaşını diğeri. "Vatana ihanet ediyorsun, hem de onca yer içinde *sarayın* duvarları arasındayken yapıyorsun bunu."

"Yapma, Frampton." Diğer adam dili biraz dolaşarak konuşuyordu. Şarap, kadehinin kenarından sıçradı. İki adam gırtlaktan ve keyifli kahkahalarla güldü.

Salonun girişinde onur konuklarının geldiğini haber veren borazanlar çalmaya başladı. Çift kapının yanında bir müjdeci duruyordu. "Karşınızda Sör Robert Mends ve HMS *Iphigenia*'nın mürettebatı!"

Kapılar açıldı ve adamlar bandonun yükselen sesleri eşliğinde içeri girdi. Sürünün başını çeken Mends omuzları madalyalar ve yaldızlı apoletlerle süslü açık mavi bir ceket giymiş, orta yaşlarda yakışıklı bir adamdı. Ya geçit töreninin ya da onlarca yıllık deniz rüzgârının darmadağın ettiği, yer yer kırlaşmış saçları vardı. İçeri

T.me/Cinciva

girerken sırıttı, ilgiye alışık olmadığı belliydi ama yine de bundan keyif alıyordu.

Kraliyet muhafızlarının arasından geçmeyi başardıktan sonra Naip Prens'in önünde diz çöktü. O yerini alır almaz Gaspar, Naip'e nazikçe ince bir kılıç uzattı. Naip kılıçla Mends'in her iki omzuna hafifçe vurduktan sonra, "Kalkın," dedi, "*Amiral* Robert Mends."

Odada bir tezahürat patlak verdi. Artık parti kesin olarak başlayabilirdi.

Odadaki kadınlar dar pantolonlar ve yüksek yakalı, parlak pirinç düğmeli, güzel lacivert kruvaze ceketler giyen denizci erkeklerin etrafını *sarmıştı*.

Eliza, teğmeni Otto'nun kolundaydı. Hazel güzel bir çift olduklarını düşündü. İkisi de genç, çekici ve saray hayatının kuralları ve gelenekleriyle başa çıkmayı bilen insanlardı. Onların yanında yakışıklı Prusya Prensi Frederick Augustus, Hazel'ın sadece nişanlısı olduğunu tahmin edebileceği asık suratlı bir kadınla duruyordu.

Hazel, Prenses Charlotte'ın gözlerinin sürekli onlara kaydığını gördü.

Frederick Augustus ile Charlotte arasındaki ilişkinin boyutunu merak etti. Flört etmişler miydi? Hiç şüphe yoktu. (Uzaktan bakıldığında Prens'in herkesle flört ettiği görülüyordu.) Birbirlerine aşk mektupları yazmışlar mıydı? Kimsenin haberi olmadan gecenin bir yarısı buluşmuşlar mıydı? Adam tutamayacağını bildiği sözler vermiş miydi? Ya da Charlotte?

Hazel ne olursa olsun sevdiğin kişiyi bir başkasının kolunda görmek zorunda kalmanın acı verici olduğunu biliyordu. Başkasına gülümsediğini, başkasına içki getirdiğini, yanağını öptüğünü görmenin... Prenses'in kendini yatağa hapsetmesine şaşmamalıydı.

T.me/Cinciva

Dans başladığında Hazel dans pistinden ayrılıyordu ki –bu gece dans etmeye niyeti yoktu ve arabasını çağırıp eve dönmeyi düşünüyordu– o sırada koyu renk, dağınık saçlı bir denizci döndü ve Hazel onun yüzünü gördü.

Bu, Jack'ti.

Jack.

Hayal gücünün bir ürünü ya da bir fantezi değildi, Jack burada ve hayattaydı. İngiliz Kraliyet Donanması'nın lacivert ceketini giyiyordu ve yüzünde kenarları pembe, ortası beyaz ve parlak bir yara izi vardı. Yara izi alnından burnuna ve dudağından aşağıya doğru uzanıyordu ve gözünden geçmesi gereken yerdeki iz ise siyah bir bandın altına gizlenmişti.

Birlikte geçirdikleri her anın hatırası bir anda Hazel'ın zihnine üşüştü: onun kokusu, teninin hissi, kalp atışlarının hızı. *Kalbim senin, Hazel Sinnett. Atsa da atmasa da.* Hazel Anatomistler Derneği'nin altındaki geçitte, Hawthornden yakınlarındaki mezarlıkta, atların sırtında ve ahırda gece göğüne bakıyordu. Dr. Beecham'ın üzerinde bir neşter tuttuğu, kanlar içinde yatan bedenini izliyordu. Elini onun tutulduğu hücrenin parmaklıklarının arasından sokuyor ve küçük Tentür şişesini uzatıyordu.

Ve burada, bu balo salonunda, odanın diğer ucunda Jack Currer duruyordu. Jack Currer arkasına dönüp de onu gördüğünde Hazel'ın gözleri onun sağlam kalmış tek gözüne kilitlendi.

Jack Currer, Hazel'ın sevdiği ve kaybettiği çocuk odanın diğer ucundan onunla göz teması kurdu.

Sonra da balo salonunun diğer tarafına doğru kaçtı.

T.me/Cinciva

21

"Hey!"

Hazel daha ne yaptığını anlamadan ayakları hareket etmeye başlamıştı. Evren etrafında dönüyordu ama balo salonundan çıkarken takip ettiği adamın sırtından başka bir şeye odaklanmayı reddetti. Hazel ona yetişene kadar adam koridorun yarısını geçmişti. Hazel elini adamın omzuna atmayı başardığında adam döndü.

Kesinlikle oydu.

Jack'ti.

O dar çene ve uzun burun. O çıkık elmacıkkemiği. Adamın tek sağlam gözünde aylardır hayalini kurduğu renkleri gördü: gri ve mavi. O kadar açık renkliydi ki bulutlu bir günde güneşe doğrudan bakmaya çalıştığınızdaki gökyüzünü andırıyordu. Onun yüzünü tekrar görmek Hazel'ın mum gibi erimesine neden oldu.

Jack gözünü kırpmadan ona baktı. Kendi akıl sağlığını sorguluyormuş gibiydi; Hazel onun için zalim bir şaka ya da bir hayaletmiş gibi bakıyordu.

"Jack," dedi Hazel sonunda. "Benim."

Bir perdenin inmesi gibi Jack'in yüzündeki şaşkınlık aniden acıya, sonra da korkuya dönüştü. Çenesini sıktı ve tek sağlam gözünü hızla kırpıştırdı. Kafese kapatılmış bir hayvan gibi görünüyordu, her an yeniden kaçmaya hazırdı.

T.me/Cinciva

Peki Hazel ona sarılmalı mıydı? Öpmeli miydi? Beyni ona aynı anda milyonlarca şey yapmasını söylüyordu ve bu yüzden de rüyalarında binlerce kez gördüğü yüze hiçbir şey yapmadan, felç olmuş gibi öylece bakarak durdu. Buradaydı. Çizikler ve morluklar içindeydi, bir gözü eksikti ama buradaydı.

Jack kendi yüzündeki kaslarla mücadele ediyor gibiydi. Dudakları seğirdi ve sonunda konuştuğunda sesi bir yay kirişi gibi gergindi. "Güzel bir akşam geçiriyor musunuz, Bayan Sinnett?"

Avuçiçi, tokadın şiddetinden sızlayana kadar Jack'e tokat attığının farkına bile varmadı.

"*Hoş bir akşam* mı? *Bayan Sinnett* mı?" diye tısladı. "Ne *yapıyorsun* sen? Neden benden kaçtın?" Kulakları yanıyordu ve tokadın yarattığı acı bileğine doğru yayılıyordu.

Jack sertçe yutkundu ve Hazel'ın elinin temas ettiği elmacıkkemiğini ovuşturdu. Çenesini yavaşça açıp kapatarak kırık olmadığından emin oldu. "Bir an için karşımdakinin gerçekten sen olabileceğine ihtimal vermediğimi itiraf etmeliyim. Ama şimdi hiç şüphem yok."

"Neden ben olmayayım?" dedi Hazel tükürürcesine. "Başka kim olabilir ki?"

Jack etrafına bakındı. Hızlı hızlı nefes alıyordu. "Onca yer dururken Londra'da. Kraliyet sarayında. Prenses'i tedavi eden kadın doktorun varlığına dair söylentiler daha gemideyken bize ulaşmıştı. O zaman anlamalıydım."

"Burada olabileceğimi biliyor muydun? Ama gelmedin, öyle mi?"

Jack cevap vermedi. Kaskatı kesilmişti. Ona bir yabancı gibi davranıyor, Edinburgh'da yağmur yağarken ahırda onu kucağına alan çocuk gibi değil de bir asker gibi hazır ol pozisyonunda bekliyordu.

T.me/Cinciva

"Jack," dedi Hazel. "Burada ne işin var? Neden bana yazmadın?"

Hazel sesine sızan yalvarma tonuna engel olamadı ve sıcak gözyaşlarının aktığını hissetti.

Jack bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki partinin devam ettiği taraftan eğlence düşkünü, şarap fıçıları taşıyan iki adam kıkırdayarak koridorda belirdi. Diğer yönden bir hizmetçi geçti.

"Bunu burada konuşamayız," dedi Jack sessizce. "İnsanların bizi görebileceği bir partide, koridorda benimle yalnız kalmamalısın. Burada bir hanımefendinin itibarı bu tür şeylerle zedeleniyor."

"Ne zamandan beri bir hanımefendinin itibarını önemsiyorsun?" dedi Hazel. Bunu bir şaka olarak söylemişti ama ikisi de o ahengi kaybetmişti artık. Sesi niyet ettiğinden daha sert çıkmıştı. Jack yere baktı. Söylenecek çok şey vardı ve Hazel bunları söylemenin doğru yolunu bulamıyordu. "Burada ne *yapıyorsun*?" diye sordu tekrar.

Balo salonunun girişinde, denizci ceketi giymiş bir başka denizci fazla içmiş gibi hafifçe sallanıyordu. "Hadi ama, Ellis!" diye seslendi. "Hanımefendiyi rahat bırak!"

"Ellis mi?" diye sordu Hazel. "Artık bu ismi mi kullanıyorsun?"

"Ölü bir adamın adını kullanamazdım, değil mi?" dedi Jack ve gülümsedi. Küçük bir gülümsemeydi ve sadece bir anlıktı ama yine de *onun* gülümsemesiydi. Yıkıcıydı, aylardır görmediği halde her nasılsa fazlasıyla tanıdık gelen bir gülümsemeydi. Hazel onun sol yanağında ve çenesinde beliren gamzeyi unutmuş muydu? O anda birden Jack'i gözünün önünden ayırırsa tüm bunların bir rüya olduğunu anlayacağından ve o gülümsemeyi bir daha asla göremeyeceğinden korktu.

T.me/Cinciva

Jack, Hazel'ın aklından geçenleri okuyormuş gibi, "Seni ziyaret edeceğim," dedi Jack. "Warwick Evi'nde Prenses'i tedavi ediyorsun değil mi?"

"Hayır," dedi Hazel. "Yani, evet, tedavi ediyorum ama hayır. Seni aylarca bekledim, Jack, belli belirsiz bir sözle benden tekrar kaçmana izin vermeyeceğim. Londra'da Stafford Sokağı 3 numarada kalıyorum, St. James Parkı'ndan çok uzakta değil. Yarın beni görmeye gel."

"Tamam," dedi Jack kaşlarını çatarak. "Yarın seni görmeye geleceğim, Stafford Sokağı, 3 numara."

"Günün erken saatlerinde," dedi Hazel.

"Şafak vakti," dedi Jack.

Balo salonundaki sarhoş denizci yüksek sesle, "Jack Ellis, o tek gözlü kıçını al da buraya gel!" diye seslendi.

Jack, Hazel'a özür dileyen bir bakış attı. "Bir dakika, Karrelsby!"

Hazel fısıltıyla, "Burada olduğuna inanamıyorum," dedi.

"Yarın görüşeceğiz," dedi Jack. "Söz veriyorum."

Gözleri Hazel'ın gözlerinden dudaklarına kaydı ve bir an için onu öpmek ister gibi baktı. Ona eskiden baktığı gibi baktı ve yüz hatlarına yeniden hayat geldi. Ama sonra küçük bir selam verdi ve arkadaşına doğru koşarak uzaklaşıp Hazel'ı koridorda yalnız bıraktı. Hazel hem boş hem de dolu hissediyordu, bir şekilde aynı anda hem sarhoş hem de tamamen uyanıktı.

Jack'i tekrar *görmüştü. Hayattaydı,* buradaydı ve tüm bunlarla ilgili en garip şey, sanki karşısında bir yabancı varmış gibi hissetmesiydi.

T.me/Cinciva

22

Jack söz verdiği gibi sabah ilk iş Hazel'ın evine geldi. O geldiğinde yakındaki kilisenin çanları saat altıyı vuruyordu. Hazel bütün gece neredeyse hiç uyumamıştı. Partiden sonra üzerinde hâlâ gece elbisesi olduğu halde yatakta uzanarak bir saat geçirmiş, olan biten her şeyi, konuştukları her kelimeyi tekrar tekrar düşünmüştü.

Jack hayattaydı, Londra'daydı.

Hizmetçi Jack için kapıyı açmıştı ve Jack girişte garip bir tavırla dikilmiş, ayaklarını sürüyerek yere bakıyordu. Önceki akşam giydiği mavi ceketi ve beyaz pantolonu artık üzerinde değildi; onun yerine sade siyah bir pantolon ve birçok yeri yamalı beyaz bir tunik giymişti.

Hazel onu karşılamak için merdivenden indiğinde oğlan kucaklaşıp kucaklaşmama konusunda kararsız görünüyordu. Başını hafifçe eğdi ve sonra öpmek için Hazel'ın elini tuttu. "Bayan Sinnett," dedi kaskatı bir halde.

Hazel onu kucaklamak için kollarını açmıştı bile ama vals öncesi eşini kaybetmiş bir dansçı gibi olduğu yerde kalakaldı.

"Kendin gibi kokuyorsun," diye ağzından kaçırdı Hazel. "Özür dilerim. Bunu söylemek çok tuhaf kaçtı."

"Öyle mi?" dedi Jack. "Ne gibi kokuyorum?"

Hazel biraz çekinerek de olsa Jack'in boynuna doğru eğildi ve kokusunu içine çekti. Oğlanın ön kollarındaki ince tüyler diken

T.me/Cinciva

diken oldu. Kendisi gibi kokuyordu. Başka hiçbir yerde kokusunu almadığı bir misk, orman, toprak ve kanın buruk, metalik kokusunu taşıyordu. Üzerinde ayrıca yeni kokular da vardı; gömleğinin kumaşındaki kola ve saçlarındaki deniz tuzu gibi kokular.

"Biraz denizci gibi kokuyorsun," dedi Hazel.

"Evet, son iki ayımı denizcilerle geçirdiğim için bunun bir hakaret olduğunu biliyorum."

"İyi anlamda!" dedi Hazel.

Hizmetçi boğazını temizledi. "Çay ister misiniz, hanımefendi?" dedi.

"Evet, lütfen, teşekkür ederim." Hazel, Jack'e peşinden küçük oturma odasına gelmesini işaret etti. "Lütfen beni takip edin," dedi, bir oyundan replikler okuyormuş gibi resmî bir tavırla. "Sanırım bir erkek bir hanımefendiyi, hatta yalnız yaşayan ve doktorluk yapan bir hanımefendiyi ziyaret ettiğinde bazı kurallara uyulması gerekiyor."

Jack şapkasını ve paltosunu çıkarıp duvara asmıştı bile. "Teşekkür ederim, Bayan Sinnett," dedi.

"Hazel," diye cevap verdi. "Elbette bana Hazel diyebilirsin."

"Madem ısrar ediyorsunuz, hanımefendi," dedi Jack. Hazel'ın oturma odasındaki sandalyeye otururken sırtı bir geminin direği gibi dimdikti. Bacak bacak üstüne attı. Hep böyle mi bacak bacak üstüne atardı? Hazel bunu merak etmişti. Sıradan hareketleri bile yabancı ve resmî görünüyordu.

Hazel cevap istediği tüm soruları sormak için çay servis edilene kadar beklemeyi başardı: İdamdan nasıl kurtulmuştu? Edinburgh'dan ne zaman ayrılmıştı? Neden Amerika'ya gitmemişti? Kraliyet Donanması'na nasıl girmişti?

T.me/Cinciva

"Kraliyet Donanması'nda değilim," dedi Jack. "Pek sayılmaz. Atlantik'teyken gemide görev yaptım ve limana döndüğümüzde resmen askere yazılacak, hizmetime başlayacaktım. En azından benden bekledikleri bu."

"Ama yapmayacaksın, değil mi?" diye sordu Hazel.

"Ah," dedi Jack. "Henüz bilmiyorum. Yapacağım hiçbir şeyden yapana kadar emin olamıyorum."

"Gözünü nasıl kaybettin?" diye sordu Hazel. Jack, kız ona doğru uzanırken kaskatı kesildi ve Hazel elini geri çekti. "Özür dilerim," dedi Hazel. "Bunun... garip olduğunu biliyorum."

"Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedi Jack yere bakarak. "Senin için ölmüş olsaydım daha kolay olurdu."

"Ne demek *daha kolay?*" diye sordu Hazel. "Ne *oldu?* Edinburgh'yı neden terk ettin?"

"Daha kolay olacağını düşünmüştüm," dedi Jack tekrar ama hâlâ Hazel'a bakmıyordu.

"En azından ne olduğunu anlatabilirsin," dedi Hazel.

Jack çayından bir yudum almaya çalıştı ama Hazel'a bakmamakta o kadar ısrarcıydı ki bir şekilde ağzını ıskaladı ve çay gömleğine damladı. İkisi de gülümsedi ve bir an için aralarındaki buzlar çözülür gibi oldu.

Hazel tekrar, "Hadi, bana ne olduğunu anlat," dedi. "Lütfen?"

Jack çayı dikkatle masaya koydu. "Tamam," dedi. "Peki o zaman. Baştan başlayacağım, belki oradan devam edebiliriz."

Jack yeraltında bir yerde uyanmıştı, etrafı çürümüş ölüm kokusuyla doluydu. İlk başta diri diri gömülmüş olabileceğini

T.me/Cinciva

düşündü; bir bakıma öyleydi de. Etraf zifiri karanlıktı ve Jack'in bir sonraki düşüncesi öldüğü, buranın öbür dünya olduğu ve Hazel'ın hücre parmaklıkları arasından ona verdiği iksirin işe yaramadığı oldu. Ama sonra eli başka bir insan eline dolandı ve Jack karanlığa rağmen nerede olduğunu anladı.

Bir ceset yığınının içindeydi.

Kendini yüzeye çıkarmaya çalıştı; bir düzine ceset –çıplak ve soğuk, bazılarından hâlâ kan ya da daha kötü şeyler damlıyordu– ona baskı uyguluyordu. Cesetler ölüm katılığıyla sertleşmişti; kaçmak için ilerlerken karanlıkta yankılanan çatırtıları duydu. Boynu yanıyordu ama bununla daha sonra ilgilenecekti. Şu anda yapması gereken tek şey dışarı çıkmaktı.

Sonunda bunu başardı ve ceset yığınının yanındaki buz gibi taş zemine düştü. Üstünde taş bir tavan yükseliyordu ve Jack onu nereye getirdiklerini bildiği için şükran dolu bir dua mırıldandı: Edinburgh Üniversitesi Tıp Fakültesi'nin bodrumundaydı. Cesetler yıllardır öğrencilerin –ya da daha sık olarak profesörlerin– parçalara ayrılmaya uygun taze cesetler için avuç avuç para ödedikleri bu yere gönderilmişti.

Asılmış bedenler doktorlar için az sayıdaki yasal kadavra kaynağı arasındaydı. Asıldıktan sonra cesedini ele geçirip satmak için birbirlerini dirsekleyen küçük bir çocuk kalabalığı olduğuna şüphe yoktu. Jack muhtemelen bu çocukların hepsini tanıyordu. O da bir zamanlar onlardan biriydi. Cesedini almayı başaran kişinin iyi bir para kazandığını umuyordu.

Boynu ağrıyordu. Sadece ip yanığı değildi, gerçi derisine dokunmaya çalıştığında sıcak bir acı hissediyordu. Kafatasının tabanından omurgasına doğru inen derin bir ağrı da vardı.

Buradan nasıl çıkacağını biliyordu, iki merdiven boşluğu vardı. Bodrumun güney ucundaki merdiven bir sınıfa çıkıyordu ama

T.me/Cinciva

kuzey ucundaki merdiven Jack'i doğruca Forrest Yolu'na çıkan bir ara sokağa götürecekti. George Heriot's adlı erkek okulu solda kalacak ve Greyfriars Mezarlığı'nın kapıları önünde belirecekti. Bu yolu daha önce pek çok kez kullanmıştı. Genellikle karanlıkta ve genellikle yeni çıkardığı çıplak, ölü bedeni taşıyan tahta bir arabayı iterek.

Ellerini uzattı ve gözleri loş ışığa alışırken küçük adımlar atarak yavaşça merdivene doğru yürüdü, vücudundaki her kemikten yayılan ağrı ve boynundaki keskin acı dışında pek bir şeye odaklanamıyordu. Tanrı'ya şükür, merdiven hatırladığı gibi oradaydı ve etrafta kimse yokmuş gibi görünse de Jack ahşap basamakların gıcırtısını duyunca irkilmeden edemedi. Nefesini tuttu ve dış dünyada gece mi gündüz mü olduğundan emin olamadan kapıyı açmak için ittirdi. Neyse ki ara sokak tenhaydı –ne de olsa diriltilmiş cesetlerin satın alınması yasadışıydı– ve Jack öğle vakti olsa bile görünmeden sıvışabileceğinden emindi.

Ne var ki basamaklar dışarı açılmadı.

Kapıyı açtığında kendini bir anda tıp öğrencileriyle dolu bir sınıfta buldu ve hepsi de dosdoğru ona bakıyordu.

Jack tam o sırada üzerinde hiçbir giysi olmadığını fark etti.

Koşmaya başladı.

Sınıfın içinden geçerek koştu, profesör bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkın bir halde karatahtaya bakakalmıştı. Olabildiğince hızlı koştu, sıra sıra dizilmiş tahta sandalyelerin, üzerlerinde açık insan beyinlerine benzeyen ıslak şeylerin bulunduğu masaların yanından geçti. Kaçmadan önce kapının yanındaki kancada asılı duran bir pelerini kapmayı başardı, arkasında bıraktığı sınıftan kahkaha sesleri ve bölük pörçük alkışlar yükseliyordu.

Jack, Edinburgh Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden çalkalanmış bir şişeden fırlayan mantar gibi kaçtı ve gördüğü en yakın ara

T.me/Cinciva

sokağa koştu, koşarken bir çamaşır ipinden daha sonra bir kadın iç gömleği ve birkaç beden büyük bir pantolon olduğunu keşfedeceği bir şeyler çekip aldı. *Yine de şimdilik iş görür*, diye düşündü ve iç gömleği başından geçirip fazla kumaşı pantolonun içine soktu.

Hawthornden Kalesi'ne gitme zamanı gelmişti. Sonunda Hazel'la yeniden bir araya gelebilecekti.

Kısa bir anlığına, eskiden çalıştığı tiyatronun tavan arasındaki odasına o tutuklandıktan sonra baskın yapılıp yapılmadığını merak etti. Tiyatro, Roma hummasının yayılması nedeniyle kapatılmıştı ve Jack mekânın önce üç kuruşa satmak için koltukların kadife kumaşlarını sıyıran insanlar tarafından, daha sonra da idam edilen seri katil Jack Currer'ı duyan ve onunla ilişkilerinden dolayı değerlenen ıvır zıvırlarını satmak isteyen insanlar tarafından talan edilmiş olabileceğini düşündü. Edinburgh damarlarında ölümle yaşayan ve onu hem yüzünü buruşturarak hem de sırıtarak kucaklayan bir şehirdi. High Caddesi'nde bir katilin ya da kurbanının saç tutamlarının hazine gibi alınıp satılabildiği bazı kapalı mekânlar vardı.

Yine de bazı eşyalarının saklı kalmış olma ihtimali vardı; tiyatronun kirişlerine sıkıştırdığı küçük bir kutuda bir avuç bozuk para, temiz bir gömlek ve ne tamir edebildiği ne de satmaya kıyabildiği bir cepsaati vardı ve gözüpek bir hırsızın bile onu bulabileceğinden şüpheliydi.

Ancak Jack anayoldan geçerken genç bir gazete satıcısının elinde bayrak gibi dalgalanan akşam gazetesini gördü. Jack'in bile oldukça benzediğini kabul etmek zorunda kaldığı bir mürekkep çiziminin üzerindeki manşeti birkaç metre öteden dahi seçebiliyordu: MEZARLIK KATİLİ ASILDI. Jack fısıldayarak küfretti.

T.me/Cinciva

Cinayetleri o işlememişti elbette. Hem o cinayetlerin hiçbiri mezarlıkta işlenmemişti zaten! Kurbanlar ameliyathanelerde vücut parçaları için öldürülmüş, zengin elitler tarafından kesilip parçalanmıştı. Sonra da her şeyi örtbas etmek için suçu Jack'in üzerine atmışlardı.

Sanki şehir halkı her gün burunlarının dibinde yaşanan yakıcı adaletsizlikleri, iktidardaki insanların acımasızlığını ve açgözlülüğünü bilmek istemiyordu. Bu, sıradan yaşamın temel yapısını tehdit eden türden bir yozlaşmaydı. Ama insanlar yaşamaya devam etmek zorundaydı, değil mi? Uyanmaya, çocuklarını beslemeye, kıyafetlerini temizlemeye ve basit yemekler hazırlamaya devam etmek zorundalardı. Bir "mezarlık katili" çok daha hoş bir hikâyeydi: Anlaşılması da basit bir idamla düzeltilmesi de kolaydı. İnsanların bira içerken dedikodusunu yapabilecekleri türden bir skandaldı: Mezarcı insanları soğukkanlılıkla öldürüyor, böylece onları kazıp çıkarma zahmetinden kurtuluyordu; çok geçmeden efsaneye dönüşecekti, iç gıcıklayan ama artık korkutucu olmayan bir hikâyeye.

İnsanların inanmak istediği bir yalana karşı çıkmanın bir anlamı yoktu.

Jack Currer sonsuza dek Mezarlık Katili olarak kalacaktı.

Elbette daha acil olan sorun, yüzünün şehrin her yerinde dolaşmasıydı. Uyumsuz kıyafetleri içinde dikkat çekmeme ihtimali de yoktu. Muhtemelen zaten çalınmış olan anlamsız eşyalarını aramak için şehrin göbeğindeki tiyatroya dönmesi imkânsızdı.

Daha şimdiden sokaktaki insanlar ona tuhaf tuhaf bakmaya başlamıştı. Pelerininin yakasını yüzünü kapayacak şekilde yukarı çekti ve şehir merkezinden uzaklaşarak güvende olacağını bildiği yere yöneldi: Hawthornden'a... ve Hazel'a.

T.me/Cinciva

Ormanın içinden geçerek şatoya varmak uzun bir yürüyüştü ve Jack anayolları kullanamayacağı için daha da uzayacaktı. Ormanı yararak ve çalılara takıla takıla ilerlerken muhtemelen akşama bile varamayacağını düşündü. Gün doğmadan Hawthornden'a ulaşırsa şanslı sayılırdı.

Sonunda boş bir tarlayı geçip ağaçların sınır boyunca uzadığı ve kalenin uzaktan göründüğü köşeyi döndüğünde bitkindi ve her yanı sızlıyordu. Omurgasındaki ağrı daha da artmıştı ve bacaklarında morluklar oluştuğunu hissedebiliyordu. Hawthornden bir rüyadan fırlamış gibiydi, fenerin ışıltısı sisin içinde bulanıklaşıyordu; sanki bütün kale göldeki bir yansımaydı. Kapıyı çalacaktı ve Hazel kapıyı açacaktı. Tekrar kucaklaşacaklardı ve onun yatağında uyuyakalacaktı; Hazel sabah yaralarını tedavi edecek, kahvaltı için ona yumurta ve sosis pişirecekti. Sonra...

Sonra ne olacaktı?

Hazel doktor olmak için eğitimine devam edecekti; bir katille alakası olamazdı. *Jack* İskoçya'nın, Büyük Britanya'nın yakınlarında hiçbir yerde görülemezdi, skandal haberler büyük bir hızla yayılmayı severdi. Onu bulurlarsa, tabiri caizse ipten kaçtığını fark ederlerse ne olacaktı? Hayır... Gözlerden uzak kalmalıydı.

Hazel her zaman istediği gibi bir cerrah olurken ve hak ettiği üne kavuşarak dünyaya açılırken Jack de Hawthornden'da yaşayabilirdi. Hazel ise geceleri Jack'in göremediği yerlerin ve tanışamadığı insanların hikâyeleriyle ona dönerdi.

Peki ya Hazel'ın babası yurtdışındaki görevinden ya da annesi İngiltere'den döndüğünde ne olacaktı? Jack o zaman nereye saklanacaktı? Hazel muhtemelen ona bir yerlerde bir kulübe, kirayı ev sahibine kendisinin ödeyeceği bir daire bulacaktı çünkü yüzünü gören herkes onu tanıyabilecekken Jack buralarda nasıl iş

T.me/Cinciva

bulabilirdi ki? Ayrıca Hazel ev sahibine çenesini kapalı tutması için fazladan ödeme yapmak zorunda kalacaktı.

Belki haberler unutulur giderdi. Belki bir süre sonra insanlar Mezarlık Katili'ni unuturdu ve Jack bir iş bulabilir, hayatında ilk kez dürüst bir yaşam sürebilir ve bir yük olmaktan kurtulabilirdi.

Peki sonra ne olacaktı?

Hazel gibi bir kadının onun gibi biriyle evlenmesine izin verilir miydi? Geçmişi, adı ve geleceği olmayan bir adamla? Ondan *geçimini sağlayabilecek*, ona *mükemmel bir ev* ve toplumda bir yer verebilecek zengin bir beyefendiyle evlenmesi bekleniyordu. Belki çocukları olurdu. Bir aile kurardı. Bir kadın olarak istediği gibi cerrah olmak onun için yeterince zor olacaktı. Bir de Jack'le birlikte gölgelere zincirlenmek zorunda kalmamalıydı.

Sonra içini kemiren bir ses ona iksir meselesini hatırlattı. Asılmaktan kurtulmasını sağlayan şey. Meyankökü, çimensi, yağlı bir bitki gibi, keskin ve acı bir şey gibi bir tadı vardı. Gerçekten sonsuza dek yaşamasını sağlayacak mıydı? Yoksa asılırken iksirin bütün gücünü tüketmiş miydi? Bilmiyordu ve kime sorması gerektiğini de bilmiyordu. (Herhangi bir şey için Beecham'ın kapısını çalmaktansa kendi kalbini söküp atardı ve Beecham bir daha kendini Jack'in yakınında bulursa... Tanrı onun yardımcısı olsun). Ama bu gerçekten doğruysa... Gerçekten ölümsüzse... o zaman Jack onun etrafındayken Hazel doğru düzgün yaşayamazdı.

Ama yine de onu görmeliydi.

Hawthornden Kalesi'ne giden yolu, patikanın çançiçekleriyle kaplı olduğunu ve dişbudak ağaçlarının arasından kıvrıldığını ezbere biliyordu ve karanlıkta bile yolunu bulmayı başarabiliyordu.

T.me/Cinciva

Artık daha yakın olduğu için kütüphanede ve Hazel'ın yatak odasının pencerelerinde yanan fenerleri görebiliyordu.

İşte oradaydı.

Jack kalın, benekli camın bozuk görüntüsüne rağmen masasının üzerinde bir kitabın sayfalarını çeviren Hazel'ın bakışlarındaki dikkati seçebiliyordu, yanında bir mum yanıyordu.

Yakındaki ahırdan bir at yüksek sesle kişnedi ama Jack ona bakmaya devam etti, bir yanı kapıyı çalıp onu tekrar öpmek için yanıp tutuşuyordu ama kafası karışık olan diğer yanı Hazel'ı rahatsız etmeyi hiç istemiyordu.

O yüzden izledi. Kızın sayfaları çevirmesini, yüz ifadesinin şaşkınlıktan hayal kırıklığına, memnuniyete ve sonra da gurura hafifçe değişmesini izledi.

Hizmetçisi Iona bir tepsi çayla içeri girdi. Hazel burada, evindeydi. Mutluydu. İhtiyacı olan her şey elinin altındaydı.

Kendi kendine Hazel'ın birlikte yaşlanacağı birini hak ettiğini söylemişti ve bunun doğru olduğuna inanıyordu ama Jack'in karnında her şeyi bastıran bir korku da vardı: Hazel'a bir kez veda etmişti ve bunu bir kez daha yapmak zorunda kalma düşüncesi ödünü koparıyordu. Pencereden ona bakarken Hazel Sinnett'ın ölümünü asla izleyemeyeceğini anlamıştı.

Çıtırdayan yapraklar ve araba tekerleklerinin gıcırtısı akşamın sessizliğini böldü. Hâlâ uzaktaydılar ama Jack irkildi; bu bir at arabasıydı ve yaklaşıyordu. Onu gören herkes yüzünü tanırdı. Biri onu hapse gönderebilirdi... ya da daha kötüsü olabilirdi. İdamın işe yaramadığını anlarlarsa ona ne yapacaklarını bilmiyordu ve bunu öğrenmek de istemiyordu.

Yakındaki ahırda bir at daha kişnedi. At arabasının tekerleklerinin sesi gitgide yükseliyordu.

T.me/Cinciva

Jack'in kaçması gerekiyordu.

Ahırın içi dışarıdan daha sıcaktı, soğuk gece rüzgârı Jack'in pelerininin örtmediği bileklerini ve boynunu ısırıyordu. Atlar davetsiz misafirlerine kişniyor ve tepiniyorlardı. "Şşşt," dedi Jack elini siyah atın burnunda gezdirerek. Adı Betelgeuse'tu, Jack ata binmeyi onunla öğrenmişti. Hazel öğretmişti. "Biz dostuz, değil mi? Sen ve ben, Betelgeuse." At burnundan keskin bir nefes verdi ve sonra rahatlar gibi oldu.

Jack atı eyerledi ve etrafına bakındı. Bir köşede kurumuş çamurla kaplı binicilik kıyafetleri ve çizmeler vardı. Bunlar erkek giysileriydi ve onun bedenindeydiler. Jack'in kafası bir an için karıştı. Hazel kıyafetleri bulması için mi buraya *bırakmıştı*? Ama sonra Hazel'ın ata binerken sık sık kardeşinin kıyafetlerini giydiğini hatırladı.

Kıyafetleri olabildiğince hızlı değiştirdi, sahile vardığında onları satabileceğini düşünerek iç gömleği ve üzerine tam oturmayan pantolonu bir heybeye tıkıştırdı. Şaşkın bir tıp öğrencisinden çaldığı pelerin hâlâ üzerindeydi; kolları biraz kısaydı ama yine de hoşuna gidiyordu.

Jack ata, "Şimdi benim için uslu dur," diye fısıldadı ve kendini eyerin üzerine attı.

Neyse ki at kişnemeyi kesmişti. Betelgeuse, *Şimdi ne olacak?* der gibi başını salladı.

Şimdi, diye düşündü Jack, *gidiyoruz.*

Gece boyunca at sürerken kendine derin, keskin bir acıya dönüşen sızıyı hissetme izni vermedi. Başlarda sadece olabildiğince hızlı sürüyordu ama saatler geçtikçe zihninde bir planın bulanık ana hatları şekillendi. Batıya, doğan güneşten uzağa, bir

T.me/Cinciva

tekneye atlayıp İskoçya'dan Amerika'ya, yeni bir hayata başlayabileceği yere yelken açabileceği sahile doğru gidiyordu.

Sadece çok yorulduğunda, hareket halindeyken attan düşebileceğinden endişelendiğinde bir handa durdu ve iç gömlekle pantolonu bir kâse ılık güveç ve Betelgeuse için bir torba yemle takas etti. "Fena değil, fena değil," diye tekrar tekrar mırıldandı tezgâhın arkasındaki yaşlı kadın, iç gömleğin tül gibi beyaz kumaşını baş ve işaretparmağının arasında okşarken. "Fena değil." Çaldığı pelerinin cebinden bir de mucize gibi birkaç bozuk para çıkmıştı ve Jack küf kokan bir yatakta bir gece uyuma karşılığında bunların bir kısmını harcadı. Yaşlı kadının gözlerinde süt gibi beyaz bir katman vardı ama yine de ona yüzünü tanıyormuş gibi gözlerini kısarak baktığında Jack sessizce dua etti.

Jack'in geniş, kıvrımlı bir nehrin ışıltılı denize döküldüğü Greenock kasabasına ulaşması için bir tam gün daha at sürmesi gerekti. Gemiler limanda hafifçe salınıyordu ve Jack'in midesi birden kasıldı. Burası o yerdi. İskoçya'da göreceği son yerdi.

Yol parasını nasıl ödeyeceğini bilmiyordu, ona ait olmayan Betelgeuse'u satmaya bir türlü içi el vermiyordu ve bu yüzden liman kentinin eteklerine vardığında onu ormana bıraktı. (Betelgeuse ise her zaman doğadan başka bir efendiye ait olmadığına inanmış gibi mutlu adımlarla ağaçlara doğru gitmeden önce tereddüt bile etmedi.)

Limanda kimsenin takip edemeyeceği kadar çok gemi var gibiydi; Jack bir ömür boyu görünmez olmaya çalışmıştı ve bu yüzden öğleden sonrasını bir sandık yığınının ve iri bir adam büyüklüğündeki bir halat bobininin arkasında yarı gizlenmiş bir şekilde, rıhtımda dönen çeşitli işlere kulak misafiri olarak ve aksanların yeni ritimlerine alışarak geçirebildi. Sessiz harfleri yutup sesli harfleri tavuk kemiği tükürürcesine telaffuz eden bu

T.me/Cinciva

Greenockluları dinleyene kadar Edinburgh İskoç aksanının ne kadar *İngiliz* olduğunu fark etmemişti.

Adamlar bağırarak Jack'in çoğunu hiç duymadığı rotalardan bahsediyorlardı. Kulağa uzak ve egzotik gelen yerlerden. Ama Jack kararını vermiş, belki de keyfi olarak Amerika'da karar kılmıştı. Böylece, "*Virginia!*" diye sert bir bağırış duyana kadar bekledi ve iskelenin kenarındaki küçük ama güzel bir gemiye büyük bir sandık sevkiyatını yönlendiren bir adamın sesine doğru koştu.

Jack kaçak bir yolcunun cezasının ne olabileceğini düşündü ama çok da üzerinde durmadı. Sokaklarda geçen bir hayat ona öngörüye karşı eylemin önemini öğretmişti. *Gerekiyorsa şimdi çal, sonuçlarına sonra katlan; en azından hayatta kalırsın. Ayrıca,* diye düşündü, *beni öldürebilecek değiller ya.*

Ama Jack fark edilmeden iskeleye çıkmanın olası yöntemlerini düşünürken (bir sandığın içine girip kargoyla beraber gemiye *yüklenebilir* miydi?) gemiye binmenin tahmin ettiğinden daha kolay olabileceğini fark etti.

"Güverte mürettebatı! Denizciler! Bir pound, ayda on şilin, artı günde bir yemek. Güçlü genç adamlar aranıyor, bu gece yola çıkılacak!"

Jack'le yaşıt ve daha büyük olan bir grup çocuk işe alım yapan adamın etrafında toplanmıştı bile. Jack de kuyruğa katıldı.

"İsim?"

"Jack C... Şey, Ellis."

"Hangisi yani?"

"Benim adım bu. Jack Ellis." Uydurma isim o anda aklına gelmişti, işte bu kadardı. O artık Jack Ellis'ti, bu kadar basitti.

"Pekâlâ, Jack Ellis, daha önce gemiye bindin mi?"

T.me/Cinciva

"Evet. Birçok kez. Edinburgh'nın dışındaki Leith'de bulunan limanda çalıştım," diye yalan söyledi Jack.

Adam ona baktı, yalana tam olarak inanmamıştı ama ona meydan okuma zahmetine de girmek istemiyordu. Jack'in vücudu canlanmıştı; üniversitenin bodrumunda uyandığından beri geçen sürede derisi yavaş yavaş griden pembeye dönmüştü ama Jack hâlâ *iyi* görünmediğinin farkındaydı. Çürükler içindeydi, her bir uzvunda çizikler vardı. Çok zayıftı ve aşırı yorgundu. Adam muhtemelen onun bir hırsız olduğunu düşünüyordu.

"Edinburgh'dan ne demeye ayrıldın peki?"

"Başım biraz belaya girdi," diye cevapladı Jack, gerçeğe olabildiğince yaklaşmanın en iyi seçenek olduğunu düşünerek.

Adam onu rahatlatmak için kıkırdadı. "En azından güçlü kolların var," dedi onaylarcasına. "Saat altıda dön, gemi yedide kalkıyor ve geç kalanları beklemeyiz. Gemide hırsızlık yok, bela çıkarmak da yok."

"Gemi Virginia'ya gidiyor, değil mi? Amerika'ya yani?" diye sordu Jack.

"Evet, Norfolk'a. Amerika'da. Yük teslimatı. Ama lüks bir yolculuk yapıyormuşsun gibi davranmayı aklından bile geçirme! Gemi nereye giderse oraya gidersin ve bir işin olduğu için minnettar olursun!"

Jack aceleyle uzaklaştı. Bir işi olduğu için *gerçekten* minnettardı. Amerika'ya fazladan birkaç kuruşla varacak, yatacak bir yeri ve yiyecek yemeği olacaktı. Hayatının büyük bölümünde çok daha kötü durumdaydı.

Greenock'ta ne yapacak bir şeyi ne de bir şey yapacak parası vardı. Ayrıca İskoçya'da haberlerin yayılma hızı göz önüne alındığında tanınmamak için hâlâ temkinli davranıyordu. Böylece

T.me/Cinciva

sonraki birkaç saatini küçük evlerin önünden geçerek, kasabanın eteklerindeki tavukların ve ateş çukurlarının arasında dolaşarak geçirdi. Bir korkuluktan, eskiden siyah olan kumaşı yağmur ve hava koşulları yüzünden artık matlaşıp rengi atmış, yüzünü gizlemesine yardımcı olan siperi sarkmış büyük bir papaz şapkası çaldı.

Jack barda, elinde bir bira ve üzeri çizilmiş cümlelerle kaplı bir parşömen parçasıyla oturuyordu. Hazel'a onlarca kez mektup yazmaya başlamıştı ama her denemesinde kelimeleri ya önemsiz ya aptalca ya da zalimce geliyordu. Her şeyi kelimelerle nasıl açıklayabilirdi? Onunla görüşemeyeceğini çünkü onunla bir hayat kuramayacağını nasıl söyleyebilirdi? Hazel'ı düşünmek bile kalbini sızlatmaya yetiyordu. Ama hiçbir şey söylemeden nasıl gidebilirdi?

Belki Amerika'da ikisi için de yeni bir hayat kurabilirdi. Başarılı olur, toprak satın alır, saygı görürdü. Kimse idamları, Beecham'ı ya da başka bir şeyi bilmeyecekti. Belki Amerika'da Hazel saklanmadan cerrah olarak bile çalışabilirdi. Birlikte bir evde karı koca olarak yaşayabilirlerdi ve karı koca olarak her sabah Hazel uyanmadan önce onun gözkapaklarını öpebilirdi.

Hayır.

Mümkün olsa bile bu hayali gerçekleştirmek bir ömür sürerdi. Hazel'dan onu bu kadar uzun süre beklemesini nasıl isteyebilirdi? Belki de onun gittiğini düşünmesi Hazel için daha kolay olurdu. Umut tehlikeli bir şeydi. Jack dünyadaki acıların çoğunun umuttan kaynaklandığını öğrenmişti.

Sonunda, her şeyi ifade ettiğini düşündüğü tek bir cümle bulabildi: sevgisini, özrünü, geleceğe dair umudunu. *Seni bekleyeceğim*, yazdı. Hazel buna rağmen onun öldüğüne inanmak istiyorsa inanabilirdi.

T.me/Cinciva

Jack rıhtıma bir saat erken vardı ve güneşin, limanı ve onu yeni hayatına götürecek olan gemiyi turuncuya boyayarak ufukta batışını izlerken bekledi. Geminin iki uzun direği vardı ve yelkenleri kare şeklindeydi. Jack daha sonra bu tür gemilere çift direkli gemi denildiğini öğrenecekti. Geminin adı soyulmuş beyaz bir boyayla gövdesinde yazıyordu: ŞAFAK.

"Hey!"

Kapı gibi uzun ve geniş bir adam gemiye çıkan tahtada yürürken Jack'in omzuna çarptı. "Dikkat etsene," dedi adam pis bir sırıtışla. Solan güneş ışığında parlayan gümüş bir dişi vardı. Adam Jack'in yüzüne bir süre uzun uzun baktı ve Jack'in şapkasının siperliğinin altını görebilmek için başını eğdi. Jack yanından geçmeye çalıştığında adam tahtayı iterek Jack'in tökezlemesine neden oldu. Jack şapkasını yüzüne indirdi ve mürettebata hamaklarını asmaları için talimat verilen güverteye doğru ilerlemeye devam etti.

Bu tür adamlarla daha önce de karşılaşmıştı: Tek yumrukta alt edemiyorsanız (ve bu herife bakınca Jack onu alt edemeyeceğinden neredeyse emindi) yapılacak en iyi şey onları görmezden gelmekti. Gemide sosyal hiyerarşi yerine oturacaktı; Jack'in hiç arkadaş edinme gibi endişeleri olmamıştı. Gümüş dişli, iriyarı adamın onun üzerinde gerçek bir gücü olamazdı. (O zaman ne kadar yanıldığını bilse başka bir gemide iş bulabilirdi. Ama nereden bilebilirdi ki?)

Adamın adı Smeaten'dı ve Jack'in kısa süre sonra keşfedeceği üzere, güverte mürettebatından sorumlu gemi lostromosuydu. Başkalarına kendilerini olabildiğince küçük hissettirme yeteneğiyle gurur duyan sefil bir adamdı. Her sabah kaptanın kamarasından aralarındaki özel bir şakaya sırıtarak çıkar ve görevlerini

T.me/Cinciva

havlarcasına böğürürdü. "Muldon, gemiyi hazırla! McGinley, mutfağa! Potter, kaptana çay. Ve *Ellis*." Smeaten, Jack'e o kadar yakın dururdu ki Jack'in onun yüzüne bakabilmek için arkaya eğilmesi gerekirdi. "Güverteyi temizleyebilir misin sence, Ellis?"

"Evet, efendim," derdi Jack.

"Daha yüksek sesle," derdi Smeaten.

Jack dişlerinin arasından daha yüksek sesle, "Evet, efendim," diye tekrarlardı.

Smeaten daha sonra sabahın kalanını Jack'i izleyerek ve çalışmaları hakkında yorum yaparak geçirirdi. ("O hamlelerin eşit olması lazım! Nesin sen, bir çeşit aptal mı? Ne tür bir aptal bir zeminin nasıl temizleneceğini bile bilmez?") Jack'in zaten temizlemiş olduğu yerin üzerinde her fırsatta zevkle tepinerek işini mahvederdi. Smeaten tüm denizcilere zorbalık ediyordu ama Jack'e karşı özel bir kini var gibiydi ve en iğneleyici laflarını ona ayırıyordu.

İlk ayın sonunda Jack ve diğer adamlar, her birine maaş olarak birer avuç para veren gemi amirinin önünde sıraya girmişlerdi. Smeaten, Jack daha hamağına dönmeden onu köşeye sıkıştırdı. Jack kıpırdayamadan adam iri koluyla onu bir bölmeye kıstırdı. Diğer eliyle Jack'in şapkasını çıkardı. "Neden hep bu şapkayı takıyorsun?" dedi. İğrenç nefesi Jack'in yüzünü ısıtıyordu. "Saklayacak bir şeyin mi var?" Smeaten, Jack'in gümüş dişini görebileceği kadar geniş gülümsedi. "Böyle yakışıklı bir yüz," diye devam etti. "Saklanacak bir şey değil. Unutulmaz bir yüz, değil mi? Gazeteler için doğru yüz tipi." Kirli parmağını Jack'in boynundaki yara izinin üzerinde gezdirdi ve Jack'in içi buz kesti.

Onu tanıyordu. Onu tanımıştı.

Smeaten kolunu kaldırdı ve Jack bölmeden kurtuldu ama gidebileceği hiçbir yer olmadığını biliyordu.

T.me/Cinciva

"Edinburgh'da bir kız kardeşim var. Bana olup bitenler hakkında bir sürü şey anlatır. Gazeteleri de gösterir. Seni ilk gördüğüm andan beri tanıyorum. *Mezarlık Katili.*"

"Yanılıyorsun," dedi Jack ama Smeaten'ın ona inanmayacağını da içten içe biliyordu.

Smeaten sesini biraz yükselterek, "Kaptana hemen şimdi burada söylemeliyiz," dedi ve Jack'in yüzünü buruşturmasına sebep oldu. "Bahse girerim kaptan gemide kaçak bir katil olmasından pek memnun olmaz. Bir şekilde darağacından kurtuldun, ha? Acaba denizin dibinde daha şanslı olur muydun?"

Jack ne diyeceğini bilemedi ve bu yüzden de hiçbir şey söylemedi; zihninde Smeaten'dan ve bu gemiden kaçmanın yollarını arıyordu. Pek fazla seçenek yok gibiydi.

Smeaten, Jack'in bileğini yakaladı ve parmaklarını araladı. "Sanırım bunları alacağım," dedi Jack'in avucundaki paraları alarak. "Hatta sanırım bunları her ay alacağım. Tabii aralarında bir katil olduğunu bütün geminin öğrenmesini istemiyorsan. Tabii, indiğimizde ona yine de söyleyebilirim. Kral'a ve ülkeye hizmet edecek, yasalara uygun bir hareket olur bu. Ve ben yasalara uyan biriyim."

"Eğer katilsem," dedi Jack, "beni kendine düşman etme konusunda daha dikkatli davranmayı düşünebilirsin."

Smeaten sadece kıs kıs güldü. "Sen benim ayakkabımdaki kirsin, *evlat.* Seni tekrar asmaya götürdüklerinde kocaman gülümseyeceğim. Seni izleyeceğim ve bu sefer iyice öldüğünden emin olacağım."

Adam Jack'in paralarıyla oynayarak uzaklaşırken Jack güverteye yığıldı. Baş dönmesi sallanan gemiden kaynaklanmıyordu. Kapana kısılmıştı.

T.me/Cinciva

Aynı durum dört hafta sonra tekrarlandı: Jack'e ödeme yapıldı ve Smeaten *sessizliğini* korumak için ödemenin tamamını talep etti. Bunun yarattığı aşağılanma, elinden alınan paralar kadar yakıcıydı. Diğer denizciler Jack'ten uzak durmaya başladılar, onu anlayamıyorlardı, Smeaten'ın onu çağırıp özellikle onunla oynama şeklinden dolayı kafaları karışmıştı. Jack'in bir şekilde zehirli olduğuna ve onunla ilişki kurmanın işleri daha da zorlaştıracağına dair ortak bir kanı varmış gibi görünüyordu.

Jack'in bir mucizeye, onu gerçek bir tutsaklığa daha da yaklaştıran bu durumdan kurtulmak için bir yol bulmaya ihtiyacı vardı. Ancak o bir mucize beklerken *Şafak* bir felaketle karşı karşıya geldi.

Fırtına Jack'in daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Edinburgh'da yağmur yağmıştı elbette; bazı haftalar neredeyse sürekli yağardı. Ama denizde yağmur her yerdeydi. Her yönden aynı anda geliyor, deriyi kamçılıyor ve ısırıyor, kumaşları bir anda ıslatıyordu. Güzel ve sakin bir yelken gününün ardından ansızın bastırmıştı yağmur. Jack ve mürettebat geminin şiddetli yalpalamalarıyla ve yukarıdaki ana güverteden gelen bağırışlarla uyandılar. Hemen harekete geçerek halatları çekmeye başladılar ve Jack de yelkenleri açtıktan sonra rüzgâr onları dalgaların altına çekmesin diye sabitlemek için direklere tırmanan ustalara katıldı.

Jack'in altındaki direkte bulunan denizcilerden biri tırmandığı yerden düştü. Çocuk mide bulandırıcı bir çıtırtıyla geminin bordasına çarptı ve sonra denize düşerek gözden kayboldu.

Rüzgâr inanılmaz güçlüydü; bağırışlar birinin ağzından çıktığı anda yutuluyordu. Üst üste yığılmış üç gemi boyundaki büyük dalga geldiğinde kimse çığlık atmadı. Ya da belki de Jack onları duyamıyordu.

T.me/Cinciva

Jack'in sağ gözüyle gördüğü son şey, ahşap armanın kırık bir parçasının vızıldayarak üzerine gelişiydi.

Hiçbir şey yoktu. Karanlık bile yoktu. O kadar koyu bir boşluktu ki Jack bunu ifade edecek bir kelime bulamadı. Ve sonra tuz tadını aldı, ciğerlerine ve midesine dolan sudan bir yudum aldı. Daha sonra geminin gövdesinin bir parçası olduğunu anlayacağı yüzen bir tahta parçasına tutunmuştu ve sırılsıklamdı. Titreyen parmaklarıyla yüzeye tutunmaya çalışıyordu. HMS *Şafak* gitmiş, fırtına tarafından binlerce parçaya ayrılmış ve gemideki herkes yok olmuştu. Jack de ölmüştü. Daha doğrusu ölebilse kesin *ölürdü*.

Oysa denizde bir başına sürükleniyordu: Açlıktan ölüyordu ama ölemiyordu, hayal bile edemeyeceği kadar susamıştı ama susuzluktan ölemiyordu. Bir gözü kördü; bayrak direği gibi dimdik bir tahta parçası gözyuvasından dışarı fırlıyordu. Hazel'la geçirdiği zamanlardan, bir yaraya tampon yapma ihtimali yoksa vücuda giren şeyi çıkarmanın işleri daha da kötüleştireceğini hatırlıyordu ve bu yüzden onu orada bıraktı. Bacaklarından biri kırılmış, deniz suyu ve safra kusmasına neden olacak bir açıyla vücudunun altında bükülmüştü.

HMS *Iphigenia* oradan geçip onu fark edene dek Jack'in vücudu güneşten domates kırmızısına dönmüş ve soyulmuştu; o kadar kilo vermişti ki kaburgalarının her biri ve göğüskafesinin kıvrımı görülebiliyordu. Ölümsüz olmasaydı on kere ölmüş olurdu.

Demek, diye düşündü Jack, *gerçekten sonsuza dek yaşayacağım.*

Iphigenia otuz altı toplu bir firkateyndi, üç uzun direği vardı ve İngiliz bayrağı gururla dalgalanıyordu. Gemideki doktor,

T.me/Cinciva

Jack'in hâlâ hayatta olmasına hayret etmişti. "Sadece kan kaybı," diye mırıldandı Jack'in gözüne saplanmış tahta parçasını incelerken. Pamuk gibi ince ve kabarık beyaz saçları olan yaşlı doktor onu dürttüğünde Jack irkildi. Doktor küçük bir neşterle işe koyulurken Jack'e ısırması için bir deri parçası verildi.

Revir yatağında yepyeni bir göz bandıyla iyileşmekte olan Jack'i, "Altına bakmasan iyi olur," diye uyardı. (Sonunda Jack buna karşı koymanın imkânsız olduğunu anlayacak, mor ve ıslak boş gözyuvasına bakarak nefesini tutacaktı.)

Jack'in doktorun düzelttiği kırık bacağının üzerinde topallayarak da olsa gemide hareket edebilecek kadar güç kazanması iki hafta sürdü. Gemideki teğmene yine Jack Ellis adını vermişti. *Şafak*'ta güverte lostromosu olduğunu söylemişti.

"Ya ondan önce? Edinburgh aksanı bu, değil mi?"

"Evet, efendim," dedi Jack. "Ben... uşak olarak çalıştım, efendim. Edinburgh'da soylu bir ailenin özel uşağı."

"*Hangi* aile?" diye sordu teğmen. Bıyıkları kısa ve gürdü.

Jack zorlukla yutkundu ama cevap bir anda aklına geldi: "Kaptan ve Leydi Sinnett. Hawthornden Kalesi'nde."

Teğmen yeterince memnun görünüyordu ve Jack revirden çıkabilecek kadar iyileştiğinde onu aşçı olarak işe aldı. Gemi güneye, köle gemilerini engellemek amacıyla Afrika'nın batı kıyısı boyunca uzanan ablukaya doğru gidiyordu ve bir kazazede için rotalarını değiştirmeyeceklerdi. Böylece Jack yolculuğun geri kalanında geminin altındaki boşlukta yaşayacak, ne mürettebat ne de misafir sayılacaktı.

Aynı kamarayı paylaştığı İngiliz denizciler –Jack'in İskoç aksanıyla dalga geçseler de– cana yakındı. Jack bu gemide güvenli bir yer edinmenin en iyi yolunun kendini değerli kılmak olduğunu

T.me/Cinciva

anlamıştı. Bu yüzden herkesten önce uyandı ve gemideki görevlilere yemek servisi yapması için ona ayrılan kıyafeti giymeden önce güvertenin temizlenmesine ve mutfakta patates soyulmasına yardım etti.

Zor olmakla birlikte Jack'in hızla çözdüğü bir işti. Kraliyet Donanması'na ait bir gemide kurallar net belirlenmişti; bu türden rutinler rahatlatıcıydı.

"Oradaki gemi de ne?" diye sordu Jack bir öğleden sonra, arkadaş olduğu Thomas adında genç bir İngiliz çocuğa. Thomas on dokuz yaşındaydı ama yüzü ve sesi hâlâ bir çocuğunki gibiydi; Jack'e şeftali tüyünü andıran bıyığını gururla uzatıyordu.

Thomas gözlerini kısarak uzaktaki yelkenlilere baktı. "Görünüşe bakılırsa bir Fransız gemisi," dedi. "Muhtemelen tüccarlar. Gerçi..." Var olmayan bıyığını düşünceli düşünceli sıvazladı. "...bu kadar çok topu olan bir ticaret gemisi pek sık görülmez."

Fransız gemisi gitgide yaklaşıyordu; Jack işleri yüzünden güverteye her döndüğünde geminin gövdesi ufukta daha da büyüyordu.

"Endişelenecek bir şey yok!" diye bağırdı Thomas ona. (Thomas yelkenlerin iplerini direğe bağlıyordu.) "Fransa'yla barış içindeyiz ama bu onların horoz dövüşü yapmak istemedikleri anlamına gelmez."

Tam o sırada Fransız gemisi üzerlerine ateş açtı ve aynı anda siyah bayrak çekti. "Korsanlar!" diye bağırdı ikinci kaptan.

Geminin kaptanı Robert Mends bir çırpıda tam donanma üniformasını giymiş, belinde kılıcıyla güvertede dikiliyordu. "Toplara, beyler!" diye bağırdı. "İskele tarafına dönün!"

T.me/Cinciva

Korsanların top ateşi *Iphigenia*'nın sarsılmasına neden olmuştu. Jack yukarı baktı: Thomas parmak uçlarıyla direğe tutunuyordu.

Jack düşünmedi. Sonuçta ölümsüzdü, değil mi? Bir ip kaptı, omzuna doladı ve tırmanmaya başladı. Jack'in ne yaptığını gören ikinci kaptan, "Hayır!" diye seslendi.

"Çok geç!" diye bağırdı Jack aşağıya doğru. Gemi şiddetle sallanırken ve ayaklarının altından kayarken olabildiğince hızlı tırmandı ve Thomas'ın parmaklarının kaymaya başladığı direğe ulaştı.

"İşte buradasın," dedi Jack onu armanın üzerine çekerek. Thomas'a ipi verdi. "Aşağı inmek için bunu kullan."

"Senin ihtiyacın yok mu?" diye sordu Thomas dişlerini gıcırdatarak. Birkaç akşam önce Jack'e bunun Kraliyet Donanması'na katıldıktan sonraki ilk yolculuğu olduğunu söylemişti. Jack, Thomas'ın gece boyunca çıkardığı kusma seslerini fark etmemiş gibi yapmıştı.

"Hayır," dedi Jack. "Ben burada kalacağım."

Fransız gemisi *Iphegenia*'nın bordasına çarptığında ve korsanlar dişlerinde bıçaklar, bellerinde silahlarla halatların üzerinde karşıya geçtiklerinde Jack yukarıda mevzilenmiş, onların her hareketini ikinci kaptana ve Kaptan Mends'e bağırıyordu. "Üçü hâlâ gemide, efendim! Topu ateşlemek üzereler!"

Mends bir grup denizcinin onlardan önce ateş etmesi için kükredi ve Fransız korsanların hiç şansı kalmadı.

Jack güvertedeki korsanlardan birinin tabancasını kaptana doğrulttuğunu gördü. Beyni ne yaptığını anlamadan harekete geçti, aşağı sıçradı ve düşüşünü yavaşlatmak için yelkene bir bıçak sapladı.

T.me/Cinciva

"Bir kere daha düşünsen iyi olur," dedi ve bıçağını tabancalı korsanın boynuna dayadı. "Ver bakalım silahı."

Jack korsanın ellerini arkasında sert hareketlerle, kırmızı izler bırakacak kadar sıkıca bağladı ve sonra ona göz kırptı. "Tabanca için teşekkürler," dedi ve savaşa döndü.

Sonunda HMS *Iphigenia* tek bir zayiat bile vermeden korsanların gemisine –*Maria* adında şık ama sağlam bir korsan gemisi– kısa sürede çıkıp gemiyi ele geçirdiler.

"Mükemmel iş çıkardın," dedi Kaptan Mends rehineleri birbirine bağlarken Jack'e.

"Jack, efendim. Jack Ellis."

"Ellis, evet. İskoçya'dan gelen kazazede. Savaşta senin kadar cesur davranmayacak Kraliyet Donanması'nda kariyer yapmış adamlar var."

"Teşekkür ederim, efendim."

Mends ikinci kaptana döndü. "Smithee'yi Londra'ya geri götürmesi için *Maria*'ya bindirelim ve Jack'i de *Iphigenia*'daki kişisel kamarotum yapalım." Jack'e dönerek, "Umarım karaya döndüğümüzde resmî olarak saflarımıza katılmayı düşünürsün," diye ekledi.

O günden sonra Jack kaptanın özel kamarotu olarak görev yaptı ve gemi Londra'ya yanaştığında kahramanca karşılanan mürettebatın, Fransız korsanlarla tek kayıp vermeden savaşmakla kalmayıp onların gemilerinden birini de ele geçiren bir grup İngiliz denizcinin bir parçası oldu.

Hazel çayının soğuduğunu fark etmemişti bile. Jack birbirlerini son gördüklerinden bu yana günlerini nasıl geçirdiğini

T.me/Cinciva

anlatırken gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Kalbi göğsünde genişliyordu. Aylardır Jack'i tekrar görürse kollarını ona dolayacağını, aralarında bir santim bile bırakmayacağını düşünüyordu. Şimdiyse buradaydılar; karşılıklı oturmuş çay içiyor, bir yandan da nasıl sohbet edeceklerini hatırlamaya çalışıyorlardı.

"Hâlâ acıyor mu?" diye sordu Hazel sağ gözünü işaret ederek.

Jack refleks olarak elini kaldırdı. Başını iki yana salladı. "Ameliyatı yapan sen olsaydın muhtemelen daha iyi iyileşirdi. Doktor yaşlıydı, elleri sürekli titriyordu. Geminin hareketinden kaynaklandığını söyleyip durdu. Beecham'ın ameliyatlardan önce insanlara verdiği şeylerden hiçbiri onda yoktu. O sihirli damlalardan."

Hazel zayıfça gülümsedi.

"Sanırım pek bir şey fark etmiyor," dedi Jack. "Büyük dozu aldım sonuçta, değil mi?"

Birbirlerine baktılar ve Hazel, Jack'in de kendisi kadar korkup korkmadığını merak etti. Yoksa onda sadece kendi korkusunun yansımasını mı görüyordu?

"Londra'da ne kadar kalacaksın peki?" diye sordu Hazel.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Jack. "Kraliyet Donanması'na katılmayı gerçekten planlamamıştım."

"Ben de onu diyecektim," dedi Hazel, "senin denizci olacağını hayal bile edemezdim. İşaret verildiğinde selam dururken falan."

"İşin aslı, kurallara uyma konusunda berbatım," dedi Jack ve sabahtan beri ilk kez uzun köpek dişleri görünecek kadar geniş gülümsedi.

"Öyle mi?" dedi Hazel, kalbi hızlanmaya başlamıştı.

"Berbat," diye tekrarladı Jack. Elindeki çay bardağını yavaşça tabağına bıraktı. "Onları kısa bir süre için kandırabilirim. Ama sonra ne olacak?"

T.me/Cinciva

Hâlâ karşı karşıya oturuyorlardı ama Hazel bacaklarının arasında bir yoğunluk hissetti ve Jack'in iyi gözlerinin dudaklarına doğru kaymasını izledi.

Kapının çalınması Hazel'ı tekrar kendine getirdi. "Kapıya bakmalıyım," diye fısıldadı.

"Bakmalı mısın?"

Hizmetçi oturma odasının kapısında belirdi. "Hanımefendi, Bay Simon von Ferris kapıda sizi bekliyor," dedi Hazel'la Jack'in birbirine ne kadar yakın oturduklarını görmemek için gözlerini kaçırarak. Sosyeteden herhangi biri onları böyle görse haç çıkarabilirdi.

Jack yine bacak bacak üstüne attı. "Sen git," dedi. "Sorun değil. Ben çayımı bitireyim."

Başı hâlâ dönmekte olan Hazel hizmetçinin peşinden ön kapıya kadar ilerledi, Simon elinde bir demet nergisle verandada bekliyordu.

"Günaydın, Bayan Sinnett," dedi ve elini nezaketle öptü. Gözlerinin altındaki torbalar Hazel'ın hiç görmediği kadar koyu, şiş ve mordu. Gözleri de kan çanağına dönmüştü ve nemliydi. Bir haftalık uykusuzluğun üzerine bütün gece uyanık kalmış gibi görünüyordu.

Hazel elindeki çiçeklere baktı ve Simon da onun bakışlarını takip etti. Çiçeklerin hâlâ elinde olduğunu hatırlayınca şaşırmış gibi oldu. "Sizin için," dedi nergisleri uzatırken. Sanki çiçekler zaten onun için kapı eşiğine bırakılmıştı da Simon yardımcı olmak için onları eğilip almıştı.

Nergis. Hazel onların neyi sembolize ettiğini biliyordu: Büyük takdir ve saygı. "Çok güzeller, Dr. Ferris, teşekkür ederim."

T.me/Cinciva

Konuşurken Jack'in oturma odasının kapalı kapısına baktığını ve konuşulanları dinlediğini hissedebiliyordu.

"Bana Simon diyebileceğinizi biliyorsunuz, Bayan Sinnett," dedi sessizce.

"Ama siz yine de bana Bayan Sinnett diyorsunuz."

Simon gülümsedi ama acı içinde görünüyordu. Yüzünden yorgunluk akıyordu.

"İyi misiniz, Simon von Ferris?" dedi Hazel. "Size bir şey ikram edebilir miyim? Çay?" Misafirperverliği için zihninden kendine lanet okudu. Şüphesiz kulağını anahtar deliğine dayayan Jack oturma odasındayken Simon'la çay içmeye oturamazdı.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Simon. "Son birkaç günü revirde çalışarak geçirdim ve temiz havanın ruh haline ve düşünce kalitesine iyi geldiğini okuduğumu hatırladım. Belki St. James Parkı'nda kısa bir gezintide bana katılmak ilginizi çeker diye düşündüm."

"Ah, ben..." dedi Hazel ve kendini durduramadan içgüdüsel olarak oturma odasının kapısına baktı.

Simon'ın gözleri de o tarafa kaydı ve sonra bir şeye takıldı: Jack'in paltosu girişte asılıydı.

"Ah," dedi Simon. "Görüyorum ki zaten misafiriniz var. Rahatsızlık verdiğim için bağışlayın, Bayan Sinnett."

"Hiç de rahatsızlık vermiyorsunuz," dedi Hazel.

Simon bir elini kaldırdı. "Ne olursa olsun aptalca bir hareketti. Zaten Majestelerinin yanına dönmeliyim."

"O nasıl peki?" diye sordu Hazel, konuşmayı yeniden sağlam bir zemine kaydırmanın bir yolunu bulduğu için rahatlamıştı.

T.me/Cinciva

"Durumu daha da kötüye gidiyor. Uyguladığım hiçbir şey, *hiçbir şey* yardım etmeye *yaklaşmıyor* bile ve..." Ellerini yumruk yaptı ama sonra uzun bir nefes vererek gevşedi. "Kusuruma bakmayın. Kendimi kaybediyorum."

"Kaybetmiyorsunuz," dedi Hazel. "Belki size yardım edebilirim."

"Bazı sorunların," dedi Simon üzüntüyle, "çözümü yoktur. Onlar sadece katlanılması gereken şeylerdir. Keyifli bir sabah dilerim, Bayan Sinnett." Başıyla selam verdi ve Hazel başka bir şey söyleyemeden topuklarının üzerinde dönüp gitti.

T.me/Cinciva

23

Jack bir koltukta oturmuş, boş bir ifadeyle aralarındaki mesafeye bakıyordu. Çayı masanın üzerinde duruyordu, artık dumanı tütmüyordu.

"Gitmeliyim," dedi.

"Ne?" dedi Hazel. "Neden?"

"Yorgunum," dedi Jack. "Gemide çalışmak çok zor ve çok az izin veriliyor."

"Ben... Evet, tabii," dedi Hazel.

Jack ayağa kalktı ve gömleğini düzeltti. "Çay için teşekkürler, Bayan Sinnett."

"Jack... Jack, bekle bir dakika. Ne yapıyorsun? Neden biz... Neden yabancıymışız gibi davranıyoruz?"

Jack dönüp ona bakmadı bile. "Burada ne işim var ki zaten?" dedi sessizce.

"Jack. Benim. Buradayım. Seni çok özledim." Hazel, ağzından bir an dökülen sözleri basmakalıp ve düz buldu.

"Gemiye dönmeliyim," dedi Jack. "Seni tekrar görmek gerçekten güzeldi, Hazel." Adını dua eder gibi söylemişti.

Hayır.

Hazel onun öylece çekip gitmesine izin veremezdi.

Daha fazlası olmalıydı. Jack'in hayatından bir kez daha çıkıp ortadan kaybolduğunu düşünmek kalbine bir hançer gibi sapla-

T.me/Cinciva

nıyor, kapanmayacak bir bıçak yarası, hiçbir dikişin durduramayacağı bir kanama gibi geliyordu.

Unuttuğu bir şeyler olmalıydı. Jack ona bakmıyordu ve kapıya doğru yürüyordu. Hazel da peşinden gitti.

"Ne yapacaksın peki?" dedi Hazel. "Nereye gideceksin? Gelecek için planın ne?"

"Sanırım *Iphigenia* ile bir sefere daha çıkabilirim," dedi Jack yere doğru. "Biraz para kazanırım. Kendime bir isim yaparım. Ondan sonra nereye gideceğimi sana söyleyemem. Çünkü ben de bilmiyorum. Ayrıca bilsem bile söylemem çünkü beni bulmaya çalışacak kadar inatçı olduğuna inanıyorum."

"*Iphigenia*'nın ayrılmasına ne kadar var?"

"Eylülün ilk günü batı kıyısına doğru yola çıkacak."

"Eylül," dedi Hazel. "Bu da bir şey." Sonra bir anda aklına ne yapacağı geldi. "Jack! Bu gece!"

Jack kapı aralığında duraksadı, kafası karışmıştı.

Hazel parlak fikrinin heyecanıyla gözlerini kırpıştırdı ve devam etti. "Yani *bu gece* benimle gel. *Senin gibi* insanlar var. Ölümsüz insanlar. Ölüm Yoldaşları adında bir topluluk. Çok zekiler, Jack. Zeki kimyagerler, yazarlar ve... Bu bir *lanet* değil ve bunu sana kanıtlayacaklar!" Bunu daha önce düşünmediğine inanamıyordu. Ölüm Yoldaşları Jack'le tanışacak ve ona bayılacaklardı. Jack de her zaman yalnız kalmak zorunda olmadığını görecekti.

Jack başını eğdi ve saçlarını düzeltmek için bir elini kaldırdı. Hazel bu hareketi yüzlerce kez görmüştü. Refleks olarak yaptığı bir hareketti ama hiçbir zaman saçlarının düzgün görünmesini sağlamamıştı. Bunu şimdi, burada tekrar görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

T.me/Cinciva

"Bahsettiğin gibi bir yer bana göre mi bilmiyorum," dedi Jack. "Süslü bir adı olan süslü bir kulüp."

"Seni sevecekler," dedi Hazel. "Sen *ölümsüzsün*. Tentür'ü içtin! Sen zaten onlardan birisin."

Jack pek ikna olmuş gibi durmuyordu ama gitmek için de herhangi bir harekette bulunmamıştı. "Genelde pek kimyagerlerle sosyalleşmem."

Hazel sırıttı. "Cerrah, kimyagerden o kadar da farklı değil. Ve biz iyi anlaşıyoruz, değil mi?"

Simon'la yaptığı kısa görüşmeden beri Jack ilk kez ona gülümsedi. "Evet," dedi. "Sanırım öyle."

Bir süre öylece durdular, iki kahverengi göz bir mavi-gri göze bakıyordu. "Gerçekten de gemiye dönmeliyim," dedi Jack sonunda. "Güverte lostromosu görevimi terk ettiğim için beni kırbaçlatmadan önce."

"Seven Dials'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Bulabilirim."

"Bu gece benimle orada buluş," dedi Hazel. "Birlikte gideriz. Seni tanıştırırım."

"Saat kaçta?"

"Sekiz?"

Jack başıyla onayladı. "Tamam o zaman. Bu akşam saat sekizde buluşuruz."

"Yine kaçayım deme," dedi Hazel. "Ciddiyim. Bana söz ver."

Jack ceketini silkti ve şapkasını başına yerleştirdi. "Asılmaktan, bıçaklanmaktan, gemi kazasından ve açlıktan kurtulabilirim," dedi. "Yine de Hazel Sinnett'a karşı çıkmak kadar aptalca bir şey yapmaya cesaret edemem."

T.me/Cinciva

Erkenciydi, kilise çanları saat sekizi vurmadan önce Seven Dials yakınlarındaki köşede bekliyordu. Jack'in onun varlığından habersiz, orada öylece durduğunu, ağırlığını bir bacağından ötekine verdiğini, dükkânını kapayıp giden esnafı başıyla selamladığını görmek Hazel'ın gülümsemesine neden oldu.

"Gelmişsin," dedi.

"Geleceğimi söylemiştim," dedi Jack ve gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı.

"Gel hadi."

Hazel, Jack'in dirseğinden tuttu ve onu beyin çizimli sallanan ahşap tabelanın altına gizlenmiş küçük kapıya yönlendirdi. "Bir şeylere çarpıyor musun?" diye sordu Hazel kapıyı çaldıktan sonra. "Tek sağlam gözle yani."

"Hayır," dedi Jack. "Düşündüğümden daha çabuk alıştım. Bazen loşsa merdivenlerden inerken biraz tökezliyorum ama onun dışında pek bir şey yok. Üzerine pek düşünmüyorum."

"Bence çok havalı görünüyorsun," dedi Hazel. "Maceracı gibi."

"Öyle mi? Göz kırpmayı kolaylaştırdığını söyleyebilirim," dedi Jack. Gülümsemesi bu kez gerçek gibiydi.

Keşke, diye düşündü Hazel, *hayatımın kalanını Jack Currer'ı gülümsetmeye çalışarak geçirebilseydim.*

O akşam kulüp odasının sadece yarısı doluydu. Byron, Hazel'ın tanımadığı ekose yelekli bir adamla şöminenin yanında piposunu tüttürüyordu; Bayan Thire, Marie-Anne ve Banneker ise masada kâğıt oynuyorlardı. Hazel ve Jack içeri girdiğinde hepsi ayağa kalktı.

T.me/Cinciva

"Bayan Sinnett," dedi Marie-Anne. Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bir... misafir getirmişsiniz."

"Ölüm Yoldaşları'nın sadece davetlileri ağırladığını biliyor, değil mi?" diye seslendi Byron sandalyesinden. "Burası bir *kulüp*, halka açık bir park değil."

"Biliyorum," dedi Hazel hızla. "Bu Jack Cu– Jack Ellis. O da sizin gibi. Edinburgh'da ona Tentür verilmişti. Dr. Beecham'ın Tentür'ünden."

Hepsinin ağzı açık kalmıştı. Hazel ilk kez Marie-Anne Lavoisier'in yüzünde bir şaşkınlık ifadesi görmüştü. Ama kadın hiç vakit kaybetmeden kendini toparladı.

"Pekâlâ," dedi Fransız kadın. "Bu durumda, onu bize getirdiğinize sevindim. Bay Ellis, ne zamandan beri... şu anki halinizdesiniz?"

"Ölümsüz mü demek istiyorsunuz?" dedi Jack ve Marie-Anne onun açıksözlülüğüne sinirlendi. "Geçen kıştan beri sanırım. Damarlarımda aynı anda hem buz hem de ateş varmış gibi bir histi. Sonra da..." Boynundaki ip izlerini göstermek için gömleğinin yakasını kenara çekti. "Bir idamdan sağ kurtuldum." Ölüm Yoldaşları'nın her üyesi Jack'e sokaktan geçen garip bir hayvanmış gibi bakıyordu.

"Büyüleyici," dedi Bayan Thire kuru bir sesle.

"Demek artık at hırsızlarının ölümsüz olmasına izin veriyorlar, öyle mi?" dedi Byron. Arkadaşına döndü. "Brown, geçen hafta küçük arkadaşınıza karşı oy kullandığım için özür dilerim. Belli ki standartlarımız düşmüş ve kimse bana söylememiş."

"At hırsızlığı değildi," dedi Jack. "Cinayetti." Byron bir kaşını kaldırdı. "Ama ben yapmadım!" diye ekledi Jack hemen.

T.me/Cinciva

Byron sırıttı ve yelekli adama döndü. "Arkadaşınız nasıl bu arada?"

Brown gözlerini Jack'ten ayırıp Byron'a çevirdi ve bacak bacak üstüne attı. "Roma'ya gitmesi için yeterli parayı toplamayı başardık. Umarım orada sağlığına kavuşur."

"Ya da kavuşmaz," dedi Byron. "Bir şairin başına gelebilecek en iyi şey genç ölmektir, hep böyle düşünmüşümdür. Neydi adı... *Keats*'in Ölüm Yoldaşları'na girmesine izin vermemek bir lütuf olacak, Brown, inanın bana."

Brown çayından bir yudum aldı.

Marie-Anne huzursuzca Jack'e yaklaştı ve Jack yapması gereken bir şey olduğunu hissederek eğildi. Hazel kızardı ve gözlerini kaçırdı. Garip bir reverans olmuştu, hem çok resmî hem de bayağıydı.

"Jack Ellis, hanımefendi," dedi giriş olarak.

"Marie-Anne Lavoisier," dedi. "Lütfen oturup bir fincan çay için. Bayan Sinnett, omzumu çabucak düzeltmeniz için size zahmet verebilir miyim acaba? Kaslarım yıpranmış gibi görünüyor."

"Elbette," dedi Hazel.

"Rahatınıza bakın, Bay Ellis," dedi Marie-Anne. "Biz bir süre yukarıda olacağız."

Hazel özür dileyerek Jack'e baktı ve Marie-Anne'in peşinden arka merdivenlere gitti. Jack elinde tuttuğu çay fincanı ve tabağıyla nereye oturacağını bilemeden durdu. Tek güzel ceketi vardı ve onu giymemişti: Yıpranmış beyaz bir gömlekle pantolon vardı üzerinde, Ölüm Yoldaşları'nın yağlıboya tabloları ve mum ışığıyla aydınlatılmış zenginliğiyle çevrili bir ortamda fazlasıyla uyumsuz görünüyordu. Onu burada görmek, brokar bir yastığın üzerinde oturan, tüyleri keçeleşmiş zayıf bir sokak köpeği görüntüsünü akla getiriyordu.

T.me/Cinciva

Hazel'a *iyiyim* dercesine sessizce baktı ve Hazel, Marie-Anne'in ameliyatını yapmak üzere laboratuvara girdi.

Antoine çoktan üst kata çıkmış, açık alevin üzerinde ısıttığı cam tüplerle uğraşıyordu.

Hazel, "İyi akşamlar, Mösyö Lavoisier," dedi. O da gülümseyerek karşılık verdi.

Marie-Anne ceketini çıkardı ve elbisesinin arkasındaki bağcıkları çözmeye başladı. "Sorun sol kolumda," dedi Hazel'a. "Şimdiden gevşediğini hissedebiliyorum."

"Sorun değil," diye cevap verdi Hazel. "Hiç vakit kaybetmeden dikerim."

Marie-Anne haklıydı: Kolu gevşemişti. Birkaç gün daha geçseydi omzundan tamamen çıkabilirdi. Etin tamamen koptuğu yerde pembe kaslar görünüyordu ama orada zaten o kadar çok yara izi vardı ki yara zar zor kanıyordu.

"Aşınma ve yıpranma," dedi Marie-Anne acı içinde kıvranmasına rağmen düşünceli bir tavırla. "Bir bedenin olması gerekenden daha uzun süre dayanmasının bedeli."

"Tentür'ün etkisini tersine çevirmenin... bir yolunu hiç düşündünüz mü?" Hazel sesinin alçak çıkmasını sağlamaya çalışarak konuştu.

Marie-Anne gözlerini kırpıştırdı. "Hayır. Tabii ki düşünmedim. Ne için?"

"Sadece akademik olarak demek istiyorum," dedi Hazel. "Bu mümkün mü?" Ameliyat iğnesini geçirmeyi bitirirken Antoine'ın gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

"Hayır," dedi Marie-Anne. "Mümkün değil."

Hazel kolunu dikmeyi bitirince Marie-Anne omzuyla deneme amaçlı birkaç daire çizdi. "Harika iş," diye mırıldandı. "Bütün bu

T.me/Cinciva

olay başladığından beri gördüğümüz en iyi iş. Sence de öyle değil mi, Antoine?"

Antoine onaylamak için bir bardak parlak turuncu sıvı kaldırdı.

"Şimdi," dedi Marie-Anne ceketini silkerek, "arkadaşınıza dönelim mi?"

Jack alt katta Lord Byron ve arkadaşı Brown'ın yanında oturuyordu.

"Size katılmamın bir sakıncası var mı?" dedi Hazel, Jack'in yanındaki boş yere geçerken. Brown ve Byron, Hazel otururken ayağa kalktılar, bu otomatik bir nezaketti. Jack de sandalyesinden zamanında kalkmak için çabaladı.

"Henüz sizinle tanışma şerefine nail olamadım sanırım," dedi Brown koltuğuna dönerek. "Charles Armitage Brown."

"Hazel Sinnett. Memnun oldum," dedi Hazel.

"Çok iyi bir cerrah olduğunuzu duydum. Son zamanlarda mesanemle ilgili sorunlar yaşıyorum, *siyah idrar*. Berbat da bir kokusu var. Gelecek hafta beni masaya yatırmanızı isteyebilir miyim? Tamamen baygın istiyorum. Verebildiğiniz kadar eter verin."

"*İdrarınız* için ne yapabilir ki?" diye sordu Jack hafif bir dehşetle.

"Muhtemelen mesaneyle ilgili bir sorun," dedi Hazel. "Göz atmaktan mutluluk duyarım. Aslında, üzerinde çalıştığım kitap için mesaneyle ilgili bir bölümü yeni bitirdim."

"Umarım bir şiir kitabı değildir," diye mırıldandı Byron bardağına doğru.

"Anatomi ve tıp üzerine bir inceleme," dedi Hazel. "Üniversiteye gidemeyen erkeklerin –ya da kadınların– bile bir şeyler öğrenebileceği kadar basit bir ev rehberi."

T.me/Cinciva

"Bence kulağa harika geliyor," dedi Jack.

"Okumayı biliyor musunuz, Jack?" diye sordu Byron.

"Evet," diye yanıtladı Jack. "Biliyorum."

Hazel dikkatini viskisine veren Byron'a ters ters baktı.

Charles Brown, "Bence kitap kulağa harika geliyor," dedi. "Baksanıza, Londra'da yayıncılık yapan ve kitapla özellikle ilgilenebileceğini düşündüğüm birkaç arkadaşım var. Tanışmak isterseniz..."

"Evet!" dedi Hazel heyecanını gizleyemeyerek. "Bay Brown, bu harika olur. Çok teşekkür ederim. Bitti sayılır. Sadece son birkaç notu tamamlıyorum."

"Bir matbaacıyla anlaşmak isterseniz iyi dostum Thomas Clout size uygun olabilir. Her zaman bu tür şeyler arar. Biraz araştırma yapacağım..."

Byron yüksek sesle, "Sanırım ayağımı bir kez daha düzeltmeniz gerekecek, Sinnett," diyerek araya girdi. "Daha iyi ama yine de *iyi* değil. Topallayarak yürümek istemiyorum."

"Kibrin şu ankinin *yarısı* kadar olsaydı, Byron," dedi Brown, "bence iki kat daha iyi bir şair olurdun."

Byron dramatik bir tavırla iç çekti. "Bir şair olarak iyi olmamın tek nedeni kibirli olmam. Kendimi daha yakışıklı yapamıyorsam kelimelerimi daha güzel kılabilirim."

Brown gözlerini devirdi. "Heath'ten Londra'ya neden nadiren geldiğimi bir kez daha hatırladım. Arkadaşlığınıza ufak dozlarda maruz kalmak en iyisi."

Byron kaşlarını oynattı. "Karınız böyle düşünmüyor."

Brown'ın burnu kızardı. "Ben evli değilim!" dedi ve Byron'la bir an için birbirlerine meydan okurcasına baksalar da bir saniye

T.me/Cinciva

sonra ikisi de kahkahalara boğuldu. Hazel da onlara katıldı; Jack bile gülümsedi.

Birkaç kadeh içtikten sonra sohbet bir şekilde politikaya kaydı. Banneker ve Bay Lewis yakınlarda dart oynuyor ve onları dikkatle dinliyorlardı.

"Naip Prens de bir Whig'di," dedi Brown. "Yani naip olana kadar."

"Elbette," dedi Byron. "*Kendisi* hükümdar olana kadar halkın gücünden yanaydı, Parlamento'dan yanaydı, hükümdarın çağdışı yönetimine *karşıydı*. Hep aynı hikâye: Yaşlanıp zengin olana ve korkuya kapılana kadar liberaller."

Bay Lewis kendisine büyük bir bardak kahverengi sıvı doldurduğu bardan, "Ne güzel dediniz," diye seslendi.

Byron, "Prens'i kontrol etmenin daha kolay olacağını düşünmüştük çünkü o... yani aptalın tekiydi," dedi. "Ama gizliden gizliye zeki olduğuna *inanmanın* asıl aptallık olduğu ortaya çıktı."

"Son metresi üzerinde iyi bir etki bırakmıştı en azından," diye ekledi Brown. "Katolik olan. Hiç değilse biraz sağduyusu vardı."

"Charlotte tahta ne kadar çabuk geçerse o kadar iyi," dedi Byron. Kadehini kafasına dikerek boşalttı. "O zaman gerçek bir değişim için şansımız olur."

"Aynı şey olmayacak mı?" dedi Jack.

Byron ve Brown, onun orada oturduğunu yeni hatırlamış gibi dönüp ona baktılar. "O şimdilik bir Whig," diye devam etti Jack. "Değil mi? Ama iktidara gelir gelmez, babası gibi Tory olmayacağını kim söyleyebilir?"

İki adam ona biraz daha baktı. "Adınız neydi?" diye sordu Byron.

T.me/Cinciva

"Ellis. Jack Ellis."

"Cambridge'den mi mezunsunuz, Jack Ellis? Yoksa siyaset okuduğunuz Oxford'dan mı?"

"Byron, çocuğa karşı acımasız olma," diye mırıldandı Banneker dart tahtasının oradan.

"Hayır, hayır, gerçekten merak ediyorum! Durun tahmin edeyim: King's College, Oxford! King's'te okuyan pek çok İskoç tanıyorum."

"Ben üniversiteye gitmedim," dedi Jack.

Byron'ın yüzünde sahte bir şok ifadesi belirdi. "Yine de aramızda bir siyaset âlimi olduğu çok açık! Söylesenize Ellis, hiç Keats şiiri okudunuz mu? Dostumuz Charles Brown onu küçük kulübümüze kabul ettirmeye çalıştı ama biz karşı oy kullandık. Metafor kullanımı hakkında bir fikriniz var mı? Ya da benzetme hakkında? Şahsen ben onun çalışmalarını biraz basmakalıp buluyorum ama Brown aynı fikirde değil. Beraberliği bozun."

"Hiç okumadım," diye itiraf etti Jack.

"Yazık," dedi Byron.

"Söylesenize," dedi Hazel niyet ettiğinden daha yüksek sesle. "Size görgü kurallarını Cambridge'de mi öğrettiler, Lord Byron?"

Byron gözlerini devirdi. "Ben sadece Beecham'ın onda ne bulduğunu anlamaya çalışıyorum. İnsanlığa varlığını sonsuza dek devam ettirmeyi gerektirecek kadar önemli ne kattığını."

"O vermedi," dedi Jack. "Yani, o şeyin şişesini Hazel'a verdi. Hazel da bana verdi."

"Ah!" dedi Byron sesinde şakacı bir tınıyla. "Şimdi anlıyorum. Sıradan bir suçluya *âşık* olan *zeki* kadın cerrah! Büyüleyici!"

"Bu kadar yeter, Byron," dedi Brown.

T.me/Cinciva

Byron sırıttı ve dirseğinin dibindeki sürahiden bardağını doldurdu. "Siz öyle diyorsanız, Charles. Aranızda Beecham'ın ölüm ilanını okuyan var mı? Acaba kendisi mi yazdı, o kadar yalaka bir yazı ki."

"Beecham öldü mü?" dedi Jack. "Ne zaman? *Nasıl?* Nasıl öldü?"

Byron alaycı bir ses çıkardı ama o bir şey söyleyemeden Hazel araya girdi. "Onun öldüğünü söylüyorlar. Ama o da Tentür'ü aldığına göre muhtemelen başka birine dönüşmek için zaman kolluyordur."

"Bu sefer kim olduğunu biliyor muyuz?" dedi Banneker. "Onunla hâlâ temas halinde olan biri var mı?"

"Hayır," dedi Marie-Anne. "Bir önemi de yok zaten."

Jack boğazını temizledi. "Peki, hiçbiriniz onun şu anda kimmiş gibi davrandığını bilmiyorsanız bu sefer gerçekten ölmediğini nereden biliyorsunuz? Bu işi sonsuza dek bitirmenin bir yolunu bulmadığını?"

Diğerleri sessizliğe gömüldü. Marie-Anne öne doğru bir adım atana kadar odadaki tek ses mumların çıtırtısıydı.

"Bay Ellis," dedi. "İnsanın canlılığının değerli sırlarını çözmeye ve yaşamı korumak için Tentür'ü formüle etmeye onlarca yılımı harcadım. Tentür yaşlanmaya, kan kaybına meydan okuyor. Birini asıldıktan ya da kafası kesildikten sonra iyileştirebilir. Karnınızı yarıp organlarınızı tek tek çıkarabilirim ve acı içinde kıvransanız da, bedeninizin normal işlevleri sona erse de varlığınızın ebedi ve kutsal kıvılcımı asla sönmez."

Jack göz bandını düzeltti. "Birini sonsuza dek yaşatabilecek bir... Tentür ya da her ne diyorsanız işte o varsa, Beecham'ın onu tekrar ölümlü kılacak bir karışım daha yapamaması için bir neden göremiyorum."

T.me/Cinciva

Marie-Anne gülümsedi, zalimce bir gülümseme değildi ama nazik bir gülümseme de sayılmazdı. "Kocam Antoine'ın 1789'da yaptığı ve kütlenin kimyasal reaksiyonlarda ne yaratılabildiğini ne de yok edilebildiğini kanıtlayan keşfini okumadınız sanırım, Bay Ellis. Küçümseyici tavrım için beni bağışlayın ama mesele, insanın istediği zaman ileri geri çevirebileceği bir kaldıraçtan biraz daha karmaşık."

Bir kadeh şarabı kaldırdı ve elinde döndürdü. Kalan şarabı bir çiçek vazosuna boşalttı ve ardından, hiçbir uyarıda bulunmadan bardağı yere bıraktı. Bardak anında binlerce parçaya ayrıldı.

"Teorik olarak, her bir parçayı bulup aynen eskisi gibi yapıştırabilirdik ve yeniden şarap koyabileceğimiz bir bardağımız olurdu. Ama yine aynı bardak olmazdı, değil mi? Hayır. Bazı parçalar sonsuza dek kaybolur, insan gözüyle görülemeyecek kadar küçüklerdir." Mide bulandırıcı bir çıtırtıyla cam parçalarının üzerine bastı. "Camın bir kısmı çoktan toz haline geldi. Camı bir arada tutan şeyin bir kısmı da tamamen başka bir şeye dönüştü. Isı. Düşerken çıkardığı çıtırtı. Cam, Bay Ellis, *yok oldu*. Parçaları öylece yapıştıramazsınız."

"İnsanlar şarap kadehi değildir," dedi Jack sessizce.

"Kesinlikle," dedi Marie-Anne. "Onlar çok daha karmaşıktır."

Hazel utanç duygusuyla yanıp tutuşuyordu ama Jack'ten mi yoksa Ölüm Yoldaşları'ndan mı utandığına emin değildi. Bütün akşam dörtnala kaçan bir arabaya dönüşmüştü ve atlar artık Hazel'ın onları nasıl tekrar yola getireceğini bilemeyeceği kadar hızlı ve vahşi koşuyorlardı.

"Yine de haklı, öyle değil mi?" dedi Hazel. Sesi kendi kulaklarına bile tuhaf geliyordu. "Siz, Mösyö Lavoisier ve Dr. Beecham bunu başarana kadar ölümsüzlüğün mümkün

T.me/Cinciva

olduğunubilemezdik. Hiçbiriniz Dr. Beecham'dan haber almadınız. Kendini yeniden yaratmaya gittiyse bile nerede olduğunu hiçbirimiz bilmiyoruz. Belki de *ölmüştür*. Tanrı aşkına, bana bir miras bıraktı. Hem de bir avukat üzerinden. Belki de Beecham Tentür'ün etkisini tersine çevirmenin bir yolunu *buldu* ve biz henüz bunu nasıl yaptığını göremiyoruz."

"Size ne kadar bıraktı?" diye sordu Byron.

Marie-Anne onu duymazdan gelerek, "Yaşamın sırlarını çözdük, Bayan Sinnett," dedi sert bir sesle. "Dünyayı sınıflandırmak ve ölçmek için çalışmaya devam etsek de dünyanın doğası zaten biliniyor. Her şey çözüldü. Bu, gelecek nesiller için üzücü bir durum."

"Sanırım ben aynı fikirde değilim," dedi Hazel. "Demek istediğim, yapılabilir mi bilmiyorum ama yapılamayacağını varsaymanın doğru olduğunu düşünmüyorum. Elbette henüz bilmediğimiz şeyler var."

Hazel bütün odanın kendisine baktığının farkındaydı. Banneker elinde atmayı unuttuğu bir dartla duruyordu.

"Bilim şiir değildir," dedi Marie-Anne. "Belli bir noktada, Bayan Sinnett, *bilinebilir* bir şeydir."

"Zaten neden biri Tentür'ün etkisini tersine çevirmek *istesin* ki?" dedi Byron. "*Bile bile* bir tanrıdan bir insana dönüşmek için mi?"

"Biriyle yaşlanmak için?" dedi Jack sessizce. "Sevdiği insanlar değişip ölürken aynı kalmamak için?"

Kimse cevap veremeden sandalyesini itti.

"Müsaadenizle," dedi. "Beni kulübünüzde ağırladığınız için teşekkür ederim. Beni davet ettiğiniz için size de teşekkür ederim, Bayan Sinnett." Ceketini düzeltti ve sokağa çıkan basamaklara ilerledi.

T.me/Cinciva

Hazel arkasından koştu. "Bana bunu yapmaya devam edemezsin!" diye bağırdı sokağa çıktıklarında. "Benden kaçmaya devam edemezsin, Jack!"

Hava karanlıktı ama uzaktaki fenerlerin ışığı titreşiyor, gözleri kocaman açılmış bir halde ona dönen Jack'in yüzünü aydınlatıyordu. Yüzündeki ifade o kadar kederliydi ki Hazel'ın kalbi kırıldı. "Benimle bir geleceğin yok, Hazel!" dedi.

Hazel gülümsemek için kendini zorladı, onun da gülümseyeceğini ve konuşmalarının neşeli bir hal alacağını umuyordu. "Sen ölümsüzsün," dedi. "Gelecekten bol bir şeyin yok."

Jack'in ifadesi sertleşip donuklaştı. Mavi renk tek sağlam gözünü terk etmişti; artık soğuk ve griydi. "Ne yapacaksın, benimle beş parasız bir hayat mı süreceksin?" dedi. "Ben sonsuza dek böyle bir *hiç* olarak kalırken yanımda mı yaşlanacaksın?"

Hazel'ın kafası karıştı, karşı çıkabileceği bir argüman bulmaya çalışıyordu. "Sen bir hiç değilsin. Asla bir hiç olmadın. Kraliyet Donanması'ndasın!"

Jack havlar gibi soğuk bir tavırla güldü. "Bir kazazede. Bir hiç."

"Öyle olmak zorunda değilsin. Askere yazılabilirsin."

"İsimsiz," dedi Jack. "Parasız. Umutsuz."

Hazel uzandı ve onun ellerini kendi ellerinin içine aldı. "Önemli değil, Jack," dedi ama kendi sözlerine inanıp inanmadığından emin değildi.

Jack ellerini çekti ve sokağın sonuna, pencereleri tahtayla kapatılmış pejmürde bir tuğla binanın bulunduğu nemli köşeye doğru yürüdü. Hazel onu çevirmeyi başardığında oğlanın ağladığını gördü. Burnu kızarmış, yaşlarla lekelenmişti ve yumruklarıyla tek sağlam gözünü ovuşturuyordu.

T.me/Cinciva

Sertçe yutkundu. "Sen... Beecham'ın iksiriyle, Tentür'le ya da adı her neyse işte... bana hayat verdin ve bunun için minnettarım, Hazel, gerçekten. Ama beni dinle. Bunu uzun zamandır düşünüyorum. Beni dinlemen gerek. *Sonsuza kadar* yaşayacağım. Beni duyuyor musun? Asla yaşlanmayacağım. *Sonsuza dek* kaçmam ve her nesilde yeniden başlamam gerekecek. Sen ölümlü olduğun sürece bizim için bir hayat yok ve ben... lanetliyim."

Uzaklardan biri bağırdı. Bir arabanın kapısı kapanıyor ve kadınlar müstehcen bir şarkı söylüyordu. "Seninle olamam, Hazel," dedi Jack. "Çünkü sana veda etmeyi kaldıramam."

"Bana veda etmek zorunda kalmayacaksın," dedi Hazel, sesi boğazında düğümlenmişti.

"Hayır," dedi Jack, "eninde sonunda edeceğim."

"Ya bunu geri almanın bir yolu varsa?" dedi Hazel. "Ya Beecham bunu çözdüyse ve seni tekrar ölümlü yapmanın bir yolu varsa?"

Jack duraksadı, kaşları belli belirsiz kalktı. "Var mı?" diye sordu.

Hazel'ın kalbi acıdı. "Bilmiyorum," dedi sessizce.

"O günün gelmesi için dua edeceğim, Hazel Sinnett," dedi Jack. "Ama o zamana kadar, sana her baktığımda kalbimdeki yırtık daha da büyüyormuş gibi hissediyorum. *Benden vazgeç*, Hazel. Beni iyi bir anıya dönüştür. Uzun zaman önce benim yaptığım şey buydu."

Ellerini ceplerine sokup uzaklaştı.

"Zalimlik ediyorsun!" diye bağırdı arkasından Hazel. "Benim tanıdığım Jack hiç zalim değildi!"

Jack hiç duraksamadan yoluna devam etti, silueti gitgide küçülüyordu. "Senin tanıdığın Jack öldü," dedi arkasına bakmadan. "Herkesin iyiliği için keşke ölü kalsaydı."

T.me/Cinciva

24

Yaz bunaltıcı bir hal almıştı ve Hazel, Eliza iğne oyası yaparken Charlotte'ın yatak odasında oturmuş kitap okuyor, kollarının altında ve kalçalarında biriken teri hissedebiliyordu. Prenses Charlotte, dili dışarıda nefes nefese kalmış köpeği Edwina'ya kek yediriyordu, hayvanın ağzından damlayan tükürükler yerde erimiş bir fırtına bulutuna benzeyen bir su birikintisi oluşturmuştu.

Her şey Hazel'ı mutsuz ve rahatsız ediyordu. İç gömleği kalçalarının altında toplanıp onu rahatsız ediyordu. Elbisesinin kolları, kolunun üst kısmını çok sıkıyordu. Ayakları terliyordu. Oda çok sıcaktı. (Charlotte o sabah şömineyi yakmamak gibi nadir bir taviz bile vermişti.)

Hazel tartışmalarının ertesi sabahı Jack'in bir özürle kapısına dayanmasını bekliyordu. Jack'in kaldığı gemiye gidip ondan *bir şeyler* talep edip etmemesi gerektiğini düşündü. Sadece konuşmalarına biraz daha devam edebilmek için. Jack'in öylece çekip gitmiş olması onu çileden çıkarıyordu. Hazel'ın gergin ve endişeli bir ruh haline bürünmesine neden olmuştu. Kitabının sayfalarını sertçe çeviriyordu, sanki her sayfanın açılma sesi Jack'e yönelttiği titizlikle hazırlanmış bir yorumdu. Dün gece söylemesi *gereken* o kadar çok şey vardı ki... Ama Jack çekip gitmiş ve bu şansı elinden almıştı. O gece yatmadan önce Jack'e bir mektup yazmaya başlamıştı ama yazdıkça söylemek istediği farklı şeyler aklına gelmiş,

T.me/Cinciva

neredeyse koca parşömenin tamamının karalanmış mürekkepten oluştuğunu görene dek önceki yazdıklarının üzerini çizmişti. Sonunda tüm yazdıklarını yakmış ve tavanı izleyerek uykusunun gelmesini beklemişti. Nasıl bu kadar *soğukkanlı*, bu kadar kendinden emin davranabilmişti? Onu terk etmeye çok hazırdı.

İletişimlerinin yetersizliğinden duyduğu rahatsızlık içinde günlerce kıvranan o oldu. Üstelik dışarısı çok sıcaktı.

Eliza, "Keyfin kaçık gibi," dedi Hazel'a. "Geldiğinden beri neredeyse tek kelime etmedin."

"Ne demek istediğini anlamadım," diye yalan söyledi Hazel. "Çok iyiyim. Sadece kitap okuyorum."

Prenses doğruldu. "*Üzgünsün.* Bu çok açık. Ama bahanenin ne olduğunu bilmiyorum," dedi Charlotte. "Burada mutsuz olması gereken biri varsa o da benim."

Birkaç gün önce Charlotte sonunda Prens William'la evlenmeyi kabul etmişti. Naip Prens çok heyecanlanmıştı.

Eliza, "En azından yazın hâlâ evde kalabileceksiniz, hanımefendi," dedi.

Charlotte abartılı bir tavırla iç çekti ve Edwina'yı çenesinin altından gıdıkladı. William'la evlenmeyi kabul ederken yaptığı anlaşma, eylül ayına kadar evlenmeyeceği ve o zamana kadar Londra'da kalmasına izin verileceği gibi şartlar içeriyordu. Evlendikten sonra da zamanının yarısını Hollanda'da geçirecekti.

"Daha kötüsü de olabilirdi," diye devam etti Eliza. "Ona bir şans verirseniz aslında çok hoş biri. Çok kötü giyinmiyor."

"Harika," diye yanıtladı Charlotte. "Hayatımın kalanını berbat giyinmeyen bir adamın vârislerine annelik ederek geçirmek ne kadar güzel olacak." İçini çekti. "Sanırım aşk konusunda hepimiz küçük Bayan Sinnett kadar şanslı olamayız."

T.me/Cinciva

Hazel başını kitabından kaldırdı. "Ne demek istiyor olabilirsiniz, hanımefendi?" diye tersledi.

Charlotte'ın dudakları kıvrıldı ve Hazel'ın ses tonunu duymazdan gelmeyi tercih etti. "Bütün sosyete senin küçük flörtünü konuşuyor."

Hazel'ın bir anda soğuk terler dökmeye başladı. İnsanlar onu ve Jack'i nasıl bu kadar çabuk öğrenmişlerdi?

"Önemli bir şey değil," dedi Hazel. "Benimle bir gelecek kurmakla ilgilenmiyor."

"Gerçekten mi?" dedi Eliza. "Duyduğuma göre doktor kesinlikle âşık olmuş. Naip'in balosunda neredeyse ağzının suyu akıyordu."

Simon. Simon'dan bahsediyorlar.

"Ah," dedi Hazel. "Bilemiyorum. Yani, bana çiçek getirdi ama..."

"Çiçek mi getirdi?" dedi Eliza. "Ah, Hazel, demek ki evlenme teklif etmesine günler var. Erkeklerin kafasının böyle çalıştığını herkes bilir."

"*Aferin*," dedi Prenses Charlotte. "Uzun boylu. Zengin. *Ünlü.* Zeki olduğunu da söylüyorlar ki bu muhtemelen senin için önemlidir. Yine de uzun boy iyidir. Uzun boylu çocuklarınız olacak demektir."

"Tam evlenilecek adam," diye ekledi Eliza. "Penelope Smythe'ın boncuk gibi gözleri bütün sezon onun üzerindeydi ve adam ona ikinci kez bakmadı bile."

"Sadece onu kovalamadığından emin ol," diye ekledi Charlotte. "Erkekler kendilerini kovalayan kadınlardan nefret eder. Onları isteyen ama değerli görünen bir avın peşine düşmenin saygınlığını

T.me/Cinciva

onlara sunmak için istemiyormuş gibi davranan kadınları isterler. Doğruca sana doğru koşan bir tavşanı yakalamanın etkileyici bir yanı yoktur."

"Bu metaforda kadınlar tavşan mı oluyor?" diye sordu Hazel.

Eliza ve Charlotte bir ağızdan, "Evet," diye yanıtladı.

"Her neyse, bana evlenme teklif edeceğini sanmıyorum," dedi Hazel dikkatini tekrar kitabına vermeye çalışarak. "Pek çok erkek, cerrah olarak çalışan bir eş istemez."

Eliza ve Charlotte bir an için bunu düşündü. "Belki de onun için bunun önemi yoktur," dedi Eliza alçak bir sesle. "Kıta'da işler farklı yürüyor. Belki Danimarka'da zaten kadın doktorlar vardır."

"İsveç," dedi Hazel.

"Şuna bak," dedi Charlotte. "*İsveç*. Şimdiden vurulmuş bile, Eliza. Sonbaharda yapılacak bir düğün için takvimlerimize not düşelim mi? Belki Lahey'e gitmeyi düğün sonrasına erteleyebilirim. Geç bir tarihe ayarla, Hazel. Noel nasıl olur? İskoçya'da evlenmezsin, değil mi?"

Hazel, "Hiçbir yerde evlenmeyeceğim, hanımefendi," dedi.

Charlotte ve Eliza birbirlerine bilmiş bilmiş baktı. "Sen öyle diyorsan," diye yanıtladı Charlotte. "Ah, senden bir ricam var: Hastalığın kısa bir süre için dönmesinin bir sakıncası var mı? Babam gelecek hafta bir Handel müzik gecesi düzenliyor ve Liverpool Kontu'yla sohbet etmeye çalışırken uykumu bastırmaya çalışmaktan daha az yapmak isteyeceğim bir şey düşünemiyorum."

"Daha çok Ciğer Lekesi Kontu* gibi," dedi Eliza dikişine dalarak.

---

* Orijinal metinde "Earl of Liver Spot" olarak kullanılan bu ifade, "Liverpool" kelimesiyle olan ses benzerliyle yapılan bir söz oyunu içeriyor. (ç.n.)

T.me/Cinciva

"Bunun akıllıca bir karar olup olmadığını bilmiyorum, hanımefendi," dedi Hazel.

"*Lütfeeeeen?* Prens'le evlenmeyecek değilim ya. Tam olarak babamın istediği şeyi yapıyorum. Sadece kalan birkaç özgür akşamımdan birini kendi evimde geçireceğim." Prenses konuşurken Edwina kucağından fırladı ve zarif bir porselen tabakta bir parça kekin kaldığı yan masaya atladı. Kalan parçayı ağzına aldı ve yatağın altına koştu. Charlotte ya fark etmemiş ya da umursamamıştı.

Hazel, "Belki de babanıza başınızın ağrıdığını söyleyebiliriz," diye akıl yürüttü. Ruh haline rağmen Charlotte'a yardım etme ihtimalinin moralini biraz olsun düzelttiğini hissetti. "Bir de karın ağrınız vardır. Sonbaharda seyahat edebilecek durumda olmanızı istediğimizden tedbirli olmak için yatak istirahati önereceğim."

"*Teşekkür ederim,*" dedi Charlotte. "Şimdi biraz canlan, olur mu? Bu kasvetli yüzün bütün günü daha da tatsızlaştırıyor."

Kew'daki revir daha serindi ve Hazel oraya vardığında derin bir nefes aldı. Akşamı incelemesini bitirerek –*nihayet bitirerek!*– geçirmeye hazırdı. Charles Brown matbaacı arkadaşına bir not göndermiş, o da anında büyük bir ilgiyle cevap vermiş ve Hazel'dan bir an önce bir örnek göndermesini istemişti.

Kitap neredeyse tamamlanmıştı: Hazel en yaygın hastalıkları ve bunların tedavilerini titizlikle listelemişti ama aynı zamanda insan vücudunun iç kısmında yer alan her parçanın şemasını da da eklemişti. Kaslar, dolaşım sistemi, sinirler ve organlar. Hepsi, parçalarının toplamından daha büyük bir şey yaratmak için teker teker bir araya geliyordu.

T.me/Cinciva

Bir öğleden sonra karın çizerken insanların büyük çoğunluğunun hayatları boyunca derilerinin altında neler olup bittiğini anlamadan yaşamalarının ne kadar tuhaf olduğunu fark etmişti. Çok az insan anatomi derslerine katılabilir ya da inceleyecek cesetlere ulaşabilirdi; ulaşsalar bile çok daha azının neye baktıklarını gerçekten anlayacak bilgisi vardı. Çizimlerini olabildiğince net yapmaya çalışmıştı, böylece herhangi bir resmî eğitimi veya deneyimi olmayan bir kişi Hazel'ın zaten bildiği şeyi görebilirdi: İnsan vücudu bir mucizeydi, aynı anda hem karmaşık hem de basitti, kolay anlaşılmaya meydan okuyan ama sabırlı ve çalışkan olursanız garip mantığını gözler önüne serecek tuhaf bir makineydi.

Hazel geçen gün Lord Byron'ın ayak bileğini yeniden diktikten sonra son çizim olan ayağı bitirmişti. Lord Byron'ın ayağı çürümeye başlamış, derisi grileşmiş ve sert eklemleri şişmişti.

Hazel ayağı tekrar dikerken, "Onu düşmekten alıkoyabilirim," demişti. "Ama kanın ayak parmaklarına tekrar akmasını sağlayabileceğimden emin değilim."

Marie-Anne yakınlardaydı, cam bir kutunun içinde çoğalan ve dönen mor bir gazı inceliyordu. "Biraz seyreltilmiş Tentür yardımcı olacaktır," diyerek Hazel'a küçük bir şişe uzatmıştı.

Tıpkı Marie-Anne'in söylediği gibi Hazel birkaç damla sıvıyı kesiğe damlatır damlatmaz şairin ayağı yeniden renklenmeye başlamıştı.

"Bu inanılmaz," demişti Hazel. "Tek kelimeyle harika." Hâlâ kafasını toparlayamıyordu; daha önce gördüğü hiçbir bilime benzemiyordu bu. Marie-Anne alçakgönüllülükle gülümsemişti. "Ve dahası," diye eklemişti Hazel, "bu küçük birleştirme işlemi sayesinde incelemem için ayak bileği kemiğinin bir çizimini tamamlayabileceğim."

T.me/Cinciva

Byron yeni takılan ayağıyla daireler çiziyordu. "Ne kadar güzel," demişti alaycı bir tavırla. "Yardım edebildiğim için çok mutluyum."

"Sizin adınıza *sevindim*, Bayan Sinnett," demişti Marie-Anne. "Yayımlanacak ilk eserinizi tamamlamak büyük bir başarı. Sanırım birçoğunun da ilki olacak. Hangi isimle yayımlayacağınızı düşündünüz mü?"

Hazel ameliyat malzemelerini ketene sararken başını kaldırıp bakmıştı. "Ne demek istiyorsunuz? Kendi adımla basılacağını düşünmüştüm. Hazel Sinnett."

Marie-Anne üzgün bir ifadeyle bakmıştı ona. "Bir kadının kendi adıyla kitap yayımlaması hâlâ uygun görülmüyor. Özellikle de bilimle ilgili bir eser sözkonusu olduğunda. Hatta romanlar için bile durum aynı! Zavallı Jane hâlâ 'Bir Hanımefendi' olarak kitap yayımlıyor."

"Jane mi?"

Marie-Anne elini sallayarak soruyu geçiştirdi. "Araştırmalarımın çoğunda kocamla birlikte çalıştım. Deneyleri ben yürüttüm, ölçümleri ben yaptım, hatta fikirleri ben buldum. Ama araştırmalarımız tek isim altında yayımlandı. Onun adıyla."

Hazel okuduğu Lavoisier makalelerini hatırlamaya çalıştı. İkisinin birlikte çalıştığını başından beri biliyordu ama yayımlanan çalışmaların övgüsünü hep Antoine toplamıştı. "Ben sanmıştım ki..."

"Elbette," demişti Marie-Anne yumuşak bir sesle. "Herkes bir şeyler sanar. Dünyaya bir şeyler katmak isteyen bir kadın olmanın getirdiği fedakârlığın bir parçası da bazen mesajı iletmek için doğru elçiye ihtiyacı olduğunu anlamaktır. İnsanlar bir erkekten gelen yeni fikirleri kabul etmeye daha isteklidir. Bu çok basit ve talihsiz bir durum."

T.me/Cinciva

"Ama," demişti Hazel. "Övgü toplamak istemiyor musunuz? Ne bulduğunuzu bütün dünyanın bilmesini istemiyor musunuz?"

"Elbette," demişti Marie-Anne sakin bir sesle. "Bir yanım bunu istiyor. Bir yanım tebrik edilmek istiyor. Antoine'ın birlikte yaptığımız işler için aldığı her ödülü, her kraliyet atamasını, her üniversite onurunu isteyen bir tarafım vardı. Ama bu kibir ve gururdu. Oysa benim için asıl önemli olan, çalışmalarımızın başkalarına ulaşıyor olmasıydı. Dünyayı değiştiriyorduk. Dünyaya yapılan büyük bir iyilik benim gururumdan daha önemli olmalıydı. Ancak sonunda, Fransız halkı ayaklanıp öfkeyle şiddeti güçle karıştırdığında Antoine giyotinde kafası kesilerek idam edildi. Perde arkasında daima ipleri elinde tutan kadınlar vardır, Hazel. Tarih bizi görmez ama hayatta kalırız."

Marie-Anne'in sözleri kafasında tekrar tekrar yankılanırken Hazel, Kew'daki masasında oturmuş, incelemesi üzerinde son düzeltmeleri ve düzenlemeleri yapıyordu. Başlık sayfasında *Hazel Sinnett* yazıyordu ama şimdi Hazel'ın kalemi kendi adının üzerinde geziniyordu. Bütün işi Hazel yapmıştı. Hak ettiği övgüleri almak istiyordu. Ama belki de Marie-Anne haklıydı. Hazel'ın amacı kendini yüceltmek değildi; mümkün olduğunca çok insanın bir şeyler öğrenmesine yardımcı olmaktı. Yazı ne kadar kaliteli olursa olsun ya da Hazel çizimlerini titizlikle açık hale getirmek için ne kadar emek harcarsa harcasın şu bir gerçekti: Kapakta bir erkeğin adı olursa kitabını daha fazla insan satın alırdı. Daha fazla insan kitabını okur ve içerdiği bilgilere güvenirdi.

Odadaki havanın değiştiğini hissettiğinde kalemin ucundan bir damla mürekkep *H* harfinin hemen yanına düştü.

"Özür dilerim," dedi arkasından bir ses. "Bölüyor muyum?"

T.me/Cinciva

Simon'dı. Hâlâ yorgun görünüyordu ama iyi ütülenmiş ceketi, taranmış saçları ve çizmelerinin içine sokulmuş pantolonuyla çok yakışıklı olduğu inkâr edilemezdi. Ayrıca elinde büyük bir kutu taşıyordu.

"Hiç de değil," dedi Hazel. "Bitirmek üzereydim. Ayrıca burası sizin reviriniz."

"Burayı ikimizin reviri olarak düşünmeyi seviyorum," dedi Simon. "İtiraf etmeliyim ki siz burada değilken bile masanın üzerinde notlarınızı ve kâğıtlarınızı görmek hoşuma gidiyor. Kral'ı tedavi etmek yalnız bir iş; her zaman yalnız çalışmadığımı, yan yana çalıştığımızı düşünmek güzel."

Hazel gülümsedi. Yazarlık meselesi başka bir güne kalabilirdi. "Bitirdim, biliyor musunuz?" dedi masanın üzerindeki ağır parşömen yığınını rafa kaldırıp kenarlarını düzelterek. İncelemesi bir şekilde yüzlerce sayfaya ulaşmıştı ve Hazel son halinde kendi adı yer almayacak olsa bile çıkardığı işle gurur duyuyordu. İlk kez yüksek sesle bitirdiğini söylüyordu ve söylerken bunu Simon'la paylaştığı için ne kadar mutlu olduğunu fark etti.

"Muazzam," dedi Simon, aksanı sesli harflere takılıyordu. Elindeki kutuyu Hazel'ın yanındaki masanın üzerine koydu ve başlık sayfasını okumak için eğildi. Hazel onun nefesini ensesinde hissedebiliyordu. "Ne büyük bir başarı. Yayımlayacak mısınız?"

Hazel başıyla onayladı. "Ben de tam gerçek adımı kullanıp kullanmamayı düşünüyordum."

Simon'ın kafası karışmış görünüyordu. "Başka bir adınız mı var?"

"Hayır," dedi Hazel. "Demek istediğim, kadın olduğum için kendi adımı kullanmasam mı diye düşünüyordum. İnsanlar bir erkek tarafından yazılmış bir tıbbi metni kabul etmeye daha istekli olacaklardır."

T.me/Cinciva

Simon homurdandı. "Kimin umurunda?" dedi. "Onu siz yazdınız, değil mi?"

"Evet," dedi Hazel. "Ben yazdım. Yine de meselenin bu kadar basit olduğundan pek emin değilim."

Simon omuz silkti. "Okuyacağım. Aslına bakarsanız, okumak için sabırsızlanıyorum. Delilikle ilgili bir bölüm var mı? Korkarım tedavilerim artık etkili değil. Şu anda tek yaptığımız Kral'ı rahat ettirmek." Hazel'a şüpheci bir bakış attı. "Prens babasının tekrar iyi olacağına dair bütün umudunu yitirmiş gibi görünüyor," dedi alaycı bir tavırla. "Ve tahmin edebileceğiniz gibi, bu konuda çok üzgün."

"Evet," diye karşılık verdi Hazel. "Muhtemelen hükümdar naibi olmaktan *nefret ediyordur*. Krallığı yönetmekten. İstediği gibi para harcamaktan." Hazel çekilmeden önce ikisi bir anlığına zararsız bir ihanet anını paylaştılar. "Ne yazık ki delilikle ilgili bölüm biraz sınırlı," diye itiraf etti. "Ama belirtileri neler? Belki yeni bir bakış açısı sunabilirim."

"Gevelemek," dedi Simon. "Sürekli geveliyor. Nerede olduğunu unutuyor. Kim olduğunu unutuyor. Konuşmadığı zamanlarda uyuyor. Bazen baş ağrısından şikâyet ediyor."

"Ateşi var mı?" diye sordu Hazel.

"Neredeyse hiç."

"İdrarı nasıl?"

"Garip renkli. Bazen mürekkep gibi, bazen kanlı."

"Hımm," dedi Hazel. "Kulağa zehirlenme gibi geliyor ama..."

"İmkânsız," dedi Simon. "Beslenmesini bizzat denetlemeye başladım. Aynı yemekleri yiyoruz, bazen aynı tabaklardan. Zehirlenmiş değil. Bu sadece daha önce hiç görmediğim bir şey."

T.me/Cinciva

"O halde hâlâ çözülmemiş gizemler var," dedi Hazel.

"Kesinlikle."

Hazel dikkatini Simon'ın masanın üzerine koyduğu kutuya çevirdi. "Bu kutu ne için? Benim için bir hediye mi?" diye şaka yaptı.

Simon pakete baktı ve onu getirdiğini unutmuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Ah," dedi. "Evet, öyle."

Hazel paketi çekti. "Peki o zaman," dedi kapağı kaldırarak.

Birden nefesi kesildi.

İçinde o güne kadar gördüğü en güzel sağlık çantası vardı.

Tokaları pırıl pırıldı, derisi siyahtı ve dokusu tam istediği gibi yumuşaktı. Hazel'ın elleri kendiliğinden hareket etti; ayağa kalkıp çantayı kutudan aldı. Ağırlığının ve büyüklüğünün tadını çıkararak hafifçe bacaklarına doğru salladı. Mükemmeldi, küften mahvolmuş eski sağlık çantasından çok daha iyiydi; enfes ve muhtemelen dudak uçuklatacak kadar pahalı bir şeydi. "Bunu kabul edemem," dedi Hazel. Öyle söylemesi gerektiğini biliyordu ama gözlerini çantadan alamıyordu.

Simon kıkırdadı. "Kabul etmek zorundasınız. Kişiselleştirilmiş bir şey, gördünüz mü?" Sonra çantayı çevirerek Hazel'a uzak uçta kalan sapın yanındaki kabartmalı *H. S.* harflerini gösterdi. "İkinci adınızın baş harfini bilmiyordum. Ya da ikinci adınız olup olmadığını. Sanırım herkesin yok," dedi. "Aletlerinizi –aslında benim aletlerimi– bir keten parçasının içinde taşıdığınızı fark ettim ve gerçek bir sağlık çantasını hak ettiğinizi düşündüm."

Hazel hayrete düşmüştü. Yıpranmış keteni anında açtı ve ekipmanlarını yeni çantaya yerleştirmeye başladı. "Bu mükemmel," dedi. "Teşekkür ederim, Dr. Ferris."

"Simon, lütfen."

T.me/Cinciva

"Teşekkür ederim, Simon."

Hazel'ın zihninde Jack'in görüntüsü canlansa da Simon von Ferris'i öpmeyi çok istediği ve kıyafetlerinin altında vücudunun nasıl göründüğünü düşündüğü için bu görüntü hemen kayboldu.

"Sağlık çantası olmayan bir doktor gördüğüme şaşırmıştım," dedi Simon onu hayal dünyasından çıkararak.

"Ah," dedi. "Bir tane vardı. Ama Edinburgh'dan Londra'ya gelirken mahvolmuş. Yolda bir yerlerde suya düşmüş ve küflenmiş. Sonunda bana ulaştığında berbat *kokuyordu*, sanki..." Hazel durdu. Eski sağlık çantasının küf kokusu berbattı. Çok baskındı. Beyninin ön tarafına, gözlerinin arasına yerleşmiş gibiydi. Çantayı atsa da koku duvarlara sinmişti.

Hazel az önce sağlık çantasına koyduğu neşteri tekrar aldı.

"Kral'ın odasını görmem gerek," dedi ve kapıya doğru yürümeye başladı.

Simon onun peşinden gitti. "*Neşterle* mi? Bayan Sinnett... Hazel!"

"Bana güvenin!" diye seslendi Hazel koridorda ilerlerken.

Simon'ın bacakları onunkilerin iki katıydı ve birkaç uzun adımda ona yetişmişti. "Bu taraftan," dedi.

Oda Hazel'ın hatırladığı gibi bunaltıcı derecede sıcaktı, şöminede hâlâ yanan bir ateş vardı ve pencereler esintiye karşı kapalıydı. Yine tıpkı Hazel'ın hatırladığı gibi, insan pisliği ve küf kokusu baskındı. Kral III. George geniş saçaklı yatağının ortasında, üzerinde sade beyaz bir sabahlık olan küçük, pörsümüş bir karaltıdan ibaretti. Dudakları kıpırdıyordu ama hiç ses çıkmıyordu.

Hazel neşteri kaldırmadan önce hızla, "Majesteleri," dedi.

İki muhafız onu durdurmak için harekete geçti ama Simon kollarını kaldırdı. "Bırakın çalışsın," derken sesine sadece küçük bir korku tınısı karışmıştı.

T.me/Cinciva

Hazel neşteri kaldırarak Kral'dan uzaklaştı ve duvarlardan birine döndü. Hazel'ın gözlerini kamaştıracak kadar canlı bir yeşili olan, ince detaylı duvarkâğıtlarıyla kaplı güzel duvarlardan birine. Tek ve kendinden emin bir hareketle neşteri duvarkâğıdında kaydırdı (muhafızlardan biri bağırdı) ve çekip aldı.

Duvarın kendisi siyah ve yeşildi, dokunulduğunda pütürlü ve ıslak bir hissi vardı.

"Küf," dedi Hazel. Yeşil duvarkâğıdından bir parça kopardı ve kokladı. "Sizce duvarkâğıdında arsenik mi kullanmışlar?" diye sordu Simon'a.

Simon kâğıdı parmaklarıyla okşadı. "Muhtemelen," dedi. "Ama zehirlenmeye yol açacak kadar önemli bir miktar değildir. Boyalardaki arsenik zararsızdır. Hep kullanılır."

Hazel duvarı işaret etti. "Küf," dedi. "Rutubet. Arseniği havaya karıştırıyor olabilir."

Simon hızlı hızlı nefes alıyordu. Hazel onun zihninin çalıştığını hissedebiliyordu. Muhafızlara, "Kral'ı buradan çıkarın," dedi. Adamlar tereddüt edince bağırdı: "Hemen!"

Muhafızlar hemen harekete geçti. Kral yatağından kaldırıldı ve odadan dikkatle çıkarıldı.

Simon ve Hazel duvarkâğıtlarını sökmeye başladı. İkisi de ağızlarını kollarıyla kapadı. Simon pencereyi açtı. Hafif bir esinti odanın içine doldu. Ölüm ve çürüme kokusu dağılmaya başladı.

"Buna inanamıyorum," dedi Simon. "Buna inanamıyorum."

"Kral'ın durumuna sebep olan tek şey bu olmayabilir," dedi Hazel, arsenik yeşili duvarkâğıdının büyük bir parçasını tatmin edici bir yırtılma sesiyle aşağı çekerek.

T.me/Cinciva

"Bu da bir şeydir kesinlikle," dedi Simon. "Bu da bir şeydir." İyileşmeyen çürük rengindeki çıplak duvarları ortaya çıkardıkça, "Buna inanamıyorum," diye tekrarlayıp durdu.

Gaspar, Kral'ın odasının kapısına vardığında dikkati elindeki bir iş notundaydı. Odaya girene kadar başı eğik yürümeye devam etti, o sırada kafasını kaldırıp Hazel ve Simon'ın Kral'ın odasını yerle bir ettiklerini gördü ve ağzı bir balık gibi açık, öylece kaldı.

"Ben... Ben... Ben... Bayan Sinnett!" diyebildi sonunda. Mahvolmuş duvarlara baktı ve cümleyi tamamlamadan önce birkaç anlamsız hece daha geveledi. "Kral nerede?"

"Her şey yolunda, Gaspar dostum," dedi Simon. "Bayan Sinnett duvarlardaki küfün duvarkâğıdındaki arseniği zehirli hale getirdiğini keşfetti. Kral'ı kurtardı."

Gaspar gözlerini kırpıştırdı, hâlâ şaşkındı. "Ama... ama Kral'ın odası..." dedi.

"Kral artık bu odada uyumayacak, beni anlıyor musun?" dedi Simon. "Aslında bence bu sarayda bile uyumamalı. Onu Buckingham'a, Kraliçe'nin yanına götürün. Pencereleri açık tutun. Bol bol temiz hava alsın."

Gaspar sonunda anlamıştı. Kral'ı bulmak için koridorda hızla ilerledi, yürürken düşmesin diye perukasını tutuyordu.

"Gaspar iyi bir adam," dedi Simon. "Kral'la ilgilenilmesine yardım edecektir. Bu arada..." Tozu silkelemek için ellerini birbirine vurdu. "Bence kutlama yapmak yerinde olur. Geçen yıl kim olduğunu hatırlayamadığım bir lord bana Paris'ten bir şişe şarap getirmişti, özel bir gün için saklıyordum. Sanırım kutlamaya gider."

Hazel, Simon'ın karşısında oturup bir kadeh şarap ve ardından bir tane daha içerek bu önemli günü kutladıklarını düşündü. En

T.me/Cinciva

son ne zaman bu kadar sevindiğini, kendi yetenekleriyle, mantığıyla, içgüdüleriyle bu kadar gurur duyduğunu hatırlayamıyordu. Anatomiyi ve doğabilimlerini sevdiği için doktor olmak istemişti ama sadece ilgi duymakla kalmadığını hissetmek midesine yerleşen ballı ılık çay gibi bir histi. Neredeyse açıklanamaz bir duyguydu: Gerçek bir *yeteneği* vardı. Bu işte *iyiydi*. Her zaman yapmak istediği şeyi yapma vasfı vardı.

Geçen yılki duyguyu, Jack'ten ilk cesedini almanın ve bütün evrenin onun önüne serileceğini bilmenin baş döndürücü heyecanını hatırladı. Jack'in anısı midesinin kasılmasına neden oldu. Ona hiçbir şey borçlu değildi; Simon buradayken, onunla birlikte olmaya hazırken ve Jack Tanrı bilir neredeyken ona hiçbir şey borçlu değildi. Simon beklentiyle ona bakıyordu ve Hazel sonunda ona cevap verdi: "Korkarım uzun bir gün oldu. Sanırım biraz dinlensem iyi olur."

Simon hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "O zaman ben de Gaspar'ın yanına gidip Kral'ı kontrol etsem iyi olacak," dedi. Gitmeden önce Hazel'ın elini öptü ve iyi akşamlar diledi.

Hazel yorgun değildi. Neden öyle söylediğini bilmiyordu. Belki de Simon'la bir şişe şarap içmeye gittiğinde sürekli Jack'i düşüneceğini adı gibi bildiği içindi.

Eve yürüyerek dönmeye karar verdi. Güneş batıyordu ve Hazel sokak lambalarının yandığını görebilmek için uzun yoldan yürümeyi tercih etti.

Yürürken kendi kendine bunun bir hata olmadığını söyledi. Simon'a karşı hissettiği duygular anlık bir dikkat dağınıklığıydı ve onunla daha fazla zaman geçirmek işleri daha da karmaşıklaştıracaktı. Sonunda Simon hakkında şu anda Jack hakkında hissettiği gibi hissedecekti: Dalgın ve mutsuz olacak, onun kendisine

T.me/Cinciva

yazmasını bekleyecekti. Gecenin tadını tek başına çıkarmak, Kral George konusundaki zaferini kutlamak ve akşamı Londra'da yürüyerek geçirip sonra da incelemesini bitirmek en iyisiydi. Edinburgh'yı, romantik kayalıkları, şatoları ve kıvrımlı sokakları özlemişti ama gezinirken Londra'nın da kendine has bir güzelliği olduğunu kabul etti. Çok fazla sokağı ve geniş parklarıyla bunaltıcı bir yerdi ama akşamları, ışığın solup taş binalara yansıdığı ve yağmurun kaldırım taşlarını parlattığı anlarda Londra da güzeldi.

Hazel sokağın ortasında kendisine bakan tanıdık bir çift göz gördü.

"Merhaba, burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Edwina'ydı. Prenses'in küçük gri kucak köpeği taşlı yol yastığıymış gibi karnının üzerinde yatıyordu. "Evden nasıl kaçtın?"

Hazel onu kollarına aldığında Edwina itiraz etmedi; küçük, memnun bir ses çıkardı ve hemen ardından iyice gevşedi, öyle ki Hazel bir köpek değil de el kürkü taşıyormuş gibi hissetti.

Hazel, Pall Mall'daki gaz lambaları sayesinde uzakta parıldayan Warwick Evi'ni görebiliyordu. Üst katta, Prenses'in yatak odasında hâlâ fenerler yanıyordu. Prenses uyanıktı; muhtemelen Edwina'ya sesleniyor ve yatağındaki yastık dağının altında onu arıyordu.

"İyi akşamlar, Martin," dedi Hazel kapıyı açan uşağa.

Köpeğin Hazel'ın kollarında çoktan uyuduğunu fark eden uşak, "Bunu arıyor olacak!" dedi.

Prenses'in odasının kapısı kapalıydı ama Hazel kapının çerçevesinden süzülen ışığı gördü ve içeride bir hareket duydu. Kahkahaya benzer boğuk bir ses vardı; Eliza da içerideydi anlaşılan. Belki de kâğıt oynuyorlardı ve Edwina'nın kaçtığını fark etmemişlerdi bile. Hazel boşta kalan elini Edwina'nın poposunun

T.me/Cinciva

altından çıkardı ve kapıyı nazikçe çaldı. "Majesteleri?" dedi. "Size bir şey getirdim."

Hazel'ın bir cevap beklemesi gerekirdi. Aslında Prenses'in odasına hiç gitmemeliydi. Köpeği uşağa bırakıp eve dönmeliydi. Ama Simon'la kazandığı zaferin heyecanını hâlâ üzerinde taşıyan Hazel arkadaşlarıyla karşılaşma umuduyla kapıyı açtı.

Prenses Charlotte ve Eliza odadaydı. Prensesin yatağındaydılar, elbiseleri bellerine kadar inmiş, çıplak göğüsleri ortaya çıkmıştı. Kolları birbirlerine sarılmıştı, saçları açıktı ve omuzlarından dökülüyordu. Öpüşüyorlardı.

Hazel donakaldı ve Edwina onun kollarından yere sıçradı. Prenses ve Eliza dönüp ona baktı.

"Edwina'yı buldum. Sokakta," dedi Hazel gözlerini kırpıştırıp kaçırarak. "Çok özür dilerim. Hemen... gidiyorum."

Gözlerini kapayan Hazel koridora çıkmaya çalışırken iki kez kapıya çarptı.

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

25

"Bekle! Hazel, bekle!"

Eliza onun peşinden koşuyordu. Elbisesini yukarı çekmişti ama koşarken hâlâ ayakkabılarını giymeye çalışıyordu. "Hazel, geri dön!"

"Çok özür dilerim!" diye bağırdı ona Hazel. "Hiç gelmemişim gibi davranın! Hiçbir şey görmedim."

Eliza küçüktü ama şaşırtıcı derecede hızlıydı ve kolunu Hazel'ın omzuna uzattı. "Sorun yok. Bir şey yok. Ama bir dakikalığına konuşmaya gelmelisin."

"Majesteleri kafamı mı kestirecek?" diye sordu Hazel yarı şaka yarı ciddi bir sesle.

"Muhtemelen," diye cevap verdi Eliza.

Charlotte yatağında oturuyordu, tamamen giyinikti. (Edwina şimdi kucağında mutlu mesut uzanıyordu.) "Lütfen otur," dedi.

Hazel onun talimatına uymaya mecbur kaldı.

"Yani," diye başladı Prenses. "Lütfen, lütfen bundan kimseye bahsetme. Bunun bir..."

"...manası yok," diye bitirdi Eliza.

"Şey, manası yok denemez," dedi Charlotte. "Ama dedikleri gibi, uzun vadede önem arz edecek bir şey değil. Eliza, Otto'yla evlenecek. Ben de Hollanda Prensi'yle evleneceğim." Hazel'ı ikna etmeye çalıştığı kadar kendini de ikna etmeye çalışıyormuş gibi konuşuyordu.

T.me/Cinciva

Hazel bunu nasıl gözden kaçırmıştı? *Tabii ki.* Prenses hiçbir zaman Prusyalı Frederick Augustus'a ya da başka bir prense âşık olmamıştı. Evlenme düşüncesinden bu kadar korkmasına şaşmamalıydı; bir erkekle birlikte olacak ve Eliza'dan ayrılacaktı.

Hazel üçünün paylaştığı her anı hatırlamaya çalıştı. Bakışmaları kaçırmış mıydı? Flört ettiklerini? Daha fazlasını? Bu iki kadınla aylar geçirmişti ve yakın arkadaşlıklarının romantik bir derinliği olabileceğini bir an bile düşünmemişti. Ama şimdi her şey çok açık görünüyordu. Hazel dokunuşların oyalandığı anları, çıplak kollardaki nazik elleri hatırladı. Gizemli hastalığının tedavisine o kadar odaklanmıştı ki büyük resmi gözden kaçırmıştı.

"Eee?" dedi Eliza, çenesi gerilmiş ve gözleri kısılmıştı. "Bir şey söyle, Hazel."

"Fark etmediğime inanamıyorum," dedi Hazel.

Charlotte ve Eliza, Hazel'ın yanıtı karşısında gözle görülür biçimde rahatladı. Belki de tiksinti ya da öfke beklemişlerdi. Bu, Hazel'ı her şeyden çok şaşırtmıştı; yakalandıkları anda ve sonrasındaki sessizlikte Hazel'ın onları hiç görmediği kadar korkmuşlardı. "Kimseye bir şey söylemem," diye ekledi Hazel.

"Sana inanacak değiller zaten," dedi Charlotte. "Ama bu günlerde söylentiler de her şey kadar tehlikeli. Gazetelerde yapacakları iğrenç çizimleri bir düşünsene. Babamın tepkisini hayal etsenize. Tanrı korusun, Naip Prens'in kızı bir kadına âşık olmuş."

"Aşk mı?" dedi Hazel. "Âşık... mısınız?"

Charlotte ve Eliza birbirlerine baktı. İkisi de başlarını belli belirsiz sallayarak onayladı.

"Ama önemli değil," dedi Eliza. "Başkalarıyla evleneceğiz. Prenses görevini yerine getirecek. Aşkımızı bir süreliğine yaşadık, bu da çoğu kişinin elde edebileceğinden çok daha fazlası."

T.me/Cinciva

"Frederick Augustus'a âşık olduğunuzu sanıyordum," dedi Hazel.

Charlotte kıkırdadı. "O akılsız, sıkıcı herife mi? Ah, Hazel, beni çok küçük görüyorsun."

"Bu benim suçum değil!" diye itiraz etti Hazel gülerek. "Sürekli ona bakıyordunuz, ne zaman onun gidişinden bahsetseler çok üzgün görünüyordunuz."

Prenses gözlerini kırpıştırdı ve bakışlarını yere indirdi. "Prusya Prensi Frederick Augustus gittiğinde teğmeni de gider," dedi. "Tabii teğmenin müstakbel gelini de."

"Sorun yok," dedi Eliza, Prenses'i teselli ederek. Dünya şu anda sadece ikisinden oluşuyordu. "Yazışacağız. Sürekli." Charlotte yüzünü Eliza'nın göğsüyle omzu arasındaki çukura sakladı. "Ben her zaman senin olacağım, Lottie," diye fısıldadı Eliza. "Her zaman senin olacağım, başka hiç kimsenin değil."

"Başka hiç kimsenin değil," diye tekrarladı Charlotte, sözleri sessiz ama şefkat doluydu. Sonra başını kaldırdı ve Hazel'ı orada görünce şaşırdı. "Sen de buradaydın," dedi ona. "Artık tam teşhisi biliyorsun. Biliyor musun, sen gerçekten iyi bir doktorsun, Hazel. Gerçekten hasta olsaydım beni tedavi etmeni isterdim."

Hazel ikisine baktı, sanki yekvücut olmuşlar gibi uzuvları kolayca iç içe geçmişti, birbirlerinin yanında o kadar rahattılar ve birbirlerine o kadar âşıktılar ki Hazel bunu kaçırdığı için kendine bir kez daha lanet etti. "Siz Galler Prensesi'siniz," dedi Hazel. "Geleceğin İngiltere Kraliçesi."

"Öyle diyorlar," dedi Charlotte.

Hazel, "Elbette, *elbette* bağımsız yaşama, bir erkekle evlenmeden sevdiği kişiyle aynı evi paylaşma gücü olan bir kadın varsa o da sizsiniz," dedi.

T.me/Cinciva

"Hah!" diye homurdandı Charlotte. "Korkarım tam tersi. Ülkede gelecekteki evliliği ve çocukları ulusal bir mesele olan tek kadın benim. Evliliğim için hükümdarın ve Parlamento'nun onayı gerekiyor. Yıllık gelirimi bile Parlemento belirliyor. *Varlığım* bile ayrıcalıklarımın hapishanesine tıkılıp kalmış. Ülkenin takdirine bağlı olarak uyanıyorum, yürüyorum, oturuyorum, uyuyorum. Ne kadar az insan olursam o kadar iyi bir hükümdar olurum. Gülümsemesi, el sallaması ve başkalarının seçtiği pahalı kıyafetleri giymesi söylenen kurmalı bir bebeğim. Bana kiminle evlenmemi söylerlerse onunla evleneceğim ve Naip'le Parlamento'nun benim adıma yetiştireceği çocuklarım olacak. Benim için alınan her karar, varlığımla ilgili her eylem Parlamento ya da kocam ve onun ülkesinin parlamentosu tarafından dikte edilecek. Ben de gitgide küçüleceğim, daha gösterişli elbiseler giyerken ve daha pahalı mücevherler takarken bile daha görünmez olacağım. Derken bir gün Charlotte olmaktan tamamen çıkacağım."

Eliza'nın eli Charlotte'ınkinin üzerindeydi ve başparmağını nazikçe onun elinde gezdiriyordu. "Sen her zaman Charlotte olacaksın," diye mırıldandı. "Belki de bir rahibe manastırına gitmeliyim. Ülkeyi terk etmeliyim. Bana Bavyera'da aldığın malikânede yaşamalı ve bir kız kurusu olarak yaşlanmalıyım."

"O mülkü sana erken evlilik hediyesi olarak aldım," dedi Charlotte. "Ayrıca toplumdan uzakta sefil olursun. Otto gayet nazik biri."

"Ağzı kokuyor," dedi Eliza. "Ayrıca okuduğu kitabın sayfalarını çevirirken başparmağını yalıyor. Bu beni delirtecek."

"Onunla olabildiğince az zaman geçireceksin," dedi Charlotte. "Üstelik evli bir kadın olarak en harika partileri vereceksin."

Hazel'ın beyni çok hızlı çalışıyordu. Jack'i, Simon'ı ve Charlotte'la Eliza'nın birbirlerine nasıl baktıklarını düşündü.

T.me/Cinciva

"Başka bir yolu olmalı," dedi Hazel. "Sadece bir ömrünüz var. Onu da birbirinizden uzakta harcayamazsınız."

Charlotte hüzünle gülümsedi. "Dediğim gibi sen çok iyi bir doktorsun, Hazel. Ama korkarım bu kez hayatımı kurtaramazsın. Zaten bir hayatım olduğu da söylenemez."

Kral'ın durumunun iyiye gittiği haberi Londra'da herkesin dilindeydi. Neşeli haykırışlar ve vatansever şarkılar yaz esintisiyle şehre yayılıyordu; Hazel bile etrafındaki neşeyle moralinin yükseldiğini hissetti.

O gece Eliza'yla Aziz James Sarayı'ndaki konçertoyu izlemeye gidecekti; Eliza'nın üzerinde organze kollu, yeni bir mor elbise, Hazel'ın üzerinde ise Edinburgh'dan gönderilen eski elbiselerinden biri vardı.

"Neden yeni bir elbise alamadığını anlayamıyorum," diye azarlamıştı onu Eliza. (Hazel en azından Eliza'nın saçını yapmasına razı olmuştu.)

"Çünkü fark etmez," dedi Hazel. "Nasıl olsa bu gece kimse bana bakmayacak."

"Doğru," diye onayladı Eliza. "Kimse Kral dışında kimseye bakmayacak. Prenses partiyi asmak için daha iyi bir gece seçemezdi."

Eliza haklıydı. O öğleden sonra Hazel onu Kew'da bulup Prenses'in kendini iyi hissetmediğini ve konçertoya katılamayacağını söylediğinde Gaspar gözünü bile kırpmamıştı.

"Ne? Ah, tamam, iyi, iyi," demişti kollarını düzelterek. Kral'ın yeni yatak odasının hazırlanması ve eski odasındaki mobilyaların

T.me/Cinciva

kaldırılması işiyle ilgileniyordu. "Hayır, hayır!" diye bağırdı büyük bir altın sandalyenin ağırlığıyla boğuşan iki uşağa. "Kırmızı minderli olan! Kral kırmızı minderi tercih eder! Bırakın onu!"

Eliza oradan geçen ve aslında hizmetkâr olmayabilecek bir adamdan iki kadeh şarap aldı ve birini Hazel'a verdi. "Peki bana burada etkilemek için yeni bir elbise giymek isteyeceğin *hiç kimse* olmadığını mı söylüyorsun?" Hazel onun bakışlarını takip etti ve Simon'ı gördü.

Simon etrafını saran erkek kalabalığından bir baş daha uzundu ve iyi dikilmiş ceketiyle o kadar şık görünüyordu ki Hazel'ın nefesi kesildi. Onu öptüğü anın anısı, vücudunun onunkine bastırışı ve dilinin ağzında bıraktığı his sıcak bir günde içilen bir şurup gibi zihnine aktı.

Simon onun baktığını hissetti.

"İşte orada!" diye seslendi ve etrafındaki erkek kalabalığını yararak ona doğru yürüdü. "Bayan Hazel Sinnett. Kral'ın durumunun nedenini keşfeden parlak cerrah."

Hazel, "Dr. Ferris çok mütevazı," dedi. "Semptomları fark eden oydu, ben sadece yardım ettim."

Simon elini Hazel'ın sırtında kaydırdı. "Onsuz yapamazdım," dedi adamlara ve sonra ışıl ışıl bir gülümsemeyle ona baktı. Kehribar rengi gözleri gerçekten de mükemmeldi. Sıcak, zeki ve meydan okurcasına keskindi.

"Prenses Charlotte'ı iyileştiren de oydu, değil mi?" dedi adamlardan biri.

"Evet," diye yanıtladı Hazel. "Öyleydim."

Simon şarap kadehini kaldırdı. "Hazel Sinnett'a."

"*Hazel Sinnett'a*!"

T.me/Cinciva

Herkes mutluydu, herkes Kral'ın durumunun geçici olacağına inanan tek kişi kendisiymiş gibi davranıyordu. Daha doğrusu Naip Prens dışında herkes mutluydu. Yüzü her zamanki pudrasıyla kaplanmıştı ama düzgün durmuyordu, terden leke lekeydi. Gömleği çok küçüktü ve düğmeleri yanlış iliklenmişti. Odanın köşesinde durmuş somurtuyordu, ağzının kenarları çenesine kadar kıvrılmıştı. "*Şimdi* ne yapacağım?" dediğini duydu Hazel.

Garip bir şekilde Marie-Anne Lavoisier de sessiz bir ruh halindeydi.

"Madam Lavoisier!" diye seslendi Hazel odanın öbür ucundaki kimyageri görünce.

Neredeyse siyaha çalan koyu kahverengi bir elbise giymiş olan Fransız kadın süzülerek ilerliyordu. "Bayan Sinnett. Dr. Ferris," dedi ve küçük bir reverans yaparak eğildi. "Muazzam başarınız için tebrikler, mösyö."

"Övgüyü hak eden biri varsa o da Bayan Sinnett'tır," dedi Simon.

Marie-Anne dudaklarını sıktı. "Gerçekten de öyle," dedi.

Kadın başka bir arkadaşını selamlamak üzere yanlarından ayrılınca Simon ona döndü. "Kral'ın yeniden iyileşmesinden memnun değil mi?"

"O bir biliminsanı," diye karşı çıktı Hazel. "Belki de sadece görünce inanacaktır."

Herkes yerine oturana ve orkestra çalgılarını kaldırıp çalmaya hazır hale gelene kadar diğer odadan bir borazan sesi duyuldu. "*Kral geliyor*!" diye bağırdı bir teşrifatçı.

Herkes ayağa kalktı ve odanın arka tarafındaki çift kapı açıldı.

Kral III. George madalya ve kurdelelerle süslenmiş parlak kırmızı bir ceket giymiş, kolunda karısı Kraliçe Charlotte'la odaya

T.me/Cinciva

girmişti. Kraliçe kocasının sağlığına kavuştuğu müjdesiyle yazlık inzivasından Londra'ya geri çağrılmıştı; aylardır ilk kez halkın karşısına çıkıyordu.

Kral'ın yüzü sert ve ciddiydi ama saçları başının en tepesinde toplanmış, sadece bir buklesi omzundan dökülen Kraliçe'nin yüzü ışıl ışıldı.

Kral odanın önüne ulaştığında teşrifatçı kraliyet asasını mermer zemine vurarak sessizliği bozdu.

Kral boğazını temizledi. "Şunu söylemeliyim ki..." dedi yavaşça, her heceyi dikkatle telaffuz ederek. "Hekimlerimin tedavisi ve ülkemin sabrı için oldukça minnettarım." Henüz gücünü toplamış değildi; Hazel onun karısına tutunduğunu, dizlerinin büküldüğünü ve hafifçe titrediğini gördü. Ama konuştukça kelimeleri daha akıcı hale geldi. "Size sadık Kralınız olarak hizmet etmeye devam edeceğim. Sanırım şimdilik bu kadar konuşma yeter. Biraz müzik dinleyelim, olmaz mı? Hadi, hadi!"

Odada toplu bir nefes verildi, o ana kadar biriken gerginlik bir anda barajdan akan su gibi patladı. İnsanlar Kral'ın iyileştiğini duymuştu ama onu gerçekten görmek, Kral'ın neredeyse on yıl sonra ilk kez halkın karşısına çıkması bir mucize gibiydi.

Simon, Hazel'dan birkaç sıra uzakta oturuyordu. Sallanan kafalar ve alkışlar arasında Hazel'la göz göze geldi ve göz kırptı. Hazel da ona göz kırptı.

"Gördüm," dedi Eliza. Hazel ona aldırmadı.

Konser muhteşemdi; kraliyet müzisyenleri salondaki enerji ve heyecandan besleniyor gibiydi, Handel'i Hazel'ın hiç duymadığı kadar büyük bir coşku ve neşeyle çaldılar. Üçüncü alkışın sonunda Hazel'ın elleri acımıştı. Sonra Kral ve Kraliçe yerlerinden kalkıp salonun önünde durdu ve kalabalık onları alkışladı. Kral,

T.me/Cinciva

Kraliçe'ye özel bir şeyler fısıldadı. Hazel'ın oturduğu yerden anladığı kadarıyla, "Seni seviyorum" demişti.

Eliza ona doğru eğilip, "Gerçek bir aşk evliliği," dedi sesini alkışlar yüzünden yükselterek. "Neredeyse altmış yıldır evliler. Altmış. Buna inanabiliyor musun?"

Hazel Kral'a, uzun zamandır kayıp olan ve nihayet karısıyla bir konsere katılabilen adama baktı.

"Çok güzel," dedi Hazel.

"On beş çocuk," dedi Eliza. "Charlotte tek meşru torun ama on beş çocukları olmuş. Hiç metres tutmadığını söylüyorlar. Hayatı boyunca sadece Kraliçe'yi sevdiğini söylüyorlar."

Kraliyet çifti odanın önünde kol kola durmuş, halklarından yükselen alkışların tadını çıkarıyordu. (Naip bile durgun olsa da ellerini çırpıyordu.)

Hazel o anda delilikten, güçten, yalnızlıktan, onca yıldan ve on beş çocuktan birlikte sağ çıkmış bu çifte bakarken Simon'ı düşünmedi. Jack'i düşündü.

Eliza'ya döndü. "Onu gerçekten seviyor musun?" diye sordu sessizce. "Gerçekten, gerçekten seviyor musun?"

Eliza onun kimi kastettiğini hemen anladı. Başıyla onayladı.

"Onun için her şeyden vazgeçmeye razı olur musun?" diye sordu Hazel.

"Ne demek istiyorsun?"

"Daha doğrusu," dedi Hazel. "Prenses olmasaydı onu yine de sever miydin?"

"Elbette," dedi Eliza. "Onu Lottie olduğu için seviyorum."

"Sence o da senin için her şeyden vazgeçmeye razı olur muydu? Unvanından vazgeçer miydi?"

T.me/Cinciva

Eliza derin bir nefes aldı. "On yıldır hayalini kurduğumuz tek şey buydu. Birlikte kaçıp gitmek, sadece Lottie ve Eliza olmak ve başka hiçbir şey olmamaktı hayalimiz. Ama öyle bir şey mümkün değil. Tek meşru torun o. Başka seçeneği yok."

Alkışlar kesildi ama onlar kesilmeden Hazel, Eliza'ya, "Bir fikrim var," diye fısıldamayı başarabilmişti.

T.me/Cinciva

26

Hazel bir saat boyunca *Iphigenia*'nın yanaştığı limanda bekledi, deniz kuşlarının dalgalara dalışını izledi ve tüccarlarla denizcilerin bitmek bilmeyen şarkılarını dinledi. Bir erkek gibi giyinmişti; yalnız seyahat etmek istiyorsa bunu pantolon giyerek, saçlarını bir şapkanın içine sokarak ve şapkanın siperliğini yüzüne doğru çekerek yaparsa daha az dikkat çekeceğini uzun zaman önce öğrenmişti.

Sonunda güneş suyun üzerinde turunculaşmaya başlarken Hazel onu gördü: Jack, mavi paltosunun içinde bir grup denizci arkadaşıyla birlikte yürüyor ve böreğini onlarla paylaşıyordu.

"Hey!"

Adamlar şaşkınlıkla döndü. Jack, Hazel'ı hemen tanıdı ve arkadaşlarına döndü. "Thom, Weymouth, siz önden gidin. Yetişirim size." Hazel'a, "Bak, neden geldiğini bilmiyorum ama ben..." dedi.

"Yardımına ihtiyacım var."

Jack duraksadı ve burnunun köprüsünü kaşıdığında göz bandı hafifçe kayarak etindeki pembe oyuğu ortaya çıkardı. "Ne konuda?"

"Nasıl ceset çıkarılacağını hâlâ hatırlıyor musun?"

Charlotte ve Eliza, Hazel fikrini açıklarken onu sabırla dinlemişti.

T.me/Cinciva

"Geri dönüşü olmayacak," dedi Hazel durumun ciddiyetini sözleriyle ifade etmeye çalışarak. "Bunu yaparsanız sonunuz gelmiş olur."

Eliza ve Charlotte el ele tutuşmuşlardı. Kollarını öylece birbirlerine geçirmişlerdi, Hazel sırlarını bildiği için artık yapabildikleri sıradan bir yakınlık gösterisiydi bu. Edwina yatağa atlayıp annesinin kucağına sokuldu ve hemen uykuya daldı.

"Bu senin seçimin, Lottie," dedi Eliza. "Ölecek olan sensin."

"*Aslında* ölmeyeceksiniz," diye düzeltti Hazel. "Aslında size hiçbir şey olmayacak. Bu yüzden size yeterince benzeyen bir ceset çıkaracağım..."

"...ki uzaktan bakan insanları kandıralım. Bir geçit töreni ve kraliyet cenazesi sırasında insanları kandırmak için," dedi Charlotte. Kaşlarını birbirine çattı. "Sanırım işe yarar. Saçını benimki gibi yaparsak, benim giysilerimi ve mücevherlerimi giydirirsek. Öldüğüm hastalığın yeterince bulaşıcı olduğunu söylersek kimse fazla yaklaşmaz."

Hazel, "Ölmüşsünüz gibi davranacağız ama bir anlamda ölmüş olacaksınız," dedi. "Bütün dünya için *Galler Prensesi Charlotte* ölmüş olacak. Başka bir yerde yeniden başlamak zorunda kalacaksınız. Başka biri *olacaksınız*. Konumunuzdan kaynaklanan ayrıcalıkların hiçbirine sahip olmadan. Sadece bunu yaparsanız neleri feda edeceğinizi tamamen anladığınızdan emin olmak istiyorum."

Eliza, Charlotte'ın elini sıktı.

"Biliyorum," dedi Prenses. "Ama gerçek şu ki Galler Prensesi olarak kalırsam bir hayatım bile olmayacak. Artık bir sembol olmak istemiyorum. Bir insan olmak istiyorum. Ayrıca Eliza'yla birlikte olmak istiyorum." Eliza başını Charlotte'ın boynuna

T.me/Cinciva

yasladı ve birbirlerini hızlıca öptüler. "Sorun Edwina olacak," dedi Charlotte. Küçük köpek odanın köşesindeki ipek yastığın üzerinde horluyordu. "O hep Galler Prensesi'nin sevgili yavru köpeğiydi. Yemeklerinin ona gümüş tepsilerde sunulmadığı bir hayata alışabilecek mi bilmiyorum."

"Seni seviyorum," dedi Eliza.

"Beni sevmek zorundasın," diye alay etti Charlotte. "Bu senin vatani görevin."

"Çok uzun sürmeyecek," dedi Eliza gülümseyerek.

Karar verilmişti: Hazel Sinnett, Prenses Charlotte'ın hayatını kurtarmak için onu öldürecekti.

Hazel tam olarak ne yapmalarını istediğini açıklarken Jack onu dinledi. "Aşk bu, Jack," dedi. "Bir yabancıyla evlenmek zorunda kalacağı ve Eliza'yla birlikte olamayacağı bir hayat yaşamak istemiyor ve bence buna mecbur olmamalı."

Jack'in çenesinde hâlâ hamur işi kırıntıları vardı. Hazel uzanıp onları silkeleme dürtüsüne güçbela direnirken artık eskisi kadar yakın olmadıklarını kendine hatırlatmak zorunda kaldı.

"Yani," dedi Jack. "Prenses'e o kadar benzeyen bir ceset bulacağız ki insanlar onun... gizemli yeni bir hastalıktan öldüğüne inanacak. Gerçek Prenses ise hiç zarar görmeden, parasız ve gidecek hiçbir yeri olmadan sonsuza dek mutlu yaşamak için arkadaşıyla kaçacak."

"Hiç parası *olmayacak* değil," dedi Hazel. "Mücevherleri ve altın olarak alabileceği yüklü bir maaşı var. Parasının çoğunu da zaten Eliza'ya verdi. Ve bir malikâneleri var. Eliza'ya düğün

T.me/Cinciva

hediyesi olarak Bavyera'da bir malikâne almıştı. Düşündüm de bu malikâne aslında bir şato bile olabilir."

"Bir düğün hediyesi. Eliza'yla..."

"Otto adında Prusyalı bir adamın düğünü için. Orası önemli değil. O düğün gerçekleşmeyecek. Prenses Charlotte'ın ölümünden sonra Eliza'nın kalbi o kadar kırılacak ki Londra sosyetesinden uzaklaşacak, nişanını atacak ve Bavyera'ya kaçacak. Hizmetçisiyle birlikte."

"*Gerçek* Prenses Charlotte kim olacak?"

"Charlotte olarak kalacak, evet ama felsefi açıdan düşünürsek artık gerçek bir prenses olmayacak."

"Çünkü bizim çıkardığımız bir cesedi kullanarak kendini ölmüş gibi gösterecek."

"Evet," dedi Hazel. "Çok basit, gerçekten. Anlıyormuşsun gibi geliyor."

"Kulağa," dedi Jack, "kesinlikle delice geliyor."

"Bunu sensiz yapamam," dedi Hazel ve bunda ciddiydi. Bir cesedi çıkarmak iki kişilik bir işti ve her ikisi de deneyimli mezar soyguncularıyken bile riskliydi. Hazel, Edinburgh'da Jack'le ceset çalmayı başarmıştı çünkü Jack ne yaptığını biliyordu ve oralar tanıdık mezarlıklardı. Londra'daki mezarlıklar tuhaf ve yeniydi: İkisi de bekçilerin programlarını ya da yakınlardan geçen devriye görevlileri olup olmadığını bilmiyordu. İnanılmaz riskliydi ve yakalanırlarsa bedelini sadece itibarları değil, muhtemelen hayatlarıyla da ödeyeceklerdi. Hazel, *Ölümsüzler bile yıllarca hapiste kalabilir,* diye düşündü. Calton Hapishanesi'nde geçirdiği günlerin anısı safra gibi kabardı ve korkusuna yenik düşmeye hiç niyeti olmadığından kendini bu görüntüleri kovmaya zorladı. "Lütfen, Jack," dedi Hazel. "Benim için."

T.me/Cinciva

Jack gülümsedi ve Hazel'ın kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Sanki Jack'in gülümsemesi Hazel'ın vücudunda dolaşan kanı istediği zaman yanlış yöne sevk edecek kadar güçlüydü.

"Hayır cevabını kabul etmeyeceksin değil mi, Hazel Sinnett?" dedi Jack.

"Asla," dedi Hazel.

"Yine de gidiyorum," dedi Jack daha alçak bir sesle. "Kaptana Afrika'nın batı kıyısına doğru yelken açtıklarında *Iphigenia*'nın mürettebatında olacağımı söyledim."

"O zaman son bir kazı," dedi Hazel. "Sadece sen ve ben."

"Son bir kazı daha," diye yanıtladı Jack. "Eski günlerin hatırına."

Prenses'in konutunun bulunduğu Pall Mall'un doğusunda kalan ve bir saatlik yürüme mesafesinde bulunan Bunhill Fields mezarlığında karar kıldılar. Jack kürekleri ve halatı getirecek, Hazel da Prenses'in kendisine verdiği bir avuç bozuk parayla bir araba satın alacaktı. Charlotte ona paraları uzatırken, "Çekici bir ceset bulmaya çalış," demişti. "İnsanların beni güzel olarak hatırlamasını istiyorum."

Karanlık sokaklardan dönecekler, kalın bir yün battaniyeyle örttükleri cesedi arabada saklayacaklardı. Gören herkes onların sabahın ilk ışıklarıyla mallarını pazar için kasabanın diğer ucuna taşımaya çalışan tüccarlar olduğunu düşünecekti.

Gece ikide buluşmak üzere sözleştiler ve çanlar çalarken Hazel arabayı mezarlığa sürdüğünde Jack'in elinde iki tahta kürek ve koyu renk bir fenerle kapıda beklediğini gördü. "Nasıl yapacağını hatırlıyor musun?" dedi ona bir kürek uzatarak.

"Nasıl unutabilirim ki?"

T.me/Cinciva

"Sorun şu ki," dedi Jack, "genellikle duvara en yakın ve en taze görünen mezarı seçerdik. Ama şu anda çok özel bir şey arıyoruz."

"Genç bir kadın," dedi Hazel. "Yirmi ila yirmi beş yaşlarında."

Hazel ve Jack önlerinde uzanan mezarlığa baktılar. Birkaçı yeni kazılmış gibi görünüyordu, toprakları gevşekti ve ıslak kokuları nemli gece havasına karışmıştı.

Hazel, Jack gibi koyu renk bir fener getirmiş olmayı diledi; Jack'in fenerinin kapağı kayarak kapanıyor ve karanlıkta kendini görünmez kılmak istediğinde mum alevini engelliyordu. Hazel mezar taşlarını tek tek incelerken kendi fenerinin ışığını alçakta tutmaya ve vücuduyla gizlemeye çalıştı: Humbert Beille (erkek), Arthur Gordon (erkek), Emily Clark Archdull (elli altı yaşında öldü), Eleanora Northwick (altmış beş yaşında öldü), Lander Symondes (erkek ve seksen bir yaşında öldü). Sonunda bulmuştu: "Jack! Jack, sanırım bir tane buldum!" Hazel karanlıkta fısıldadı. Lucretia Wilkes adında bir kadın adına en fazla birkaç gün önce kazılmış yeni bir mezardı. *DOĞUM ESNASINDA ÖLEN SEVGİLİ EŞ VE EVLAT. 1797-1818.* Hazel hızla hesap yaparak, "Yirmi bir yaşında?" dedi.

Jack küreğini kaldırdı. "Umalım da esmer olsun."

Kazma sesi rahatlatıcı bir ritme bürünmüştü; kumaş yırtılması ya da deniz dalgalarının kumu parçalaması gibi bir ses. Hazel vücuduna hoş bir ısının yayıldığını hissetti; gecenin soğuğunda bile koltuk altlarındaki ve alnındaki terler tenine batıyordu. Jack'in yüzü de terliyordu; terini silmek için göz bandını birden fazla kez kaldırdı. Ara sıra, "Solunda," ya da "Sanırım biraz daha derinde," demek dışında konuşmadan çalışmaya odaklandılar. Gece onlara merhamet etmiş gibi durgun ve sessizdi ama her dalın kırılma sesi Hazel'ı geriyordu. Bir keresinde Hazel panik içinde fenerini

T.me/Cinciva

söndürmüş ancak bunun sadece yanından geçen bir sokak köpeği olduğunu fark etmişti.

Jack kazdıkları çukurda duruyor, Hazel ise çimlerin üzerinde bekliyordu; Jack cesedi çırılçıplak soyduktan ve boynuna bir ip bağladıktan sonra yukarı çıkarmasına yardım etmeye hazırdı. Jack ceketini çıkarmış ve gömleğinin kollarını kıvırmıştı. Hazel, Jack'in kollarındaki damarların belirginliğine, kaslarının kapalı fenerin loş ışığında bile kendini belli edişine bakmamak için gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

Jack keskin bir nefes aldı ve tahta küreğini tabutun kapağına indirdi. Hazel kendini çıkacak ani sese hazırladı.

"Bir dakika bekle," diye fısıldadı Hazel. "Sanırım bir şey duydum."

Etrafına bakmak için döndü ama döndüğünde nemli çimenlerde ayağı kaydı ve dar çukura, doğrudan Jack'in kollarına düştü.

Gevşek toprak sağanak gibi tepelerine yağdı. Aralarında bir santimden daha az mesafe vardı, karanlıktı ve karşısındaki *Jack'ti.* Hazel onu öpmemesi gerektiğini biliyordu çünkü Jack onunla kalmayacaktı ama öpmek istediğini de biliyordu.

"Kalkmama yardım eder misin?" diye fısıldadı.

Daha sorusunu tamamlamadan Jack dudaklarını onunkilere bastırdı.

Hazel elindeki küreği bıraktı ve kollarını ona doladı. *Öpüşüyorlar* ve birbirlerine sarılıyorlardı, tüm uzuvları aç hayvanlar gibi sıkıca birbirlerine tutunuyordu. Hazel önce bir bacağını sonra diğerini Jack'in beline doladı; Jack onu kazdıkları çukurun toprak duvarına doğru itip oraya sabitledi. Dudaklarını, sonra boynunu öptü. Ardından boynunu sertçe emip ısırdı. Hazel orada iz kalacağından emindi.

T.me/Cinciva

"Seni o kadar çok istedim ki," diye fısıldadı Jack. "Seni çok özledim."

Hazel cevap vermedi, sadece onu daha da tutkuyla öptü. Onu o kadar sert öpüyordu ki dişlerini ve dilinin kalın kaslarını hissedebiliyordu. Jack'in kolları kaslı ve güçlüydü, hiç zorlanmadan onu mezarın kenarına yaslamıştı. Sonsuza dek burada onunla birlikte olmak, bu anda, zamanın var olmadığı karanlıkta kalmak istiyordu. Onların ötesinde *hiçbir şey* yoktu, bütün evren tenlerinin boşluğunda yer alıyordu.

"Jack," dedi Hazel nefes nefese. "Seni seviyorum."

Jack tereddüt etti, hafifçe çekilip sadece bir milimetre uzaklaştı. "Ben hâlâ ölümsüzüm," dedi. "Sana hak ettiğin hayatı veremeyeceğim. *İstediğin* hayatı."

Hazel ellerini onun saçlarında gezdirdi. Teninin kokusu tanıdık ve sarhoş ediciydi. Yağmur yağdıktan, toprağa su sisi ve çiy çöktükten sonraki orman, yeni bir şişe mürekkep ve bir portakal kabuğu soyduktan sonra tırnaklarının altında kalan yağ gibiydi kokusu.

"İstediğim tek hayat sensin, Jack."

Onu tekrar öptü ama Hazel geri çekildi çünkü söyleyecek daha çok şeyi vardı: "Prenses Charlotte, Eliza için *ülkesinden* vazgeçmeye hazır. Kimliğinden. Unvanından, ayrıcalıklarından, ailesinden. Ben de senin hakkında böyle hissediyorum, Jack. Seninle yeniden inşa edebileceğim bir hayat için her şeyden vazgeçerdim. Gözümü bile kırpmadan."

"Gözümü bile kırpmadan," dedi Jack. Hazel karanlıkta bile onun sırıttığını hissedebiliyordu.

"Yaşlanacağımı biliyorum," dedi Hazel. "Ve belki de bir mezar bunu konuşmak için en iyi yer değil ama bunu çok

T.me/Cinciva

düşündüm." Hazel konuşmasını tamamlamaya çalışırken Jack güldü ve sözcüklerin arasında onu öptü: "Tentür'ün etkisini nasıl tersine çevrileceğini bulma *ihtimalim* –gerçek bir ihtimal– var. Henüz nasıl yapacağımı bilmiyorum ama bunun tek nedeni Tentür'ü incelememiş olmam. Seven Dials'tan bir örnek alabilirsem. Çünkü belki de Beecham *gerçekten* etkiyi tersine çevirmiştir ve..."

"Hazel?" dedi Jack.

"Evet?"

"Dünyada Tentür'ün etkisinin nasıl tersine çevrilebileceğini bulabilecek biri varsa o da sensin." Elini yüzünün kıvrımında öyle nazikçe gezdirdi ki Hazel ağlamak istedi. Fenerin ışığı Jack'in Edinburgh'daki bir sabah göğünün mükemmel griliğini anımsatan gözünde titreşiyordu.

"Ama... Ben bir kimyagerden ziyade bir cerrahım ve..."

"Hazel?"

"Evet?"

"Sadece öp beni."

Hazel ona söyleneni yaptı.

Zaman eridi ve genişledi. Saatler ve anlar aynı anda, aynı hızda geçiyordu. İkisinin dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Yine de bir noktada Hazel çok geçmeden güneşin doğacağının farkına vardı.

Bunu söylerken bile kendine küfretti ama Jack'in dudaklarından, "Warwick Evi'ne dönmeliyiz," diye mırıldanacak kadar uzun süre uzaklaşmayı başardı.

Jack usulca inledi ama Hazel'ı serbest bıraktı ve ikisi de neden orada olduklarını hatırlayarak kendilerini toparladılar. Kalbinin

T.me/Cinciva

hâlâ vücudunun özel, gizli yerlerinde attığını hisseden Hazel görevin tamamlanmasına yardımcı olmak için tekrar yukarı tırmandı.

Neyse ki hava hâlâ karanlıktı ama doğuda gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı. Hızlı çalışmaları gerekiyordu.

Jack kendinden emin tek bir hareketle tabut kapağının kırık parçasını kaldırdı ve yüzeye fırlattı.

"Ne oldu?" diye seslendi Hazel aşağı. "Nasıl görünüyor?"

"Şey," diye yanıtladı Jack.

Hazel feneri kaldırdı ve az önce ortaya çıkardıkları cesede baktı: *Genç* bir kadındı ama tamamen farklıydı. Sarışındı, buklelerin döküldüğü yüz Prensesinkine hiç benzemiyordu. Charlotte'ın yuvarlak bir yüzü ve küçük, gaga gibi bir burnu vardı. Lucretia Wilkes'ın yüzü bir atınki kadar uzundu; iri, geniş gözleri ve bıçak yarası gibi düz ve ince bir ağzı vardı.

"Peruk takılabilir," diye fısıldadı Jack.

Hazel başını iki yana salladı. Bu işe yaramazdı. Bu imkânsızdı. Başka bir ceset çıkarmak için yeniden başlamaları gerekecekti. Ama Londra'daki mezarlıklarda kaç tane yeni gömülmüş genç kadın olabilirdi ki? İçlerinden *herhangi birinin* Charlotte'a ikizi kadar benzeme ihtimali neydi? Ve tekrar (ve tekrar) deneseler bile bu rulet oyunu ne kadar sürerdi? Yakalanma ihtimalleri her gezintide daha da artacaktı.

Hazel heyecan ve iyimserliğin mantığını gölgelemesine izin vermişti. Bu işte çok yanılmıştı. "Çık oradan," dedi Jack'e. "Onu alamayız."

Jack çoktan kendini çimlerin üzerine atmıştı ve iç çekerek deliği yeniden doldurmaya başladı. Bu sadece birkaç dakika sürdü.

T.me/Cinciva

"Bir daha deneyelim mi?" diye fısıldadı. "Hava aydınlanmadan önce biraz vaktimiz var." Kibarlık ediyordu; Hazel başka bir mezar kazmak ve fark edilmeden Warwick Evi'ne dönmek için yeterli zamanları olmayacağını biliyordu.

"Hayır," dedi Hazel. Boş el arabasıyla mezarlık kapısına dönmeye başlamıştı bile. "Sanırım cesedi bulmak için daha iyi bir fikrim var. Kazmaktan daha hızlı ve daha etkili."

"Öyle mi?" dedi Jack.

"Senin gelmene gerek olmayacak," diye ekledi Hazel çabucak. "Bu çok riskli olur. Seni gereksiz yere tehlikeye atmak istemem."

"Çok riskli, ha?" dedi Jack elindeki tozu pantolonuna silerek. "Madem öyle, ben varım."

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

27

Hazel ve Jack oraya vardıklarında Simon Kew'daki revirde sargı bezi kesiyordu. Hazel onu tezgâhının başında gördüğünde, "Tanrı'ya şükür buradasınız," dedi. "Gelirken, burada olmasaydınız sizi nerede bulacağımı bilmediğimi fark ettim."

"Ben burada yaşıyorum," dedi Simon.

Hazel sırıttı.

"Hayır, ciddiyim," dedi Simon. "Üst kattaki dairede. Kral'ı tedavi ederken Kew'da bana ev verdiler. Yakın olmamı istediler."

"Elbette," dedi Hazel. "Bu... mantıklı. Peki Kral'ın durumu nasıl?"

"Çok daha iyi. Sayenizde, Bayan Sinnett. Tekrar eski haline dönmüş gibi konuşuyor. Elbette tam fiziksel gücüne kavuşması için hâlâ epey bir zamana ihtiyacı var ama bence harika bir başlangıç yaptı."

Hazel, "Ne de olsa harika bir doktoru var," dedi.

Arkasındaki Jack boğazını temizledi.

"Ah!" dedi Hazel. "Affedersin. Dr. Ferris, bu arkadaşım Jack Cu– Ellis. Jack, bu Dr. Simon von Ferris, Kral George'un özel doktoru."

"Adınızı duymuştum," dedi Jack.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay Kellis."

"*Ellis*," diye düzeltti Jack. İki adam da birbirinin elini sıkmadı.

T.me/Cinciva

Hazel garip sessizliği bozdu. "Simo– Dr. Ferris, acaba siz Kraliyet Cerrahlar Koleji'nin üyesi olabilir misiniz?"

"Üye mi? Evet, öyleyim." Gözleri Hazel'dan Jack'e kaydı ve sonra tekrar ona döndü.

"Bir arkadaşımdan duyduğuma göre Edinburgh'da, tıp fakültesinin altında öğrencilerin ve cerrahların parçalara ayırması için cesetlerin saklandığı bir oda varmış. Doğru mu?"

"Evet. Londra'da kolej mensupları için de bir oda dolusu ceset var. Sanırım hemen hemen aynı şey."

Hazel dikkatini Simon'a vermeden önce Jack'e baktı. "Size nedenini söyleyemem. Keşke söyleyebilseydim ama söyleyemem."

"Neye ihtiyacınız var, Bayan Sinnett?" diye sordu Simon. Her şeyden ziyade endişeli görünüyordu, Hazel'ın başının belaya girmiş olabileceğinden gerçekten endişelenmiş gibiydi.

"Bir ceset çalmak için yardımınıza ihtiyacımız var."

Simon bir an düşündü, kesmekte olduğu sargı bezini düzgünce katladı ve yığına ekledi. "Cesedin çalınması şart mı?" diye sordu ihtiyatla. "Ben Kraliyet Cerrahlar Koleji'nin bir üyesiyim. Cesetler benim kullanımıma açık. Satın alınabilir."

"Ah," dedi Hazel. Kaşlarını kaldırdı. "Hayır. Bu... iş görür. Yani öylece... bir ceset satın alabiliriz."

"Kraliyet Cerrahlar Koleji *tarafından* yasal olarak temin edilmemiş olabilirler ama sanırım doktorlarla cerrahların tabiri caizse görmezden geldiği bir sistemi tercih ediyorlar. Bu işleri daha iyi hale getirir mi?"

"Evet," dedi Hazel. "Hayır, yani. Çalınmasına hiç gerek yok."

"Harika," dedi Simon. "Sizi bu öğleden sonra götürebilirim. Elbette Bay Ellis de isterse bize eşlik edebilir ama sadece ikimiz

T.me/Cinciva

olursak daha az dikkat çekeceğimize inanıyorum. Bu meşgul olduğunuz gizli bir görevse şayet."

"Sorun değil," dedi Jack. "Warwick Evi'nde bekleyebilirim."

Simon tekrar, "Harika," dedi.

Hazel bunun bu kadar kolay olabileceğine inanamıyordu. Edinburgh'da aylarca gecenin karanlığında, polislerin ya da soyguncuların onları yakalamasından korkarak, kırık tabutlardan çıplak cesetler çıkararak yasadışı yollardan ceset tedarik ettikten sonra gücün ve saygınlığın insanın ihtiyaç duyduğu şeyi telaşsız ve korkusuzca elde etmesini sağlayabileceği bir dünya düşünmemişti.

Simon ve Hazel birlikte bir arabaya binerek Lincoln's Inn Fields Meydanı'nda bulunan Kraliyet Cerrahlar Koleji'ne gittiler. Güzel ve heybetli bir binaydı, pırıl pırıl beyaz taştan, altı İyon sütunu tarafından korunan bir girişe çıkan merdivenleri vardı: bilimin ve onu destekleyen adamların tapınağı. "Merhaba Fred," diye selamladı Simon kapıdaki üniformalı adamı şapkasını çıkararak.

"Dr. Ferris."

Simon, Hazel'ı insanının boynunu ağrıtacak kadar yüksek tavanlı, her tarafı kitap raflarıyla dolu, pipo içen ve kırmızı kadife sandalyelerde oturup kitap okuyan adamların olduğu bir odaya götürdü. Simon yanlarından geçerken birkaçına selam verdi ama hızlı adımlarla yürüyordu ve Hazel bunun için minnettardı; ne kadar hızlı girip çıkarlarsa o kadar iyiydi. Oda dolambaçlı bir koridora açılıyordu.

"Bu taraftan," dedi Simon ve sıradan beyaz bir kapıdan geçerek merdivenlerden inmeye başladı. Yerin derinliklerine indikçe sıcaklık düşüyordu (*Cesetleri serin tutmaya yardımcı olmak için,*

T.me/Cinciva

diye düşündü Hazel) ve daha bir sonraki kapıya varmadan Hazel kokuyu aldı: ölümün ve çürümenin, çürüyen etin katılaşıp sonra tekrar yumuşamasının kokusu. Artık annesinin kullandığı parfüm kadar iyi bildiği bir kokuydu bu.

"Özellikle aradığınız bir ceset var mı?" diye sordu Simon kaşlarını kaldırarak. Bir görevli odanın diğer tarafındaki kapının yanında durmuş, kirli bir mendile öksürüyordu.

"Genç," diye yanıtladı Hazel. "Kadın. Yirmili yaşların ortalarında?"

Cesetler yerde yatay olarak yatıyordu. Hazel'ın Prenses'e neredeyse tıpatıp benzeyen bir ceset bulması sadece birkaç dakikasını aldı; kavisli bir burun, kahverengi bukleler, zarif bir vücut. Hazel bodrumdaki odanın loş ışığında bunun Prenses'in ikizi değilse bile en azından kız kardeşi olabileceğini düşündü. "İşte bu," dedi Hazel.

Simon hızla görevliye doğru yürüdü ve sessizce birkaç kelime etti. Hazel'ın yanına döndükten sonra onun seçtiği cesedi bir çarşafa sardı ve bir un çuvalından daha ağır değilmiş gibi omzuna attı. "Tamam. Bitti. Bu taraftaki kapıdan sokağa çıkaralım. Arabanın arkasına bir el arabası koyabiliriz."

"Bekleyin," dedi Hazel. Cebini karıştırarak cüzdanını aradı. "Henüz ödeme yapmadım. O adama ne kadar borcum var?"

"Ben hallettim."

"Simon, hayır. Bu cesedi benim için aldık. Lütfen. O zaman size ne kadar borcum var?" Parmakları paraları buldu ve bir avuç dolusu parayı Simon'a uzattı.

Simon onu elini sallayarak geçiştirdi. "Önemli değil. Kral'ın yatak odasındaki arsenik ve küfle ilgili yardımınız için size bu kadarını ve daha fazlasını borçluyum."

"Israr ediyorum," dedi Hazel.

T.me/Cinciva

Simon çoktan odanın yarısını geçmiş, neredeyse arka çıkışa varmıştı. "Ben de," dedi, "reddediyorum. Warwick Evi'ne o zaman. Hadi gelin."

Hazel ve Simon, yeni yükleri arkalarında güvenle sabitlenmiş olarak araçlarına döndüler. Araba yolda ilerlerken dizleri birbirine değiyordu.

Birkaç dakika sessizlik içinde yol aldıktan sonra Simon, "Ee," dedi, "cesedi parçalara ayırıp incelemek sizin işiniz değil herhalde." Neredeyse her zaman yaptığı gibi kesin ifadelerle konuşuyordu.

"Evet, değil," diye onayladı Hazel.

"Cesedin ne için olduğunu bana söylemeyeceğinizi varsayıyorum?"

"Bu da doğru." Bir süre sessizlik oldu, kaldırım taşlı sokakta bir kez daha sarsıldılar ve sonra Hazel ekledi: "İstiyorum. Yani, *isterdim* ama bunun pek hayırlı olacağını sanmıyorum. Bu... tehlikeli."

"Tehlikeli," diye yineledi Simon yumuşak bir sesle. "O zaman bana geldiğiniz ve Kraliyet Cerrahlar Koleji'nden sebepsiz yere bir ceset çalmaya kalkışmadığınız için memnunum."

Hazel bacaklarının hâlâ birbirine değdiğinin, Simon'ın elinin bacağının üzerinde durduğunun ve isterse parmaklarını kaldırarak elini tutabileceğinin farkındaydı. "Teşekkür ederim," dedi Hazel. "Gerçekten teşekkür ederim."

Simon cevap vermedi ama sonra bir sorudan ziyade bir gerçeği dile getirir gibi, "İskoç denizciye âşıksınız," dedi.

Araba korkunç bir şiddetle sarsıldı, Hazel neredeyse başını tavana çarpıyordu. Aynı anda beynini binlerce farklı tepki doldurdu ve sonunda dilinin kontrolünü yeniden kazandığında, "O gerçek bir denizci değil," dedi.

"Ama siz ona âşıksınız." Simon'ın sözlerinde zalimlik, kıskançlık ya da kötü niyet yoktu. Üzüntü bile yoktu; sözleri sadece bir

T.me/Cinciva

biliminsanının gözlemlerine dayanarak oluşturduğu basit bir gerçeği ifade ediyordu.

"Evet," dedi Hazel. Ona yalan söyleyemezdi. Yanında oturuyordu; yüzü çok sakindi ve pencereden giren öğleden sonra güneşiyle aydınlanmıştı. "Birlikte olup olamayacağımızı hâlâ bilmiyorum," diye ekledi sessizce.

"Hımm," dedi Simon.

"Bu doğru," dedi Hazel. "Birlikte bir hayat sürebilmemiz için yapması... yapmam gerekenleri *yapamama* ihtimalim var. Ve yapamazsam... sanırım hayatımı yalnız geçireceğim. Çünkü tek istediğim bir cerrah olmaktı ve bu uğurda yalnız kalmam gerekse de sorun değil." Bunu yüksek sesle söylemek ona iyi geldi. Hazel bu duyguları içinde sıkı sıkıya sakladığını fark etmemişti bile.

"Yalnız kalmamalısınız," dedi Simon. "Benimle evlenmelisiniz."

Bunu o kadar kesin bir ifadeyle söylemişti ki Hazel'ın yanındaki adamın az önce ona evlenme teklif ettiğini anlaması birkaç saniye sürdü.

Simon onun yüzündeki şaşkınlığı fark etti ve şöyle dedi: "Belki beni denizcinizi sevdiğiniz kadar sevmiyor olabilirsiniz. Ama ben bir evliliğin bundan daha fazlası üzerine inşa edilebileceğine inanıyorum. Karşılıklı saygı olabilir. Birlikte bir hayatı paylaşma kararı. Birbirini desteklemek ve önemsemek. Sohbet. Arkadaşlık."

"Bana *evlenme teklifi* mi ediyorsunuz?"

"Evlenme teklif ediyorum, evet."

Hazel güldü, elinde değildi. Komik değildi ama o anda vücudunun verebileceği tek tepki kahkaha atmak gibi görünüyordu.

"Bu kadar komik olan ne?" dedi Simon anlamamış olsa da gülümseyerek.

T.me/Cinciva

"Ben evlenemem!" dedi Hazel. "Ben bir cerrah olmak istiyorum, bir eş değil."

"Ben de sizin cerrah olmanızı istiyorum," dedi Simon. Sanki bu dünyadaki en doğal şeydi. "Zaten çok iyi yaptığımız gibi birlikte çalışırız. Yan yana tıp pratiği yaparız."

Hazel o anda onun güzel hayalini gördü: İkisi Londra'da bir şehir evinde, üst katta kendi dairelerinde yaşar, alt kattaki muayenehanelerinde kapılarına gelen hastaları tedavi ederlerdi. Simon çalışırken Hazel'ı alnından öper, Hazel geç kalktığında Simon ona çay koyar ve belki de sarı saçlı, kızarmış ekmeğin üzerine sürülen bal renginde gözleri olan çocuklar ayaklarının dibinde koşturur, kıkırdar ve raflardan cam şişeleri çalmaya çalışırlardı. Hazel ve Simon birbirlerinin yanında yaşlanır, birbirlerinin yüzlerindeki çizgilerin iyiden iyiye derinleştiğini görürlerdi. Saçları sarıdan beyaza döner ve çocukları büyüyüp kendi çocuklarına sahip olurdu. Simon ona İsveç'i gezdirirdi, Hazel da ona Edinburgh'yı tanıtırdı. Ünlü olurlardı. Övülür, beğenilir ve hatta belki de âşık olurlardı. Bu mümkündü, değil mi?

Ama her hayalde odanın köşesinde bir hayalet, siyah saçlı ve Hazel'ın midesini altüst eden gülümsemesi olan bir karaltı da vardı. Hazel umutsuzca Simon von Ferris'le o güzel geleceği kabul edebilecek bir insan olmayı diledi. Ama onun kalbi daima Jack'e ait olacaktı. Araba Pall Mall'un sonunda tıkırdayarak durduğunda Hazel adama döndü. Daha bir kelime bile söylemeden Simon cevabını anladı.

"Anlıyorum," dedi. "Aşkın düğümlerini çözmek zordur."

"Evet," dedi Hazel. "Öyledir."

Arabanın içinde oturdular.

T.me/Cinciva

"Bekleyin," dedi Simon ve ne söylemesini istediğinden emin olmasa da Hazel'ın kalbi göğsünde çarpmaya başladı. "Cesetle ne yapacağınız gizliyse kapıya kadar yürümek aptallık olur. Bunu gizlice halletmeliyiz. Belki de cesedi sarmak için bir halı alsak iyi olur."

Haklıydı. Simon arabacıya bir şeyler söyledi ve sadece birkaç dakika sonra Hazel bir pazaryerindeydi, çürümekte olan bir cesedin sıvıları ve safrasıyla mahvolurken ziyan olduğunu düşünmeyeceği çirkin, aşırı süslü bir halı için ödeme yapıyordu.

İkinci kez eve ulaştıklarında Simon, Hazel'ın cesedi halıya sarmasına yardım etti. "Bu gerçekten iyi bir fikirdi," dedi Hazel. Elbette akşama kadar bekleyebilir ya da bir hizmetçi girişinden gizlice girebilirlerdi ama Pall Mall gece boyunca gaz lambalarıyla aydınlatılıyordu ve pencereden dışarı bakan dikkatsiz bir sakinin şüpheli bir şey fark etmesi yeterli olurdu. Böyleyse sadece Prenses'in satın aldığı bir mobilya parçası gibi görünüyordu.

"Biliyorum," dedi Simon.

Jack zaten Warwick Evi'ndeydi, merdiven sahanlığında durmuş, güneşi engellemek için elini gözlerine siper etmişti ve Hazel'la Simon'ın cesedi taşımaya hazırlamalarını izliyordu.

"Siz çok yetenekli bir cerrah ve doktorsunuz," dedi Simon. "Umarım bu cesetle her ne yapıyorsanız planladığınız gibi sonuçlanır."

"Teşekkür ederim, Simon."

Hazel'ı iki yanağından öptü.

Jack halıyı içeri götürdü ve Simon arabayla Kew'a doğru yola çıkarken Hazel, Warwick Evi'nin merdivenlerinde bekledi. Arkasına dönüp ona bakmasını ya da arabanın penceresinden seslenmesini bekliyordu ama adam ikisini de yapmadı.

T.me/Cinciva

Jack sonunda cesedi Charlotte'ın yatağına bıraktıktan sonra kapıya dönerek, "Hadi," dedi. "Hepimiz içerideyiz."

Prenses Charlotte yatağında dümdüz yatan ve üzerinde kendi elbiselerinden biri olan ölü ikizine doğru eğildi. "Göz rengi yanlış." Göstermek için kendi gözünü açtı: "Gördün mü? Benimkiler mavi. Onunki kahverengi."

"Gözleri dikerek kapatabilirim," dedi Hazel. "Gizli bir dikiş olur. Kimse anlamaz bile."

Prenses başıyla onayladı ve cesedi dikkatle incelemeye devam etti. "Uzuvları iyi, benimkilerden biraz daha ince gibiler ama belki de hastayken daha çok zayıflamışımdır." Yatağın etrafında döndü. "Ayakları büyük." Bu doğruydu: Ölü kadının ayakları Prenses Charlotte'ınkilerden birkaç santim daha büyüktü. Charlotte'ın en yumuşak terliklerinden bir çift seçmişlerdi ve Hazel'la Jack ter içinde geçen birkaç dakikayı cesedin ayaklarını terliklerin çıkmayacağı şekilde kumaşa oturtmaya çalışarak geçirmişti. "Ama bunlar dışında," dedi Prenses, "olağanüstü bir benzerlik var."

Eliza ölü kadının saçlarını Prenses'in bilindik buklelerini andıracak şekilde biçimlendirmiş ve yüzüne Prenses'in yaptığı makyajdan yapmıştı. Yeterince uzaktan bakıldığında ikisini ayırt etmek neredeyse imkânsızdı; yakından bakıldığında bile birbirlerine oldukça benziyorlardı. Prenses'in garip, insanı deforme eden bir hastalıktan mustarip olduğuna inanıyorsanız kesinlikle ikna ediciydi.

Prenses çoktan basit bir siyah iç gömlek ve bir hizmetçi elbisesi giymişti. Manş Denizi'ni geçip Fransa'ya, oradan da Hollanda ve

T.me/Cinciva

Prusya üzerinden Bavyera'ya giderlerken Eliza'nın hizmetkârı gibi davranacaktı. Önceki akşam Warwick Evi'ndeki tüm hizmetçilerini kovmuştu ve Hazel stratejik bir hamleyle, dedikoduya en düşkün olduğunu bildiği mutfak hizmetçisine Prenses'in hastalığının son derece bulaşıcı olduğunu fısıldamıştı.

"Pekâlâ," dedi Charlotte. "Sanırım hepsi bu kadar o zaman."

Sahip olduğu en değerli birkaç şeyle birlikte seyahatte kullanacağı yüklü bir miktar parayı da valizine koymuştu bile. Planda karar kılar kılmaz Prenses, Eliza ve Hazel'a herkesin göreceği alanlarda mücevherler hediye etmeye başlamıştı, böylece mücevherler ortadan kaybolduğunda kimse telaşlanmayacaktı.

Prenses'in veda edebileceği başka kimse yoktu: Hazel da bütün ülke gibi, Naip ile karısı arasındaki çekişmeli evlilik neticesinde Charlotte'ın annesi Brunswick Prensesi Caroline'ın birkaç yıl önce İtalya'ya kaçarak bir grup âşığıyla eğlendiğini ve tek kızını terk ettiğini biliyordu. "Bu mektubu postalayabilir misin, Hazel?" dedi Charlotte, güzel bir yazıyla büyükannesi Kraliçe'ye hitaben yazılmış bir notu Hazel'a uzatırken. "Sadece kısa bir not. Gerçekten ölmek üzere olsaydım büyükanneme onu sevdiğimi söylerdim diye düşündüm."

Eliza, Charlotte'ın elini sıktı. "Onu sevdiğini biliyor."

Prenses aniden kollarını Hazel'a doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim, Hazel," dedi. "Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim."

"Şimdi tek yapmamız gereken bunun işe yaramasını ummak," dedi Eliza.

"İşe yarayacak," diye yanıtladı Charlotte. "İşe yarayacağına eminim."

T.me/Cinciva

Edwina'yı kucağına aldı ve küçük köpeği göğsüne bastırdı. "Hadi ufaklık," diye şakıdı. "Bir maceraya atılma zamanı."

Hazel ve Jack birlikte onun dairesine döndüler. Hazel ertesi sabah Prenses'in durumunu "görecek" ve artık geri dönüş olmayacaktı.

Hazel'ın odasına girdiklerinde Jack, Hazel'ın elbisesinin arkasını açtı. Hazel'ın üzerinde sadece iç gömleğiyle çorapları vardı ve açık pencereden gelen esintinin dokunduğu yerde teni gıdıklanıyordu. Jack ellerini Hazel'ın omuzlarında ve sırtında gezdirdi. Elleri sert ve nasırlıydı ama ona öyle nazikçe dokunmuştu ki Hazel neredeyse ağlayacaktı. Başını saçlarına ve ensesine gömdü, bir yandan da iç gömleğini omuzlarından aşağı çekti. Nefesi arzudan sıcacıktı.

Jack ondan uzak kaldığı süre içinde daha da güçlenmişti; bir zamanlar ince olan kollarında artık ip gibi gergin kaslar vardı. Çizikler ve parlak beyaz yanıklar derisini dövme gibi kaplamıştı; Hazel onu yeniden, her parçasını bir zamanlar tanıdığı gibi tanımak istiyordu. Dudaklarını her yeni yara izine değdirecekti.

Hazel yatağa uzandığında çıplak teni mum ışığında parlıyordu. Jack onun üzerine uzandı ve onu kollarıyla sararak kendini küçücük hissetmesini sağladı. Hazel parmaklarını Jack'in gür siyah saçlarında gezdirerek kendini ona daha da bastırdı. Oğlan kalbinin atışıyla eşzamanlı olarak, anlamdan yoksun seslerden oluşan bir ilahiye dönüşene kadar tekrar tekrar adını fısıldadı. *Hazel. Hazel. Hay-zel. Haze-el.*

Uykuya dalmadan önce Jack bedenini Hazel'ın vücuduna doladı, onu arkadan sardı ve nefesini saçlarına üfledi. "Haze," dedi. "Neler olacağını düşündün mü?"

T.me/Cinciva

Hazel onunla yüz yüze gelmek için döndü ve onu daha iyi görebilmek için yastığını önünden çekti. "Elbette," dedi. "Her yönüyle düşündüm. Prenses haklı. İşe yarayacak."

"Hayır," dedi Jack. "Demek istediğim, sana ne olacak? Prenses öldüğüne göre... Demek istediğim, o çok sevilen biri, değil mi? İnsanlar üzülecek. Sen onun doktorusun."

Hazel yutkundu. Bütün bu çabanın boğazında bir yumrunun düğümlenmesine sebep olan yönü de buydu. Jack haklıydı: İnsanlar Prenses'in ölümü karşısında umutsuzluğa kapılacaktı. Genç ve güzel Prenses onların özgür bir gelecek için tutundukları umuttu. Geleceğin ne getireceğini, tahtın bir sonraki vârisinin kim olacağını kim bilebilirdi ki? Umutsuzluk öfkeye dönüşecek ve bu öfkenin büyük bir kısmı Hazel'a, onun ölümüne izin veren doktora yönelecekti. Bu da Hazel'ın itibarını kalıcı olarak zedeleyecek, Prenses'i ilk kez "iyileştirdikten" ve Simon'ın Kral'ı tedavi etmesine yardım ettikten sonra etrafını saran saygı ve itibar ışıltısı tamamen sönecekti.

Yarından sonra Hazel'ın artık tıbbi bir şöhreti olmayacaktı; hatta dışlanabilirdi bile.

"Charlotte bir insan," dedi Hazel sonunda. Jack'e olduğu kadar kendine de söylüyordu bunu. "Sevdiği insanla birlikte bir hayat sürmeyi hak ediyor. Kendine ait bir hayat. Yapılacak en doğru şey bu. Ayrıca buraya kadar gelmeyi başardım, değil mi? Ne olursa olsun, bir yolunu bulacağım. Her zaman bulurum."

Jack onun yüzündeki bir saç tutamını okşadı ve kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bugün sana çok güzel olduğunu söylemiş miydim?" dedi.

Jack'in karnı çıplaktı ve açıktaydı, kaburgaları ve kasları derisinin altından seçiliyordu. Vücudunun her yerinde çürükler ve yara

T.me/Cinciva

izleri vardı, Hazel'ın en son birlikte olduklarında görmediği yeni izlerdi bunlar.

"Bütün İngiltere benden nefret etse bile beni sevmeye devam edecek misin?" diye sordu Hazel.

"Biz İskoç'uz, Hazel," dedi Jack, yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. "İngiltere senden nefret ediyorsa biz de onlardan nefret edebiliriz."

Hazel o gece yanında Jack olmasaydı hiç uyuyamayacağını biliyordu. Ama dünyayı değiştirecek sabahı beklediği o gece onun kollarındayken saat gece yarısını geçtiğinde her nasılsa uykuya daldı.

T.me/Cinciva

Londra Sabah Gazetesi

27 Ağustos 1818

EKSELANSLARI PRENSES CHARLOTTE'IN VEFATI

Bugün, Ekselansları Prenses Charlotte'ın vefatını okuyucularımıza duyurmaktan duyduğumuz üzüntüyü dile getirmek isteriz. Bu genç, güzel ve ilgi çekici prenses önceki yıllarda Roma humması nöbetlerinden kurtulmuş ancak son aylarda kendisini etkileyen gizemli bir hastalığa yenik düşmüştür.

Kelimeler bu beklenmedik ve sarsıcı olayın bu sabah metropolün sadık ve sevecen sakinlerinde yarattığı şoku tarif etmekte kifayetsiz kalır ve krallığın her yerinde benzer hislerin hüküm süreceği de malumumuzdur. Yerine göre önemli siyasi fikirlerinin yanı sıra hoş erdemleri, erken yaşta hayata dair sunduğu parlak vaatler, yakında Hollanda Prensi'yle dünya evine girecek olması, örnek teşkil eden yardımseverlik tablosu, anayasal ilkelere bağlılığı... Bu özelliklerin hepsi bir araya geldiğinde Prenses'in erken ölümü, krallığı evrensel bir kasvete sürükleyecek bir felaket haline gelmiştir. Her kalp acısı artık tarifsiz olan, teselli edilemez müstakbel kocasının ıstırabına ortak olmaktadır. Öğrendiğimize göre Prenses'in babası da en derin acılara gark olmuş durumdadır.

Prenses bu sabah saat yedide cesedini bulan ve daha sonra bu acıklı trajedi hakkında Majesteleri Naip Prens'i bilgilendirmek için haber gönderen kadın cerrah Hazel Sinnett tarafından tedavi ediliyordu.

T.me/Cinciva

Herkesin yüzünde görebileceğiniz keder ve üzüntü, merhumun karakterinin en iyi kanıtıdır. Olayın etkisi, ulusal refahı etkileyebileceği düşünülen borsada da hissedildi ve fonlar fark edilir bir düşüş yaşadı. Dükkânlar her yerde gönüllü olarak kapatıldı ve üzülerek söylüyoruz ki bu genellikle kınanan bir skandal olsa da sokaklarda borazanlı çocuklar tarafından gazete satılması dışında tüm işler askıya alındı. Acı haberlerin bu tür uygunsuz yaygaralar olmadan da yeterince hızlı yayılacağı hesaplanmıştı.

Prenses'in ölümüyle tacın veraset sırası bozuldu. Veraset sırasındaki prenslerin yaşı ve şanlı ailenin durumu ülkenin sadık vatandaşlarında haliyle endişelere neden olacaktır. Ulusun en içten duası, evli olmayan prenslerden biriyle bir an önce bir ittifak yapılması olacaktır.

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

28

Bütün şehrin siyaha bürünmesi sadece bir saat sürmüştü. Hazel sabah yedide Warwick Evi'ne gitmişti ve Carlton Evi'yle Buckingham'a Prenses'in öldüğü haberini göndermişti. Saat ona kadar sokaktaki her evin penceresinden siyah bir kumaş sarkıyordu. Öğlene kadar Londra'daki kumaşçılar ve terziler ellerindeki yas kumaşlarının tamamını sattıklarını duyurdu. Sokaklardan hem mürekkebi hâlâ ıslak olan ve parmakları lekeleyen hızla basılmış gazeteleri satan küçük çocukların bağırtıları hem de ağlama sesleri yükseliyordu.

Hazel, Warwick Evi'nde kaldı ve başsağlığına gelen geniş kraliyet ailesiyle Parlamento'nun çeşitli mensuplarını karşılayıp teselli etti. Charlotte'ın nişanlısı Veliaht Hollanda Prensi de gelmişti, dikkatleri üzerine topluyor, yüksek sesle güzel Prenses'in erdemlerinden bahsediyordu. Hazel duvardaki saate baktı: Her şey planlandığı gibi gittiyse Eliza'yla gerçek Charlotte çoktan Dover'a varmış, Calais'ye giden gemiye binmiş olmalıydı.

Naip Prens gelene kadar kimsenin Prenses'in yatak odasına girmesine izin verilmedi. Naip Prens siyahlar içindeydi, başı öne eğikti. Görünüşe göre bir gecede on yıl yaşlanmıştı: Normalde pudralı ve pürüzlü olan yüzü çıplaktı ve ince saçları taranmamış gibiydi. İçeri girdiğinde eğilerek selam veren, omzuna dokunmaya ya da onunla konuşmaya çalışan saray erkânını görmezden geldi. Bunun yerine doğrudan Hazel Sinnett'a doğru yürüdü; öyle

T.me/Cinciva

hızlıydı ki bir adım gerisinde yürüyen özel kalemi ona yetişmeye çalışırken tökezledi. "Bana Prenses'i gösterin," dedi Naip Prens.

Hazel onu odaya götürdü. Odanın ışığını bilerek loş tutmuştu, yatağın etrafına mumlar yerleştirmiş ama lamba koymamıştı, ki aslında bu tedbirlere gerek de yoktu: Ceset şişmiş ve morarmıştı, ölümden bir gün sonraki normal çürüme sürecindeydi ve yüzü biçimsizdi. Orada Prenses'in elbisesini giyip mücevherlerini takmış olarak yatan ceset gerçek Charlotte olsaydı bile bundan çok da farklı görünmezdi. Prens sanki yüzüne dokunacakmış gibi elini uzattı ama sonra döndü. "Benim biricik kızım," dedi sessizce. "Benim güzel kızım."

Özel kalemi de Prens'in arkasından içeri süzülmüştü. Topuklarının üzerinde Hazel'a döndü, gözleri kötülükle kısılmıştı. "Bu *senin suçun. Prenses'i sen öldürdün!*" diye tısladı.

"Eminim elinden geleni yapmıştır, Hornsby," diye mırıldandı Naip. "Belki de kadın bir cerrah görevlendirdiğim için bu benim hatamdır."

"*Asla* sizin suçunuz değildi, Majesteleri," diye mırıldandı özel kalem. "Onun *beceriksiz* biri olacağını nereden bilebilirdiniz?"

Hazel itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı, tam olarak ne söyleyeceğinden emin değildi. O esnada kapı hafifçe vuruldu.

"Nihayet!" diye iç geçirdi özel sekreter.

Simon von Ferris diğer taraftaki ürkmüş bir hayvanı ürkütmekten korkuyormuş gibi yavaşça odaya girdi. "Majesteleri," dedi Naip Prens'i selamlayarak. "Bayan Sinnett."

Naip, Hazel'a, "Prenses'i muayene etmesi için Dr. Ferris'i getirebileceğimizi düşündüm. Cesedi incelesin. Bakalım keşfedebilecek mi onun nasıl... Onun nasıl..." Sessiz bir hıçkırık onu ele geçirdi.

T.me/Cinciva

Özel kalemi, Naip Prens'i teselli etmek için her şeyini feda edebilecekmiş gibi görünüyordu ama elbette bir kraliyet mensubuna dokunmak kesinlikle yasaktı. Bu yüzden de Hazel'a ters ters bakmaya devam etti.

"Evet, tabii, efendim," dedi Simon ve yatakta yatan ölü kadına yaklaştı. Hazel'ın vücudundaki kasların hepsi bir anda gerildi; yüzünü gevşetmeye, doğal görünmeye çalıştı. Simon acele etmedi. Kadının gözlerini yokladı (dikişle kapatıldığını kesinlikle anlayabilirdi) ve boynundaki şişliğe dokundu. Kadının elini nazikçe kaldırıp indirdi. Yatağın diğer tarafına doğru yürüdü ve işlemi tekrarladı. Simon'ın kendi satın aldığı ve Warwick Evi'ne teslim edilmesine bizzat yardım ettiği cesedi tanımamasına imkân yoktu.

"Ee?" diye sordu naip. "Teşhisiniz nedir?"

Simon'ın gözleri Naip'e dönmeden önce Hazel'a kaydı. "Ölmüş," dedi.

"Öldüğünü *biliyoruz*!" diye bağırdı özel kalem tükürükler saçarak. "Neden ölmüş?"

Simon'ın gözleri bu kez Hazel'ınkilere takıldı. Hazel sessizce yardım etmesi için yalvarmaya çalıştı.

"Tahminim mi? Alpin kan hastalığı. İnanılmaz derecede nadir görülür. Evet, aslında bundan eminim. Prenses, Alpin kan hastalığından ölmüş. Belirtiler son derece açık."

"Alpin kan hastalığı mı?" dedi Naip. "Hiç duymadım."

Hazel da duymamıştı. Geçen yıl boyunca eline geçen tüm tıp kitaplarını okumayı kendine görev edinmişti ve hiçbirinde Alpin kan hastalığı falan geçmiyordu, hatta ima bile edilmemişti. Simon bir şeyler uydurmuştu. *Teşekkür ederim,* diye sessizce mırıldandı ona.

T.me/Cinciva

"Bu da ne?" dedi özel kalem, sahte Prenses'in sağ eli boyunca uzanan büyük bir yara izini işaret ederek. Bir bıçak yarasının izine benziyordu. Hazel bunu fark etmemişti. *Nasıl fark etmemişlerdi?* "Prenses hiç yara almamış ya da sakatlanmamıştı!"

"Ah," dedi Simon yavaşça konuşarak. Beynine cümleyi kurarken boşlukları doldurması için zaman tanıdı. "Yara izi aslında Alpin kan hastalığının en yaygın semptomlarından biridir. Öylece... ortaya çıkarlar. Ölümden sonra vücutta bu tür garip ve alışılmadık izlerin olması çok normal."

Özel kalem yüksek sesle iç çekti. "Bilmek istediğim şey," dedi, "*Bayan Sinnett'in* bu kadar kolay tanımlanabilen bir hastalığı nasıl fark edemediği. Prenses'in ölümü onun gerekli özeni göstermemesinden kaynaklandı. Prenses Hazretleri, Dr. Ferris ya da uygun başka bir *erkek* doktor tarafından tedavi edilmiş olsaydı bugün aramızda olmayacağına inanmakta güçlük çekiyorum. Düğün kutlamasına sadece birkaç gün kalmıştı!"

Hazel ağzını açacak oldu ama Simon tarafından sözü kesildi. "Aslında," dedi Simon, "Bayan Sinnett ve ben Prenses'in tedavisi için birlikte de çalıştık, tıpkı Majesteleri Kral'ın tedavisi üzerinde çalıştığımız gibi. Bayan Sinnett haftalar önce Prenses'in Alpin kan hastalığından mustarip olabileceğini öne sürmüştü ama ben onun teorisini reddetmiştim. Görünen o ki haksızmışım."

"Ah," dedi özel kalem. "Peki, yine de..."

Naip, Hazel'a dönerek, "Teşekkür ederim," dedi. "Size de teşekkür ederim, Dr. Ferris, zaman ayırdığınız için. Tanrı'nın bilinmez işleri ve acı çekmemiz için seçtiği trajediler konusunda sizi suçlamıyorum. İzin verirseniz artık eve gitmek istiyorum."

Naip Prens ayrılırken Hazel ve Simon başlarıyla selam verdiler, özel kalemi arkasından koşuşturuyordu, söylemek istediği daha

T.me/Cinciva

çok şey varmış gibi görünüyordu ama artık bunu yapacak bir bahanesi yoktu.

"Simon," dedi Hazel kapı arkalarından kapanıp da yatak odasında yalnız kaldıklarında. "Teşekkür ederim. *Teşekkür ederim.* Bunu yapmanıza hiç gerek yoktu! İtibarınız..."

"İtibarıma bir şey olmaz. Kraliyet tarafından atanmış ilk ve tek kadın cerrahın itibarından daha az kırılgandır." Simon Prenses'in masasında oyalandı, kalemlerinden birini alıp parmaklarının arasında yuvarladı. "Nazik olmaya çalışmıyordum. Sizi suçlarlarsa tıp alanında yolunuzdan gitmek isteyen yüzlerce genç kadının önü kesilmiş olur. Sizin başarınız onların başarısı, sizin başarısızlığınız da onların başarısızlığıdır. Siz artık kendinizden daha fazlasısınız. Bir insan olmak çok daha kolayken bir sembol olmak haksızlık, Bayan Sinnett."

"Hayır," dedi Hazel. "Öyle değil."

"Ve," dedi Simon kalemi ait olduğu yere geri koyarak. "İkimiz de çok iyi biliyoruz ki Prenses'in zamansız ve trajik ölümünün sorumlusu siz değilsiniz."

"Teşekkür ederim," dedi tekrar ve bunda ciddiydi. Ona tahmin edebileceğinden çok daha fazla minnettardı.

"Ayrıca," dedi Simon, "İsveç'e dönmeyi planlıyorum. İngilizlerin benim hakkımda ne düşündüğü artık benim için önemli değil. Ailemi özlüyorum. Kardeşlerim bensiz büyüyüp birer erkek oluyorlar."

"Eminim onlar da sizi özlüyordur," dedi Hazel.

"Özlüyorlar. Ben de soğuğu özledim. Burası çok yağmurlu. Çok fazla kasvet var. Soğuk canlandırıcıdır ve güneş karın üzerine yansıdığında dünyanın en güzel görüntüsü ortaya çıkar." Simon duruşunu dikleştirdi ve yüzüne düşen bir tutam saçı çekti.

T.me/Cinciva

"Yolculuğunuz sizi nereye götürecek bilmiyorum, Bayan Sinnett ama Stockholm'e yolunuz düşerse lütfen uğrayıp bir selam verin."

"Mutlaka," dedi Hazel.

"Harika şeyler yapacağınıza inanıyorum." Diğer tüm söyledikleri gibi bunu da bir gerçeği ifade edercesine söylemişti. Ne bir kandırmaca ne de flört vardı. Simon sadece doğru olduğuna inandığı şeyi söylüyordu.

"Sanırım bunu yapmak zorundayım," dedi Hazel. Masadan sağlık çantasını alıp Simon'a doğru tuttu, deri yüzeyinde *H. S.* harfleri görünüyordu. "Bu çantayı gururlandırmanın görevim olduğunu hissediyorum."

Simon, Hazel'ı yanaklarından öptü ve ellerini avuçlarının içine alıp sıktı. "Umarım denizciye duyduğunuz aşk size her zaman yeter," dedi. "Ve umarım mutlusunuzdur."

"Gerçekten mutlu olan var mı?" diye sordu Hazel.

"Bizim gibi insanlar mı? Çok zeki insanlar? Neredeyse hiç yok. Ama kimbilir? Belki de biz istisna oluruz." Kahverengi gözleri parlıyordu. Ona göz kırptı. Hazel onun bir gün bir başkası için harika bir koca olacağını biliyordu. Simon ayrılırken, "Alpin kan hastalığını tedavi etmek çok zor, biliyorsunuz," dedi.

"Evet," diye yanıtladı Hazel. "Neredeyse imkânsız. Ama tedavisinin Bavyera'da geçirilecek sakin bir hayat olabileceğini okumuştum."

"Hımm," dedi Simon düşünceli bir şekilde başıyla onaylayarak. "Evet, sanırım bu işe yarayabilir."

Sonra kapıdan çıkıp siyah doktor önlüğüyle dışarıda yas tutan kalabalığın içinde kayboldu.

T.me/Cinciva

Genç Harold'ın Hac Yolculuğu'ndan Alıntı
4. Kanto, 167–168. Kıtalar
Lord Byron'dan *"Prenses Charlotte'ın Ölümü"*

DİNLE! uçurumdan geliyor bir ses,
Korkunç bir sesin uzun, alçak ve uzak mırıltısı,
Derin ve iyileşmez yaraları olan
Kan ağlayan bir ulusun sesi gibi;
Fırtına ve karanlık yarıyor yeryüzünü,
Uçurum hayaletlerle dolu ama en öndeki
Başında tacı olmasa da hâlâ asil,
Ve solgun ama sevimli, acı dolu kederle
Tutundu nişanlısına ama rahatlamadı sevgisiyle.

Kralların ve hükümdarların soyu, neredesin?
Birçok ulusun umudu, öldün mü?
Mezar seni unutup öldüremez miydi
Daha az görkemli, daha az sevilen bir başı?

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

29

Kasvetli hava Londra'yı sarmış ve Seven Dials'taki inlerindeki Ölüm Yoldaşları'na da sirayet etmişti. Şöminedeki köz hafifçe yanıyordu, alevden çok kül ve duman vardı. Bayan Thire ayak bileklerine kadar uzanan şeffaf siyah bir örtüyle örtünmüş, küçük porselen fincanından çayını yudumluyordu; Banneker başını ellerinin arasına almış, ortadaki boşluğa bakıyordu; Charles Armitage Brown elindeki gazeteyi, yeterince yakından incelerse Prenses'in hâlâ hayatta olabileceği veya her şeyin acımasız bir şaka olduğunu keşfedebileceği alternatif bir versiyonunun kilidini açabilecekmiş gibi dönüp dönüp tekrar okuyordu.

Byron bir sandalyeye yan oturmuş, iki bacağını da sandalyenin kollarından sarkıtmış ve kaşlarını çatmıştı. "Yazık," dedi. "Güzel romantik rüyamız *sona erdi! Whiglerin ne umudu kaldı şimdi?*"

Marie-Anne büyük bir deftere bir şeyler yazıyordu ama Byron'ın ağıtıyla başını kaldırdı. "Her zaman yaptığımız şeyi yapacağız," dedi.

"Peki neymiş o?" dedi Byron. "Şiir yazmak mı? Ben onu yapıyordum."

"Önümüze bakacağız elbette," dedi Marie-Anne. Sesi sakin ve müziksi bir tınıyla çıkmıştı, neredeyse şarkı söyler gibiydi. "Prenses öldü. Naip Prens –ya da sanırım artık sadece Prens olabilir– zaten planlandığı gibi Kral olacak. Sadece şimdi, küçük

T.me/Cinciva

kardeşlerinden biri evlenmeli ve bir gün kral ya da kraliçe olacak meşru bir çocuk yapmalı. Belki Clarence Dükü bize bir vâris verir. Ya da Cambridge. Ya da Kent. Sabırlı olun, George. Şu anda işler karışık ama henüz hiçbir şey bitmiş değil."

"Ama bu ne kadar sürer?" dedi Byron.

"Ne kadar sürerse," diye yanıtladı Marie-Anne.

Hazel geldiğinde bütün oda dönüp ona baktı. Kimse tek kelime etmedi. Sessizlik o kadar uzun sürdü ve o kadar yoğun bir hava vardı ki Hazel beceriksizce boğazını temizledi. "Keşke daha fazlasını yapabilseydim," dedi sonunda. "Çok... üzgünüm."

Banneker ayağa kalktı ve Hazel'ın omzuna vurdu. "Elinizden gelen her şeyi yaptığınıza eminiz," dedi sessizce ama göz teması kurmaktan kaçındı.

Byron homurdandı.

Hazel usulca yürüyerek Marie-Anne Lavoisier'e yaklaştı. Sesinin fısıltıdan daha yüksek çıkmamasına dikkat ediyor, odadakileri daha fazla rahatsız etmekten korkuyordu. "Üst kattaki laboratuvarda bulunan bazı malzemeleri kendi araştırmalarım için kullanmama izin verilip verilmeyeceğini merak ediyordum."

"Evet," dedi Marie-Anne. "Sanırım bu sorun olmaz."

"Bir tedavi bulmak için çok geç!" diye seslendi Byron odanın diğer ucundan. Hazel onu duymazdan geldi.

"Bir de," dedi kalbi küt küt atarken, "üzerinde çalışmak için Tentür'den örnek alıp alamayacağımı merak ediyordum."

Marie-Anne kaleminin ucunu temizledi ve kitabının yanına koydu. "Bayan Sinnett," dedi, "araştırma tutkunuz beni ne kadar memnun etse de Antoine ve ben, Tentür'ün formülünü başkalarına öğretmeme ya da birileriyle paylaşmama konusunda aramızda

T.me/Cinciva

bozulması mümkün olmayan bir anlaşma yaptık. Yani, eğer onu yeniden üretme umudu taşıyorsanız..."

"Hayır," dedi Hazel çabucak. "Öyle bir şey değil. Etkisini tersine çevirmek istiyorum."

"Denizci," dedi Marie-Anne.

Yalan söylemenin bir yararı yoktu. "Evet."

Hazel Tentür'e erişebilirse, nasıl *yapıldığını* değilse bile en azından nasıl işlediğini anlayabilirse, o zaman etkisinin nasıl tersine çevrilebileceğini anlama şansı olabilirdi. Beecham'ın görünürdeki ölümünün üzerinden aylar geçmişti ve Avrupa'da ona benzeyen bir akrabasının ortaya çıktığına dair bir fısıltı ya da onun deneyimlerini aşan sözde becerilere sahip genç bir cerrahın belirdiğine dair bir haber yoktu. Hazel onun gerçekten öldüğüne kendini ikna etmeyi gitgide daha kolay buluyordu. Ve Beecham ölümsüzlüğü tersine çevirip hayatına son verebildiyse Hazel da Jack'i yeniden ölümlü yapabilirdi.

Marie-Anne ayağa kalktı. "Sanırım kısmen de olsa Ölüm Yoldaşları'nın bir üyesi olarak istediğiniz gibi kullanmak üzere bir şişe almaya hakkınız var." Boynundaki zincirde asılı olan anahtarı iç gömleğinin altından çıkardı. "Dolabın kilidini açayım."

Hazel kimyagerin peşinden gidip gıcırdayan basamaklardan laboratuvara çıktı. Marie-Anne'in de Prenses'in ölümünden dolayı ona kızgın olup olmadığını, "Alpin kan hastalığı"nın çok nadir görülen ölümcül bir hastalık olduğu ve hiçbir tedavinin etkili olamayacağı haberinin bir şekilde ortaya çıkmış olmasına rağmen Prenses'i doğru tedavi etmediği için onu suçlayıp suçlamadığını merak etti. Ya da belki Marie-Anne hikâyede bir terslik olduğunu biliyordu. Arka merdivenden yukarı doğru attığı her adımda Hazel bir tuzağa doğru yürüdüğünü hissediyordu.

T.me/Cinciva

Ama hayır, laboratuvar boştu: Antoine bile orada değildi. Deneyleri özenle kaldırılmıştı, masalar temizdi ve güneş pencerelerin kavisli camlarından berrak ve parlak bir ışıltıyla içeri giriyordu. Oda sıcaktı; camlar ısıyı bir sera gibi içeride tutuyordu.

Dolap epey heybetliydi, siyah ahşaptandı ve hem Hazel hem de Marie-Anne Lavoisier'den daha uzundu. Kilidi kararmış pirinçtendi; alacalı ve paslanmış bir yeşildi. Marie-Anne anahtarı soktu ve çevirdi.

İşte oradaydı: Bir düzine Tentür şişesi. Hazel onu daha önce birçok kez görmüştü ama aynı anda hem siyah hem de altın renginde olan o imkânsız rengin büyüsüne hiç alışamamıştı. Sıvıydı ama şişenin içinde gaz gibi dönüyordu sanki. Şişenin kenarlarında sütümsü bir parlaklık vardı.

Dolapta başka raflar da vardı: En alt sıranın tamamı, üzerlerinde damlalıklar bulunan şişelerdeki sarı-altın renkli seyreltilmiş Tentür'e, ölü uzuvların yeniden yerine dikilmesini sağlayan formüle ayrılmıştı.

Bir de eczacılarınki kadar küçük, Hazel'ın Marie-Anne'e ait olduğunu yeni anladığı bir el yazısıyla düzgünce etiketlenmiş sıra sıra çekmeceler vardı. Hazel bir adım daha yaklaştı. Dolaptan tanıdık bir toprak ve çürüme kokusu, yazın sıcağıyla daha da güçlenen bir koku geliyordu.

"Alın bakalım," dedi Marie-Anne ve dolabından bir şişe Tentür çıkarıp Hazel'a uzattı. Kapağı siyah balmumuyla kapatılmıştı. "Dilediğiniz gibi kullanabilirsiniz. Hiçbir sonuca ulaşmayacak deneylerde kullanıp boşuna harcayacak olsanız bile."

Ama Hazel'ın dikkati dağılmıştı. Koku çok tanıdıktı, unutulmuş bir rüya gibiydi ama ne olduğunu çıkaramıyordu. Ve koku dolabın küçük çekmecelerinden birinden geliyordu. "Orada ne saklıyorsunuz?" diye sordu Hazel.

T.me/Cinciva

Marie-Anne gözlerini kırpıştırdı. "Deneylerimiz için çeşitli kimyasallar. Merhemler. Şifalı bitkiler. Mineraller. Kocam ve ben kimyageriz, Bayan Sinnett."

Hazel kendini tutamadı. Koku gitgide ağırlaşıp beyninin önünde bir siren gibi uğuldarken bir rüyadaymış gibi, Marie-Anne'in itiraz etmesine bile fırsat vermeden küçük ahşap çekmecelerden birine uzanıp açtı.

Küf vardı. Asit yeşili ve siyah olan bulanık sporlar çekmecenin iç kısmındaki her yüzeye yapışmıştı. Küf canlıydı ve *nefes alıyordu*; zehirli ve keskin kokuyordu. Hazel bu kokuyu daha önce nerede aldığını hemen hatırladı. Cevap Marie-Anne Lavoisier'in mükemmel, zarif yazısıyla çekmecenin önündeki etikette yazıyordu: *Kew.*

"Siz," dedi Hazel, çekmeceyi tamamen çekip çıkardı ve yere düşürdü. Küfler dışarı sıçradı ve yere saçıldı. "Siz... Kral'ı zehirliyordunuz. Onu delirten sizdiniz."

Marie-Anne, "Saçmalamayın, Bayan Sinnett," dedi ama yüz ifadesinde durumu hafife aldığına dair hiçbir belirti yoktu.

"Duvarlarına küfü siz koydunuz. Duvarkâğıdındaki arseniğin neye sebep olacağını biliyordunuz. *Elbette* biliyordunuz. Duvarkâğıdını yatak odasına yerleştiren de muhtemelen sizdiniz! Siz ya da *yoldaşlarınızdan* biri."

Marie-Anne iç geçirdi. Eğilip düşen küf sporlarını parmaklarıyla çekmeye geri koydu ve çekmeceyi ait olduğu yere, dolaptaki boş yuvasına yerleştirdi. Kadın sakin bir tavırla ellerindeki toz ve döküntüleri silkelerken Hazel bir adım geri çekildi.

"Size bir şeyi açıklamama izin verin," dedi Marie-Anne. "Başlangıçta, 1789'da Fransa'da Devrim başladığında Antoine ve ben heyecanlıydık. Etrafımızda değişimin gerçekleştiğini

T.me/Cinciva

görüyorduk. Yepyeni bir akıl ve bilim çağı geliyordu! Balıkçı eşlerinin kargılarıyla Versay'a yürüdüğünü gördük; kraliyet muhafızlarının kazığa geçirilmiş kafalarından aşağıdaki mutlu kitlelerin üstüne kan damlıyordu ve o zaman bile halkın öfkesinin haklı olduğunu, Kral'ın ve seçkinlerin güçlerini kötüye kullandıklarını ve artık bir şeyleri geri almayı talep eden ülkeden çok fazla şey götürdüklerini düşündük.

"1791 ya da 1792'de, şimdi Terör Rejimi dedikleri şeyden önce Antoine'la ülkeden kaçabileceğimiz bir dönem oldu. Kral Louis ve Marie Antoinette o zamanlar Paris'te hapisteydi ama hayattaydılar. Halk yeni bir yönetim biçimini, Aydınlanma'dan doğan yeni bir Fransa'yı müzakere ediyordu. İnsanların Eski Rejim'den fayda sağlayanlara, Antoine ve benim gibi insanlara kızgın olduğunu biliyorduk. Ancak Antoine, Académie des Sciences'ın yani Bilimler Akademisi'nin bir üyesiydi. İnşa ettiği şeyi korumak istiyordu, anlıyor musunuz? O bir hizmetkârdı ama Kral'ın değil, halkın hizmetkârıydı.

"1794 baharında onun için geldiler. Onu almaya geldikleri gün Paris'te narçiçeği ve nergislerin açtığını hatırlıyorum. Onu, babamı ve diğer yirmi adamı alıp sokak ortasında alkışlar eşliğinde kafalarını kestiler. Antoine'ımın kafası yere düşerken de alkışladılar, Bayan Sinnett.

"İnsanlara saygı duyuyorum," dedi Marie-Anne. "Bir ulus halkının hizmetinde olmalı ve hükümeti de onları temsil etmelidir. Ülkemiz Torylerin inanmayı tercih ettiği gibi bir despot tarafından yönetilmemelidir. Bir kralın demir yumruğunun güvenlik ve düzen sağlayacağına inanıyorlar. Ben bunun böyle olmadığını ilk elden gördüm."

"Bu yüzden de Kral George'u öldürmeye mi çalıştınız?" dedi Hazel. "Monarşiden nefret ettiğiniz için mi?"

T.me/Cinciva

Marie-Anne şefkatle Hazel'a baktı. "Hayır," diye mırıldandı. "Tabii ki hayır. Kral George'un ölmesini isteseydik ölmüş olurdu. Biz onun... kontrol edilebilmesini istedik. Gördüğünüz gibi bu çok titizlik isteyen hassas bir denge. Halk çok güçlü bir krala karşı koyar. Bir kral tamamen devrilirse... kaos hüküm sürer. Bir toplumun bir lidere ihtiyacı vardır ama aynı zamanda vizyonu ve zekâsı olanlar tarafından kontrol edilmeye de ihtiyacı vardır. Prens bir soytarı, bunu biliyorsunuz. Popüler değil ve sevilmiyor. Ama kontrol edilmesi ve yönetilmesi kolay. Ve..." Parmaklarını bir neşterin kenarında gezdirdi. "Prens'ten sonra da Charlotte'ımız olacaktı. Zavallı, zeki, *lanetlenmiş* Charlotte. Bir hükümdarın modern dünyadaki rolünü anlamak için yetiştirildi. İnsanlara hizmet etmek için."

Marie-Anne neşteri eline aldı ve keskin kenarını inceledi. "Uzun bir yaşam insana bakış açısı kazandırır, Bayan Sinnett. Her şey daha küçük görünür. Dikişler atılırken goblenin tamamını görebiliyoruz, anlıyor musunuz? İşte bu yüzden, bu özel güçle birlikte çok özel bir görev de gelir. Ölüm Yoldaşları'nın bir amacı var: Ulusu yönlendirmek. Bir arabacının coşkulu bir atı yönlendirdiği gibi yönlendirmek. Ama nazikçe. Atların doğru yolda ilerleyebilmeleri için dizginlere ve emirlere ihtiyacı vardır."

Marie-Anne neşteri tutmaya devam ederek Hazel'la arasındaki mesafeyi kapadı. "İngiltere'nin Prenses'i kaybetmesi ne yazık. Ne yazık," dedi her bir heceyi vurgulayarak. Dili kelimelerin üzerinde gezindi. "*Alpin kan hastalığı* mıydı?"

"Öyle diyorlar," dedi Hazel gergin görünmemek ve duruşunu dik tutmak için kendini zorlayarak. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki Marie-Anne'in duyup duymadığını, gözlerindeki yalanı, gözbebeklerindeki büyümeyi, gözlerini hızlı hızlı kırpıştırdığını görüp göremediğini merak etti.

T.me/Cinciva

Derken Marie-Anne'in sol eli bir anda Hazel'ın boynuna dolandı.

Sıktı.

Hazel'ın nefesi kesildi. Yüzü ısındı ve kızardı; boynundaki dokular Marie-Anne'in sıkmasıyla gerildi. Marie-Anne'in elinden kurtulmaya çalıştı ama bütün gücü tükenmiş gibiydi. Beceriksizce çırpınıyordu ve boğularak ölmek üzereydi. Görüş alanının köşesinde bir parıltı vardı: Marie-Anne neşteri hâlâ diğer elinde tutuyordu.

"Prenses Charlotte nerede?" diye tısladı Marie-Anne sıktığı dişlerinin arasından. "*Ne yaptın sen?*"

Hazel'ın boğazından çirkin bir ses çıktı. "*Öldü,*" derken sesi cılız ve hırıltılıydı.

Hazel çırpındı ve cam kırılma sesleri duyuldu: Dolaptaki şişeleri kırmıştı. Şişeler yuvarlanıyor, sıvılarını ahşap raflara ve yere akıtıyordu ama Marie-Anne onlara aldırmadı. Hazel'ın boynunu sıkıca kavradı. "Beni aptal yerine koyma, Bayan Sinnett. Seni burada *hoş karşıladık.* Seni buraya ben davet ettim. *Prenses'i. Geri. Getir.*" Hazel'ın gözleri kararmaya başladı. Kafatasının ön tarafında donuk bir ağrı peyda olmuştu ve ağzı karaya vurmuş bir balık gibi açılıp kapanıyordu. "Seni *mahvederim.* Umursamaz *çocuklar* yüzünden çok fazla şey tehlikede!"

Hazel *bir şeyler* yapmak zorundaydı. Boğazındaki el gitgide sıkılaşıyordu, Marie-Anne'in başparmağı ve diğer üç parmağı Hazel'ın etine bastırıyordu; genç cerrah iyice nefessiz kalmıştı, soluk almayı başaramıyor ve gözlerini kırpıştırdığında karanlığın dağılması gitgide daha uzun sürüyordu. Şu anda canını almak için boğazını sıkan kolu yerine diken Hazel'dı. Kasların düzgünce bağlanmasını, bağların yerine oturmasını ve kanın her bir parmağa akmasını sağlamıştı. Güçlü, düzgün, görünmez dikişler kullanarak omzunu baştan sona dikmişti.

T.me/Cinciva

Bir refleks olarak, safi içgüdüyle, tıpkı bir hayvanın yırtıcı bir hayvana saldırması gibi kalan azıcık gücüyle kolunu uzattı ve Marie-Anne'in omzundaki dikişlerin olabileceğini düşündüğü yere sertçe tırnaklarını geçirdi.

Marie-Anne çığlık attı.

Tutuşu gevşeyince Hazel derin bir nefes aldı. Artık görebiliyordu: Marie-Anne'in kolunu vücudunun kalanına bağlayan dikişi ayırmıştı ve siyah ipliğin kenarları sarkıyordu.

Hazel dikişleri bir kez daha çekti.

Marie-Anne'in sol kolu, çok yüksekten düşen olgunlaşmış bir portakalın çıkardığı sese benzer ıslak ve tok bir sesle yere düştü.

Hazel gözlerini kırpıştırarak oksijenin beynine ulaşmasını bekledi. Yerde parlak kırmızı bir kan birikintisi vardı. Hazel birikinti ona ulaşmadan deri sağlık çantasını kaldırmayı başardı. Marie-Anne boş omzunu tutuyor, nefes nefese bağırıyor, feryat ediyordu. Sonra ya şoktan ya da kan kaybından sessizliğe gömüldü.

Birazdan Ölüm Yoldaşları'nın kalanı ne olduğunu görmek için yukarı gelecekti. Hazel'ın dışarı çıkmak için sadece birkaç saniyesi vardı.

Marie-Anne'in kopan kolu yerde bir böcek gibi seğiriyordu. Dört parmağı da titriyordu. Birkaç santim ötede, kanın içinde yuvarlanan, siyah balmumu tıpalı tek sağlam şişe vardı. Hazel onu yerden kaptı ve koşmaya başladı.

Kendi dairesine döndüğünde kapıları kilitleyip sürgüledi. Nefes nefese kapıya yaslanıp yere kaydı. Marie-Anne Lavoisier'in kolu nerelere kadar uzanıyordu? Ne kadarını biliyordu? Ölüm Yoldaşları her şeyi biliyor gibiydi; bir keresinde davetiyelerini doğrudan Hazel'ın yastığının üzerine bırakmışlardı. O zamanlar bu büyüleyici görünmüştü ama şimdi kanını donduruyordu. Ölüm Yoldaşları'nın neler yapabileceğini kim bilebilirdi?

T.me/Cinciva

Belki de bir parçası Ölüm Yoldaşları'nın ne yaptığını her zaman biliyordu. Bir ay önce Hazel, nüfuzlu ve parlak insanlarla dolu gizli bir odada planlamalar yapılıp stratejiler kurulduğu fikriyle büyülenmişti. Böyle bir güç odağının var olduğunu, ülkenin kaderinin tamamen aşırı gösterişli kıyafetler giyip kumar oynayarak ağır borçlar altına giren soytarı bir naibin elinde olmadığını öğrenmek harikaydı, hatta rahatlatıcıydı! Britanya'nın denizde sürüklenen bir sandal olmadığını bilmek rahatlatıcıydı. Hazel filozofların iş başında, yüzeyin altında gizlenmiş olduklarını ve dümen görevi gördüklerini hayal etmenin *asil* bir davranış olduğunu düşünmüştü.

Hazel'ın zihnindeki Ölüm Yoldaşları'nın bir fantezi olduğunu anlaması için bir çekmece dolusu küf yetmişti. Tanrısal güç, insanlığı onlar için bir oyuna indirgemişti. Onları zalimleştirmişti. Hazel o kapının önünde otururken bir doktor olarak görevinin her zaman insanlara yardım etmek olacağına dair kendine söz verdi. Bedeli insanların acı çekmesi olacaksa asla uzlaşmayacak ya da pazarlık yapmayacaktı. Onun için kestirme yollar olmayacaktı, toplumu bir bütün olarak düzeltmek için imkânsız planları ya da büyük vizyonları olmayacaktı. Çalışmaları yavaş, uzun ve bilinçli olacaktı: insandan insana, hizmet edebileceği kadar çok bireye. Göz kamaştırıcı olmayacaktı. Artık Fransız şampanyasıyla İtalyan şarabının su gibi aktığı ya da kraliyet mensuplarıyla veya ünlülerle dirsek dirseğe geçirdiği akşamlar olmayacaktı belki. Ama doğru olanı yapacaktı.

Hazel Sinnett seçimini yapmıştı. Marie-Anne Lavoisier'in dönüştüğü türden bir yaratığa asla ama asla dönüşmeyecekti. Londra'yı, şöhret, soyluluk ve para getiren şehri de, bu üçlünün getirdiği gücü de terk edecekti.

Yola devam etme zamanı gelmişti.

T.me/Cinciva

30

Gaspar, Hazel'ın dairesine geldi, siyahlar içindeydi ama hâlâ eski moda perukasını takıyordu ve Prenses öldüğü için Hazel'ın kraliyet doktoru olarak hizmetinin resmen sona erdiğini bildirmek için gelmişti. Gaspar, "İstersen seni Edinburgh'ya geri götürecek bir araba ayarlayabilirim, Bayan Sinnett," diye ekledi ve Hazel kraliyet ailesinin aslında ona böyle bir ayarlama yapması için talimat vermediğini hissetti.

Hazel, "Sorun değil, Gaspar," dedi. Elbiselerini katlayıp sandığına yerleştirmeye başlamıştı bile. Sadece birkaçı kurtarılmaya değerdi. (Kafasının içinde Eliza'nın *hepsinden* kurtulması gerektiğini söylediğini duyabiliyordu.)

Bayan Thire'ın diktiği gecemavisi elbise Hazel'ın gördüğü en güzel elbiseydi ama şimdi o elbiseye bakmak bile ona Ölüm Yoldaşları'nı hatırlatıyordu. Üzerindeki küf ve delilik kokusunu aldı ve Marie-Anne Lavoisier'in ölü parmaklarının boynuna dolandığını hissetti. Elbiseyi saklaması ya da satması için hizmetçiye bırakacaktı. "Edinburgh'ya dönüp dönmeyeceğimi bilmiyorum."

"Neden dönmeyesin ki?" diye sordu Gaspar.

Asıl cevap Jack'ti: Hazel, Jack'in yüzünün haftalarca gazetelerin ön sayfalarında yer aldığı Edinburgh'ya asla dönemeyeceğini biliyordu. Gerçek adını bilen dostları ve düşmanları vardı. Ölmüş olması gereken yere dönemezdi. Hazel, Hawthornden'ı bir

T.me/Cinciva

daha ne zaman görebileceğini –kendi yatağında ne zaman uyuyabileceğini, tepenin altındaki zindanda kendisi için kurduğu laboratuvarda ne zaman çalışabileceğini, yatak odasının balkonunda durup kalenin altından akan ve yeşil bir yarığa benzeyen dereye ne zaman bakabileceğini– bilmiyordu. Hawthornden'ı bir daha görüp göremeyeceğini bile bilmiyordu. Ama Jack'siz olmak istemediğini biliyordu. Hayatını rahatlatıcı ve tanıdık olanın uyuşturan kozasında geçirmektense Jack'le birlikte yabancı, yeni bir şehirde olmayı tercih ederdi.

"Annem ve küçük kardeşim Windsor'da," dedi Hazel. "Kardeşim Eton'da okuyor. Belki onları görürüm diye düşündüm." Oradan Jack'le birlikte daha uzaklara, batıdaki Bristol'e ya da güneydeki Portsmouth'a, gemiye binebilecekleri bir yere gideceklerini eklemedi.

Londra'da geçirdiği onca zaman tek bir sandığa sığmıştı. Birkaç eski elbisenin dışında Prenses'in ona hediye ettiği bir çift paçalı iç çamaşırı (Charlotte kıkırdayarak Hazel'ın elbiselerinin altına giyebileceği en rahat şeyin bunlar olacağına yemin etmişti), sağlık çantası ve incelemesinin bulunduğu kâğıtlar vardı... Ölüm Yoldaşları'nın bağlantıları ve etkisi olmadan Hazel'ın incelemesini yayımlatıp yayımlatamayacağını artık Tanrı bilirdi.

Bir de hâlâ kapalı olan Tentür şişesi vardı. Üzerindeki kan kurumuş ve pıhtılaşmıştı; camdaki parmak izleri yapış yapış ve kahverengiydi, içindeki sıvıyı gölgeliyordu. Yine de belli bir açıyla çevirdiğinde sıvıyı görebiliyordu: mürekkep siyahı, parıltılı ve yapışkan.

Hazel ve Jack nereye yerleşirlerse yerleşsinler, Hazel şişenin içindeki sıvıyı incelemeyi ve anlamayı kendine görev edinecekti.

T.me/Cinciva

Ölümsüzlüğün kurallarının nasıl işlediğini öğrenecek ve etkisinin nasıl tersine çevrilebileceğini keşfedecekti.

"Seni suçlamadığımı biliyorsun, değil mi?" dedi Gaspar ayrılırken. "Ne olursa olsun. Tanrı hepimizi ne zaman alacağını seçer. Ayrıca bence sen harika bir doktorsun, Bayan Sinnett."

"Teşekkür ederim, Gaspar," dedi Hazel. "Her şey için."

Gaspar onun elini öptü ve kapıyı ses çıkarmayacak kadar yumuşakça kapadı.

Hazel'ın bir araba kiralayıp Jack'le rıhtımda buluşmadan önce yapması gereken bir şey daha vardı.

Elinde Dr. Beecham'ın vasiyetini yerine getiren Avukat Eastman'dan gelen ve üzerinde Chalton Sokağı'nda bir adresin yazılı olduğu mektubu tutuyordu. Sonunda Dr. Beecham'ın kendisine bıraktığı hatırı sayılır miktardaki parayı alma zamanı gelmişti. Jack'le birlikte yeni bir gelecek kurmak için bu parayı kullanacaklardı.

Chalton Sokağı 128 Numara, Sommers Kasabası'nın orta sınıf gelişim bölgesinde, "Poligon" olarak bilinen şehir evlerinin yakınında yer alıyordu. Poligon tamamlanmamıştı; başlangıçta ortadaki ortak bir park-bahçeyi çevreleyen beş kenarlı bir yapı olarak planlanmış olmasına rağmen inşaatçı yapanlar projenin yarısında iflas etmişti ve şimdi Poligon sadece iki kenarı belli bir açıyla yerleştirilmiş sıra evler, tarlalarla çevrili apartmanlar ve güneyde Londra'nın kalbindeki çok daha şık şehir evlerine güçlerinin yeteceğini hayal dahi edemeyen sanatçı ve çalışan insanlar tarafından işgal edilmişti.

Bay Samuel Eastman'a ait bir tabela yoktu ama Hazel doğru yerde olduğunu teyit etmek için kendisine verilen zarfın üzerindeki

T.me/Cinciva

adresi kontrol etmek üzere mektuba baktıktan sonra zili çaldı. Kapıyı kör gözleri beyaz bir tabakayla kaplı ve patates püresi kadar yumuşak bir yüzü olan yaşlı bir hizmetçi açtı. Tek kelime etmeden Hazel'ı içeri aldı.

Bay Eastman neredeyse başka hiçbir mobilyanın bulunmadığı bir ofisteki masasında oturmuş, bir tür rapor okuyordu. Rafların yarısından daha azı kitaplarla doluydu. Hazel'ın avukatın karşısında oturabileceği bir sandalye yoktu. Kâğıtlar dağılmış, etrafa saçılmıştı ve masadan yere doğru uzanıyordu. Hazel, Dr. Beecham'ın mirasını böyle bir avukata nasıl emanet etmiş olabileceğini merak etti ama sonra Bay Eastman raporundan başını kaldırdı ve Hazel'ın merakı dindi.

Dr. Beecham ölmemişti.

Kendi avukatı gibi davranıyordu.

"Bayan Sinnett," dedi hoş bir şekilde, "sizi ne zaman görebileceğimi merak ediyordum."

Hazel karşısındaki görüntüyü idrak ederken başından aşağı buz gibi su dökülmüşe döndü: Beecham ölmemişti.

Hazel, hayal kırıklığının karnında düğümlendiğini hissetti. O ana kadar doktorun ölümsüzlük lanetini sona erdirmenin bir yolunu bulduğu, Tentür'ün kalıcı olmadığı ve bir gün Jack'le birlikte normal bir hayat yaşayabilecekleri fikrine ne kadar umut bağladığını fark etmemişti. Her nasılsa, kendi zihninde tartışılmaz bir gerçek haline gelmişti: Eninde sonunda Jack'le birlikte bu işin sırrını çözecekti. Eninde sonunda işler olması gerektiği gibi yürüyecekti.

Ama Beecham karşısındaydı. Nefes alıyor, kâğıtları karıştırıyordu ve aylar önce onu son gördüğünde olduğu kadar canlıydı.

T.me/Cinciva

Ölümü bir tezgâhtı, bir zamanlar mümkün olduğunu hayal ettiği gelecek kadar sahteydi.

"Siz," dedi Hazel. "Siz... ölmemişsiniz."

Dr. Beecham ayağa kalktı. Hazel onu son gördüğünden beri saçları biraz uzamıştı ama bunun dışında yaşlanmamıştı. Zarar görmemişti. Hâlâ siyah deri eldivenler takıyordu.

"Evet, Bayan Sinnett," dedi kafası karışmış bir çocukla konuşur gibi. "Evet, elbette ölmedim."

"Ben sadece..."

"Ah." Beecham masanın üzerindeki bazı kâğıtları topladı. "Evet. Miras. Ölümün belli bir bağlılık gerektirdiğini keşfettim. Evrak işleri. Mali işler. Kendi başıma halletmeyi tercih ettiğim sıkıcı meseleler. Bu yüzden bir takma ad. Daha basit. Ama vasiyette söz verdiğim para gerçek. Mektupta ne yazıyordu? Bin pound mu? Bana birkaç dakika verin, paralar buralarda bir yerlerde."

"Para umurumda değil!" dedi Hazel duvara monte edilmiş pirinç fenerleri titretecek kadar yüksek sesle. "Öldüğünüzü sanmıştım."

"Hayır," dedi Beecham nazikçe. "Sadece yeniden başlıyorum. Belki de bu sefer Philadelphia'da başlarım diye düşünüyordum. Hiç gittiniz mi?"

"Ne? Philadelphia'ya mı? Hayır," dedi Hazel. Oturabileceği bir sandalye olmasını diledi. Küçük bir daire çizerek volta attı. "Bunu düzeltmenin bir yolu olduğunu sanıyordum. Tersine çevirmenin."

Beecham eliyle ona az önce kendi oturduğu sandalyeyi gösterdi ama Hazel elini sallayarak reddetti.

"Gitmeliyim," dedi Hazel. "Paranızı istemiyorum."

T.me/Cinciva

Beecham paraları buldu ve eldivenli parmaklarıyla uzattı. "Bu sizin paranız. Eminim olan biten her şey için size borçlu olduğumdan daha azdır."

Hazel yumruklarını sıktı. Tırnaklarının avucunda yarım ay şeklinde izler bıraktığını hissedebiliyordu. "Onu siz öldürdünüz. Jack Currer'ı cinayetle suçladınız ve o asıldı. Çok fazla insan öldürdünüz ve siz..."

"Bayan Parker? Çay getirebilir misiniz?" Beecham dikkatini tekrar Hazel'a çevirdi. "Uzun sohbetlerin bir fincan çayla her zaman daha kolay idare edilebildiğini fark ettim."

Yaşlı hizmetçi elinde sallanan bir tepsiyle geldi. "Teşekkür ederim, Bayan Parker," dedi Beecham. "Şimdi, Bayan Sinnett, şeker alır mısınız?"

Hazel cevap vermedi. "Kendi yaptığınız şeyler yüzünden onun asılmasına göz yumdunuz."

Beecham iç çekti. "Yeterince uzun yaşarsanız geçmiş, hatalar ve daha iyi ya da farklı yapılabilecek şeyler sonsuz bir geçit törenine dönüşür. Devam etmekten ve tekrar denemekten başka ne yapabiliriz?" Çayından bir yudum aldı. "Ayrıca, sanırım ikimiz de idamın dostumuz Bay Currer için sadece geçici bir rahatsızlık olduğunun farkındayız."

Hazel, Beecham'ın kendisi için doldurduğu çay bardağını kabul etmeyerek masanın diğer tarafına itti.

"Ah," dedi Beecham. "Sanırım birilerini yeniden ölümlü kılmaya olan ilginizi daha iyi anlıyorum şu an."

"Artık bir işe yaramaz," dedi Hazel. "Bunun bir önemi yok. Ölmemişsiniz."

"Hayır," diye yanıtladı Beecham. "Ölmedim."

T.me/Cinciva

Çaydan çıkan buhar daireler çiziyor ve filizler halinde tütüyordu.

Hazel'a Tentür'ün şişesinin içindeki hareketlerini hatırlattı bu. "Peki bu mümkün mü?" diye sordu Hazel. "Etkisini tersine çevirmek?" Adam ona tekrar oturmasını işaret etse de Hazel oturmadı. Adamın sadece bilimsel fikrini öğrenmek istiyordu, sonra da gidecekti.

Beecham'ın ise hiç acelesi yoktu. Kendi çay fincanını doldurdu. "Fincana bakın, Bayan Sinnett," dedi.

Hazel baktı. Siyah çay yaprakları suyu lekeliyordu. Transparan kestanerengi ve kahverengi iplikler fincanın içinde birbirine dolanıyordu.

Sonra Beecham sütü aldı ve hızlıca biraz ekledi. Küçük kaşıkla bir, iki ve sonra üç kez karıştırdı ve Hazel rengin yarı saydamdan mata dönüşmesini izledi. Beecham, "Bilim dünyasında hâlâ anlamadığımız çok şey var," dedi. "Ama bir ruh için Tentür, sütün çaya karışması gibidir: Karıştırabilirsiniz ama diğer yönde ne kadar kuvvetli karıştırırsanız karıştırın, süt asla ayrılmaz. Çay temelden değişmiştir. Çayı ve sütü ayırmaya çalışmak için yapabileceğimiz eleme, kaynatma ve yoğunlaştırma işlemleri, sütü eklemeyi seçmeden önce elimizde olan o bir fincan çayı bize bir daha asla geri veremez."

Hazel, "Marie-Anne Lavoisier de benzer bir şey söylemişti," dedi.

"O, Antoine ve ben birlikte mucizevi bir şey yarattık," dedi Beecham. "Bu, başka bir mucize yaratılamaz demek değil. Ama itiraf etmeliyim ki yaşlandıkça kendimi ölümlülük üzerine düşünürken buluyorum. Anımsıyorum. Nostaljik hissediyorum. Şunu

T.me/Cinciva

söylemeliyim ki henüz çayın içindeki sütü geri çıkarmayı mümkün kılacak bir yol bulamadım."

Hazel'ın kalbi sızladı. Jack'le daha sonra rıhtımda buluşacaktı; Jack'in yüzü aydınlık ve umut dolu olacaktı. Hazel ise ona hiçbir cevabı olmadığını söylemek zorunda kalacaktı. Elinde hiçbir şey olmadığını.

Lütfen," dedi Beecham. "Paraları alın. Bay Eastman basit bir vasiyetnamenin şartlarını yerine getiremezse berbat bir avukat olur."

Hazel uyuşmuş bir halde paraları aldı. "O halde size Philadelphia'da başarılar dilerim, *Bay Eastman*," dedi. Elindeki çay fincanını masanın üzerine, onunkinin yanına bıraktı. Biri sütlü, diğeri sütsüzdü ama çay yaprakları demlenmeye devam ettikçe ikisi de her geçen saniye daha güçlü ve koyu hale geliyordu.

T.me/Cinciva

31

Jack limanda bekliyordu, mavi ceketinin düğmeleri açıktı, belinde bir kılıç vardı. Hazel'ın arabayla yaklaştığını görünce Hazel'ın daha önce hiç görmediği kadar kocaman gülümsedi. Hazel arabanın koltuğundan fırlayıp onun kollarına atıldı ve Jack onun ayaklarını yerden kesip kendi etrafında döndürdü. Oğlanın bütün hayatı arabanın arkasındaki bagaja yerleştirilmişti; *Iphigenia*'daki görevinden resmen ayrılmıştı.

Hazel her şeyden uzaklaşmak istiyordu: kraliyet ailesinden, Ölüm Yoldaşları'ndan, korkunç planları olan güçlü insanlardan. Sonunda özgürdü ve sonunda Jack'le birlikteydi.

Jack onu yere bıraktığında Hazel baş dönmesinin geçmesini bekledi, sonra Jack'in elinde küçük bir şey tuttuğunu fark etti.

"Fazla bir şey değil. Ama sana bir şey vermem gerektiğini düşündüm."

Elinde gümüş bir yüzük vardı. Metal bir yılan gibi kıvrılmıştı ama tam kapalı bir daire oluşturmuyordu. Hazel daha yakından bakınca bunun iğneden yapılmış bir yüzük olduğunu fark etti; iğnenin bir tarafında gözü, diğer tarafında ise sivri ucu vardı. "Gemiden bir cerrah iğnesi aldım. Onu kendim şekillendirdim. Aptalca biliyorum ama belki hoşuna gider diye düşündüm." İğneyi Hazel'ın parmağına geçirdi. "Sana fazla söz veremeyeceğimi biliyorum, Hazel ama beni istediğin sürece yanında olacağıma söz

T.me/Cinciva

verebilirim. Hayatın boyunca yanında olacağım. Sana her şeyimi vereceğim. Bir tedavi bulsan da bulamasan da bir daha senden ayrı kalmak istemiyorum."

Hazel rıhtımdaki satıcılarla denizcilerin alaylarını umursamadan Jack'i öptü. Jack onun arabaya binmesine yardım etti ve Hazel'ın şehrin uzak bir köşesinde bulduğu küçük kiliseye doğru yola çıktılar. Hazel evlenmeye hiç niyetlenmemişti ama Jack ısrar etmişti. "Sana bu sözü vermeme izin ver, Hazel Sinnett," demişti Hazel'ın boynunu öperek. "Dünyaya benim senin olduğumu ve senin de benim olduğunu söylememe izin ver. Ölüm bizi ayırana dek."

Saint Pancras, kulesinin tepesinde tembel daireler çizen bir rüzgâr gülü bulunan bodur bir taş kiliseydi. O çarşamba sabahı içeride kimse yoktu, arka sıradaki bir sarhoş ve otuz yaşından büyük olmayan ama şimdiden saçları dökülen genç papaz dışında. Onları özel bir ruhsat olmadan da evlendirmeyi kabul etti çünkü Jack ceketinin düğmelerini iliklemişti, tam bir denizci gibi görünüyordu ve Hazel büyük bir bağışta bulunmuştu (papaz bu bağışı başlamadan önce utanarak cebine koydu). Papazın karısı boncuk gözlü bir kadındı ve Hazel'ın hamile olup olmadığını anlamaya çalışırken dikkatle karnına bakıyordu, ek bir bağış karşılığında şahitlik etmeyi kabul etmişti.

Papaz *Genel Dua Kitabı*'nı açarken Hazel ve Jack sıranın önünde diz çöktü. Hazel en son ne zaman kiliseye gittiğini hatırlamıyordu ama yine de sözlerin ritmini hatırlıyordu; eski bir şarkı gibi tanıdık geliyorlardı kulağına. Sabah ışığı vitraylardan içeri süzülüyordu; oda sıcak ve durgundu. Papaz konuşurken Hazel göz ucuyla Jack'e baktı, Jack de ona baktı. Sonra ona göz kırptı-

T.me/Cinciva

ğında Hazel kilisede verilen bu söz olsun ya da olmasın, hayatının kalanını Jack'i severek geçireceğini biliyordu.

"Jack Ellis," dedi papaz. "Her ikiniz de yaşadığınız sürece, Tanrı'nın buyruğuna uygun olarak kutsal evlilik bağı içinde birlikte yaşamak üzere bu kadını eşin olarak kabul ediyor musun?"

"Evet," dedi Jack.

"Ve Hazel Almont Sinnett: İkiniz de yaşadığınız sürece, Tanrı'nın buyruğuna uygun olarak kutsal evlilik bağı içinde birlikte yaşamak üzere bu adamı kocan olarak kabul ediyor musun?"

Hazel, "Evet," dedi.

Papaz boğazını temizledi. "Bu kadını kim veriyor... Şey, sen o zaman. Elini tut. Şarap var mı? Şarap getirdiniz mi?"

"Evet," dedi Hazel. "Özür dilerim, bir dakika." Ayağa kalktı ve küçük bir sürahiye şarap koyduğu sağlık çantasına gitti. Papaz eliyle ona uzatmasını işaret etti.

"Bir dakika," dedi Hazel. "Kendim doldurmayı tercih ederim."

Jack'e ve papaza arkasını dönerek şarabı dikkatlice iki bardağa doldurdu; biri Jack için, diğeri de kendisi içindi.

Her iki kadehi de geri getirip yeniden diz çökerken bir damla bile dökmemeye dikkat etti.

"Peki o zaman," dedi papaz. "Bir yudum al."

Hazel içti. Tadı güçlü ve tuhaftı. Aynı anda hem buruk hem acı, hem de sertti. Jack de onun ardından içti.

"Hayatınız Tanrı'nın bize verdiği şarap gibi verimli ve tatlı olsun," dedi papaz. "Ve şimdi... Yüzük getirmediniz, değil mi?" Sesi pek umutlu çıkmıyordu.

Hazel dikiş iğnesinden yüzüğünü parmağından çıkardı ve tekrar vermesi için Jack'e uzattı. Papaz başka tarafa baktı ve görmemiş gibi yaptı.

T.me/Cinciva

"Bu yüzükle," dedi Jack. "Seni karım ilan ediyorum."

"Seni kocam ilan ediyorum," dedi Hazel da.

Papaz nemli avuçlarıyla Hazel'ın ve Jack'in ellerini birbirine kenetledi. "Ellerin birleşmesiyle," dedi. Sesi dramatik bir yetenekle yükseliyordu, Hazel bunun engellenmiş bir sahneye çıkma hayalinden kaynaklandığından şüphelendi. "Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına sizi karı koca ilan ediyorum. Amin."

Hazel ve Jack ayağa kalktı, hâlâ el ele tutuşuyorlardı. "Karım," dedi Jack.

"Aşkım," dedi Hazel ve Jack'in elini sıktı. Jack'in nabzını avucunun içinde hissedebiliyor, kalp atışının ritmini kendi teninde duyabiliyordu. Kiliseden ayrılıp yaz sonunun kuru, kahverengiye dönen çimenleri üzerinde arabalarına doğru yürürken düşündüğü gibi farklı hissetmiyordu. Sanki o ve Jack her zaman birbirlerine bağlıydı; gergin bir papazın sözleri birlikte yaşamaya başlamadan önce katlanmaları gereken küçük, sıkıcı bir ritüelden ibaretti. Şarap midesinde dönüyordu ama belki de bu sadece onun hayal gücüydü.

Hazel arabaları için iki at tedarik etmişti; arabacı olmadan kendilerinin kullanacağı küçük, iki tekerlekli bir at arabası. Bu araba onları Windsor'a götürecek, Hazel burada annesi ve Percy'ye uygun bir şekilde veda edebilecek, sonra da Amerika'ya giden bir tekne bulacakları sahile yol alacaklardı.

Amerika'da Tıp Doktoru unvanı veren ilk tıp okulu olan Manhattan'daki King's College'ın bulunduğu New York'ta karar kılmışlardı. Hazel kız öğrenci kabul etmediklerini söylediğinde Jack alay etmişti.

"Ama Hazel Sinnett'la tanışmadılar, değil mi? Eminim oradaki hocaların hepsinin toplamından daha çok şey biliyorsundur. Seni görecekleri ana kadar bekle, bakalım *o zaman* kız öğrenci almadıklarını söyleyecekler mi."

T.me/Cinciva

Arabaları onları şehrin içinden geçirirken Hazel başını ona yasladı. Uzakta Westminster Manastırı'nın tepesini ve Aziz James Sarayı'nın çatısını görebiliyordu. Ufkun ötesinde bir yerde, Prenses'in kalan eşyalarının toplanıp babasına götürüldüğü Pall Mall vardı. Daha da uzakta bir yerde, Charlotte ve Eliza birlikteydi. Hazel onların güvende ve mutlu olmalarını umuyordu. "Manhattan'da Le Grand Leon'u utandıracak tiyatrolar olduğunu söylüyorlar," dedi Jack. "Bir sahne inşa edebilirim."

"Yapabileceğimiz bir dünya şey olacak," dedi Hazel. "Üstelik bu tür şeyleri çözmek için zaman sıkıntısı çekmeyeceğiz."

Kaldırım daha engebeli hale gelip daralırken atlar yollarına devam etti. Ağaçlar yola yaklaşıyor, Londra arkalarında küçülüyordu. Her iki yönden de sadece birkaç at arabası geçiyordu; dinlenecek bir yeri nerede bulabileceklerini bilmediklerinden atlarını yormamak için yavaş ilerliyorlardı.

Hazel öğleden sonra güneşinin sıcaklığı altında uykuya dalmak üzereydi ki bir atın çığlığıyla sıçrayarak uyandı. At arabası sarsılmış, atlardan biri şahlanmıştı.

Pantolon ve siyah ceket giymiş bir binici tarafından sürülen siyah bir at yollarını kesmişti. Jack koruma güdüsüyle elini Hazel'ın üzerine attı. "Eşkıya," diye fısıldadı ve ceketinin altından kılıcını çıkardı.

Sonra Hazel eşkıyanın sol ceketinin kolunun boş olduğunu ve gevşekçe sarktığını fark etti.

Marie-Anne Lavoisier eyerinden indi ve Hazel'la Jack'e doğru yürüdü, yüzü öfkeden bir maske gibiydi. "Bir korkak gibi kasabayı terk ediyorsun," dedi. "Bundan daha fazlasını olduğunu düşünmüştüm, Bayan Sinnett."

"Size hiçbir şey borçlu değilim," dedi Hazel. "Huzur içinde ayrılıyoruz."

T.me/Cinciva

Marie-Anne zalim ve çılgın bir kahkaha attı. "Huzur! *Yılların* emeğini yok ediyorsun, *bu ulusun iyiliği* için yaptığım *her şeyi* baltalıyorsun ve şimdi sıradan bir sokak süpürgesinden daha iyi bir konumu olmayan bir *adamla* arabaya atlamış gidiyorsun. Ne kadar yetenekli olduğunu bilmeseydim gerçekten delinin teki olduğunu düşünürdüm. Bu delilikten başka bir şey değil. Bütün geleceğini, İngiliz toplumunun kalbinde yaşayıp insanlığa hizmet etmek için gelen bir daveti çöpe atıyorsun. Bunlar yerine..." Jack'i işaret etti. "Âşığınla kaçmayı mı seçtin?"

"Kocamla," dedi Hazel.

"O zaman gerçekten aptalsın, Bayan Sinnett." Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. "O Tentür'ü içti, bu yüzden onun için tek bir kurşun bile harcamayacağım."

Hazel ya da Jack herhangi bir tepki veremeden ceketinin altından bir tabanca çıkardı. Jack'e, "Bunun bir soygun olduğunu söylersen senin için daha kolay olur. Daha az soru sorulur," dedi.

Aynı anda birkaç olay yaşandı: Jack bıçağıyla arabadan atladı, Hazel bağırdı ve Marie-Anne Lavoisier tabancasını doğrudan Hazel'ın göğsüne ateşledi.

Havada duman ve barut kokusu vardı. Bir de bağırışlar, sürekli artan bağırışlar.

Derken, Hazel'ın dünyası karardı.

T.me/Cinciva

32

Göğsünde açık bir yara vardı, parmağı genişliğinde, kenarları süsen yaprakları gibi yivli, tırtıklı bir delik. Islaktı ve Hazel parmaklarını çektiğinde zihninin gerilerinde bir yerlerde, parmaklarının kanla kaplı olduğunu belli belirsiz fark etti.

Jack'in yüzü onunkinin birkaç santim üzerindeydi, nefesini hissedebiliyordu ve bir şeyler söylüyordu. Ağzı hareket ediyordu, gözleri korkuyla fal taşı gibi açılmıştı ve Hazel'ın ellerinden birini tutuyordu. "Hazel," diyordu. "Hazel, Hazel."

Hazel yutkundu. En azından bu işe yaramıştı. İçinde, dilinin üzerinde biriken yoğun tükürüğü boğazından aşağı itebilecek kadar hayat vardı. Doğruldu. Acı henüz gelmemişti ama geleceğini biliyordu.

İki tarafı ağaçlarla çevrili bir arazinin yanındaki yoldaydılar. Londra'dan çıkan bir yol... Evet, öncesinde bir arabanın içindeydiler ama şimdi yerdeydiler. Hazel'ın avuçiçleri yoldaki çakıltaşlarına dayalı durmaktan çukurlaşmıştı.

"Hazel," dedi Jack. "Hazel, beni duyabiliyor musun?"

Sağlık çantası kaosun içinde düşmüş, aletleri ve şifalı bitkileri tozun içinde dağılmıştı. Arabanın altına yuvarlanan balmumu tıpalı kırık, boş şişeyi kimse fark etmemişti.

"Sanırım kalbimde bir kurşun var," dedi Hazel.

Kaslarının gerildiğini, küçük kurşun topun bıraktığı delikten akıp giden kanı boşuna pompalamaya çalıştıklarını

T.me/Cinciva

hissedebiliyordu. Yüzü uyuşmuştu ve acı başlıyordu. Evet, işte başlıyordu. Göğsünde başlayıp dışa doğru ilerleyen korkunç, keskin bir kramp hissetti, öyle ki ayak parmakları bile ayakkabılarının içinde kıvrıldı.

Jack'in gözleri ıslaktı; ağlıyordu. Üstü başı kan içindeydi. Göğsü, pantolonu, ceketi. *Bu kanın hepsi benden olamaz,* diye düşündü Hazel.

"Kurşunları çıkarmak için bir aletim var. Çantamda," dedi Hazel. "Acaba kendim çıkarabilir miyim? Muhtemelen işleri daha da kötüleştirir. Daha büyük bir delik açar. Ölümsüzsem muhtemelen içinde bıraksam da olur."

Kalbi şimdi atıyordu ama hâlâ düzensizdi; bir *gümbürtü*, ardından iki küçük çırpınma ve sonra bir *gümbürtü* daha. Sonra durdu. Derken tekrar başladı. "Ne kadar tuhaf," dedi Hazel.

"Yaşıyorsun," diye fısıldadı Jack. "Onu almışsın... İçmişsin."

"Düğünde şarap vardı," dedi Hazel. "*İkimiz de yaşadığımız sürece* diye söz vermiştik. Böylesi daha adil geldi."

Jack kızgındı. Kızgın mıydı? Bunu anlamak zordu. Burnundan hızlı ve güçlü bir nefes verdi ve sertçe yutkundu. "Bunu nasıl yaparsın, Hazel?" dedi. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Onu sertçe öptü, sanki hâlâ orada olduğundan emin olmak istiyordu. "Bunu nasıl yapabildin? Bu işi düzeltecektin. İkimiz için de düzeltecektin."

"Hâlâ yapabilirim," dedi Hazel. "Ama artık sensiz yaşlanmayacağım."

Jack onu tekrar öptü, o kadar sert öptü ki Hazel onun dişlerini hissetti. Onu öperken ağlıyordu ve Hazel onun gözyaşlarının tuzunu tadabiliyordu.

Marie-Anne ve atı gitmişti. Jack daha sonra Hazel'a, Marie-Anne ona ateş ettikten sonra bıçağıyla ona saldırdığını ve

T.me/Cinciva

kesebildiği kadar çok yerini kestiğini söyleyecekti. İki kolunu ve bir bacağını kopardığını, Marie-Anne tabancasını yeniden doldurmaya vakit bulamadan gövdesinin büyük bir bölümünü kestiğini söyleyecekti.

"Birinin onu öldürmeye en çok yaklaşabileceği an buydu sanırım," dedi Jack. "Artık bir insandan ziyade parçalardan ibaret."

Hazel yarasını kapamak ve sarmak için kendini ameliyat ederken Jack yolun kenarında Hazel'ın yanında kaldı. Bunu daha önce hiç yapmamıştı; Tentür'ü içtiğine göre buna ihtiyaç duymaya başlayabileceğini düşünüyordu.

Kurşun çok derindeydi; kalp kasının içine gömülmüştü ve ölümsüz kalbi, bir ağacın gövdesinin yakındaki bir nesnenin etrafında büyümesi gibi onun etrafında atmaya başlamıştı bile. Dikişler düzensiz ve normalde atacağından büyüktü ama daha yeni ölmüştü ve bu yüzden kendini affetti. Yara kapandığında Jack elini göğsüne bastırdı ve Hazel'ın elini kendine doğru çekti. "Kalbim senindir," dedi. "Atsa da atmasa da."

"Hâlâ bir tedavi bulabileceğimi biliyorsun," dedi Hazel. "Birlikte yaşlanabiliriz."

"Bu dünyadan yorulduğumuzda onu memnuniyetle içeceğim," dedi Jack. "Ama şimdi sana bakınca, yanımda sen varken yaşamaktan yorulacağımı hiç düşünemiyorum."

"Yüz yılla başlayalım," dedi Hazel, "sonra tekrar değerlendiririz."

"İki yüz yıl."

"Pekâlâ," dedi Hazel. "İki yüz yıl sonra. Efendimizin iki bin on sekizinci yılında, hepimiz denizin altında ya da havada uçan makinelerde yaşarken ölümsüz bir hayata birlikte devam etmek isteyip istemediğimize karar verebiliriz."

T.me/Cinciva

Jack, Hazel'ı arabaya bindirdi ve günbatımına doğru ilerlerken başını kucağına yaslayabilmesi için yavaşça yere bıraktı. Hazel tepesinden geçen dünyayı, ağaç dallarını, güneş ışığını ve gökyüzünü izlerken Jack parmaklarını Hazel'ın saçlarına doladı ve nazikçe bukleleriye oynadı. Arada sırada Jack aşağı bakıp ona gülümsüyordu ve Hazel sonsuzluğun yeterince uzun olup olmayacağını merak ediyordu.

1818 yılının sonunda, Noel günü iki kadın Altmühl Nehri üzerindeki Riedenburg adlı küçük bir kasabaya geldi. Üzerlerinde yas kıyafetleri vardı ama mutsuz görünmüyorlardı. Aksine tatil ruhuyla başları dönüyordu ve bir önceki akşam karla kaplanmış kasabada yürürken tasmalı küçük gri bir köpeği kahkahalar atarak gezdirmişlerdi. Kadınlardan biri Almanca konuşmayı biliyordu, diğeri de yakında öğrenecekti. Kasabada bir Noel pazarı vardı ve kavrulmuş kestane kokusu havaya yayılmıştı. Onlara bir fincan sıcak şarap satan adam gittikleri malikânenin yönünü işaret etti. *Dullar,* diye düşündü. *Birbirlerini buldukları için ne kadar şanslılar.* Yeni evleri, kireçtaşından bir uçurumun kenarına inşa edilmiş, her tarafı ağaçlarla çevrili, taş kuleli ve kırmızı çatılı bir ortaçağ kalesiydi. Kasabaya sadece kısa bir yürüyüş mesafesindeydi ama tamamen mahrem bir alan sağlıyordu. İnsanın kendi hayatını yaşayabileceği bir yerdi.

Londra'da Seven Dials'ta bir binanın birinci katında, boynunun ortasında dikişler olan bir adam elinde bir kitap tutuyor ve sayfalarını çeviriyordu. İlk bakışta kendi kendine okuyor gibi görünüyordu. Ancak odada yalnız değildi.

T.me/Cinciva

Yanındaki bir tezgâhın üzerinde oturan bir kafa vardı.

Bir kadın kafasıydı; göz kırpıyor ve nefes alıyordu. Ölümsüzdü ama yine de sadece bir kafaydı.

Kafasını bedenine dikmeye çalışmışlardı –bedenin kolu bacağı yoktu, parçalanmıştı ama yine de bir bedendi– fakat çabaları işe yaramamıştı. Tentür depoları yok olmuştu; beden tamir edilemeyecek kadar çürümeye başlamadan önce daha fazlasını yapacak zamanları yoktu. Yanaklar renklerini korusa ve gözler parlak kalsa da alttaki gövde solgunlaşıp kemik beyazına döndü ve ölüm şişkinliği de çok geçmeden kendini gösterdi. Sonunda tekrar kesilmesine karar verildi.

Ama yine de hayattaydı, bir insanın olabileceği kadar. Kafasının içinde hapsolmuş, altında bedeni olmayan parlak bir zihin. O ve kocası, hepsi de saygın sanatçılar ve yüksek sosyete üyelerinden oluşan seçkin birkaç arkadaşını ağırlamaya, şaraplarını paylaşarak akşamlarını birlikte geçirmeye, felsefeden, edebiyattan ve dünyanın nasıl daha iyi bir hale getirilebileceğinden bahsetmeye devam edeceklerdi.

Amerika'ya doğru yol alan bir teknenin baş tarafında duran evli bir çift vardı. Adamın ayakları sağlam basıyor, dalgaların hareketiyle rahatça salınıyordu. Karısı öğürürken gülüyor, sırtını sıvazlıyor ve saçlarını okşuyordu. İskoç aksanıyla konuşuyor ve gülüyorlardı. Uzun deniz yolculuğu esnasında kadın iki bebek dünyaya getirecekti. Karı koca, eskiden bir arada yaşadıkları insanları geride bırakmaya hevesli diğer göçmenlerin aksine kendilerine asla Amerikalı demeyecekti. Onlar İskoç'tu ve bunu biliyorlardı; Manhattan'da ne kadar zaman geçirirlerse

T.me/Cinciva

geçirsinler hiçbir zaman bir neşter kadar keskin olan aksanları körelmeyecekti.

Adam, Chatham Caddesi'ndeki Park Tiyatrosu'nda iş bulacak ve gözündeki bant ona gizemli bir hava katarak genç oyuncuların ona bir tür efsane gibi saygı duymasına yol açacaktı. Kadın Manhattan'daki King's College'ın tıp fakültesine kaydolacaktı. Onu onlarca kez geri çevireceklerdi ama o gitmeye devam edecekti; kabartmalı bir sağlık çantası ve kucağında yazdığı bir incelemeyle saatlerce yöneticilerin, profesörlerin ve ziyaretçi cerrahların ofislerinde bekleyecekti. Elbiseleri göğsünden aşağı uzanan, bir yumruk büyüklüğündeki parlak ve beyaz yara izini örtecekti.

Ne kadar sürerse o kadar bekleyeceğini söyleyecekti onlara. Ne de olsa zamanı vardı.

T.me/Cinciva

***Hazel Sinnett-Ellis'in Modern Tıp İncelemesi* (1822) adlı kitabından alıntı**

ALPİN KAN HASTALIĞI: Kaynağı tam olarak bilinmeyen son derece nadir bir hastalıktır. Belirtileri arasında aşırı uyuşukluk, yorgunluk, açıklanamayan yaralar, morartılar ve şişmiş ayaklar vardır. Alpin kan hastalığı ölümcüldür ve tedavisi yoktur. Bununla birlikte o kadar nadir ve ihtimali olmayan bir hastalıktır ki bu incelemeyi okuyan hekimlerin hastalarını olası bir teşhisle korkutmamaları tavsiye edilir.

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

Notlar ve Teşekkürler

Ölümsüzlük: Bir Aşk Hikâyesi kurgusal bir eser ve her ne kadar gerçek dünya tarihinden yararlanmış olsam da bir roman yazmanın en keyifli kısmı da bu tarihi, anlatım amacıma uyacak şekilde eğip bükebilmek. Roma hummasının kurgusal bir veba olması belki de en bariz kurgu unsuruydu ancak bu humma Kızıl ile bazı benzerlikler taşır. (Aslında tarihte yaptığım en bariz değişiklik, bildiğim kadarıyla hiç kimsenin sonsuza kadar yaşayabilecek bir Tentür yaratmamış olması.)

Gerçek dünyada Prenses Charlotte 1817'de, düğününden bir yıl sonra doğum sırasında öldü. Bu evrende, onun bir Roma humması nöbeti geçirmiş olmasının, evliliğinin birkaç yıl ertelenmesi anlamına geldiğini ve romandaki olayların gerçekleşmesine izin verdiğini hayal ediyorum. Birkaç küçük değişiklik daha var: Sör Robert Mends'e amirallik görevi ancak 1821'de, yani romanın geçtiği tarihten üç yıl sonra verildi. Dünyamızda anestezi ameliyatlarda ilk kez 1846 yılında Boston'da William Morton tarafından kullanılmıştır. Birleşik Krallık'ta yapılan bir gösteri sırasında "Yankee hilesi" olarak anılmıştır. Kitabın evreninde Dr. Beecham kendi anestezisini birkaç on yıl önce icat etmiştir ve bu nedenle anestezi "İskoç hilesi" olarak bilinmektedir.

Umarım bu roman, eğlence ve kurgu için kullandığım figürlerin ve yerlerin gerçek tarihini araştırmanız konusunda size ilham

T.me/Cinciva

verir. Yanlış yaptığım bir şeye kızarsanız, gerçekten okuyacağıma söz veremesem de bana bir e-posta göndermekten çekinmeyin.

Bu kitap sadece ilk kitap olan *Anatomi: Bir Aşk Hikâyesi*'ne de yardımcı olan inanılmaz insanların muazzam çalışmaları ve özverileri sayesinde mümkün oldu. Elbette, çılgınca e-postalarıma her zaman cevap veren ve kendine saygısı olan bir yetişkinin gerçekten ihtiyaç duyduğundan daha fazla teşvike ihtiyacım olduğunu anlayan menajerim Dan Mandel'e teşekkür ederim. Wednesday Books'taki bütün ekip harika; korkusuz ve inanılmaz sabırlı editörüm Sara Goodman'a, Alexis Neuville'e, Mary Moates'e ve Rivka Holler'a teşekkür borçluyum. Zeki metin editörü Eliani Torres'a titiz ve sabırlı çalışması için çok teşekkür ederim. Ayrıca Kerri Resnick ve Zack Meyer'a böylesine güzel, büyüleyici iki kapak yarattıkları için özel bir minnet borcum var. Bu kitapların başarısının gerçekten de kapakların *güzelliği* sayesinde olduğunu düşünüyorum ve bunu söyleme iznim var çünkü bu kitabın benimle hiçbir ilgisi olmayan kısmı bu.

Reese's Book Club ekibine ve *Anatomi: Bir Aşk Hikâyesi*'ni seçip hayatımı değiştirdiği için Reese Witherspoon'a çok teşekkür ederim. Ve yine hayatımı değiştiren ama bunu daha farklı, daha incelikli bir şekilde yapan *Bu Nasıl Sarışın*'a da teşekkür ederim.

Bu kitabın ilk taslaklarını okuyan ilk ve tek kişi, okurların ne istediğini çok iyi bilen kız kardeşim Caroline Schwartz oldu. Çabucak okuduğun, beni uçurumun kenarından kurtardığın ve bana tam olarak doğru oranda onaylarla gerçekten yararlı geribildirimler verdiğin için teşekkür ederim. Bu kitap senin sayende çok daha iyi oldu.

Echo Park'taki Stories Books & Cafe'ye teşekkür ederim, bu kitabın ikinci yarısının neredeyse tamamını yulaf sütlü çok iyi filtre kahvenizi içerken yazdım.

T.me/Cinciva

Katie Donahoe, bütün bu süreç boyunca benim amigom oldun ve arkadaşlığın benim için bir şans. Bu kitabı gerçekten yazabileceğime inandığın için teşekkür ederim, sürekli sızlanıp durmuş olsam bile.

Kedilerim Eddie ve Beetlejuice'a, benzerlerini kullanmama izin verdikleri için teşekkür ederim.

Kocam Ian Karmel'a teşekkür ederim. Seni bulduğum için çok şanslıyım. Yaptığım her şey daha güzel çünkü seninle yapabiliyorum. Seni çok seviyorum.

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

Gizli gizli cerrahlık yapan bir kadın

Hazel Sinnett geçen yıl yaşananların hayal gücünün bir ürünü olduğuna ikna olmuştu. Üstüne üstlük Jack'in yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyordu. Artık bütün hayatı kendi tıp incelemesini yazmak ve onu gizlice çağıran hastaların yardımına koşmaktan ibaretti.

Ülkenin umudu olan hasta bir prenses

Bir hastasının hayatını kurtarmak hapse tıkılmasıyla sonuçlanınca Hazel pis bir hücrede idamını beklemeye başlamıştı. Ta ki kraliyet tarafından Prenses Charlotte'ın özel doktoru olması için İngiltere'ye çağırılana kadar. Prenses'in ülkenin önde gelen erkek doktorlarının çözemediği gizemli bir rahatsızlığı vardı ve müstakbel Kraliçe'nin kurtarılması büyük önem taşıyordu. Üstelik şimdi bütün sorumluluk Hazel'daydı.

Ölüm Yoldaşları adında gizemli bir topluluk

Çok geçmeden Hazel yetenekli sanatçılar ve biliminsanlarından oluşan Ölüm Yoldaşları nın yastığına bir not bırakmasıyla sarayın şaşaasına ve romantizmine çekilmişti. Ancak herkesin saklayacak bir şeyi olduğunu fark edecek ve tehlikede olan tek şeyin cerrahlık kariyeri olmadığını keşfedecekti.

Monarşiye karşı kötü planlar devreye sokulmuştu ve Hazel bunları durdurabilecek tek kişi olabilirdi.

THG
0559835
YEV

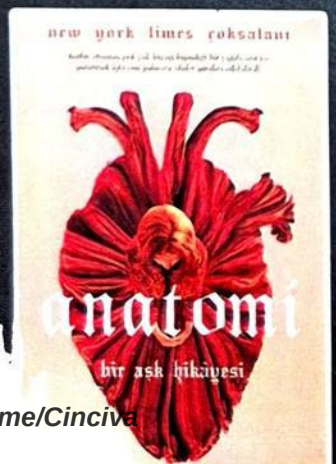

ISBN: 978-625-6149-20-5
www.indigokitap.com
indigo
/indigo

t.me/Cinciva

Çeviren: